

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЕЛИКАТА
ВЪЗМОЖНОСТ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
XXI година
(1941–1942)

Том II
(Лекции 22–43)

Първо издание

София
1999

*Издателският екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничеци с героизъм,
запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя.*

Благодарим на стенографките

Пашиа Теодорова (1888□1972),

Савка Керемидчиева (1901□1945),

Елена Андреева (1899□1990)

и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото до този
момент Слово на Учителя е Вергилий Кръстев.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

Бележките на стенографката са отпечатани с *курсив*, в кръгли скоби (). Думите или буквите в квадратни скоби [] са добавени от издателския екип на местата, където в разчетената стенограма е изпуснат текст, чийто смисъл сме се опитали да възстановим, или (на няколко места) за по-лесно разбиране на някои изречения с по-особен строеж. На местата, където не сме успели да възстановим смисъла, сме сложили многоточие в квадратни скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

Петър Константинов Дънов
ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

XXI година

(1941–1942)

Том II

(Лекции 22–43)

Първо издание

Предпечатна подготовка *Марина Иванова*
Корекция *Леонид Кирилов, Иван Тодоров,*
Соня Тодорова, Мария Тодорова

© Издателство “Жануа–98”
(тел. 893 897)

София 1999

ISBN 954–9589–30–7

НОВИ НАСОКИ

“Добрата молитва”

“Махар Бену Аба”

Ха изпейте “Изгрява Слънцето”.

Да пее човек не е лесна работа. И да свири не е лесна работа. Музиката не спада към материалния свят, музиката е от духовния свят. Изискват се големи приготовления да започне човек да говори. Вие говорите, но не знаете какъв основен тон на говора имате. Нямаме еднатъв основен тон на говора. Много важно е. Вие започвате речта, но не знаете колко трептения има, какъв е тонът. Да кажем, започвате обикновения тон *до*, има 255 – 13 – 4. *До* със земни работи се занимава, има мъчнотии. Ти започваш *до*. Ако говорът започва с *до*, ще имаш доста мъчнотии. Имате 4 – то е земен характер. Ще срещнеш в живота условия, които трябва да ги преодолееш. В туй отношение музиката предизвиква съответни центрове, които да дойдат да ти помагат в дадения случай. Да допуснем, че един комар се е качил горе на главата ти. Ако ръцете ти са вързани, какво ще правиш? Как ще го махнеш? И врата си не може да махаш. Какво ще правиш тогава? Някак ще извиеш устата, да духнеш, да изпратиш една струя, да го изпратиш. Ако ръцете ти са свободни, може да го натиснеш с първия пръст или с цялата ръка. Какви са подбужденията ви сега?

Някой път ние нямаме съзнание. Дойде някой, когото го обичате, вие имате интерес от него, веднага гласът ви е мек. Или ви носи храна, или ви носи пари, или грехи, или някаква услуга. Веднага вие сте мек спрямо него. И тонът ви е друг. Щом не очаквате нещо от него, веднага тонът ви съвсем се изменя. Защо? Той самият човек, който иде, той произвежда във вас този тон. Вие сте отражение на неговото състояние. Слънцето ни носи някои блага, разположени сме. Когато Слънцето заминава, имаме друго разположение.

Вечерно време усещаме, като че се губи нещо. Губи се, защото Слънцето не ви дава толкоз, колкото вие очаквате. Сега вие всички сте научили като децата, очаквате всичко да ви е готово. По някой път, имам един приятел, който току дойде и по котешки казва: “Дойдох, има ли нещо да ми услугите? Ходих на работа.” Каквото намеря, дам му. Пак след един-два часа дойде и пак измечи на вратата. Той не хлопа. Другите, като дойдат, хлопат. Той ще измечи, музикално ще измечи. Някой път, виждам, тонът му е хубав, не се е карал някъде с другите котки. Тонът му е хубав. Някой път се е карал и виждам, в тона му има нещо. Като мечи, има нещо в тона, карал се е някъде.

Та, първото нещо: Не говорете, докато нямате основен тон. Никога не бързайте да говорите. Една голяма погрешка правите: всеки бърза да говори. Като бързаш, ще направиш една голяма погрешка. Не бързай да говориш. Детето, когато е в утробата на майка си, трябва ли да говори? Ще мълчи 9 месеца, ще се потайва, не се позволява да говори. Като му хрумне идеята, че трябва да говори, изпъждат го навън. За непослушание, че му хрумнала идеята да говори, изпъждат го из училището навън. Казвам: Не се позволява на училището на майката децата да говорят. Майката говори, детето ще мълчи. Който се опита да говори – из рая навън, нищо повече. Лошото е, че човек излязъл из рая.

Сега, това са фигуративни работи. Какво се разбира под думата *рай*? – Добри условия. Какво разбираме под думите *извън рая*? – Лоши условия. Ако човек беше в рая, какво щеше да добие? Ако си в рая, ще бъдеш богат човек, добре облечен, обучава ти на място, шапката ти на място, връзката, часовникът, пръстенът, всичко туй е на място. Самостоятелни слуги ще има, ядене. Щом е извън рая, слуги няма да има, ще бъде опърпан, часовници, тия работи, няма да ги има, къща няма да има. Може би ще има една платнена къща, както нашите на Рила.

Мнозина имате идеята да идете в онзи свят. Искате някой да се познавате с Господа. Казвам: Ако вас ви пренесат на Слънцето от Земята, да видите какво нещо е Слънцето, какво ще бъде вашето положение? Учените хора предпола-

гат, че има 6□000 градуса температура в границите на Слънцето. Като слезете на Слънцето, 6□000 градуса ще ви посрещнат. Какво ще остане от вашето величие, от вашите грехи, с които отивате? Представете си, че вие отивате на Слънцето модно облечени или добре облечени. Какво ще остане от вас? Нищо няма да остане. Значи, при туй състояние не можем да идем на Слънцето. Понеже тия трептения не позволяват един живот, подобен на Земята. Затова сте изпъдени от Слънцето. Слънцето изпъди доста синове и дъщери. Колко души са? Най-първо изпъдиха Сатурн, според старите. След туй изпъдиха Юпитер. Защо ги изпъди Господ? Изпъди ги Господ, понеже двамата братя се биха за преимущество. Докачили се, че ги изпъдиха. След туй изпъдиха Марс и Земята, понеже за материални работи ходили да се бият. Марс ходил да защитава каузата на Земята. Изпъдили Марс, Земята и Луната. След туй изпъдиха Венера и Меркурий, понеже се занимавали с търговски и любовни работи. Слънцето останало само. Сатурн изпъдиха за философията, другия за тщеславието го изпъдиха навън. Марс го изпъдиха за пехливанлъка, понеже се е борил преждевременно. Земята изпъдиха, понеже си позволявала да крие малко за другия ден, като □ давали, за децата си.

Сега, това са алегии. Вие имате едно състояние, да кажем, неразположени сте духом. Казват: “Нямам симпатия.” Какво разбирате под думите “нямам симпатия”? Ако наблюдавате този човек, когото не обичате, дефект има. Вие не знаете къде е дефектът. Вие не го обичате по единствената причина, понеже материалното чувство към Земята е толкова силно развито, че той, ако ви стане приятел, ще използва вашето приятелство. От туй вземе, от онуй вземе. Някой път няма да ви пита, за спомен взема, за приятелство. Вие, преди да ви стане приятел, чувствувате, че има един дефект. После, има свободен възглед, да ви каже, че вие не сте толкова добър, понеже не му давате. Казва: “Много сте скържав*.” Вие не знаете как да се отнасяте с гости.” Тъй ще подхвърли.

Вие се готвите за невидимия свят. При тия условия, при

* скържав – *диал.* стиснат, скъперник.

който сега сте, не може да идете. Чудно нещо, че хората искат да идат в оня свят. За мене е толкова чудно, когато един, който не знае да свири, иска да влезе в един симфоничен оркестър и да свири. Там всички са свършили академия, всички са били на конкурс, майстори са. Там не се позволява нито една погрешка. Като му дават още нотите, човекът свири. Вие сега едва сте учили една-две години музика и искате да влезете. Не може.

Ще кажете: “Нали има любов.” Чудни сте. Любовта е много възискателна. Тя е толкова възискателна. Като влезеш в нейния свят, тя още отдалеч като идеш, знае и ще те тури на мястото. Тя ще намери подобен на тебе и ти си доволен. Ти искаш да влезеш на туй, високото място. Тя там няма да те тури. Тъй ще направи: ще тури 6000 градуса температура. Ще каже: “Имам всичкото добро желание, ако можеш, да минеш тази температура.” Казваш: “Не може ли да намали температурата?” Ако можеш, влез. Ще идеш, но този ангел седи с меча от 6000 градуса. Казваш: “Нали любов има?” Казва: “При ниска температура, от 37 градуса.” Ние сме почти при основния тон, при най-ниския тон, 37 градуса има само няколко трептения, понеже, от основния тон.

Сега аз като ви говоря, не ви говоря за обезсърчение. Има един порядък, на който всички трябва да се подчиняваме разумно. Дойде някой, вие сте доволни от него. Според закона на музиката всички оркестранти в един оркестър трябва да свирят. Капелмайсторът няма да им показва. Движението на един капелмайстор няма да бъдат както на другите. Ако във вас беше развито музикалното чувство, като се приближите при някого, вие може да предизвикате някой тон. Вие може да предизвикате *ре* преди *до*. *Ре* е Марсов тон, тон на движение.

Та, казвам: В музикално отношение трябва да се приложи това, което човек казва. Да бъде свършен. Да бъде свършен, трябва да мисли правилно, да чувства правилно и да постъпва правилно. Туй му е дадено. Всеки човек може да мисли правилно. Духът мисли правилно, душата чувства правилно и човешката воля, както мисли духът и както чувства душата, волята така постъпва. Някой път във вас духът

не мисли, вашият ум взема участие. Когато умът взема участие, умът някой път има обективна служба. Обективният ум, който се занимава с голите факти: туй е черно, туй е бяло, червено, синьо, зелено.

Дават ви няколко цвята, 7 цвята, 7 тона. Представете си червения тон, портокаловия тон, жълтия тон, зеления, ясно-синия, тъмносиния, виолетовия. Кой ще изберете? Ако сте религиозен човек, веднага ще се хванете за синия цвят. Ако сте интелектуален, веднага ще се хванете за жълтия цвят. Ако обичате материалните работи, веднага ще се хванете за зеления цвят. Ако обичате удоволствията в живота, яденето, пиенето, ще се хванете за червения цвят. Щом се облечете с червено, обичате яденето и пиенето. Щом се облечеш в портокаловия цвят, вече си се отделил от хората, мислиш, че си нещо особено. Така трябва да бъде. Защото, ако съберете говедата на едно място, цяло едно стадо говеда... Не разбирайте нещо лошо под думата *говедо*. *Го-веди*. *Веди* значи *да мисли, да говори*. Човек от туй общество на говедата се е отделил като разумно същество и мисли нещо. Като кажа *говедо*, не разбирайте говеда с рога, глупаво същество, което пасе трева, отдето минава, нечистотиите си оставя, нечисто държи, като яде, не плаща, наяде се и си замине. Аз употребявам думата *говеда* за едно разумно същество, което знае защо е дошло в света. Вземете един полк войници, мязат* ли те на говеда? Като им изкомандват, всички са в ред и порядък. Като им кажат “Спрете се!”, спират; като им кажат: “Легнете!”, лягат; “Станете!” – стават, “Съблечете се!” – събличат се. Един говедар като каже на говедата, какво ще направят?

Та, под думата един музикално организиран свят разбираме: всичките същества знаят какво трябва да се прави. Ние живеем в свят, поставен на музикални закони. Ако искате да прогресирате, тия закони трябва да се спазват. Един тон може да познаеш дали си го взел вярно, по слънчевия възел. Щом пееш, под лъжичката най-първо се явява една малка топлина. Тя е здравословна. Ако пееш и тази топлина

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

не се явява, ти не пееш правилно, в природата няма отзвук на музиката. Такава музика само прах дига, не е здравословна. Щом се явява тази малката топлина, ти пееш за себе си. Трябва да се появи тази, малката топлина. Ще пееш, докато се появи топлината. Като се появи, трябва да спреш. Трябва да произведеш тази, малката топлина. След туй започваш да мислиш, да чувствуваш, много въпроси можеш да ги разрешиш.

Не считайте, че човек постоянно трябва да пее. Пеенето на Земята сега е една почивка. Аз съм в едно затруднено положение, не мога да разреша един въпрос. Сега в туй почетателно състояние, трябва да пея. Има някои хора, които са високо развити, като дойде мъчна задача, спрат се, попейт си, потананикат си. Като решат задачата, мълчат. Докато не е разрешена, пеят. Като решат задачата, престава пеенето. Ще почне друг процес. Да кажем, сега пея “Изгрява Слънцето”. В момента като се покаже първият лъч, ще му пея на Слънцето, докато изгрее. Като се появи главичката на Слънцето, тялото, и докато се появи последният пръст, песента не трябва да престава. Колко минути взема, докато изгрява Слънцето? Две минути.

Казвам: Във всинца ви трябва да седи едно желание. Като ви говоря, може да ви кажа, че има духове. Знаете ли аз какво разбирам под думата *духове*? Имаме тук един часовник, който ни показва какво е времето. Този часовник може да е построен на Слънцето и да е отражение тук, на Земята. Може часовникът да се проектира на Земята и да ни дава точното време. Всяка идея, която е в нас, тя е отражение от онзи свят. Ние възприемаме само отражението на идеята. Ти възприемаш някой дух какво говори. Този дух ти говори от далечните пространства, ти го чуваш, като че при теб говори. По радиото някой българин говори от Лондон, казва: “Любезни българи!” Вие го чувате, като че е във вашата стая, на 5–6 крачки. Той е на няколко хиляди километра оттук. Вие слушате гласа му, интонацията на българин. Каже “Лека нощ” и казва, че ще се срещнем пак в 8 часа, пак ще говори. Може ли да кажете, че този българин е във вашата стая? Той е далече, но гласа му чувате. Снощи дошъл някой дух,

че му говорил в неговата стая. Духовете не идват на Земята да говорят. Ние слушаме гласовете им. Те като духове никога не идват на Земята. Ако един от тях духове дойде, ти ще се простреш на земята, те имат толкова силни трептения, ще паднеш на земята. Не можеш да издържиш присъствието на един дух. Като те погледне, ще те смрази. Като те погледне, ще види едно голямо, горделиво, своенравно дете, което не се е научило нито да мисли, нито да чувства. Мисли само за себе си.

Сега вие имате идеята, че ние сме направени по образ и подобие на Бога. Също сме свикнали да мислим, че ние сме Божи чада. Хубава, отлична идея. Аз бих се радвал да сме всинца Божи чада. По-голяма радост за нас няма. Но когато ми дават звонкова монета, позлатена, след време виждам, позлатата се изтрива, монетата не е златна. Има в мене нещо Божествено. Къде е? То е обвито с ред пластове, материални пластове, които трябва да отмахна, да се освободя. Много рядко се появява в нас Божественото. Ако Божественото говори, като покажеш лицето си, не трябва да имаш размътен поглед, не трябва да имаш бял език, не трябва да имаш хрема, не трябва да имаш пъпчици по лицето, не трябва да имаш бели петна под ноктите, такива щастливи петна, ръката ти не трябва да бъде суха. На много от вас ръцете са сухи, ръцете ви не са меки, но започнали да закоравяват. Не закоравяват от работа, но материята загубила своята пластичност.

Някой път може да направите опит. Опит да направим с някого от вас, ще му завържем очите, да не вижда, ще се наредят десетина души братя, от най-напредналите, които са музикални. На когото са завързани очите, само ще попира ръцете им, да видим какво впечатление ще добие, без да ги вижда, само да пипне с ръката. Един като пипне, втори, трети, ще видим, че всичките ще произведат различни впечатления. Единия брат като пипне, веднага ще се породи една мисъл, ще се появи мисълта, ще иска да чете. Като пипне другия, ще се яви желание в него да презърне някого, да го целуне. Третия брат като пипне, ще се яви желание да бръкне в някой джоб, да извади нещо, или някой плод да вземе. Като

пипне четвърти, ще се яви желание да се облече хубаво, да има часовник. Всичките тия 10 братя ще произведат 10 различни впечатления в него. Не е лошо.

Сега, не мислете, че ако във вас се зароди желание да бръкнете, че е лошо. Ти отиваш при един извор. Ще бръкнеш, практичен човек. Изтълкувайте. Не че той [ще] бръкне в джоба. Всеки извор е джоб, в който ще бръкнеш. Аз вземам нещата в най-хубавия смисъл. Казвам: Всеки човек, когото срещаш в света, с един поглед той внася нещо Божествено в тебе. Ти не съзнаваш. Срещаш една котка, срещаш вол, дърво, погледнеш го, дървото внася нещо в тебе. Животното, каквото и да е то, внася нещо в тебе. Срещаш някой човек, някой музикант, какъвто и да е, все внася нещо Божествено. Ако ти си високо подигнат човек, ти ще прочетеш какво носи от невидимия свят; ако не можеш да четеш, ще оставиш да го дешифрират. На мене като ми донесат някое писмо на френски, давам на някоя сестра да го преведе. И аз зная, но ще сбъркам, ще изтълкувам думите както не трябва. Ще дам на някой брат, на някоя сестра, които знаят езика добре, да го преведат. Казвам: “Преведохте ли го добре?” Вярвам на техния превод. Всичките ония хора, които срещате, те са проводници на Божественото. Всеки човек носи нещо ново. Той е преводчик. Този човек е специален преводчик на онази Божествена идея. Без нея ти не можеш да имаш правилно понятие за Бога.

Сега, от тия работи не се смуцавайте, те са неразбрани. Неразбраните работи са красиви. Представете си, че вие очаквате, искате да знаете. Някой път знанието носи големи разочарования. Иде някой човек, направил е хубаво впечатление. Но ако искате той да ви направи една услуга, той ще развали вашето впечатление. Отиват четирима души студенти да посетят българския цар Фердинанд. Това било в Германия. Четиримата закъсали, имали молба да им отпусне малко пари. На четиримата той дал 40 лева. Какво ще ги ползват? Те мислили, че българският цар ще има даде 10, 20, 30, 40 000 лева. Вашето положение ще бъде като [на] студентите при българския цар – ще ви дадат 40 лева. Казват: “Какво мислехме, какво излезе.” То е материалната страна. Сега

тълкуването. Фердинанд казва: “Вие сте способни хора.” Ако ви дам пари, ще уповавате на мене. Аз имам вяра във вас. Вие без моя помощ ще успеете. Аз ви давам само да се почерпите.” Някои казват: “Той не постъпи като цар.” Невидимият свят е внимателен в малките работи. Като те срещне един велик дух, няма да ти изсипе богатства, ще ти даде само малко за закуска. Казва: “Аз имам вяра в тебе, ти ще успееш.” Не очаквайте голямото. За големите работи човек трябва да е подготвен.

Товага имате: (фиг. 22.1)* *До* има 4. *Вре* трябва да бъде енергичен. В *ми* имате 5, то е на Меркурий. Трябва да ви стига умът, как да се справите с вземане и даване. Като идете някъде, да знаете как да си купите грехи, да ви не излъжат. 8-те е число на Сатурн и на Земята. Числото 2 е на Месе-

до	-	256	-	13	-	4
ре	-	288	-	18	-	9
ми	-	320	-	5	-	5
фа	-	341	-	8	-	8
сол	-	389	-	20	-	2

чината. При една естествена гама, ако имате едно нормално състояние, какво може да постигнете? Какъв е общият сбор на 4 + 9 + 5 + 8 и + 2? 28 – 10 – 1. Крайният резултат е единица – идвате до Слънчевата енергия.

Значи като се съединяваме музикално [с] невидимия свят, с разумните същества, не е необходимо да ги виждаме. Всякога, щом се съединяваме с тях, чувствуваме как вземат тоновете; те веднага ще коригират. Един ден, сега си горе. Иде една сестра и ме пита колко е часът. Искане да си поправи часовника. Аз трябва да стана да видя колко е часът, но аз без да видя, □ казвам: “Часът е 5 до 9.” Като □ казах, без да видя, питам се дали е толкова – 5 до 9, дали съм казал вярно или съм го измислил. Може би аз да си внуших, че е 9 без 5, да се освободя. Проверявам и виждам, че е толкова. Можеше да не бъде 5 до 9.

Когато дойдем до Божествените неща, трябва да бъдат точни. Казвам: Една идея трябва да бъде точна, дали съм приел тази идея или не. Аз може да отворя една стара книга

* Цифрите във втората колонка са явно честотите на тоновете в херци (Hz). Посочените тук от Учителя стойности са малко по-ниски от съвременните общоприети стойности.

и да прочета. И вие може да четете. В Европа има мнозина, на които духовете говорят, постоянно цитират това-онова. Казва духът: “Да се обичаме един друг.” Преди колко години е казано? Христос преди 2000 години го каза, сега казват, че духът го казал да се обичаме. Тогава цитират същите неща. Този брат, който пише, не му е говорил Духът. Ако Духът му говореше, щеше да каже така: “Преди 2000 години Господ казал на хората да се обичат.” Ако преди 2000 години Духът е казал: “Ти трябва да любиш” и ти не си любил, Духът ти казва: “Ти трябва да обичаш.”

Който не е любил, не може да обича; който не е обичал, не може да люби. Те се изключват едно друго. Любовта изключва обичта, обичта изключва любовта. Под думата *любов* се разбира: ако не си сял на нивата, обичта не можеш да събираш от нивата. Ако не си сял най-първо семето, любовта – обичта е плод –, не може да гоиде плодът. Отидеш на нивата, не можеш да имаш обичта. После, който не е обичал – който не е взел семето от нивата, може ли той да сее на нивата? Ти, който не си събирал плода от нивата, може ли идната година да сееш? Ако си обичал, значи събирал си семето и идната година може да сееш – може да любиш. После пак ще имаш обичта. Ако не си посял, не можеш да обичаш; ако не си събирал, не можеш да сееш. Едно друго си изключват. Ако любиш, ще обичаш; ако обичаш, ще любиш. Двама процеса заедно вървят.

В музиката приложете същото. Най-първо ще любиш, ще приемеш музиката, ще дадеш нещо от себе си. Ако искате да учите успешно, трябва да дадете нещо от себе си. Казва там: “Да възлюбиш Господа.” Да обичаш Господа значи да очакваш Господа да ти даде нещо. Да любиш – ти трябва да дадеш на Господа. Христос казва, че когато гоиде, ще каже: “Аз бях затворен в тъмница и вие не дойдохте да Ме посетите; болен бях и не дойдохте да Ме видите; гладен бях и не Ме нахранихте.” Казвате: “Господи?”

Бог, когато иде в нашия свят, Той взема най-малката форма. Понеже нашият свят е малък, смаява се, има нужда от нас. В нашия свят ние трябва да Му помагаме, не Той да ни помага. Като гоиде в нашия свят на гости, ние трябва да

Му помагаме. Като идем в Неговия свят, Той ще ни помага, понеже Неговият свят е голям, ние нищо не можем да направим. В Божия свят Господ ни помага, в нашия свят ние ще помагаме. Тъй се разбира “Аз бях болен и вие не Ме посетихте.” Значи бил в нашия свят, аз трябва да Му услужа. Бил гладен – да Го нахраня. Бил затворен – трябва да Го посетя. Дойде Духът в тебе, ти не искаш да пееш, не си разположен. Ще му попееш. Като попееш, помагаш на Господа. Той обича музика. Той обича да Му пееш повече, отколкото да Му мърмориш. Мърморенето е котешка дума. Котката като влезе, мърмори. Котката казва: “Нямате ли нещо?” Поглади се, иска нещо за ядене. Всякога, когато минава от едната или от другата страна, казва: “Ядене има ли?”

Та, казвам: Най-първо във всички съвременни хора липсва търпението. Всичкият недъг на сегашните хора е, че търпение нямат. Всички бързат. Онзи, който учи, гледа да свърши; който взема уроци, бърза. Майката бърза, всички бързат. И да бързате е безполезно. Казва: Аз съм чиновник. Слънцето ще изгрее. Слънцето не се интересува, че ти си чиновник, то е безпредметно. Казва: “Ако имаш време да ме чакаш да изгрея, добре, ако не, иди си на работа.” Слънцето изисква хора свободни. Които не са свободни, да не отиват да чакат изгрева на Слънцето. Ти, когато отиваш да посрещаш Слънцето, не трябва да бъдеш чиновник. Ти, когато отиваш да служиш на Господа, не трябва да бъдеш чиновник в този момент, трябва да бъдеш свободен.

Сега ще ви приведа един пример, може криво да го изтълкувате. В Русия един от магьосниците обещал на Александър Втори да иде да направи някакъв фокус, да си покаже магьосничеството. Обещал да иде в 10 часа вечерта. Чакал го, минава един час, два часа, и вече в 12 часа иде магьосникът. Императорът казва: “Как да не дойдеш навреме! Два часа да чакаме!” Той отваря часовника и казва: “Ваше Величество!” Гледат: 10 часа. Че как? Мене ми разправяше един българин, сънувал нещо и пита може ли да бъде. Сънувал в 4 часа, че отива в Америка, постъпва в колегията*, учи, свър-

* колегия (от лат.) – вид средно учебно заведение.

ища, дават му диплом. Събужда се сутринта и се чуди може ли да бъде. Това може да стане в 10–15 години, пък той в 4 часа го свършва. Значи толкова време, събрано в 4 часа, изгрява като Слънце.

Ние нямаме ясна представа какво е времето. Времето се смалява и увеличава.

Казвам: Първото нещо в музиката – трябва да бъдете доволни, да имате търпение. Може да започнем от *до* или от *си*. Колко трептения ще има *си*? Казвам: Никога не бързайте. Щом дойдем до Закона на Любовта, всяка мисъл, всяко чувство има точно определено хармонично време. Може една любовна мисъл да дойде преди време, може и погир да дойде. То са неестествени форми. Обаче, ако вие искате любовта да се прояви в тази форма, тя има точно определено време. Има един часовник, който е в човека. В някои хора този часовник е развит повече, в други – не. Тази идея ще дойде точно навреме.

И за каквато и да е работа, няма какво да се безпокоите за успеха. За да има успех в човека, трябва най-първо да събудите по един естествен път всичките тия способности на нашата природа. После ще побудите средната част на вашите способности, интелектуалните способности, дето е паметта, и най-после да пробудите физическите способности, то е умът. След туй да събудите чувството на самосъхранение, алтруизма и най-после да пробудите Божествените чувства отгоре. Колцина има, които знаят тия закони, по които се събуждат тия чувства? Аз, когато искам да събудя в себе си философската мисъл, се свързвам с разумните възвишени същества. Когато искам да увелича паметта си, се свързвам със съществата, които държат Акашовите книги – със съществата на паметта. С тях като се свържа, помагат на моята памет. Или искам по музика да уча – свързвам се с музикалните същества. Ако от тях не дойде енергия в мене, умът не може да се събуди. Трябва да се образува връзка между тях и мене и тогава може да се прояви музикалното чувство. Ако нямам тия клетки, моето радио не работи. Музиката иде от тях.

По някой път и там има паразитни вълни. Има същества

в музикалния свят, които обичат да бият тъпан и ти не можеш да чуеш музиката. Нали сега, когато от Лондон искат да дадат сведения, други станции има, които турят противоположни вълни и става цяла галиматия: ту гласът изчезне, ту се чуе като фуния и не може нищо да се схване. Туй става и в музикалния свят. Много пъти, когато искате да пеете, дойдат тия противоположни вълни: “Ти си остарял, сега ли ще пееш, на млади години се пее.” Или, речеш да пееш, казва: “Сега ли ще пееш, студено е.” Щом ти каже: “Пей”, пей. Мислено пей. Някой път, когато е студено, пей със затворена уста. Ако отвън е топло, пей с отворена уста. Щом е студено, пей със затворена уста. (*Учителят пее със затворена уста:*) “М-м-м”. Какво разбирате, какъв е тонът? (*Учителят пее:*) “Моля, говори ми сладко.” Кои са подбудителните причини? Този тон верен ли е? (*Учителят пее:*)

Аз ще говоря сладко,
аз ще говоря сладко,
аз ще говоря сладко
на моето сърце.
Аз ще говоря сладко
на моето сърце,
на моето сърце.

Пей на себе си. (*Учителят изпя “Изгрява Слънцето”.*)
На мене си пея. Според вас другояче трябва да пея. На мене си пея. Има неща, които трябва да ги поправя. Като пея една песен, [пея,] докато престанат всички дисхармонични състояния. Има някои паразитни мисли, които ви безпокоят. Като попеем, всичките тия мисли да изчезнат, като че сте новородено дете. (*Учителят пее:*)

До вчера бях сиромаш,
а днес съм вече богат.
До вчера бях сиромаш,
защото не знаех как да говоря.
Днес станах богат,
защото се научих как да говоря.

Как може да го изпеем? “До вчера аз не знаях как да говоря.” Сега, туй е закон на самовъзпитание отвън.

Сега, каква мисъл имате, кажете ми. Но една съществена мисъл. Животът в какво седи? Животът е мъж. Лошото в живота е мъж, затуй в него има страдание. И радост животът носи. Не може да го изменим. Който влезе вътре, свързва се. Мъж е животът. Мъж е, понеже има да извърши големи трудности. Животът изразява най-лошите работи в света, но той ги поправя.

Сега за живота ние мислим една нежна добивка. Не. То е добродетелта. Как ще преведете *virtue**? То е нещо повече от добродетел. Под думата *надежда* всякога се разбира нещо материално, което ти трябва да облечеш. Надеждата е да вземеш. Под думата *вяра*, то е едно желание, което изтича от тебе. Ти поставяш условия. Но по някой път вие се заблуждавате от вашите чувства. Имате добро настроение, казвате: “Имам вяра.” Настроението не е вяра. Или сте неразположен, казвате: “Нямам вяра.” То се дължи на чувствата. Вярата е еднакво силна и при разположение, и при неразположение. Вие може да сте на умиране; вярата казва, че ще оздравеете. Може да сте здрав и нещо ви казва, че ще се поболите. Като се поболите, пак ще оздравеете. Онази сила, която регулира вашите чувства, то е вярата. Вие в каквото положение и да сте, ще излезете от него. Ако сте на дъното на ада, вярата ще ви извади. Туй, мощното, което ви изважда от всички трудни положения, то е вяра. Че имаш пари, то не е вяра. На чувствата се дължи това. И да нямаш пари в джоба, ще дойдат чрез вярата. Ти във вярата може да създадеш нещо. Вярата създава.

Щом дойдете до любовта, то е мощно. Някой казва, че обича, а гледам, че плаче. Плаченето не е любов, нито е обич. Любовта е едно състояние, което изключва всички страдания. То са сенки. Като дойде любовта, ти за всичко онова, което си преминал, се радваш, че си го преминал. Всички тия неща, като влезе любовта, те добиват един музикален израз. Страданието става разбрано. Ти не скърбиш, че си бил сиромаш, но се радваш, че си сиромаш. Като дойде

* virtue (англ.) – добродетел.

любовта, Всичките празнини ги напълня. Те осмислят душата. Страданието е неразбрана любов, мъчението е неразбрана любов, съмнението е неразбрана любов. Всичките неща като ги разберем, животът се осмисля.

Ти се съмняваш дали може да вземеш тона, дали *до* има 256 трептения. Ако вземем [255] трептения, без [1] трептение, като съберем цифрите, имате 12, или крайният резултат е 3. Като намалим с едно трептение, получаваме Юпитерово число – ще предизвикаме личните чувства, самоуважението. Не давам достатъчно цена на себе си; или в себе си ще предизвикам чувството на справедливост, на честност. Ако намалая *до* с едно трептение, ще предизвикам в себе си едно музикално чувство на справедливост.

Те са отвлечени работи. Как ще го видиш, как ще го намалиш? Най-първо, когато се приближаваме към Бога, мислите, че Той е едно число толкова разумно, че е наредил живота на всичките хора, създал най-добрите условия. Мислите ли, че туй състояние, в което сега се намирате, че е най-доброто?

Макар че си болен, на умирање, мисли, че туй състояние, което имаш, е най-доброто. Щом мислиш така, сам ще си помогнеш. Ако мислиш, че тебе те изоставили, че не си толкова добър, внасяш едно съмнение, което Бог не може да възприеме, нито разумните същества може да възприемат. Защото в света има същества, които ви обичат, поставени са да ви служат. В музикално отношение, ако бихте повярвали, в една година от вас биха направили отлични певци.

Тук имаше гениални сестри по музика; изгубиха. Имаше сестри с гласове, които рядко се срещат. Сега, като минало времето, не могат да имат тия резултати. Сестра Дойнова имаше глас на първокласна певица, но немарлива. Казва: “В друго прераждане.” В туй прераждане имаше глас да пее. В този живот трябваше да започне да пее. Чака за другото прераждане. Вие сега всички чакате за друго прераждане. На 80 години може да станеш певец, на себе си да пееш. На 90 години може да пееш. Вие на 90 години не сте. На колко години сте? На 90 години като станеш, ще воюваш, на 80

години ще прекараш най-големите изпитания, на 70 години ще си починаш. На 60 години ще ходиш да се залъгваш с хората, на 50 години търговски операции ще правиш, на 40 години ще събираш ниви, на 30 години ще се обличаш като момък, на 20 години ще ходиш в училище, на 10 години ще бъдеш при майка си, ще се занимаваш. Като станеш на 120 години, какво ще правиш? На 120 години като станеш, показва, че ще направиш цял кръг, минал си през всичките добродетели, които Бог е създал, минал си един път. Сега още на 9-та година си заминават, на 8-та, на 7-та, на 6-та, някои – на 5-та.

Та, първото нещо: Да си съставите едно понятие ка себе си, че сте добри, но да отговаря на вашата доброта. Знаеш какво е да знаеш, че си добър? Знаеш колко мъчно е? Аз като си кажа някой път, че съм добър, добър съм. Някой път, мине котката покрай мене и каже: “Мяу!”, усмихна се, дам □. Някой път в мене се заражда желание да я ритна. Някой път ще ми премине път – заражда се желание в мене да я ударя. Щом като ми мине път, спра се, казвам: “Заповядайте.” Поглежда ме тя и си заминава. Аз, за да бъда добър. И тя си има някакво желание. Че ми минала път, не че иска да ме оскърби. Има съчетание във на съществата, които искат с разни работи да ме настроят. Аз се спра и гледам накъде отива, надясно или наляво. Ако отива наляво, аз се връщам назад. Тя мине покрай мене вляво. Тя казва: “Мястото, където отиваш, ще имаш много големи изпитания. Или трябва да се върнеш, или да вземеш мерки.” Ако минава вдясно, продължавам пътя си. Може да дойдете до известни суеверия.

Като каже човек, че е добър, той трябва да е готов да издържа. Тази котка, че съм я ритнал, никой няма да знае, само аз ще зная. Че съм погледнал котката, пак само аз ще зная. Но с туй поглеждане в това същество – има едно разумно същество е влязло в котката и то иска да знае, като се е дегизирало така, гало може да го познаете. Казва: “Много Ви благодаря за услугата, дето ми направихте.” То си заминава и вие разсъждавате: “Как е възможно едно възвишено същество да влезе в котката?” Когато говорят от Лон-

дон по радиото, който говори, не е в моята стая, но има отзвук в стаята ми. Котката е отзвук на онова разумно същество. Ти вървиш някъде, виждаш един хубав плод, привлича вниманието, създава една нова мисъл. Ти откъсваш плода, ядеш. Отиваш някъде, искаш да създадеш един скандал. Като ядеш този плод, създава ти едно хубаво настроение. Едно същество влязло вътре, казва: “Дето ще ходиш да създаваш този скандал, [по-добре] изяж този плод.” И ти създаде едно хубаво разположение. Ти казваш, че плодът е такава глупава работа.

Неразположени сте някой път. Пейте. Когато плачете, пейте. (*Учителят пее:*)

Аз плача,
къса се сърцето ми.
Аз плача,
няма кой да ме разбира.

(*Учителят пее:*)

Аз плача,
къса се сърцето ми,
няма кой да ме разбира тук,
на Изгрева.
Аз затова скърбя.
Толкоз години,
отиде всичият ми живот напразно.

Тъй не се пее. (*Учителят пее:*)

Аз съм на Изгрева да се уча
как да живея и как да пея.
Аз съм на Изгрева да се уча
как да живея,
добре да пея, добре да пея.
Това аз трябва добре да запомня,
добре да пея, добре да пея.

Сега като идете дома си, представете си всичкото, каквото беше тук, да го повторите в себе си. Човек, за да се подмлади в света, трябва да напусне всичките стари, всич-

ките грехли* идеи. Младостта е едно Божествено благо. Човек трябва да напусне старите хора с белите коси и бради. В природата то са карикатури. Онова младото, то е Божествено, изявеното, хубавото, красивото, с хубавите линии, чело, лице, очи. От всяко същество диша нещо хубаво. От ангелите, Божиите служители, излиза нещо хубаво. Ние сме остарели преждевременно. Те са на милиони години и не са остарели, ние на 10–20 години остаряваме. Не трябва да остаряваме така скоро.

“Ако не станете като малките деца, не може да влезете в царството Божие.” Всичките тия хубави работи са постижения само в царството Божие. Всички трябва да станем като малки Божествени деца, разумни. Онова, което Господ създал, да изпълним Неговата воля. Отсега да започнем да изпълняваме. Всеки от вас да се радва, че може да служи на Бога и ще имаме всичките Божи благословения. Ние ги имаме сега. Постоянствавайте. Това е най-хубавото време за постижения на най-добрите работи.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*22-ра лекция от XXI година
на Обиция окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 25.ІІ.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

* гряхъл (рус. гряхлый) – *книж. остар.* отпаднал, немощен, слаб.

ЖИВОТ И ПЕЕНЕ

“Отче наш”

“Зора се светла зазорява”

“Събуди се, братко мили”

Хората страдат от нехайство. От нехайство страдат, не се грижат. Думата *грижа* има съвсем друг смисъл. Пението като наука е едно нещо, като изкуство е друго, като занаят – трето и като живот – друго. Човек трябва да живее в музика. То е едно спомагателно средство. В живота, най-доброто спомагателно средство. Най-лесната работа, която човек може да направи, е пеенето. По-лесна работа от него няма. Втората, по-мъчна работа, е да слушаш. По-мъчно е да слушаш. Онзи, който пее, върши най-лесната работа. По-лесна работа от пеенето няма. Който се отказва да пее, човек, който не пее, той нищо не може да направи. Най-лесната работа като не може да направи, той не може и да слуша. А щом не може да слуша, тогава се нареждат другите работи, по-тежки работи.

Сега всеки казва: “Аз не мога да пея.” Никога не казвай, че не можеш да пееш. Защото то е лъжа. Ако птичките могат да пеят, ако щурците могат да пеят, срамота е човек да каже, че не може да пее. Трябва да се отучим да лъжем. Не е една бяла лъжа, несъзнателно казва, че не може да пее човек. Не че не може да пее, но не иска да пее. Сега, пеенето като наука спада към природния ум. Имаме един ум, който събира само факти на груб материал. Музиката трансформира нещата. Тогава фактите наричам корените на живота. Музиката е разцъфтяването. Философията, Божествената мисъл, то са плодовете, които зреят. Най-високото е, когато опитаме тия плодове. Ако не пееш, не може да цъфнеш. Щом не можеш да цъфнеш, не може да завържеш. Щом не можеш да завържеш, не може и да узрееш. Музиката внася красота. Ти не може да бъдеш спокоен, ако не пееш. Безпокоиш се за

някои работи. Най-първо се безпокоиш за ядене, дали ще има достатъчно да ядеш. После безпокоиш се, ако си пътник, дали ще има някъде, къде[то] да се спреш. Безпокойства има много. Навсякъде може да те приемат, ако пееш хубаво. В който и да е хотел може да те приемат.

Отива Аделина Пате в Ню Йорк на пощата. Имала един чек от 25 000 френски франка. Казват: “Госпожо, не Ви познаваме. Намерете някой свидетел, че Вие сте Аделина Пате.” Тя отивала в Ню Йорк за пръв път. Изправила се и изпяла няколко песни. Веднага директорът казва: “Дайте парите. Не може друга така да пее.”

Та, казвам: Когато влезете в другия живот, ще ви кажат: “Не Ви познаваме.” Тогава ще започнеш да пееш. Щом можеш да пееш, веднага ще кажат: “Дайте му парите.” Не искам да кажа, че с пеене всичко може да се постигне. Няма по-хубаво изкуство, с което с най-малките усилия работата може да се свърши. При това, разполага ума, разполага сърцето, разполага тялото. Защото и тялото е музикално, обича да му се пее. Пейте на тялото си. Има особена музика на тялото. Има особена музика на сърцето, има особена музика на мозъка, има особена музика на душата, има особена музика на духа. Най-после, пейте на всичко.

Та, казвам: тепърва има какво да учим. Вие казвате, като идете в онзи свят, какво ще носите. Чудни са хората, когато искат да видят Христа. Чудна работа. Ето Го, може да Го видите. (*Учителят показва картината.*) Вие попяхте тук “Зора се чудна зазорява”. Тази новата зора, която в света иде, как ще я изпеете?

Та, казвам: Аз искам вие да се отличавате. Да не ви е страх. Пейте за себе си. Сега в музиката някои искат да пеят за другите. Не пейте за другите; най-първо всеки да пее за себе си. Всеки от вас иска да бъде здрав. Понеже сме като листа, ако сме здрави, може да извършим една функция много добре; ако не сме здрави, не може да я извършим. Най-първо мислѐ за себе си. Като си здрав, мислѐ за общото благо. Най-първо мислѐ да пееш. Като знаеш да пееш, пей за тялото си. Те са твоите близки души. После пей за сърцето. Същото са близки. Пей за ума си. И те са близки. Пей за душата

си.

Казва: “Не зная за кого да пея.” В молитвата казва, че като се молите, най-хубавата молитва става с пеене. Някой иска, като иде при Господа, да започне да плаче. Господ не иска да плачете. Той не се нуждае от плач. Господ иска да пееш, да види, че в тебе има желание да пееш. Макар като жаба да крякаш. Много жаби съм се спирал да ги слушам. Аз съм слушал жабите да пеят. Някои от тях имат доста хубав сопран, други имат алт, някои имат тенор, а има и басисти. Жабата, която е тенор, се отличава. Басът се отличава. Като пеят, в тях има нещо. Сега да кажете: “Това са жаби.” Не са жаби, това са човешки души, изостанали назад. Цялото животинско царство са изостанали назад човешки души, аристократи. Казват: “Изостанахме назад, трябва да се излезе из туй бласто.” Щурецът излязъл из дупката, казва: “Аз трябва да изляза из тая дупка.” Затова той пее. Сега ние казваме: “Това са щурци.” Не са щурци те в този смисъл, но са души, които са се обленявали, потривали са се и сега са станали щурци. Жабите са се потривали. И ние, ако се потриваме, и ние ще останем в това място. Не трябва да останем.

Сега, не трябва да имаме мнение, че човек не представля нищо. Човек има дарби, Бог му е дал много работи. Ние мязаме* на големи аристократи, които разполагат с големи богатства, но не знаем как да употребим богатствата.

Хубаво, как бихте показали, че сте болен? Как ще пеете на тялото си? Ще употребим [песнето] като наука. Най-хубавата песен може да пееш оперно, когато те боли кракът, защото чувствуваш болката. (*Учителят пее:*) “Олеле майчице, олеле майчице, олеле майчице!” Ще започнеш. Който не пее, без музика започва. Казвам: Боли те коремът, коремоболие имаш, може да съчините най-хубавата песен на коремоболието. Може да пееш, ще се превиваш с чувство, ще пееш и мисъл ще има, изражение ще гадеш. Няма да се гегизираш, но ще правиш движения. Пък изискват се движения.

Всеки може да пее. Да свириш на пиано, на цигулка,

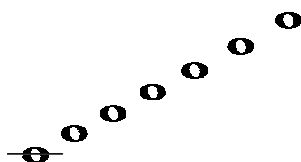
* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

изисква се работа. Но всеки един от вас може да пее. Никога не оставяйте гласа си, понеже ако човек не пее, огрубява. Поне в ума си пей. Попей си. Ако не пееш, посвирвай си малко. (*Учителят свири с уста.*) Тогава трябва да се създаде едно течение с пеенето. Без песен се създават други течения. Когато ставате нервни, когато започвате да се дразните, склерозата иде. Аз я наричам *дяволския цимент*. Той тури брашно, тури вода, разбърка и казва: “Тури си крака.” Щом се раздразниш, пей. Да си чувствителен, да чувствуваш кое е право, но да бъдеш тих. Казваш: (*Учителят изговаря раздразнено*) “Защо ми взе парите?” (*Учителят го изговаря спокойно:*) “Защо ми взе парите? Не ми взимай парите. Ако искаш малко, загръж, не ми взимай всичките.” Ще му кажеш, той да разбере. Какво ще разбере? Той е по-силен от тебе. Ще те хване за гушата, казва: “Давай.” Какво ще му кажеш? Започни да му пееш: “Братко, мисл□.” Като му изпееш една песен, той ще те пусне.

Та, казвам: Всичките болести са, за да заставят хората да пеят. Аз съм слушал, някои пеят много хубаво. Доста хубаво пеят. Болестта минава. Болестта са трептения на един особен живот, който е в противоречие с живота на нашия ум, в противоречие с живота на нашето сърце, в противоречие с живота на нашето тяло. Две противоположности има. Но сега не искам да се плашите, защото по някой път болезненото състояние доставя известен материал за живота. Великите хора са минавали болезнени състояния, [от] едно състояние на съзнанието в друго, в трето ще минат. Като се просветите, ще минете едно болезнено състояние. Не е лошо човек да боледува. Не да боледуваш по един и същ начин, но да има разнообразие в болестта ти. За пример, ако те болят пръстите на краката, причината е в ума горе. Ако те болят колената, причината е сърцето. Ако те боли хълбока, причината е стомахът. Вас ви заболят пръстите – ще ги мажете. Песни им трябва. Ще хармонизираш ума. Може да те боли пръстът на крака или на ръката – ще го мажеш със зехтин, с разни мазилки. Колкото искаш да го мажеш, но няма да се освободиш от болката.

Казвам: Като се тонира човешкият ум, като се тонира човешкото тяло, тонира се и човешкото сърце. Има една зависимост. Ако вие не пеете, тогава вашата вяра не може да функционира правилно. Ако вие не пеете, вашата надежда не може да функционира правилно. Ако не пеете, вашата любов не може да функционира правилно. Едно от качествата на любовта е, че няма съществуване в света, което, като усети любовта, да не започне да пее. Там, дето пееш, пението е подбуждение на Любовта. След туй има песни на Вярата, има песни на Надеждата. Много песни има в света.

Казвам: Там, дето любовта е започнала да действа, онзи, в когото любовта е започнала да действа, той пее

хубаво. При сегашните условия

с гамата трябва да започнете. (фиг. 23.1) Винаги в себе си като

вземеш *до*, трябва да имаш иде-

ята за *до*, че трябва да излезеш

из гъстата материя. *До* е основ-

ният тон да излезеш из неблагоприятните условия. Щом на-

мериш този тон, ти минаваш в своето съзнание, излизаш

из големите мъчности. То е поникване. След туй, като излезеш, за да вземеш правилен път, само чрез *ре* може да вземеш този правилен път. Тия трептения на *ре* ще ти дадат правилна посока на движение в музиката. Не музиката както сега се разбира, но музиката в природата, с която човек е създаден. Аз ви говоря като наука. *Ре* дава правилна посока на движението. *Ми* ще даде мекота, като вървиш, да се движиш хармонично, хармонично да вървиш. *Фа* ще даде основа, да оценяваш живота. Онова, което ти даде *фа*, да го оценяваш. *Сол* ще ти даде понятие как да завършиш една работа. *Си* – как да се ползуваш. Всеки един тон като вземеш, веднага да знаеш какво значат трептенията. На *си* какво означават, на *ла* какво означават. Един музикант в този смисъл като иде при зелените плодове, при зреещите плодове, ще усети един тон. Уханието, което издават, е тон. Трептенията на цъфтящите са най-силните, то е *сол*-доминантата. Те

упражняват голямо влияние върху носа. Щом гоиде уха-нието, веднага вземаш правилно *сол*.

Често сега хората са станали нервни, разместили са тоновете. Има някои, които не вземат правилно *сол*; има някои, които не вземат правилно *фа*; има някои, които не вземат правилно *ми*; има някои, които не вземат правилно *ре*; има някои, които не вземат правилно *до*. Липсва нещо на тия трептения. Липсва нещо на трептенията на *си*. Вътре има един камертон. Ако човек се вслушва, веднага съзнава. Като пееш, трябва да се вслушваш. Не оставяй другите да ти кажат гали ти пееш хубаво. Не питай: “Аз пея ли хубаво?” Никога не питайте. Ако ти сам не се вслушваш, как ще те слушат хората? Най-първо се слушай ти като пееш. Като ти кажат, че някой тон не си взел, кажи: “Аз преди тебе го зная, че не съм взел верен тона.” Щом вземеш невярно тона, ти си недоволен; щом вземеш вярно тона, ти си доволен. Няма човек, който, като вземе правилно, да не чувствава радост. Няма човек, който, като вземе *фа*, да не чувствава радост. И *ми* като вземеш, чувстваваш радост. Всеки тон като вземеш вярно, чувстваваш радост, една вътрешна радост. Туй е една малка радост. Колкото по-вярно го вземеш, толкова радостта е по-голяма. Колкото си [по-]далеч от правилното вземане, когато вземеш криво тона, ти си неразположен.

Ние вчера накарахме един брат да пее. Той може да пее. Но понеже умът му е раздвоен, не може да пее. Когато човек служи на две божества, той не може да пее. Ако обичаш двама души и не ги обичаш еднакво, не може да пееш вярно. Ако всичките хора обичаш еднакво, можеш да пееш. Ако правиш предпочитание, не можеш да пееш. Защото, за да обичаш един човек, трябва да го цениш повече от другите. Не можеш да обичаш едного, ако не го цениш повече. Ако е по-ценен, на място е. Но когато цениш желязото повече от златото, твоите състояния са груги. Не че желязото седи по-високо. То се окислява и изчезва. Ако е за дълговечен живот, златото е по-дълговечно. Желязото умира. Желязото не е научило закона за дълговечния живот. Златото го е научило. То не се окислява.

Всичките болести, които сега съществуват, се

гължат на този песимизъм. Казва: “Не ми се пее.” Той си мисли за хляб, за парите, за други работи. Хляб не ти трябва. Светът е пълен с хляб. Здраве не ти трябва, светът е пълен със здраве. Светът е пълен с мисъл. Пеене ти трябва тебе, нищо повече.

Сега казвате: “Младите да пеят.” Сега аз искам старите да пеят. Младите, и без да им казвам, пеят. А старите да пеят.

Да ви приведа един анекдот. Ходило едно дете на едни съживителни събрания в Америка. Събират се много хора и проповедникът идва и проповядва. Там много пеят. Детето казва на баща си: “Не искаш ли и ти, татко, да дойдеш на съживителните събрания?” Бащата казва: “Синко, аз съм се установил. На установения не трябва пеене.” Детето мислило, че баща му минал през курса. Един ден се качват на един кабриолет, конят върви до едно място и не иска да върви повече. Детето казва: “Татко, конят се установи.”

Като туряте идеята, че сте стари, туряте една присъда на вас. Сега не ви насилвам. Пението трябва да върви по Закона на Любовта. Аз ви говоря за пеенето, което произтича от любовта. Едно благословение е в този смисъл пеенето. На всеки един бих препоръчал едно от правилата: Като чуете пеене, да се вслушвате. Не съм имал случай, като съм минавал, някой щурец ли пее, славей ли пее, спра се да го послушам. Някоя жаба кряка – спра се да послушам 5–10 минути. Няма място, дето да не съм се спирал да слушам, да се радва слухът. Дето има крякане, нехармонично, вървете. Но дето чуете хубаво пеене, спрете се, където и да е. То е едно от правилата. Някой път вятърът като духа, има хармония. В гората като духа, музика има. Някъде реките текат музикално. Казвам: Спрете се да послушате. Като говори някой човек сладко, говори музикално. Вслушайте се, трябва да се развие ухото. Другояче, ти този отхвърлиш, този не ти трябва, онзи не ти трябва, ти останеш самотен.

Та, казвам: Всички противоречия, които съществуват, 99 %, това е много, но 95 % може да ги изправите с пеене; 5 % ще остане с друго да ги изправим. Двама братя се карат. Няма да ги примиряваме. Ще започнем веднага да пеем “Събуди се, братко мили” или “Зора се чудна зазорява”, или “Ма-

хар Бену Аба”. Нека се карат, ние ще пеем. То е вече опера. Те да се карат, тъй е писано, ние сме хорът тогава. Те да се карат, в реда на нещата е. Двамата се карат оперно, ние ще пеем. Като се карат, ще се освежат. Те ще започнат после да се извиняват. Сега като не пеем, казваме: “Скараха се двама приятели, не можахме да ги примирим.” Как ще ги примирим? Не може да се примирят. Без пеене не могат да се примирят хората. Аз бих ви препоръчал, когато ще се примирявате, ще се хванете за ръцете и двамата ще пеете. Коя е песента на примирението? И двамата ще се гледате, ще изпеете песента. Щом без песен се примирявате, тази работа не върви. Сега, според мене, братя и сестри, които са се скарали, по този новия начин да се примирят, по Закона на Любовта, да си изпеете песента. Някой път може да направите един опит: може две сестри да се хванат за ръцете и да изпеят една песен за примирение. (*Учителят пее “Шуми, аз слушах цял свят да шуми”.*) Ще вземете тона. Високите регистри не можете да вземете, ще вземете колкото можете. Някои имате две октави, някои имате октава и половина, някои – две, някои – две и половина, рядко някои имат три.

Да допуснем, че вие сте паднали духом, неразположени сте. Трябва да четете някоя книга, да мислите. Изпейте една песен. Коя песен ще пеете, като сте паднали духом? (*Учителят пее:*) “Стани, стани, стани!” Ще се освободите от хиляди несподи. Дойде ти една мисъл, не можеш да се събереш в кожата, за нищо се безпокоиш. В света хората се бият. Това е тяхна работа. Няма причина да се безпокоиш в света. Хората се бият. Това е тяхна работа, нека се бият. Нас не ни влиза в работа. Ако в морето се карат вълните, нас не ни влиза в работа. Да се бият хората. Аз другояче гледам, музикално. Когато чукут удря и кърти, чукут ли е, който воюва, или зад чука воюват други? Той кърти камъните, но друг е зад чука. Питат чука защо кърти тия камъни. “Има нещо, което ме кара.” Ако сте чукове, някой с вас троши камъните. То е друг въпрос. Но като започнете да му пеете, той вече не чука камъни.

Един художник, който рисува, не употребява чук, но четка. Има още по-хубаво изкуство за рисуване. Не мислете, че то е най-хубавото изкуство, с четката. Аз може да туря на

платното да коригирам и с ума си да направя една картина. Как се печатат картините в нашите умове? Как може без четки и без бои да имаме картини? Хем какви картини имаме нарисувани, цветни, в ума. Как са нарисувани? Сега трябва да рисуваме. И с четки трябва, и чукове трябва, и много работи трябва. Ще дойдем до онова изкуство, дето без четки и без чукове [става]. То става с музика. Един човек, който изпее една хубава песен, веднага може да нарисува една картина. Или някой път, ако вие изпеете една песен на някой художник, който няма никакво разположение, ще нарисува картината. Подбудителната причина е вашата песен.

Та, сега, да използваме. Досега музиката не е застъпена, затова хората са останали назад. Ако Ева беше няла при гървото... Но тя не беше от големите певици, доколкото аз зная. Всякога, когато искаме да постигнем нещо в света без пене, ние сме на крив път. Всичките блага, които се постигат без пене, са временни. Всички ония работи, които искате да постигнете, пейте. “Пейте и възпявайте Господа в сърцето си”, казва Писанието. Ако вършиш една работа и пееш в ума си, пееш в сърцето си, пееш в душата си, тази работа се благославя. Казваш: “Защо ще пеем, какво ще излезе от мене? Не си струва.” Пей, пей, ще излезе най-хубавото. В пеенето изключение няма. Понеже светът е създаден музикално. Едно Божествено изкуство е то в света. Първите, които са се научили да пеят, то са ангелите, които пеят много хубаво. Когато се създавал светът, всички те са пели. И постоянно пеят.

Да изпеем упражнението на 48-ма страница с *а*. Туй упражнение го заучете. Отдавна не е пято. Да изпеем сега пак “Зора се чудна зазорява”. (*Изпяхме ги*.) Зора се чудна зазорява, това е в моето съзнание. Второто е външно. Ще пеете динамично. Ще пеете и ще видите на вас какво впечатление ви прави. В зората има тържественост. Песните ще ги коригирате, ще ги пеете научно, няма да ги пеете както досега сте ги пели. Като ги пеете, вие да сте доволни. (*Учителят пее “Шуми, аз слушам цял свят да шуми”. Прочете първия куплет от “Зора се чудна зазорява” без израз, после го прочете с израз.*)

Ще изучавате първия закон на мелодията. То е лично,

то е заради* вас, за личния живот. Щом дойдете до хармонията, то е общият живот. Ако вие не можете да пеете една мелодия, не може да я хармонизирате. Да се хармонизираш значи да дружиш с някой човек. Музикално трябва да знаеш какъв човек да избереш.

Каква хармония може да турите на *до*? В хармонията може да вземете 3 тона. То е само идея; когато пишат нотите, турят линии само за да се ориентират. Всеки тон си има своя нота в природата, има своя област в природата, дето функционира. Вие трябва да сте в тази област. Ако не сте в областта на *ре*, не можете да го вземете правилно. Ако не сте в областта на *до*, не можете да го вземете правилно. Значи в тази област живеят същества, които вземат *до* отлично. Те побеждават всичките мъчнотии в областта. Или трябва да сте между съществата, които вземат *сол* в природата. За да го вземете, трябва да посещавате природата, когато цъфти. Когато цветята цъфтят, това е *сол*, когато растат и се развиват, това е *ми*. Когато зреят плодовете, това е *ла*. Когато във вас се заражда желание да ги вкусите, това е *си*. В света плодовете на музиката се ядат. Най-първо ще посееш музикално един тон. Със *си* ще го изядете. Като го изядете, ще усетите една приятност. Музиката се пие и яде. Музикално да ядеш и да пиеш. Когато започнеш музикално да ядеш тоновете и да ги пиеш музикално, ще разбереш дълбокия вътрешен смисъл, какво носи. *До* като влезе, динамична сила има, всички вериги ще паднат. Когато ангелът дойде при Петра, той изпя *до* и като изпя *до* ангелът, веднага паднаха веригите. Като изпя *ре*, стана. *Ми* – из затвора навън. Казва му: “Не се връщай тук, като те търсят, да не бъдеш толкоз честен. Излез навън без позволение.”

Само хората, които пеят, са свободни. Свобода в света без пеене не съществува. Единствената свобода е да пее човек. Започне ли да пее, той е вече свободен. Без пеене в света свобода не съществува. То е робство. Пеенето, то е вече закон. Колкото повече пееш, ти си свободен. Тогава твоето пеене съответствува на вашата мисъл и на вашите чувства.

* заради – *диал.* за.

Тялото ти вече функционира. Всичко туй е свързано. Не вземам музиката отделно, но като един Божествен метод за успяване в света.

Та, от любов ще пеете. Като пеете, кажете: “Дано послуша Господ.” Да чуе Господ, че вие пеете. Ще кажеш в себе си: “Пея за Господа.” Коя е най-хубавата песен, която пеем? Тя докато иде до Господа, става най-хубава симфония. Ако сме направили погрешки, като минава при ангелите, те ги поправят и като иде до Господа, всичките ни погрешки са поправени, става свършена и тогава се връщат тия тонове. Не се обезсърчавайте че не може да пеете. Други ще ви коригират. Като се върне тази песен от Господа, ще бъде свършена. Като изпеете една песен криво, като иде до Господа, ще се поправи и ще се върне при вас. Казваш: “Аз не пея.” Не казвай, че не пееш. Макар криво да си пял, чакай, като се върне песента, ще почувствуваш едно разбиране. Казваш: “Може да пея вече” – събуди се един дух. Във всинца ви трябва да се събуди духът. За себе си пейте. Но да кажете: “Вижте колко хубаво пея.” Ти като пееш, да си сам критик. Като дойде един брат да ти каже: “Я ми изпей една песен”, да си готов да му изпееш. В музиката трябва готовност, щедрост. Няма какво да казвате, че ще си изгубиш гласа. Ако пееш, ще придобиеш. Винаги, който пее, придобива. Няма загуба тогава. В анализите на музиката няма някой певец, който да е пял и да е пропаднал, но всички, които не са пели, са пропаднали.

Та, казвам: То е като наука. То е вече един възпитателен метод. Не трябва да се насилваме. Не трябва да ви привеждам доказателства какво ще добиете, материални блага. Трябва да пеем, за да можем да мислим. Трябва да пеем, за да можем да чувствуваме. Трябва да пеем, за да бъдем здрави. Трябва да пеем, за да се радва душата ни. Трябва да пеем, за да се весели нашият дух. Трябва да пеем, за да се веселят всичките, които ни слушат. Навсякъде, дето да се върви, из целия Изгрев да се чува песен само. Който дойде, да каже: “Пеят тия хора. И сега пеят и свирят. Повече свирци има, на пиано свирят, на цигулка. Харесвам ги сега. И като се карат, доста музикално се карат.”

Сега, кой брат или сестра ще изпее? Ако не сте готови, нищо. Ако някой узрял, нека изпее. Ако е зелен, нека не пее. Ако има някой узрял, ако има някой цъфнал, да изпее. Ако е напъпил само, да мълчи. Ако е поникнал от земята, да пее, ако не е поникнал, да не пее. (*Една сестра пожела да изпее едно турско маане. Изпя го.*)

Сега човек не трябва да пее песни, които означават миналото. Българите правят една погрешка, че постоянно пеят своите стари песни. Старите времена създадоха своите песни, новите времена създадоха нови песни. Да се съединят сега старите и новите. Сега с народната музика се занимават в Музикалната академия. То е тяхна работа. Аз разглеждам музиката, която е в живота. Ако всички пеят, няма да има болни хора. Болестите ще идват, но ще си отиват. За половин час, като изпееш една песен, ще си замине болестта. Сиромашията ще иде, но като изпееш една песен, ще си замине. Незнанието ще идва, но като му изпееш една песен, ще си отиде. Всичко, каквото дойде, като му изпееш една песен, отива си. Урежда се работата. Сега не мислете, че това ще дойде изведнъж. Упражнения трябва.

За пример, сега вземете *ми*. Как ще го вземете? Аз ако искам да изпея *ми*, ще взема *милост*. В *ми* човек мисли. *Ре* дава движение, подтик. Щом дойдеш до *ми*, мислиш. *Фа* е резултат на *ми*. Основният тон на египтяните е бил *ми*. Мислиш ти да свършиш една работа. В *сол* вие имате изкуство, художествена работа. *Фа* е градеж. Вие градите едно здание, това е *фа*. Мобилирате стаята вътре, то е *ла*. Влизате да живеете, то е *си*. Това е във физическото поле. Ако дойдете до органическия свят, пак може да поставите тоновете.

Аз говоря общо за тоновете, мажорни тонове и миньорни тонове. Миньорните са на слизане, мекота съдържа в себе си; мажорните – сила, подтик. Имате песента “Красив е животът”. Мажорна ли е или миньорна? Мажорна е в началото, миньорна – в средата. Мажорните гами, това са гами на ума. Миньорните гами са на сърцето. Хроматичните гами, миньорни и мажорни, те са на човешката воля. В миньорните се добива мекота, водата действа. В мажорните въздухът действа. В хроматическите действа азотът. Това са разсъждения вече.

Та, казвам: Вас да ви не смущава, че някои работи не ги обичате. Една идея, която е неразбрана, посадете семето. Най-първо: не се безпокойте. В музиката посейте вие една идея, макар да не я разбирате. Посейте я във вашия ум, самата идея ще израсне, ще даде ясна представа за себе си. Тази идея сама по себе си е ясна. Ако вие се мъчите да анализирате, нищо няма да направите. Посейте само, тя ще се прояви. Затуй за всяка идея не казвайте: “Не го разбирам.” Посейте и кажете: “Ще видим какво ще израсне.” Като цъфне, като завърже, онова, което научите, то е реалното.

Музиката като изкуство е друго нещо, като наука е друго, като живот – трето. Тогава ще разберете, че някои хора има, които имат основен тон *до*, някои имат основен тон *ре*. Марсианци са. Тези, които имат основен тон *до*, те са Самурнови типове. В религията *си* вече е ден за почивка. *Си* е завършване, започва една друга октава, в която хората влизат. Един ден може да се мине. Няма да вземете само *ми*. Може в детинство да сте имали *до*, после – *ре*, после – други. Може да смените едно миньорно състояние на *до* в мажорно състояние. Ще минете всичките гами. Строи се вашият организъм, строи се вашето сърце, вашият ум. Ще влезете във висшето съзнание. Тогава музиката ви ще бъде като една наука, едно средство за постижение.

Не само това. Може да направите един опит. Посейте едно дърво и две години наред пейте му. Ще видите, че плодовете на това дърво ще бъдат слажки. Посейте същото дърво, без да му пеете. Ще видите какви са плодовете. Направете един опит. Посейте едно цвете и му пейте. То ще цъфне, позелено ще бъде. Ако не му пеете, хилаво ще бъде. Това са моите наблюдения. Аз съм правил опити, опити в музиката. Та, казвам сега, в тия опити, че е Марс. Всъщност, при сегашното положение, както сме поставени, *сол* е Марс. *Ла* е Юпитер.

Та сега, ако вземете вярно един тон... Има същества, като вземете *до*, веднага се свързва вашето съзнание с тяхното. Има същества, като вземете *ре*, свързвате се с тяхното съзнание. Като изпеете цялата гама – всички тия същества се интересуват от нас –, вие ставате близки, щом пеете. Щом

не пеете, прекъсват се съобщенията, вашето радио не работи. Песенето е вие да работите с радиото, да се свържете с невидимия свят, да ви помага.

Сега, стария път няма да го напуцате. По стария път ходете и всеки да носи старото радио. Старото няма да го оставите, но носете и новото. Когато усвоите новото, тогава може старото да го турите настрана. Но докато не сте усвоили новото, старото дръжте, докато дойдете да пеете по новото.

Вложете любовта като подбудителна причина за пеенето, или пеенето да бъде външна подбудителна причина. За себе си да пееш, да не се тревожиш. Гледам, котката като дойде, измечи нещо и ме разположи. Някой път съм неразположен, като измечи по особен начин, разположен съм. Знае как да мечи.

Сега, ако една котка знае как да мечи, защо ние да не можем да мечим, защо ние да не можем да пеем? Говорът ни да бъде звучен, музикален. Мислите ни, чувствата ни да бъдат звучни, тялото ни, всичко в нас да диша мелодия и хармония. Няма нещо по-хубаво от това.

САМО СВЕТАЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

*23-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 4.ІІІ.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ДОБРА МИСЪЛ, ДОБРО ЧУВСТВО И ЗДРАВЕ

“Отче наш”

“Венир Бенир”

(Направихме следното упражнение: Ръцете настрани. Лявата отива пред дясната, допира се до пръстите и се движи по дясната до рамото и после настрани. Дясната отива пред лявата и се прави същото движение с дясната ръка. Направихме го няколко пъти.

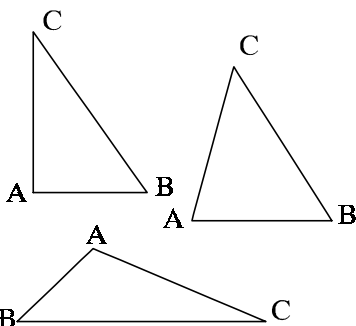
Направихме го обливането 3 пъти.)

Съвременните хора са погълнати от обикновените работи на живота, само в ядене, пиене, в обличане, събличане, спане, малки занимания. Мислят, че много работа вършат. И то яденето не е на свят*. Не ядем по всичките правила, както трябва да се яде; и водата не пием както трябва; и знанието, което имаме, е разпокъсано. Ако вземете съвременните лекари, по аналогия ще ви разправят за всичките човешки кости, но и то е разпокъсано. Един физиолог ще ви разправя за физиологическите процеси, но отделни са. Сега рели-

гиозните хора казват, че човешкият ум е отделен, човешкото сърце е отделно, човешкият дух е отделен и човешката душа е отделна. Каква връзка има?

(фиг. 24.1) На чертежа имате ъгъл А, който е 90 градуса. Представете си, че АВ представя човешкото сърце, АС представя човешкия ум и

ВС представя човешкото тяло. Уравновесено ли е човешкото тяло с човешкия ум и сърце? Сърцето е по-слабо развито.

* на свят – свестен.

Представете си, че имате един висок човек, 185 сантиметра, гръдният кош е тесен, рамената са широки, но заоблени, не са права линия. (фиг. 24.2) Вие може да мислите, че

тия неща са произволни, нищо не значат. Много значат. Човек с такава права линия на рамената, каквато работа започне, може да я свърши добре. Онзи, със заоблени рамена като на жена, много ра-

боти може да започва, не ги довършва. Едно съвпадение има в природата. Имаме един триъгълник. Ако го положим по хипотенузата, представя човек, който е материалист. Може да му говорите за духовни работи, но за него са второстепенни работи. Защо е такъв човекът? Вие искате да го обърнете, да го направите член на някаква църква. Ще го направите толкоз, колкото може да направите кърта да работи в една градина. Той винаги ще прави туй, което знае. Ако вие направите заека член на някоя черква, като види хора, ще хукне. После ще намери извинение, казва: “Аз съм миролюбиво същество, Бог не ме направил да воювам, не обичам с никого да се карам. Ако ме викате за някаква идея да устоявам, да се бия с хората, не може.” Ние казваме, че той е страхлив. Мислите ли, че безстрашните хора правят нещата така, както трябва? Не. По отношение на живота, туй е извинително. Има хора, които са страхливи както зайците. Той трепери. Като остане 4–5 часа без хляб, настръхнат космите му, казва: “Гладни ще измрем, 4–5 часа не сме яли.” Казвам: Не умираш. “Ще измрат жена ми и децата ми.” Не може да се умира така. Постил съм 24 часа, по 2–3 дена. “Не може, казва, ще си замина.” Ще умре човекът гладен.

Всички ония хора, в които страхът е силно развит, съвестта е слабо развита. Защото най-високата степен, до която животните достигат, то е страхът. Страхът е законът на животинското царство. Писано е: “Слабият да плое на краката си и да бяга.” Щом го викат да го съдят някъде, че е направил престъпление, да бяга, да се не явява. Слабият да бяга. Щом го хванат, той е виновен и веднага – смъртно наказание. Една лисица като хване кокошката или един вълк като хване аг-

нето, какво става? Да плъзне на краката си, да бяга. На Земята хората задават въпроса: “Защо трябва да бяга?” Слабият трябва да бяга, нищо повече. Със своето бягане ще развие своя ум, че ще проточи краката си. Следователно на него Бог му дал сила да бяга. Една сила, която да уравнилеси силния. Силният като го хване, веднага ще го разкъса.

Сега, ако вземете съвременните хора, имат особени понятия за правото. Вие искате силният да служи на слабия. Но то не е в животинското царство. Силният да служи на слабия не е и в човешкото царство. То е в ангелския свят. Ангелите правят това. Слизат да служат на хората, които ще наследят царството Божие. Силният съзволява, като дойде, умен е, може да направи всичко, да ти услужи, от него ще искаш туй, което в дадения случай ти е необходимо. Не може да искаш от него много знания. Тебе ти трябва малко. Най-първо ти трябва да бъдеш справедлив. Но справедливостта е едно Божествено чувство в човека. Да имаш човешко достойнство, то е човешко. Достойнството е на човек да бъде честен, първа има да учи справедливостта. Минаваш някъде и някое куче веднага се нахвърли отгоре ти. Стражар е то поставен. То казва: “Господарят ми! Никой да не минава!” Щом те лаят кучетата, трябва да знаеш, че тия хора не са добри в селото. Аз, като вляза в някое село, познавам хората по кучетата. Щом кучетата лаят, казват: “Хората са такива.” Щом кучетата лаят по-малко, хората са по-добри. Щом ме залае кучето, давам му малко хляб. Погледне ме кучето, казва: “Да не искаш да ме подкупиш?” Казвам: “Има добри хора в света.” То започне да си маха опашката.

От съвременните хора всеки мисли, че като умре, ще иде в оня свят при Господа, да Му се оплаче. Ако остане като умреш да Му се оплакваш на Господа, то е загубена работа. Значи в небето ангелите ще оставят своята радост и ще слушат твоите оплаквания, че някой тебе те онеправдал, 100 лева не ти платил или 30 000 лева. Ти ще идеш при Господа за 100 лева да се оплакваш. Че тия пари най-първо не са твои. Тази работа Господ я създаде. Ти не защитаваши правата на Господа, но защитаваши своите интереси. Ако

искаш Господ да ти обърне внимание, и ти трябва да обърнеш внимание на много малки работи. По пътя като вървиш, ако видиш една мравя, която се дави, ти с една сламка □ помогнеш да не се удави. Господ ще се спре, ще обърне внимание. Ако искаш да Му кажеш, че брат ти не ти дал нивите, то си има друг закон. Вземането и даването в света не представлява морална работа. Един човек, който не си изпълнява длъжността, спада към друга категория. На богатите хора трябва ли да се прави добро? Ако не се спреш при една мравя да я избавиш, Господ няма да ти обърне внимание. Защо ще я извадиш? Тази мравя е един ангел, който се е превърнал на една мравя и иска да види ще обърнеш ли внимание. Като я спасиш, Той запише това в книгата си.

Ще кажете: “Ангел се превърнал на мравя?” Когато онези двамата души, ученици на Христа, пътуваха и Христос се присъедини към тях, казва: “Защо сте така замислени?” Те казват: “Да не би да си странник, че не знаеш какво стана в Иерусалим?” Хич не Го познаха. Започнаха да говорят и се чудиха един странник да им говори така. Казват Му: “Остани с нас, малко да ни поговориш. Много умни работи говориш.” Като Го познаха после, веднага изчезна. Изчезна защо? Понеже бяха материалисти. Той изчезна, да бъдат те свободни.

Сега вие казвате: защо трябва да бъдете свободни. Представете си, че вие имате да давате някому. Българинът когато има да дава 20□000, счита го много. 35□000 има да дава, не го счита много голям дълг; и 40□000 не счита, и 50□000, но 20 за него е голямо число. Ако този банкерин върви подир тебе, ти ще бъдеш ли спокоен? Благородно е да те остави човек да си ходиш спокойно; гледаш, никой няма около тебе.

Питам: Ако Господ би се явил в света и ако върви по стъпките на всеки едного от нас, никакво престъпление нямаше да има, но каква свобода щеше да има? Никаква култура не щеше да има.

Този триъгълник (*правоъгълникът*) представя човек, който обръща внимание само на материалните работи. Този астрологически ще помисли малко. Но за да стане човек такъв, може би 10 поколения са работили в това направление.

Вземете в растителното царство дърбовете, които растат в долините, после постепенно се редуват брястовете, други дървета. Дърбовете са материалисти, те растат на най-ниското. После идат боровете. По-високо са клековете, колкото по-нагоре отиваме. До 1900 метра боровете растат, оттам нагоре идат клековете, а дето престават клековете, идат малките хвойни. Такова е положението на тези, които растат на високите области – те лаят по земята.

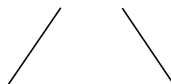
Сега ние мислим, за да бъдем духовни, искаме да имаме един външен физически изглед. Мислите ли, че всеки човек, който физически е представител[ен], че той е умен? Може да е така. В животинското царство най-голям е слонът и най-умен е. Но питам: ако съвременният човек би бил така голям, както слона, и ако са му нужни на ден 75 килограма ориз, при сегашното положение, когато едва може да се намери половин кило или едно кило ориз, как ще намериш 75 кила? Ако всички имате такива големи тела, да трябва така да се храните, несъвместимо е с живота.

Казвам: Във физическо отношение нуждите на хората трябва да се намаляват, а умствените и сърдечните нужди – да се увеличават; не безпокойството, но възможностите за духовно развитие. Духовното развитие е свързано със сърцето на човека и с неговия ум. Колкото човек е по-добър и по-умен, неговото положение е по-добро.

Всичко в света зависи от 3 неща: от ума на човека, от добрината на човека и от справедливостта на човека. Добрината на човека включва тялото. Ако ти не си добър, здрав човек не може да бъдеш. Една максима.

Добрината е свързана със здравето, с физическия живот. Справедливостта е свързана с духовния, със сърцето. Човек щом е справедлив, той има добро сърце. От него може всичко да очакваш. Щом е умен, може всичко да направи. Тогава, ако той е добър, линиите на тялото са отлични. Имате отлично тяло.

Хубостта на тялото зависи от ония, хармоничните линии, от гънките на лицето. Да кажем, че челото е като на китайците (фиг. 24.3). Или имате чело на бялата раса

(фиг. 24.4). У китайците, техният предметен ум е силно развит. Няма по-лакоми хора от китайците. Един американец разправя, че бил поканен на гости от един китайски мандарин и 40

вида яденета трябвало да опита. Поднесли му и от всичките трябвало да опита. Две седмици след това боледувал. Питам: какви ще бъдат тия 40 вида яденета? Някой път може да има някоя котка, някой път може да има месце от куче, от конско месо, всичко туй сготвено, и много други яденета. Европейци, които отиват в Китай със своите кучета, често изчезват кучетата. В китаеца физическият живот е силно развит, достъпен е предметният ум. Възможностите в миналото, които са се дали, не е използвал тия възможности, не е могъл да се подигне и културата дошла до известно място. Казва: “По-нагоре тази работа не е заради* мене.” Отказал се.

Когато жълтите са се отказали от своето предназначение, дойдоха белите да продължат културата. Понеже и белите са достигнали до едно място, че по-нагоре не отиват, има една друга раса, която ще дойде. Наричат я Шестата раса. Шестата раса ще се отличава по това, че никога няма да пожълтява. Един човек от бялата раса може да пожълтее, когато заболее. В Шестата раса жълтина няма да има.

Сега, жълтият цвят е хубав, но той се явява във физическия свят. Като се разболее, не може да издържи. Защо му са дадени болестите? Болестите са чужди вещества, които заставят човека да мисли. Една болест не е нищо друго, освен връзка с един по-низш живот. Ако си умен, всички тия низши същества може да ги хванеш и да ги туриш на работа. Сега като не може да им дадеш работа, те те измъчват. Казват: “Как ще им дадем работа?” Грамадни сили имате. Няма нещо в природата, което човек да не може да го подчини. Разправя д-р Бъкли, професор по богословие в Чикаго, една своя опитност. Среща на пътя един свой приятел, когото нима къде е ходил. Казва: “Ходих да гледам как бълхите ходят да дефилират.” – “Как може да дефилират бълхите? Ти

* заради – *quid* за
искаш да се шегуваш, не ме занимавай с такива работи.” –
“Ела с мене да видиш.” Отиват. Един господин под едно
стъкло натурал хилаци бълхи и той като им заповядва, те
се нареждат по полкове, дружини, взводове; отстрани има
офицери. Както им каже, и бълхите дефилират. Той казва,
че това било наследствена черта, да заповядват на
бълхите. Казва: “Ние имаме тази дарба. Най-голямата
мъчността, която срещаме при бълхите, е да ги отучим да
скачат. Щом се отучат да скачат, вече могат да
дефилират.” Под тия стъкленици той ги учи.

Вие по някой път се обезсърчавате. Ако то и човек
може да научи бълхите да дефилират, защо човек сам себе
си да не научи? Защо ония сили, които са вложени в него, да
не може да се справи с тях, да тури ред и порядък? Казва:
“Тази работа е сложна.” Никак не е сложна. Най-първо ще
отделиш от себе си ония благородни сили. Всяка сила, която
произвежда болка, не е в хармония с тебе. Ще намериш ония
сили, с които ти си в хармония с тях. Всяко чувство, което
произвежда приятност, не в неприятните, или всяка мисъл,
която е приятна, тя е права. И в яденето да ти е приятно, не
да бързаш. Ти ядеш и бързаш. Няма защо да бързаш. Ядеш и
като останат още десетина хапки, спри. Ти тамън се наядеш
и вземеш, студена вода пиеш, туриш в стомаха. След като е
ял и е пил студена вода, българинът казва: “Не зная какво
ми стана, урочасях. Много хубаво беше сготвено яденето, но
не зная откъде дойде.” Хич не му иде на ума, че студената
вода е причината. Две студени чаши студена вода изпил и
спира се онзи процес на храносмилането. Сега вие ще кажете:
“Ние не ядем кокошки.” Същият процес е. Ти тамън си ял
картофена супа и след туй пиеш студена вода; мислиш, че
работата ще върви. Или загорещил си се някъде някой път,
ходил си малко да се поразходиш и вземеш една чаша студена
вода.

Човек за яденето трябва да има една специфична наука.
Той не трябва да бърза да пие вода. След яденето трябва да
мине най-малко 40 минути, час и половина да мине и тогава
да пиеш вода. Не да я пиеш веднага след яденето. И пак да
не я пиеш изведнъж. Но да пиеш водата както кокошките

правят: глътка по глътка и ако пиеш една чаша, да ти вземе 20 минути. До туй време работа имаме.

Сега, те са физически работи. Ако приемем една храна и нямаме любов към тази храна, тя не може да ни бъде полезна. Храна, която с любов влиза в тебе, тя те ползува. Казвате: “Де ще намерим тази храна, която обичаме при тия условия?”

Един анекдот ще ви кажа. Отива една българка при един свещеник да се изповяда, преди Великден било. казва, че стомахът ѝ е разстроен. Свещеникът ѝ позволил да вземе малко гървено масло. Казва, че не е грешно да се яде гървено масло. Тя, бедна жена, нямала пари да си купи. Мислила какво да направи. Къде да намери гървено масло? Тя имала свинска мас, стопила маста, направила една гървена цев и прекарала маста през гървената цев и станала гървено масло. Започнала да си готви от нея и после казва на свещеника: “Откак започнах да ям гървеното масло, много добре ми върви.” Свещеникът не знаел. Тя благодарила на свещеника.

Тази жена знание имала да превърне свинската мас в гървено масло. Има хора, в които храносмилателната система е слабо развита. Показва се в слепоочните области. Всичките хора не могат да ядат еднакво. Трябва да се съобразим със закона. Този, на когото слепоочните части са сплеснати, той избира деликатна храна. Онзи, на когото са изпъкнали, може да яде друго. Не е позволено на всичките да ядат еднакво. Ако вие наблюдавате разните хора в яденето, някои обичат череши, някои – грозде. Разните хора имат разноразположение към яденето, много разнообразие има. Те са като пчелите. Най-първо има цветове, които те обичат. После, като не могат да намерят хубавите цветове, тогава намират второстепенни. От първостепенните събират първостепенен мед, после посещават второстепенните цветя, третостепенните. Във второстепенните второстепенни са и соковете, които събират. Всяка храна има и особени сокове.

Та, казвам: За бъдеще, като гойдат хората, за яденето няма да бързат. Ще бъдат в размишление, да се помолят, да попитат Господа да ядат ли тази храна или да не ядат. Ако е позволено, в тях ще се отвори разположение. Някой път не ти е позволено и ти не искаш да ядеш. Ако се

подчиняваме на този закон, по-добре ще ни бъде. Не си гладен – не яж; гладен си – яж. Не да туриш в стомаха си царевица, която е варена преди 3 дни, че да ядеш. Като сvariш, да я ядеш. Не житото, като го сvariш, след 3 дни да го ядеш. Не брашното като се смели, че след 6 месеца да го ядеш.

Та, казвам: Онези от вас, които искате да имате духовен живот, трябва да имате една философия. За храната трябва да бъдете специалисти. Ако животните са разбрали храната, само ние, съвременните хора, казваме: “Каквото ни е приготвено, това ще ядем.” Общо това не е право, но специфично на всеки му трябва особена храна. После, и при дишането трябва да внимаваме. Ако приемеш въздух и в ума ти седят отрицателни мисли, ти тровиш себе си. Ти си същество, което не можеш да извадиш праната, онази енергия. Ти се безпокоиш за нищо и никакво. Нещата в природата се предават. Този прокажен, който бутне хляба, и ти ако изядеш този хляб, веднага ще дойде и проказата. Крадецът като бутне хляба и той предава своето разположение на кражба в хляба. Користолобият, злобият, който каквото пипне, предава от онова, което има. Добрият човек, и той предава.

Та, казвам: За бъдеще хлебарите трябва да бъдат най-добрите хора специалисти. Трябва да е свършил 4 факултета. От него зависи здравословното състояние на хората. Онзи градинар, всички тия зеленчуци, които произвежда, предава своето разположение на тях.

Казвате: “С какво ще се занимават хората за бъдеще?” С това има да се занимават. Когато Бог създаде Адама, приготви му храната. Всичките плодни дървета бяха храна, само от едно дърво не трябваше да яде. Питам сега: Какво мислите вие, защо на Адама и на неговата другарка Ева се поревна да ядат от забраненото дърво? Забраненото дърво е да ядеш печена кокошка. Лошо ли е да ядеш печена кокошка? Лошо е, понеже в кокошката, в клетките ѝ, има нечистотии вътре. Всичките кокоши лайношини са вътре. Всички волски лайношини са в месото. Мислите, че месото е чисто. От хигиенично гледище нечиста е храната. Даже и в растителното царство има нечисти храни. Не съм съгласен да ям плода на растения, на които са турени човешки извержения.

Сега ви навеждам да мислите. Всички вие сте градинари. За външния свят не ви държат отговорни. Каквото има във външния свят, то си остава във външния свят. Но онова, което вие правите в себе си, за всичко туй ви държат отговорни. Онова, което сте сложили във вашето тяло, вие сте отговорни заради него. Онова, което сте наслоили във вашето сърце, вие сте отговорни заради него. И онова, което сте наслоили във вашия ум, вие сте отговорни заради него. Външният свят служи само като справочна книга. Каквото е наредено, е за света. Онова, което нареждаме в себе си, е за хиляди поколения. Вие казвате: вашите чувства, добрината, която имате. Не могат да бъдат вашите чувства здрави, ако не сте добри.

Сега не говоря само за един живот от 20, 30 или 120 години, говоря за поколения 10, 15, 100, 200, 500 поколения не могат да бъдат здрави, ако не са живели с добри чувства. Ако разгледате гробовете на един човек, който е здрав, знаеш каква красота има? Много красиви са гробовете, много красив е мозъкът. Един мозък, който мисли хубаво, на един човек добре организиран, съвсем другояче е устроен. Сегашните хора много повърхностно гледат, само някои неща отгоре.

Та, казвам: Ние имаме една задача – да оправим погрешките на миналото. Най-първо, трябва да имаме един равностраничен триъгълник. Някой човек трябва да бъде висок, умът трябва да бъде висок, широчина да има, сърцето трябва да бъде обширно, тялото в малко пространство трябва да бъде добре организирано. Има хора, които са така организирани, че дървеница не може да се приближи до тях. Има хора, до които въшка не може да се приближи. Опитвали ли сте, ако носите една вълча кожа? Въшка във вълча кожа не влиза. Вземете магарето. То никога не търпи конска муха. Като кацне, то реве. Конят ги носи, трупат се по корема му; на магарето само една да кацне отгоре му, то знае, започва да прави известни движения и тя си замине. Магарето казва: “Тук няма да бъдеш, аз не позволявам. Конска муха при мене да не идва.” И не отиват. Ако магарето може да изпъжда конските мухи, защо ние да не можем да направим същото нещо? Тия конски мухи защо ни са?

Сега казвате: “Нервни сме, не можем.” Нервността е една конска муха. Неразположен си. Когато започнат от физическия свят да минават в духовния, винаги стават нервни. То е признак. Ти станеш много чувствителен. Трябва да започнете да заповядвате на конските мухи. Дойде ти да кипнеш, да заповядаш. Когато се яви някой да те гразни... Тръгнал някой просяк подире ми, казвам му: “Нямам”, той мисли, че го лъжа, върви пак. Може човек да се върне и да го нахука. Но изваждам кесията си и му показвам, че е празна. Казвам му: “Втори път ще имам пред вид.”

Разправяше ми един американец. “Вървя – казва – из затънтените улици и подире ми върви един, иска да ме обере. Аз извадох кесията си, обърнах я, да види, че е празна.” Като обърнал кесията си, онзи вече не го следи. Исква да му каже: “Нямам. Ако имам, да ти дам.”

Та, първото нещо: От всинца ви се иска самооблагане. Съвременното човечество няма самооблагане. Не че да не се гразни никак. В годината веднъж или в месеца веднъж да се разсърди, след туй като актьор, пак да дойде на себе си. Бият се двама души. Нека се бият, и двамата са силни. Американците не се бият с дърво, но с юмруци. Видиш двама, хубаво облечени, с шапки, единият обидил другия, току погледнеш: шапките отхвъркнали, кръв се появи. След като се бият 15–20 минути, единият набие другия или другият набие първия и пак се примирят. Какво ще се меся в тяхната работа? Ти ако се месиш, и тебе ще набият. Ако искаш да се месиш, трябва да си боксьор, иначе ще те наложат и двамата. Казват: “Ти нямаш право да се месиш в нашите работи, ние не сме те викали, то е частна наша работа. Седи и гледай.” Като удря, хубаво удря, иска да произведе впечатление, не иска да го осакати, но както пчелите се бият. Тя ще те ужили по носа или някъде по лицето, да се откажеш от идеята да ходиш да вземаш меда. Щом се откажеш, няма никакво жилище.

Та, казвам: Пътя, по който вървите, духовният живот не се добива така. Най-първо, дойде някой човек и те безпокои. Гледам, има тук един художник. Един ден иде и ми носи една картина, “Александър Невски”, в рамка.

Храмът, както и да е, е хубаво направен, но сенки има. Като художествено изложение ще го окача. След “Александър Невски” иде същият и пак мене намира, не друг. Казва ми: “Учителю, оголях, грехите съграни, нямам палто.” Рекох: “Много хубава картина става от тебе. Художниците обичат да рисуват такива, със скъсани грехи.” Той носи картини и най-първо избрах “Кавала”. Хайде, да имаме за спомен, да си турим “Кавала”. На човека му трябват средства, мене намерил и дошъл. Аз казвам: защо да ме безпокои? Разговаряме се. “Защо така твоята работа?” Казва: “Не зная какво ме преследва.” Той е от тия натури: каквото вземе, харчи го. Ти му дадеш 5–10 лева, той отива в кръчмата, изпие ги. После пак няма. Те са хора на широко. Те са били в миналото аристократи, богати. Сега Провидението ги турило на сиромашия, да изправят този недъг. Още като му даваш, казва: “Да има човек, да си похапне, пък да има и червено.” Рекох: Без червено не може ли? Според мене не се пие вино. Като намериш хубавото вино в хубавите изби, ще пиете бяло вино и една чаша ще пиете. Казва: “По-хубаво е онова от лозата.” Казвам: Там е всичкото зло, че хората са пили от лозата.

В пиянството има една хубава черта. Знаете ли коя е? Човек като се напие, щедър става, мукалитин става. Като се напие, тури шапката настрана, запее: “Горо ле, горо зелена” или друга някоя песен. В пиенето придобивката е по-малка от загубата. Той се отваря за своите другари, става щедър. Щедър става, но от тях приема всичките неразположения. Не е за добрите хора да пият. Хубаво е, но на другия ден казва: “Много съм пил, главата ме боли.” Не е хубаво така. Казвам: Щедростта, която се отваря между добрите хора, има едни резултати; и която се отваря между лошите хора, има други резултати.

Та, казвам: На Земята трябва да бъдем отворени за невидимия свят. Сега вас по някой път ви е страх да се говори за болести. Не е умно да се говори за болести, но ако ти кажат, че имаш началото на една болест, ще ти покажат по кой начин да се освободиш. За предпочитане е да знаеш и да вземеш известни мерки. Ако не вземеш мерки, тази болест се увеличава. Да допуснем, че ти ядеш и пиеш

студена вода. Ще имаш един разстроен стомах само от водата. Или да допуснем, че ти си гладен, не си ял. Дошъл някой да те раздразни. Никога не се дразни, когато не си ял. Когато си гладен, не се дразни, защото е опасно. Ако се дразниш, веднага ще се възбуди черният дроб, може твоята жлъчка да работи и да пусне няколко капки и да направят пакост. При глада по възможност трябва да бъдеш спокоен. Като се наядеш, можеш да се тревожиш. И тогава не може много да се тревожиш, защото пак ще спреш процесите.

Ние живеем в един свят, дето Бог всичко е наредил, всичко е предвидил за нас. Няма нещо, което невидимият свят да не е предвидил. За много малко работи има да се тревожим. Работите, които ние сме създали, не са излишни. Най-първо ти паз^и доброто настрояние. Пази доброто, което само по себе си имаш. Пази своята справедливост, която имаш, пази и своята разумност, която имаш. Онова, което става в природата, ти го остави на Бога. Бог е всемъдър. От несгоди на живота ще извади най-хубавите работи. Той може всичко да направи; ти като човек не може да направиш.

Всеки един от вас нека види какво го смущава. За пример, често страдате, не може да се търпите гвама души. Естествено е – и гвамата сте положителни. Щом гвама не може да се търпите, турете един помежду си. Ако пак не може да се търпите, турете втори. Ако още не може да се търпите – трети и вие веднага ще може да се търпите. Значи трима души са необходими, за да се трансформират вашите сили, да стане единият положителен, другият – отрицателен. Даже ще започнете да се обичате.

Сега вас по някой път ви е чудно как човек може да обича другия. Посаждаш едно дърво, приятно ти е, зеленичко. Обичта, която имаш към него, очакваш то да роди плод. Първата година, когато роди първия плод, ти имаш особено чувство. Онова, което ни привързва, то е плодът. И човек ражда. Ние сме като дървото. Доколкото хората могат да се ползват от нашите плодове, които раждаме, дотолкоз сме обичани. Когато нямаш никакъв плод, ти не можеш да бъдеш обичан. Същият закон. Хубавите мисли, хубавите чувства привличат хората, те са храна. Едно

хубаво чувство храни човека, една хубава мисъл храни човека. Дойде някой при тебе, ще го успокоиш – то е нахранване. Даже, при светииите много хора като са ходили, гладен иде, но от него излиза нещо и се усеща сит. Идеш при някой лош човек, гладът се увеличава, страх те е.

Та, казвам: Ако се яви комисия, колко ще издържите на търпение? Въздържанието е хубаво. Не само да търпиш, но да си създадеш разположение. Дойде някой, говори ти, хвали се. Погледай го. Той е човек търговец, извадил всичката си стока на пазаря, нека продава. Защо се хвали? Нека се хвали. Другият извадил ножа. Той е военен, нека се покаже, какво има? Някой мълчи. Ние не сме съобразителни. Някой по натура е мълчалив, скрит, не иска да говори. Вземи това пред вид. Ако говори много, слушай го, ако не говори, и ти мълчи с него.

Та, ще ви приведа един психологически анекдот. Един от нашите заминали братя, Гумнеров, отива в един дом, дето детето плаче от 2 часа и нито баща му, нито майка му могат да го умират. Казват: “Какво да правим?” Казва: “Оставете го на мене.” Влиза Гумнеров, затваря вратата. Гледа: то вика. Той си затваря очите и той започва да вика. То вика и той вика. Като го поглежда детето, казва: “Много плачеш, бе, много викаш.” След половин час излиза детето с Гумнеров, не плаче. Казва: “Ти защо плачеш? Аз плача, но тебе биха ли те?” Един психологически момент. Казвам: Вземи участие и привидно в страданието на един човек, и ти ще [го] премахнеш.

Когато ви говоря за музиката, имам пред вид, понеже най-лесно се сменят състоянията. Онзи ден ви казах до *сол* колко са трептенията на тоновете. * *Ла* има 426,7** трептения, *си* – 425***, горно *до* – 512. Ти, щом вземеш вярно *до*, може да се справиш с мъчнотиите, които имат разрешение. От всяка мъчнотия може да излезеш. То е посаждане на

* В 22-ра лекция, с. 13.

** Според възприетите съвременни норми честотата на тона *ла* е между 440 и 442,5 херца. Вж. бел. на с. 13.

*** Явно това е грешка в разчетената стенограма – би трябвало да бъде около 475–490.

едно семе. Щом вземеш правилно *ре*, тогава ще знаеш добре растежа. Който взема *ре* правилно, в него движенията са правилни. При *ми* нагаждаш се на външните условия. Без *ми*, то е една корава почва. *Фа* значи имаш достатъчно магнетизъм. Защото във *фа* всичките онези имат благоутробие*. Които са сухи, не са *фа*-систа, не вземат *фа*. Които имат корем, *фа* е повече, отколкото трябва. *Сол* който взема, ще се носи добре. Той може да се облича добре, да мисли добре. *Ла* който взема, всяка работа ще я довършва. *Си* който взема правилно, ще знае как да се примирява с хората, знае как да яде.

Следователно в органическия свят, музиката е педагогическо изправление за нашите недъзи. Сега, да ви представя гамата в движения. (*Учителят кляка, издига се и ръцете настрани, пее “до”. Десният крак напред, ръцете успоредно напред, пее “ре”. Левият крак напред, ръцете настрани, пее “ми”. Десният крак напред, ръцете пред гърди, пее “фа”. Левият крак напред, отваряне на ръцете нагоре и настрани, пее “сол”. Десният крак напред, ръцете горе с допрени пръсти, пее “ла”. Левият крак напред, отваряне на ръцете, средно положение между изправени нагоре и настрани, пее “си”. Клякане, десният крак напред и ръцете долу, пее горно “до”.*)

Ти се сърдиш – изпей си гамата. Преди да си направил един скандал, изпей гамата. Клекни долу и започни. Като клекнеш и като станеш, в тебе ще се смени състоянието. Всяка част на тялото отговаря на един тон. *Ре* засяга известни мускули, *до* засяга известни мускули, *фа* засяга известни мускули, *сол* засяга... Когато пеем гамата, засяга човешкото сърце, човешкия мозък засяга. Най-деликатната работа, дето нищо друго не може да проникне, музиката прониква там. С вряра ще пеете. Един ден ще имате опитност.

Сега вие ще кажете: “Досега ако светът щеше да се поправи, той трябваше да се поправи.” Хората не са досега както трябва. Пеенето в света е мощно, но малко е застъпено. В птиците е застъпено; в млекопитаещите е застъпено съвсем малко. Понеже слязоха в гъстата материя, изгубиха пе-

* благоутробие – *книж. ирон.* голям корем; *остар.* добросъвестност, милосърдие, благоразположение.

енето. Едва човек идва до положението на птиците. Всеки един от вас като един вътрешен метод за самовъзпитание да има музиката. Свирите на пианото – не свирете за хората, свирете за себе си. Пеете – пейте за себе си. Благодарете, че можете да пеете за себе си. Всеки от вас да бъде най-добрата публика. Не се тревожете, че не може да вземете някой тон. Както и да е, пей, нищо повече.

Някои от вас сте пели в миналото, някои сте много немарливи. Сега трябва пробуждане. Не се сравнявайте. Аз ви говорих онзи ден: Като чуеш някого, който пее хубаво, спри се да го слушаш най-малко 5 минути. Минаваш покрай гората, някой славей или друга птица, или щурец пее. Спрете се, послушайте, какво ви коства? Има щурци, които пеят хубаво. Или по някой път вятърът вее през гората, има едно приятно шумолене.

Казвам: Обръщайте внимание на всички неща в природата и ще приемете Божието благословение. Вас може да ви се вижда смешно и да кажете: “На тия години ще пеем?” Тук е лошо, но там, дето отивате, е по-лошо. Ти умираш и мислиш, че като умреш, ще се освободиш. Най-първо ще се прекомандироваат около тебе и искат да вземат туй, което ти си събрал. Казват: “Дайте ни.” Съберат се доста братя, като вземат всичкото богатство, ще останат само мертеците*. Живял ли си при тях? Този взел, онзи взел, ти браниш. Не искам да ви представям какво правят възрастните души в тялото. Постоянно гони този-онзи и най-после удари го на плач. Казва: “Обраха ме, всичко обраха.” Казва: “Да може да се свърши...”, но не се свършва. Но трябва да се освободите от смъртта. Не трябва да се умира. Не желайте да умирате. Като умрете, да дойде Господ да ви възкреси, защото, ако не ви възкреси, много лоша е работата.

Казвам: Ние имаме идеята *като умрем*. Думата *умира* значи *влиза в другия свят*. Не ти трябва светия да си. Ако сте светици, нямам нищо против, облажавам ви. Но при сегашното положение не желайте да умирате. Някой път ако желаете да се освободите от някои свои недъзи, е друго. Но имайте

* мертек (тур.) – тънка греда за строеж.

желание да живеете. Тук, на Земята, или горе, на небето, животът е един и същ.

Казвам: Нас ни предстои добрата мисъл, доброто чувство и здравето. Три неща. Добродетелта с тялото, справедливостта с човешкото сърце, разумността с Божествения свят. Три неща, на които ние трябва да служим.

Като вървиш, да бъдеш спокоен, каквото и да става. Един разбойник върви – да си спокоен. Аз имах една опитност в един параход. На кувертата* отгоре едно момче на 19 години има пари, един апаш седи до него и дебне. Аз го следя какво ще направи. Той тамън иска да бръкне, аз си помръдна главата и пак стоя, като че не гледам. Той мисли, че и аз съм апаш, но по-голям. Три пъти се опита да окраде момчето и аз три пъти му помръднах с главата. Той не може да разбере, казва: “Тук има дефективи”, тълкува. Но подчини се. Какво ми костваше да си мръдна главата? Той мисли, че сме колеги. Можеш да седя спокоен и да гледам как ще го оберے. Не само това, но момчето като стана, като че дойде на себе си. Като че туй момче беше хипнотизирано, захласнато някъде. Той можеше да бръкне и да извади парите. Казвам: Като седи при вас апаш, направете така, мръднете си главата. Вие ще направите погрешка. Като рече да бърка, тогава мръднете с главата си, кажи: “Остави на мене.” Тъй да го разбере. “Ще се изложа.” Никак не се излагаш. Поклатете главата си.

Та, казвам: Всички трябва да имате желанието научно да придобием добродетелта. Сега имаме едно добро, което няма основа. Сега не сме отговорни никак. Отговорността на хиляди поколения трябва да изправим. Не сте отговорни за престъпленията. Синът няма да пострада от престъпленията на бащата. Трябва да изправим някои неща в света. Казвате: “Ние не живеем добре. Не правим добро.” Че не живеем добре, може да живеем добре. Ако тук вие не живеете добре, мислите ли, че външният свят живее по-добре? Ние тук не сме търпеливи. Мислите ли, че външният свят е по-търпелив или че е по-щедър от вас? Защото Бог каза на Авраама, че ако има 10 души добри, то заради тях ще помилва

* куверта – палуба.

[всички]. Винаги заради добрите хора се кредитират. Те се кредитират.

Съветвам ви вие всинца да бъдете от добрите хора, заради които светът се крепи. Има в нас вложено добро, сега няма да го придобием. Да се разберем. Да дадем ход на Божественото, което с хиляди години е чакало. Да дадем ход Бог да се прояви. Като вземе Господ да работи, да Го слушаме, че каквото Той прави, и ние да правим. Ние искаме ние да оправим работите. Като започне Бог да оправя работата, всичко оставете на Него и с Него заедно трябва да работите. Всяка хубава мисъл, която може да внесе, да я пазим, да я обработваме, да я поливаме; всяко добро чувство да го поливаме, всяка добра постъпка да я пазим и да бъдем всички радостни и весели, че животът има смисъл и за бъдеще. Иде едно велико бъдеще за нас, което се готви.

“Добрата молитва”

*24-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941 □ 1942 г.),
държана от Учителя
на 11.ІІІ.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

МУЗИКА В ЖИВОТА

“Добрата молитва”

“Давай, давай”

Всякога, за да пее човек, трябва да бъде здрав. Работата да върви. Три вида здраве има: физическо, духовно и Божествено здраве, трябва да се слоят в едно. В света има един морал, който е изработен от цялото човечество, на който хората трябва да се подчинят. Той не е съвършен морал. Един народ има изработен морал. Има морал за песните, според своето разбиране. Сега хората на новото казват: “Нов морал”. Кой е новият морал? Новият морал трябва да е повишен няколко трептения. Един писклив глас не показва никакъв морал. То е под нормата. В моите уши е неморално пееие (така го наричам), но трябва да се търпи. Казвате: “Не е морално”, но ще търпите. Търпението не подразбира, че онова, което търпя, е право. Може да го търпя, трябва да търсим начин да изправим нещата. Всеки казва: “Не пеят хубаво.” Как трябва да пеят? Сега всеки може да каже, че не е право това. Значи трябва да има една мярка. За да пее човек добре, той трябва да е умствено разположен, мисълта му трябва да бъде чиста. За да пее добре, чувствата трябва да бъдат топли, нищо не трябва да го смуцава. За да пее добре, трябва да бъде здрав, да няма ни коремоболие, ни главоболие, ни кръвооболие, ни гръбнакоболлие, да бъде здрав човек.

Та, казвам: Песента е един умствен процес. То не е нещо духовно. То е умствен процес, после влиза в духовния свят да работи. От духовния свят се изпитва доколко песента е права. Когато хората се хранят в умствения свят, човек е здрав. Изработва се в умствения свят храната [и] се предава в духовния свят. Като ядат хората, в ума, сърцето и тялото, стават гениални хора. Някои разбират музиката тъй, както животните я разбират. Онези млекопитаещи, които не знаят какъв е халът им, те са все аристократи, казват: “Ние завършихме

с музиката.” Високо мнение имат за себе си. Вдигнали опашка, въртят. Вдигането на опашката е гордост. Всичките млекопитаещи са много горделиви. По-горделиви съществата от тях няма. Като видиш лъва, тигъра, като тръгнали, като че заповядват на целия свят. Казват: “С неене тази работа не става.” Бабини деветини, на български казано. Тази дума я няма у него. Той не признава баба си, нито за баща си говори. Той винаги разчита на себе си. Никога няма да срещнете лъвове и тигри на компания да нападат. Всеки един ходи сам да си върши работата.

Те са отвлечени работи, хората не ги виждат. Всички мислеха, че животните са глупави, че рибите са глупави и т.н. Но сегашните хора виждат, че рибите са умни. Правят опити там, дето развъждат риби, в съдовете спущат разни неща. Празните съдове са със зелен цвят, другите, пълните – с жълт цвят. Първия път наблюдават за колко време намират храната в празните и [в] пълните съдове. Най-после те намират, че е в жълтите съдове. Втория път като се турят съдовете, се намалява храната 3–4 пъти. Всичките отиват на жълтия цвят. Знаят това. Не само те, но вие, като минавате покрай някой цвят, вие мислите, че е глупав. В него има такава философия. Разширява се съзнанието. Всичките мушици поканва да дойдат на угощение. Тържество дава, угощение прави. Това са цветята. Та, казвам: Благодарение цветята, благодарение на мушиците, благодарение на червейчетата, че хората са достигнали до тази култура. Ако те не работеха в земята, за разработването на почвата, ако цветята не работеха, не зная какво би станало сега с човека. Той мисли, че е толкоз умен.

Казвам: Всички вие имате едно криво понятие за работите на Бога. Мислите, че Господ каквото създал, е глупаво. Едно цвете, което го направил дървенияк, един вол, който го направил, мислите, че е глупав. Не е тъй, както вие представяте воловете. Вие изучавали ли сте имената на животните? Какво значи *кон* или *хорс**, *бейгир**.

* horse (англ.) – кон.

** beygir (тур. *диал.*) – кон.

Вие нали имате кашлица, гърлобол, защо кашляте сега? Някой път не може да си кажете мнението, нямате свобода. В някое събрание казвате: “Няма да говориш, ще мълчиш.” Дојде кашлицата, веднага казва: “Кажу си мнението.” Като кашля някой и той не иска. Как си обяснявате кашлянето? Че тъй, както учените хора обясняват кашлицата. Що е музиката? Музиката е превозно средство за повисши същества от нас, нищо повече. Вие ако пеете, ще образувате превозно средство за по-напредналите същества, за да дойдат да ви помогнат. Ако не пеете, няма да се интересуват за вас, вие ще останете некултурен. Ти като пееш, образуваш превозните средства. Около тебе се образуват известни енергии. Ти като пееш всеки ден, привличаш енергии от природата, натрупват се, започват да се организират. Започва да се организира умът ти, започва да се организира сърцето ти, започва да се организира тялото ти.

Та, казвам: Когато се говори за новата музика, разбираме туй грънкане, свирене на цигулка навсякъде. Това са хубави забавления. Дават някой концерт, ти вземаш един билет. Наскоро една българка завършила, изпратиха ми два билета. Понеже, казвам, много съм зает с работа, то е политическо отношение. Простата причина е, че имам едно органическо неразположение. Знаеш какво значи.

Веднъж вървях и два коня на пътя се спират, не искат да вървят. Биеш ги, не вървят. Ти го биеш, то се тегли назад. Какво ще правиш? С бой не става. Преди години, идвам от 66 към Изгрева. Гледам, един полковник, качил се на един хубав файтон, със своя вестовой и карат конете нагоре. Удря коня, той назад се дърпа. Полковникът слезе от файтона, конят тръгне. Качи се полковникът на файтона, конят пак спре. Четири-пет пъти се качва и слиза. По едно време му се искаше да извади револвера и да застреля коня. Няма такъв закон. Ще го питат защо го застреля. Слабост има конят, казва: “Не искам да возя полковника. Нека ходи пеш.” По едно време гледам, полковникът намери, че конят е прав.

* 66 – къщата на ул. “Опълченска” № 66 в София, където Учителят е живял.

Мястото не е равно, високо е. Казва: “Според моралните правила трябва да слезе.” Полковникът може да ходи по-добре. Аз разсъждавам, наблюдавам, вървя полекичка. И коня наблюдавам и полковника наблюдавам. Аз му внушавам малко човещина. Той казва: “То се вижда, че трябва да се ходи.” Казвам: Трябва да се ходи. Вестовоят удари коня, файтонът тръгне, полковникът тръгна сам. Казвам: “Браво”. Човек когато ходи сам, няма спор. Когато ходи с кон, всякога ще има спор. Ако два коня те возят с любов, ти си изложен на приключения. Любов нямаше. Казвам: “Не обичам този човек.” Същият закон е. Вие пеете без любов, нищо повече.

Помнете, давам ви едно правило: Без любов не се пее. На всяко чувствувание вътре идея ще имаш. Господ е дал едно изкуство. Музиката е велико изкуство на Земята. Туй Божие изкуство като дойде, то ще се въодушевиш. Това не е твоя работа. Музиката не е човешка работа. То ще дойде постепенно. Като дойде Божественото, сам ще се радваш. Ще се научиш да пееш. Нали сте били малки деца, които сте говорили, мнкали сте думите. Мнкате, мнкате, докато излезете на въздух, че вече може да произнесеш думите. Някой път тази дума увивате, увивате и след 10 години думата кажете тъй, както трябва. Майката се радва. Ще мнкате, ще мнкате, докато се научите да пеете.

Сега аз ви препоръчвам да пеете, не физически, но ще започнете отгоре. Най-първо ще слушате, когато пеят добрите хора. Който реши да пее, ще слуша. Слушаш веднъж, втори, трети, четвърти път слушаш и кутиите вече пеят. Да имаме малко смирение. Казвате: “Зная.” Че какво знаеш? Ти знаеш нотите. Та това не е пеене. Ти една песен може да я тананикаш, това не е песен. Ако бихте запели както аз разбирам, тази мъгла отвън ще се вдигне, ще бъде ясно небето, всички облаци ще си заминат. Сега да пеете и няколко часа, мъглата седи отвън, не разбира от този език. Вие ще кажете: “Туй може ли да го направи?” Щом пеете, работите лесно стават. Но като пеете по Божествен език работите ще станат. Ако пееш по човешки, може да пееш колкото искаш, по човешки когато е. Когато плачеш, то е по човешки. В

оперите, дето пеят, то са човешки работи. Карат се мъж и жена музикално. Аз виждам хубавата страна. Тези хора като се карат, да вижда Господ, че сме културни, да вижда, че може малко да си говорим. Карат се, говорят си музикално и тя му се кара музикално. Цялата публика харесва и казва: “Много хубаво му се кара.” Но още не може да се карат хубаво.

Два вида обиди има в света: обида от малкото и обида от многото. За пример, един човек ти поразтърси праха, той без да пита, дойде и започне тупа-тупа. Току се обърнеш, той ти услужва. Ти изведнъж се докачиш, не виждаш неговото добро намерение. Питам: Към коя добродетел спада тупането на гърба? Казваш: “Ти нямаш право да ми тупаш гърба хубаво.” Ти имаш слуга; казваш на слугата: “Вземи четката и ми изчисти гърба.” Значи когато ти заповядваш, ти имаш право. Когато той заповядва, той няма право. Каква е разликата, когато се заповядва или когато ние заповядваме? Дойде някой от вас сега. Аз намирам, че когато тупа, не знае, погрешка прави. Учениците, които тупат, музикално не знаят да тупат и всичката погрешка седи в немюзикалните удари. Всяко движение, което не е музикално, е в закона на престъпленията. Всички движения, които не са музикални, всички удари, които не са музикални, то е престъпление според мене. Ти може да очистиш гърба на този човек, тъй, без даже той да чувства. Тъй може да прекараш ръката, че той без да е усетил, ти да си му изчистил гърба. Ти му правиш забележка. Той не иска [...], остава неочистено платното.

Вие сега не може да намерите връзката. Имаш една мисъл, която си изнесъл. Тази мисъл има известни нечистотии в себе си. Някой вижда нечистотиите, иска да я изправи. Казва: “Не е права.” Ти казваш: “Не е твоя работа.” Ако си изнесъл своето желание, има нечистотии в желанието. Желанията имат форма, мислите имат форма. В Божествения свят се изисква всичките форми да бъдат свършени, всичките мисли, всичките желания, всичките постъпки да бъдат свършени. Ако аз изправям себе си, не трябва да ме изправят хората. Но ако аз сам себе си не изправям, тогава трябва да ме изправят, нищо повече. Аз да ви кажа. Един млад брат

има тук, две години гледам какво е съзнанието. Виках го, по братски му казах: “Не прави това.” Всичко туй му казвам; като че ли на някое дърво говориш. Две години скандали, горе по Рила скандали, навсякъде. Казвам: Изпитват моето търпение. Най-после аз виждам, че той има едно желание да постигне. Виждам, че един апаш върви отподире ми, иска да бръкне в моя джоб. Аз се преструвам, не му казвам нищо, бръква в джоба и изважда каквото иска. Какво е сега моето наказание заради* него? Казвам: Аз тебе вече не искам да те виждам тук, защото ако ти би ми искал, аз щях да ти дам повече. Ти бъркаш немускално в джоба ми. Няма музика. Тия пари защо ти са? Ти искаш да ги извадиш. Обичаш да пушиш тютюн, пиеш вино, искаш да се срещаш с тази млада мома, с онази млада, да ги черпиш. Ще ходиш да правиш помен с чуждото.

Та, казвам: Ако дойдете вие, имате един морал, обикновен морал, който хората имат. Казвам: Да се не впускам в погрешките, но не е морално един брат да измъчва 100 души, да ги кара да търпят. 100 души да заставят едного да търпи, разбирам, но един да застави 100 души да търпят? Какво ще се постигне? Той пуши с цигара, някъде падне цигарата, къщата изгори. Пуши някъде, изгори палтото на този, на онзи. Какво се постига? Някой път вие за една дума казана по 2, по 3, по 4 години се сърдите, не може да забравите сръдната. Питам сега: вие, Господ, Който ви е пратил на Земята, вие не пеете добре, като ви чуе сега, трябва да търпи. Казвате: “Дълготърпелив е, любов има.” Но любовта не търпи престъпленията. Помнете това. Любовта всякога се отдалечава от престъпленията, нищо повече. Едно престъпление остави го, пък си замине. Убиецът оставя да убият другото. Любовта не съжالياва за това. Защо ще трябва да отидете с окървавена глава, да го убие? Тя казва: “Умийте го, дайте му една похубава греха.” Бог му даде двойно благословение. Нищо не е изгубил убитият. Ако любовта е видял, тя поправя работите. Някъде ако любовта не види, работите не се поправят.

Сега всички вие, в целия свят всичките хора, искате да

* заради – *диал.* за.

бъдете уважавани и почитани. Че един певец за какво ще бъде уважаван и почитан? Като пее. Не прави никаква погрешка. В песента диша светлина, диша топлина и сила. Като пее, като го слушат, дал е нещо от себе си. Този е добрият певец. Те са проводници на новото. Те градят и съграждат.

Казвам: Вие сега мислите какво е вашето предназначение. Искате да станете певец и някоя вечер да ви дадат 10, 100 хиляди. Нисък е вашият идеал. Ако пееш, че цялото човечество да пее. Като се разлива песента ти, да затрептят сърцата на всичките будни души, да кажат: “Да го слушаме!”, то е пеене. Има нужда всинца да пеете. Като вземеш 5 минути да пееш, цялата Земя да се спре да слуша. Да кажат: “Кой е този, който пее?” Да е благословен от Господа този, който пее. Да е благословен от Господа този, който пее. Разнася своето благословение. Проводник става на великите Божи блага вътре. Тогаз разбирам новата музика.

Вие искате да знаете новата музика. Сега се изготвя. Казвате: “В оня свят трябва да се познаваме.” Какво ще прави в оня свят? В онзи свят като идете, ще ви турят в някой хор. Най-първо и за публика няма да ви пуснат, понеже в оня свят, които слушате, трябва да бъдете погълнати от слушането, защото две неща се изискват от музиката: да пееш и да знаеш да слушаш. Едните ще слушат, а другите ще пеят. Тези, които слушат, ще бъдат публика, а другите ще пеят. Този, който пее, това е творческия принцип в света, Божественото, Кое то слиза. Този, който слуша, той е женският принцип – възприема. После женският принцип ще пее. Най-първо имаме пеене на мъжкия принцип, който внесъл сила на творчеството. После иде пеенето на жената, тя изприда този материал. Има и трето пеене: когато всички пеят и никой не слуша. Всичките пеят едновременно и слушат едновременно. Знаете какво е? Това е цялата Вселена, една музика съвършена, в която всичките пеят и слушат едновременно.

Сега някои от вас ще кажат: “Аз искам да коригирам музикално.” Всяка погрешка се коригира музикално. Никой няма право да каже една дума, която не е музикална. Никой няма право да каже една дума или една мисъл, която не е музикална. Защото, когато [се] образува една музикална ми-

съл, ние сами се радваме, имаме вътрешна радост, една вътрешна светлина.

Някои хора искат да имат общение с Бога. Съвършенството в какво седи? Музиката е изблик на съвършенство. Самото съвършенство е повече от самата музика, но музиката в дадения случай е едно изявление на самото съвършенство. Туй съвършенство без музика не може. Най-хубавият живот на Земята без музика не може да се изяви. Чувствата на хората показват, че музиката е още в зародиш. Времето трябва да се определи. Малко време е необходимо за един тон. Тоновите растат. Един тон се посява. Като посееш, дето трябва, да поникне. Някоя песен пееш само за да поникне тонът. Някоя песен пееш тонът да израсне. Някоя песен ще поникне, ще израсне и ще цъфне. Ще пееш някоя песен, в която ще посееш тона, ще никне, ще цъфне и ще завърже. После ще пееш да узрее плодът. Най-после ще пееш, на трапезата ще бъде този плод и ще пееш пак, да го възприемеш. След като възприемеш, ще пееш най-хубавата песен, да благодариш на Онзи, Който изпратил чрез музиката най-хубавото нещо на твоя ум, на твоето сърце, най-хубавото в твоята душа.

Това е музика. Ако по този начин пеете, кашлица няма да има. Аз го наричам това кашляне *глупаво тицеславие*. Не искаме да се излагаме. Трябва да пеем. Аз бих ви изпял една песен на хремата. Всички бихте я харесали. Ние сме останали по обикновените работи. Животното тръгнало, върти си опашката, мисли, че всичко е наред. Жена му няма какво да преде за грехи, козината сама си расте, грижи се само за ядене и пиене. Като тръгнат, целия ден се любуват, вървят двамата по двамата, някъде и деца имат.

Казвам: Целият органически свят е отражение на духовния. Хората не са нищо друго, освен отражения на духовното, на човешкия свят. Човешкият свят не е тук, на Земята. Тук е само отражението и вследствие на това иде смъртта, иде смяната. Що е смъртта? Смяна. Смъртта, ти си на сцената. Казва: “Сменете го, не знае да си играе ролята.” Само ги сменят. Докато са актьори, да играят на свят*. Щом не знаят

* на свят – свястно, както трябва.

да изграят, сменят ги. Ние казваме: “Господ да го прости.” Няма какво да го прощава, той трябва да се учи. Той не знае най-първо да играе като актьор, пък не знае и да пее. Ще учи.

Та, искам да ви предпазя. Гледам, вие сте дошли до едно място. Във всички религиозни общества, дойдат до едно място и обърнат надолу. Като че ли всичко са разбрали. Казват: “Опитахме”, пък те нищо не са разбрали. От вас, ще идете някъде, не ви дават пари. Гледаш, един певец, като се спре при новото място отвън, да знае как да мърда устата, да ги подвиги музикално, ще ви покани, ще каже: “На ваше разположение съм. Може ли да ви услужа нещо? Много ми става приятно, като ви видя, има нещо много хубаво във вас.”

Сега гледам, някои като идват при мене, млади сестри и стари сестри, има едно движение, не е музикално. Някоя сестра носи обида, иска да ми каже, пък не знае по кой начин. Младата се обидила, старата се обидила. Младият брат се обидил, старият брат се обидил. Предупреждавам ви: за в бъдеще да има едно свещено място. Вън от салона, отвън, дето се събирате, като излезете вън от оградата, карайте се, бийте се. Тук, в тази ограда, не се позволява. Тия престъпления, които ги правиха, докараха това нещастие на човечеството, виждате ли? За вас няма нещо свещено, свещен морал няма. Вие сте станали божества и мислите, че всичко можете. Не е така, не е така. Една лоша дума на един дипломат може да коства живота на 100–200 000 [души]. Едно неестествено желание на един дипломат може да коства страданието на хората.

Сега, не искам да оставя мисълта, искам да бъда справедлив. Трябва да имате едно свещено място в себе си. Ти имаш най-хубавото разположение. Защо ще развалиш туй хубавото разположение за нищо и никакво? Някой пял криво. Търп го. В свещения дом на Бога да няма обиди и разправии. Отвън като излезеш, ще кажеш: “Братко, така не се пее. Аз да ти кажа.” Ти ще му изпееш. Ако ти не може да пееш, ще го иде трети и той нека изпее. Най-после ще го иде един брат, който ще изпее и всички ще се съгласуват. Онзи, който изпее така, като посее, дето то ще израсне, ще узрее и ще даде най-хубавия плод. Това е музикант.

Онзи плод, който е червив, не е музикален. Ти ще вземеш камертона. Аз имам камертон (*Учителят показва двата пръста, показалеца и средния.*) Колко от вас може да чуят този тон? Трептенията не са еднакви в този камертон. Трептенията на първия пръст са по-къси, а на средния са по-дълги. Всяка жица, която е по-къса, има повече трептения; която е дълга, има по-малко трептения. Като удриям камертона, удриям в дългите вълни. Средният пръст и дългите вълни превръщам на къси. Само за изяснение го давам, не да го считате буквално. Аз като удриям, не слушам тона, както в камертона, такъв тон не издава. Може някой път да ви изясня какъв тон дава, но то е невъзможно. Чувам аз един тон. Веднага в ума ми се появява светлина, известна топлина и известна сила. Всичките тия съчетания чувам. Един тон се издава в мене. Този тон от три места иде. Веднага разбирам отде иде. От ума, от сърцето, от волята.

Сега, не да вярвате в туй. То е теория, хипотеза. Един ден ще проверите, ще видите как се появява тази светлина.

Та, казвам: Аз съм говорил често за подмладяването. По този начин, по който хората пеят, никога не може да се подмладят. Да ви кажа, ще остареят, но няма да се подмладят. Ще изгубите гласа, но няма да добиете някой нов глас. Сега казах на 45, 50, 60 години. Той на 60–80 години може да е певец, на 80–90 години той е зрял, може да пее. А пък на 120 години той може да даде подтик на пеенето. Сега на 120 години не може да носи себе си, прегърбил се. “Старост, казва, не е за пеене работата.” Сега аз съм внимателен. По някой път вие сте като хора, които сте ходили на баня. Има един теляк, който иде и иска да ви изтърка, но не да ви изстърже гърба. Били ли сте под някой теляк, който ви изтърка, да снете кирта и като излезе от банята, охлузил ви е кожата? Трябва да снете кирта, но по музикален начин. В тази баня аз искам, колкото кир остане, да я съберете в шишенце. Тази кир в шишето да я държите свещено. Един ден тази кир ще се превърне в музика.

Сега вие ще кажете: “Каква погрешка съм направил?” Че, първата жена, която направи погрешка, не можа да изпее

една песен при дървото за познание [на] добро и зло. Тя не
можа да я изпее както трябва. Ако беше изпяла песента,
ангелите щяха да я чуят, да дойдат да ѝ помогнат. Тя я пя,
че никой не я чу. И вследствие на това онзи я заблуди и тя
яге. И какво придобу? Като изяде един плод от дървото за
познание на добро и зло, изпъдиха ги. Нещата, които растат
без музика, те са отрова, те са отрова на живота. Казва: “От
тази отрова няма да ядете.” От нея само боговете си
позволяват за аперитив да вземат малко, но те знаят
законите. За вас, ако вземете много малко, ще имате
главоболие, коремоболие навсякъде. Казвам: Ще дойдете
до хармоничните сили. Всичките други дървета в рая бяха
музикални, едното дърво не беше музикално. Това дърво е
за познание на добро и зло. Или може другояче да поставя
въпроса. Най-мъчната пиеса за изпълнение беше пиесата
на дървото за познание на добро и зло. Много малко певци
има, които могат да ги изпълняват. Ева даде кандидатурата
си, но не можа да го изпее.

Знаете кой изпя тази песен? Като дойде Христос, Той
изпя музикално една песен. Няма по-красива песен от онази,
която казва: “Научи Ме защо си Ме оставил.” Изпя го много
хубаво. Казва: “Макар че си Ме оставил, в Тебе предавам
Духа Си, направих онова, което Ти си позволяваше; Аз се
радвам.” Пя Христос. Така възкръсват хората. Като изпя тази
песен, предаде Духа Си и възкресението дойде. То е мистич-
ното. Не е мистично схващане, не е реално схващане. Ако
вие в скръбта не може да пеете и роптаете, то не е музика.
Ропотът е дървото за познание на добро и зло. Правилното
пеене, то е доброто.

Сега някой път ви казвам каква е новата музика. Това е
новата музика. Сега идват мажорните [...], как трябва да се
пее. Виж, зор е то. Един ден трябва да ви донесе една саксия,
да посеем едно семе и да почнем да пеем, да видим какво ще
стане. Опит ще направим: вие ще пеете, да видим след колко
гена ще израсте. Вие като пеете, вярвам, за 10 геня да израсте.
Ако дойдат някои по-напреднали същества да пеят, за 9 геня
ще израсте. Значи с единица пеят по-добре. Другите ще дой-
дат и за 8 геня ще израсте, за 7 геня, за 6 геня, за 5 геня, като

дойде за един ден, то е вече добрият певец. Факирите в Индия посеят едно семе и за един ден, за няколко часа израства дървото и дава плод. Вкусват от този плод. Как го правят? Това става само по пътя на музиката. Казват: “Тайна.” Дето някой казва: “Който знае да пее, той може, който не знае да пее, той не може.” Но не на физическото поле. Физическото поле трябва да бъде отглас на това, Божественото.

Аз се радвам, ако моите думи във вас събудят едно желание да пеете тъй, както аз разбирам. Не искам да ми обещавате. Аз, още като ви гледам, слушам още в ума си какво вие говорите. Толкоз е силен слухът ми, че като мислите, чувам; и като чувствувате, чувам; и като постъпвате. Най-малкото мръдване чувам музикално. По музикален начин вие се изразявате. Каквото и да направите, аз говоря върху езика на Любовта. Това не е закон, че трябва да пееш. Искаш да бъдеш свършен човек. Ти трябва да пееш. Ако искаш да служиш на Бога с любов, ти трябва да пееш. Досега хората обичаха Бога. Аз отивам една крачка по-напред. Хубаво е. Ако човек, който обича, не може да служи, любовта не е свършена. За в бъдеще любовта ще се познава по служенето. Да служиш с любов на Бога. С любов, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила. Да служиш на ближния като на себе си, от любов. То е свършенство. Този човек ще почувствува какво значи името Божие.

По някой път ние се молим и казваме: “Господи!”, като че Го няма. Гласът ни е много груб. Знаеш колко груб е. Колко недоволство има и каква неблагодарност, при всичките блага, които Бог ни е дал. Казват: “Черна неблагодарност”. Не черна неблагодарност. Под думата *черна неблагодарност* разбирам крайно користолюбив човек, да пълни джобовете си само за себе си, като че ли целият свят е създаден само за него. На него да е добре. То е егоизъм, когато искаме само един човек да бъде щастлив. Божественото щастие трябва да е общо благо за всички. Нещастие то трябва да бъде единично, тук и там, на един лист. Всички трябва да се радват и да участвуват в Божиите блага. Ние сме обърнали обратното.

Сега не само вие да обещаваме, така са обещавали хиляди поколения преди вас и така ще обещават хиляди поколения след вас, не че няма резултат. Ще има резултат. Ще си блъскаш главата. Аз веднъж в България имах един случай с едно дете. Това дете имаше обичай всеки ден да си блъска главата в стената. Ще започне да кряска и ще си удря главата в стената. Казвам: “Иска нещо.” Майката казва: “Навик е.” После ще престане да си блъска [главата].

Не си блъскайте главата за нищо. 10 години да си блъскаш главата заради нещо, нищо не се постига. Не блъскане, но учение трябва. Който не знае да учи, той си блъска главата. Затуй казвам: С музиката човек свършва една работа с най-малките разноски, по най-лесния път и с най-добрите резултати. Каквато и да е работа, и при възпитанието на хората, и при раждането, и при отглеждането, във всяко направление с музиката лесно се свършва работата.

(Учителят се изкашля.) Туй е тщеславието на хремата. Да не бъдат виновати, да смекча закона. Те като се кашлят, и аз се изкашля, да стане едно с тях. Ще кажете на вашата кашлица: “Отивам на свещено място. Ако може да мълчиш, добре дошла, ако не можеш, остани отвън.” Така ще кажете на кашлицата. Вие ще кажете: “Аз няма да ида на клас.” Пейте на кашлицата. Като се върнете, най-малко, пейте на кашлицата. Направете си една песен. Препоръчвам ви, ако обичате, всеки да си направи една песен на хремата, на кашлицата да си направи, да си съчини някой думи, да си ги пее. Ще дойдете до една нова идея. Не ви казвам туй да го направите. Ако искам, един хубав опит е. Толкоз хубава работа има (*Една сестра кашля.*) Тази сестра не взема един верен тон на кашлицата. Тонът не е верен. Като кашляте, да ви е приятно. Кашлицата, това са упражнения. Понеже не сте пели, сега те са най-грубите упражнения, които се дават. Най-грубото пеене, което съществува в света, е кашлицата. Щом ги научите, веднага ще престанат. Най-първо се заражда един напор от слънчевия възел, дойде до гърлото. От известни трептения трябва да се освободиш. Набира се някаква материя. Аз да ви кажа образуването на кашлицата какво е. Каналите се запушват. Образуването на веществата при един

непорядъчен живот, запушват се тия канали и вместо да излизат навън, слизат в гробовете и тогава човек става охтичав. Когато е недоволен, отбие това течение, то прониква в гробовете. Минава и в стомаха и разваля храносмилането. Тия вещества мъчно се смилат. Те падат в стомаха. Стомахът не може да се справя. Оправете мислите си, чувствата си, ще се оправят тия работи. През тия канали да влизат. Те усилват кашлицата. Те са спънки, които падат в гърлото. Аз съм констатира, правил съм наблюдения.

Господ е създал света да пеем. Всичката природа пее. Има една природа, която не пее, но ние сме в природата, която пее. Сега един религиозен човек ще ви цитира стиха: “Пейте и възпявайте Господа в сърцето си.” Това е бил поетът. Казана е една идея, която не е била разбрана. Как ще пееш в сърцето си? Това, което беше неразбрано за тия времена, засега е разбрано заразително, хипнотически. Казва: “Аз съм заразен.” Хипнотическа работа. Влияе се от кашлицата. Теченията на хората може да се отбият. Техните течения, които се отбият, отбиват се правилните течения.

Ако в един хор не взема вярно тона, образува се дисонанс, не излиза вярно пеенето. Не хубаво пеене се чува. В живота, ако не пееш, отбиваш тия течения. Тогава се явяват тия болести. Сега, вие като ме гледате, забелязвам във вас да казвате: “Туй ако е истина, голяма лъжа е”. Това е една турска поговорка. Ако това е истина, понеже аз не го разбирам, не може да го направя, голяма лъжа е. Всички неща, които ние не можем да ги направим, ние считаме, че са лъжливи. Щом вземем фалшив един тон, то е лъжа. Щом вземеш една мисъл невярно, то е лъжа. Щом почувствуващ едно невярно чувство, лъжа е.

Казвам: Висшият морал е не да се съди. Престъплението като се коригира, ще се научат новите хора на Шестата раса. Теософите говорят за Шестата раса. Те ще бъдат хора, които пеят. Във въздуха ще се носи пеене. Всяка мисъл ще бъде пеене. Не тъй, както сега се носят по радиото. Носи се нещо хармонично в природата. Когато се носи уханието, чувствувате голяма приятност сутрин в природата. То е едно приятно съчетание на движението, на рекичките, на цветовете, на

повяването на вятъра, на изгряването на слънчевата светлина, която иде. Всичките идват и образуват един хор. Ти чувствуваш величието, чувствуваш в себе си, не го чуваш. Може и да го чуете. То е най-хубавият хор, който ще чуете вие. Ангелски гласове.

Сега наближава 22-ри, природата да пее по този начин. Минава Слънцето и всички тия цветя се пробуждат с пеене, идат всички да служат на Бога с любов. Пригответе се сега. Вие очаквате 22-ри, не на 22-ри, по-рано го казвам. Туй го казвам преди 22-ри. Тези, които дойдат на 22-ри, ще ви говоря групи работи. Ще ви говоря за [...]. За 22-ри трябва да бъдете готови. На 22-ри трябва да знаете да пеете. На 22-ри трябва да знаете да мислите не по сегашния начин. На 22-ри трябва да знаете как да чувствувате. Като ви погледнат, даже [на] ангелите да им бъде приятно. Ангелите обичат да пеете. Срещал съм в млекопитающите, в някои животни съм срещал ангелски погледи. Усмивка се много деликатно, едва се забелязва една усмивка, не може да се види, нещо много нежно.

Та, казвам: По някой път ангелите така виждат в нашите очи. В нас виждат Божественото, което се пробужда. Има нещо неорганизирано, за което те ни държат отговорни. Има неща, но аз не говоря за тях. То е външната опаковка на нещата. Аз говоря за вътрешното съдържание, за скъпоценното, което е Божественото. То спада към друг свят. Та, казвам: Пазете вашите скъпоценни камъни. Пазете хубавите скъпоценни мисли, хубавите скъпоценни чувства и скъпоценните си постъпки. Я сега изпейте една песен, да видим може ли да пеете. Изберете най-хубавата песен. До неделя, 22 март, има време, до неделя посято то ще израсне. Сега, тъй, както го посяхте, едва посято то ще позакрепне. За поклъване до 22-ри има мегдан.

Пеенето е изкуство. Най-лекото изкуство и най-трудното. Не може да кажеш, че с пеене ще стане нещо. То е един уреден свят. То иде в човека спонтанно, непринудено. Аз разбирам по законите на Любовта, на служенето. Ти вече пееш, то е един от най-хубавите методи, с които трябва да си служиш. Един метод има. Пеенето е един от най-достъпните методи, които разбират. Най-лесното. Ако този метод не мо-

же да усвоите, тогава и другите са много трудни. Казвате: “Аз не мога да пея.” Ако най-лесната работа не може да направиш, тогава и другата няма да можеш. На български имате *дух, духа, души, духа го вятърът*. Туй, което движи света, е само физическата страна. В пеенето някои разбират само духането. Докато се мъчиш, само духаш, не върви тази работа. То е един елемент. В духането има един елемент. Ти не може да пееш добре, ако не обичаш някого. По никой начин, невъзможно е. Поне едного трябва да обичаш. Без любов то е предрешиено.

Може да обичате трима души в света. Може да обичате Бога, може да обичате ближните си и може да обичате себе си. То е достатъчно. Бога, ближния и себе си. Казват: ако пеете за себе си – една музика; ако пеете за ближния – друга; ако пеете за Бога – трета. И трите са хубави. Любовта към Бога е началото, любовта към нас е крайт на нещата – алфа и омега. Казва: “Аз съм алфа и омега.” Щом ти не може да разбереш Божията любов, ти не може да разбереш и своята любов. Законът е такъв. Ако разбираш алфа и омега, значи правилен, завършен кръг, с който се твори и всичко може да се направи. Казва: “Аз съм алфа и омега, Който прави всичко.” Всичко е възможно.

Казвам сега: Бог ни учи да пеем. Като гойдоха ангелите от небето, като се роди Христос, нали пяха? Питат някои: “Как са пели?” И досега още тази песен обикаля Земята. Ангелите, които пяха [преди] 2000 години, от 2000 години обикаля [песента], качи се до Слънцето, пак слезе, пак обикаля Земята, пак се качи нагоре, пак слезе. Един ден имате шанс да чуете тази песен, как са пели ангелите. Като на кино, тъй ще чуете.

Пожелавам ви да станете добри певци. Сега ще ви питат какво говори Учителят. Кажете: “Духът Божи”. (*Учителят изпя “Духът Божи”*.)

“Отче наш”

25-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя на
18.III.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

МУЗИКАЛНА ЕКСКУРЗИЯ

“Отче наш”

“Бог е Любов”

За втория път рисувайте по една картина. Кои каквато иска. Които могат да рисуват, да рисуват, пък които не могат, едно триъгълниче да рисуват.

Ние живеем в един странен свят. Знаете колко странен е нашият свят? Чуден начин има по проява. Като че на Земята всичките неща имат по двама бащи: единият е строг, другият е крайно добър. Виждаш по някой път, цветята нацъфтели, облечени красиво, като че се показват. Като дойде гневливият баща, като се разхука, казва: “Кой ви позволи да се покажете такива?” Всичките опърли, защо без позволение излезли. Гледаш, някъде двама души се карат, някое цвете цъфнало хубаво, показва се, че се карат, не обръщат внимание на него. Или вземете небето: някой път е такова хубаво, представя една отлична панорама, но гърветата седят, малко ги интересува небето. Хората, и тях малко ги интересува небето, природата малко ги интересува. Малко работа ги интересува.

Вземете, човек малко мисли. Да има една права мисъл, да мисли. Или пък да има едно приятно чувство, да чувствава малко. Повечето хората са недоволни. Ако ги питаш как трябваше да се направи светът, не знаят. Растенията искат постоянно гъжд. Но постоянният гъжд за пеперудите, които са облечени в своите хубави дрехи, ги разваля. Те искат сухо време. Ако е съвсем сухо времето, тогава гърветата не могат да растат, пък и те самите не знаят откъде ще приемат храната; цветята няма да може да цъфнат.

Сега, някой път дойде хрема, хване те за носа. Дойде кашлица, хване те за гърлото. Искаш—не искаш, дойде. Искаш да се покажеш, че съществуващ, да знаеш, че си. Или раздават яденето, ти ще се обадиш: “Да ме не забравите мене.” Като кажеш “Да не ме забравите”, като че няма да те забравят.

Та, казвам: Сегашната мисъл на човека никак не отговаря на реалността на нещата. Много малко минути човек през деня е събуден. Живее човек в един свят, който не го ползува. За пример, идеш в някоя галерия, нарисувани картини, гледаш: величие, хора, туй-онуй. Какво ви ползуват тия картини? Гледаш: хубави работи, бои. Тебе за деня те интересува една топла пита, една баница, направена със сиренце, млечице с кафенце – те имат по-голямо съдържание.

Та, казвам: Когато дойде лошото време, влез вкъщи и отвътре гледай. Скрий се вкъщи, от прозореца наблюдавай как духа вятърът, как се кара. Като мине бурята, като изгрее Слънцето, излез навън да гледаш хубавото време. Слънцето всеки ден изгрява, показва се. Кой го гледа? Бръмбарчета има, на ум не им идва за Слънцето, какви подаръци им праща. Те гледат, чудят се откъде идат тия работи. Платното, върху което се пишат хубавите работи, не разбира, но онези, които са извън платното, разбират. Ние сме платно, на което стават сюжетите, проектират се, ние не разбираме тия работи. Онези, които са вън, те си дават мнението.

И в музиката е така. Във всички работи е така. Нашето съзнание много малко е будно. Сега някои мислят, че са много добри. Добрината е една ценност. Тя е един диамант. Какъв е вашият диамант на доброто? Колко карата има? Имате едно малко диамантче, даже един карат едва ли има. Не може да се осигурите. Може ли да се осигурите с един карат? Имате една мисъл, която едва мъждее, като воценица. Казвате: “Много знае.” Какво знаеш? 5 по 5 прави 25. Ако не може да смятам, ами ако не е 25? Като кажа “25”, ще съмне и като не кажа “25”, пак ще съмне. Петелът като те срещне, изпъчи се и изкукурига. После пак се изпъчи, пак изкукурига. Като те срещне петелът и ти изкукурига, на добро [е]. Отиваш на нивата, изкукурига – ще се оправи времето. Той е метеоролог. Отиваш на търговия, пропее петелът – на добро е. Ражда се някое гете, пее петелът – хубаво е. Пее петелът, казва: “Гости ще дойдат.” Пее петелът – ще съмне. Като кукурига, малко гуми произнася, убедил хората, че неговото кукуригане е за добро. Казва: “Кукуригу-у-у! Да живеят братята!” (Учителят

го произнася както звучи: “Кукуругу-у-у!”) Кукуругу-у-у! Да живеят братята! Кой тон е “кукуругу”, тъй, както петелът пее? Все някакъв тон е.

Има една музика, която ще изучавате. Трябва да знаем именно кога да пеем. Ти като пееш *до*, ще ти каже името си. Като изпееш *ре*, ще ти каже името си. Има песни, като ги изпееш, казват името си. Тя е бъдещата музика, да си казвате имената. Аз съм господин Добрев. Аз съм намислил да направя една музикална екскурзия за себе си. Няма да ви свиря вие каквото искате, ще ви свиря аз каквото обичам. Вие искате някое религиозно парче, или от Бах, от Моцарт, от Бетовен някое парче. Хубави са тия класически работи. Те са хубави работи. Количина от вас може да пеете Бах, количина от вас може да пеете Бетовен? Има някои, от някоя опера може да пеете, може да пеете от “Палячо”.

Та, казвам: Имайте едно хубаво разбиране за музиката. Ти не може да разбереш музиката, докато нямаш една музикална мисъл. Музиката започва с мисълта. Музикално трябва да мислиш, музикално трябва да чувствуваш и да постъпваш. След това вече иде изразът. Сегашната музика е израз на една музикална мисъл, на едно музикално чувство и на музикални постъпки. Тя се въплотява. Ако ти не може да мислиш, ако ти нямаш една музикална мисъл, тогава и музиката ти отвън ще мяза* на тебе.

Сега туй е новата музика, която иде в света. Тя е обоснована на *ми*, на Божествената мисъл у човека. Света трябва да го построиш на музикална основа, защото там всичко лесно се поправя. Колко ти коства ти да поправиш един тон? Една погрешка музикално лесно се поправя. Веднага се поправя погрешката.

Сега вие сте дошли да пеете целите тонове. Целите тонове, това е най-близката музика до нас. Половин тоновете е малко по-далечна. След половин тоновете иде четвърт тон. И то е цял тон, само, в четвърт тон трептенията са по-силни и светът е по-обширен. Четвърт тоновете спадат към причинния свят. С четвърт тоновете вие може да изразите вашите чувства, да им дадете съдържание. Казвам: Ако сега би се

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

внесла четвърттонова система, тогава цялата музика ще се измени. Някои ги е страх: всичко ще падне. Няма да падне, ще се разшири. Секундата ще стане терца, терцата ще стане кварта, квартата ще стане квинта и т.н. Ще се разшири музикалният свят. После, ще влезе една струя на мекота.

Най-хубавото, което чуете в съвременната музика, то се дължи на четвърт тоновете. Тя има най-хубавата хармония, най-хубавата мекота на мелодията, те са четвърт тоновете, които издават. Обикновената музика са цели и половини тонове. Има слизване и качване, нагоре, надолу. Качваш се по стълбата. Вървиш по равно, то е *do*. Качваш се по стълбата, то е *do* диез. Слизаш надолу, то е *do* бемол. То е музика в движение. Защото, на музиката ако не знаете движението какво е, няма да я разбирате. Всеки тон си има движение.

Трябва да пеете, понеже музикалните тонове регулират електромагнитните течения в тялото. Дали разбираш музика или не, дали пееш или друг пее, като пее някой човек, регулира теченията. Защото електромагнитните течения се влияят от музиката. Някой път вятърът като духа, слънцето като грее, музикално, се регулират теченията. Светлината е толкоз музикална, че регулира тия течения. Казва: “С пеене ли става, с въздух?” Въздухът не е пеене. Въздушното пеене е много проста работа. Има етерно пеене. При въздушното пеене и с най-силните тонове на половин, най-много на един километър може да те чуят. Ако пееш по етера, в Лондон, пък и на Месечината може да те чуят. Сега вие ще кажете, че не разбирате. По-добре е човек някои работи да не ги разбира. Какво те ползува да знаеш, че дължиш 200 000 лева? Като забогатееш, тогава да дойде полицата. Сега нямаш пет пари. Казват: “Знаеш, че имаш да даваш 200 000 лева.” Бея е това. Разбирам да имаш 200 000 да ти кажат – тогава е насърчение.

Та, по някой път аз ви казвам: Не се занимавайте с бедността в света. Колко има да давате? Не се интересувайте от кого има да вземате.

Защото щом вие се интересувате от кого има да вземате, природата, и тя се интересува да знае колко има да дължите. Прати ти един червен лист. Какво е кашицата? Червен лист.

След като кашляте, знаеш колко енергия се изхарчва? Не искаш да туриш ума си на работа. Този ленивец не иска да работи. Като дойде кашлицата, започва да мисли. Намери лек, по кой начин да се освободи. Кашлицата ще те застава да мислиш. Сега аз се радвам, понеже кашлицата ви е застава да мислите. И хремата ви кара да мислите. То е благословение да кашля човек. Който не е мислил, като кашля, започва да мисли. Който не е мислил, като дойде хремата, започва да мисли. После, има сложна мисъл на бъбреците, на стомаха. Всички се оплакват.

Мислете добре, чувствувайте добре, за да не дойдат полициите. Ще бъдете свободни, всички вие имате свобода. Под *свобода* аз разбирам: свободен съм само когато съм направил добро. То е свобода. Свободен съм, когато съм казал една свободна мисъл. Свободен съм, когато съм изказал едно чувство. Казва: “Аз съм свободен.” Страх те е да кажеш нещо – не си свободен. Свободен си не да се караш. Това не е свобода. Защото след като се караш, че те дадат под съд, адвокати дойдат, турят ти 4–5 месеца затвор за една обида, за една дума. Защо да турите една глоба, да те ограничат за 3–4 месеца? Хората са станали умни. Като искаш да ти кажат една обида, гледат да няма никой, да няма свидетели. Знаете, че и зайците са поумнели. В туй отношение всичките ловци твърдят, пък и статистика има, зайците от 50 години насам много са прогресирали в туй отношение. Преди 50, 30 години заекът, като го изкараш от леговището, пак се върне там. Сега, като го дигнеш, взема си дърмите* и не се връща вече. Научил се, че го чакат някъде. Ако рече да се върне, ще го претрепят. Едно време обикаляше, сега върви по права линия, бяга и не се връща, като тръгне.

Та, казвам: Прогресът се дължи на ония стеснителни условия, при които човек живее. Големите мъчнотии, по които постъпва природата, са за нас. Понеже ние сме същества много инертни, те действуват върху нас, да ни карат. И с хиляди години ни говорят, говорят. Колко пъти ни се е говорило, говорило.

Казва: “С пеене нищо не става.” С пеене нищо не става,

* Вземам си дърмите (*диал.* групи) – *диал.* махам се, отивам си.

но с мисъл става. И да страдаш не става, но като мислиш, работите стават. Защото човешката мисъл е проводник на светлината. Човешките чувства са проводник на топлината. Без добрите чувства не може да се прояви топлината. Силата се проявява в постъпките. В добрите постъпки се проявява силата. Аз обуславям нещата: една добра постъпка е проводник на силата, едно добро чувство е проводник на топлината. Топлината е необходима за здравето на човека. Добрите мисли са проводник на светлината. Светлината е една необходимост за човешкото здраве и за човешкия прогрес.

Та, казвам: Трябва да разбирате широко нещата. В новото разбиране ще примирявате стария свят и новия свят. Не мислете, че може да се освободите от вашите стари идеи. Вие едва ще ги изкарате вън от къщи. Отвън може да ги изкарате, но като изкарате една ваша мисъл отвън, тя витае около вас и върви подир вас като муха. Ще кацне по гърба, тук кацне, там кацне, не си заминава, и да я гониш. Гледал съм мухи, като кацат. Остави ги, до известно време ще вървят, един километър-два и тамън те напуснат едни, дойдат други още повече. Казва: “Онзи, който върви по Бога, прах не пада по грехата му.” Не е вярно. На онзи, които мислят, най-много прах пада. Те ходят да оправят света, тук бутат, там бутат. Върху тях най-големите беди идат. Та, казвам: “Прах няма да падне, косъм няма да падне от главата.” Когато ходиш да се месиш в чуждите работи, и космите ти ще окапят. *(Учителят поглежда часовника.)* Не искам да изгубя екскурзията си.

Аз съм давал онзи пример, за онзи, който се влюбил в една много красива мома, но тя била много алчна. След като изпохарчила всичкото си богатство, давал □, давал □, осиромашал. Няма вече, че отишъл при духовете на Земята, при гномите, които държат богатствата на Земята, и казва: “Може ли да ми направите една услуга, да ми дадете една торба с пари?” Казват му: “Може, но за всяка торба ще ни дадеш по 10 косъма от главата си.” Казва: “Лесно, ще давам.” Ходил веднъж, ходил два пъти, ходил много пъти и като отишъл веднъж, нямам косми на главата си да им даде. Казали му: “Не може да ви дадем без косми.” Тази красива мома оголяла главата му. Не търгайте косите си за пари, нищо повече.

Аз забелязвам, някои сестри кърпят косите си. Не мъчете космите си. Защото енергиите обичат по права линия да вървят. Електричеството върви по права линия. Ако искате кърпави коси, ставайте по малко кисели всеки ден и косите ще станат кърпави. Всичките тоалети, които правите, трябва да бъдат в унисон със законите на природата. Има едно изкуство, което природата обича, тя е зорка. Не трябва да правите тия резки пречупвания. Дълги накърняния може.

Сега, това е външната страна. То нищо не струва. Дали на един човек косата е кърпена или не, нищо не значи. Дали е гладка, дали е черна, не важи. Зависи под косата какво има отдолу. То е човешката мисъл, която оправдава нещата. Ако имаш светъл ум, който работи, накърри косата си; ако си глупав, не си кърри косата. Ако си умен, яж, да станеш тлъст; ако не си умен, не яж. Пази се, понеже като затлъстееш, ще те намерят, ще те изядат.

По някой път изучавам и зная езика на животните. Вчера правя един опит. Понеже не пуцам никога [котарака] в стаята [на] топло, дойде, оставих го вътре. Той се простря, обърна лицето нагоре, към Господа, и лицето му започна да се свива. Аз събудих съзнанието на човека. Той казва: “О, Господи, колко птички съм изял, колко мишки, колко шурци!” Мъчи се. Давам му кашкавал, не яде. Казва: “Грешник като мене голям.” Сега повече от два часа така. Казва: “Хубаво е в този рай, как да се освободя от греховете?” Гледах го, гледах го и после махнах съзнанието, теглих друга завеса, онзи котарак погледна, разтърси се и започна да гледа, казва: “Няма ли да ми дадеш нещо?” Забрави греховете си. Ако бях художник, щях да рисувам туй мърдане на главата, свиването на лицето, помръдването на краката. Показва едно вътрешно неспокойство. Някой, който не разбира, гледа, неразположен, легнал вътре на стената, облегнал главата, седи два часа и нагоре гледа. Казвам: Една душа, която останала назад в своето развитие. Съзнанието всякога не може да бъде пробудено. Някой път се пробуди съзнанието. Има толкоз скрити лоши работи в човека, трябва да се тегли отгоре една завеса. Не само вие може да се уплашите от тия минали пре-

грешения, но има светии, които 20–30 години се подвизавали и като минават, намират се в чудо, не могат да се справят със своето минало.

Затуй ви казвам: Вземете любовта като побудителна причина във вашите чувства, във вашите постъпки. Във всичко любовта да бъде побудителна причина. Не се отнасяйте до любовта, да искате разрешение на мъчнотиите. Умрял някой. Не разправяйте, че умрял някой. Вие нямате ясна представа какво нещо е смъртта. Смъртта е едно ограничение на човека. Той трябва да мине през изпитания, за да добие нещо. В смъртта той се отделя от хората, изгубва връзка със Земята, изгубва връзка със своите отгоре, отвсякъде остане сам, няма никой около него, никой не се отзовава на неговия зов. Моли се, никой не отговаря. Може да плачеш колкото искаш, никой не отговаря.

Сега някои от вас, които сте малко религиозни, мислите, че понеже сте религиозни, като дойде да заминете за другия свят, ще дойдат с вас ваши приятели отгоре. Ще ви напуснат всичките. Ще дойде един пехливанин, ще ви повали на земята, ще ви тури крака отгоре и ще започне да ви мачка. Ще тури крака си отгоре, ще мачка, ще мачка. Ще кажеш: “Господи, да бъде Твоята воля. Ще бъде Твоята воля.” Искаш–не искаш, ще бъде.

Докато сме на Земята, да вземем в съображение човешкото възпитание. Да се освободим от много неща. Ние искаме да се молим. Казва: “Не прави така.” Как трябва да правя? “Не пей.” Как трябва да пея? Сега всички сте майстори. Вие казвате: “Направете си хубава греха, да ви приляга на тялото.” Туй, което може да ви кажа: Онзи, който ще прави хубава греха, да е майстор. Той като направи грехата, тази линия на грехата да приляга на линията на тялото. Защото красотата на модата трябва да бъдат тия линии на тялото. Няма по-красиви линии от линиите на човешкото тяло. Когато едно палто, една греха пада по тия линии, то е красиво.

Та, казвам: Ако вие може така да ушите, добре. Вие сега на себе си не може да си направите. Казвате: “Направете си хубава греха.” Кой ще я направи? Намерите някой новак, развали ви палтото. Гледаш, рамото не е хубаво. Някои

правят рамото набръчкано, замаскират рамената. Рамената са наведени, те ги направят, че са прави.

Ние с външните неща не може да се справим, но с най-хубавите мисли на нашия ум можем, с най-хубавите чувства на нашето сърце можем, с най-хубавите постъпки на нашата душа можем. Трябва да започне възпитанието отвътре навън. Отвън ако имаш хубави обуца, добре; ако нямаш, благодари. Окаляни са – ако можеш, очисти ги; ако не, не се тревожи, че са кални. Скъсана е дрехата – ако можеш, с иглата заший я; ако не, скъсаната греха е един прозорец, прониква въздухът вътре. Няма нищо. Ако има 50 градуса топлина, ако грехата е надупкана, добре е. Сега модерните обуца са надупчени, хигиенични са. Хигиенични са за лятно време, за зимно време ни най-малко не са хигиенични.

Трябва да се опростим със старото. Някой път, виждаме, свещеникът носи тревник. За всяко нещо, наведе главата на другия и му чете. Дойде друг, и той наведе главата и нему чете. Чете, чете, но не помага. Някой помага, но ако свещеникът даде нещо от себе си. Този човек има нужда от една магнетична сила. Излезе тази сила, лекува го.

Та, казвам: Когато душата е будна, отговаря се на молитвата. Когато душата не е будна, никакъв отговор няма. Някой път не се отговаря на душата – тогава душата спи. Този порягък, в който живеете, е много добър.

Казвам: Ако всичките хора са облечени в бели грехи, кой ще работи? Кой ще измие пода на салона с тия бели грехи? Салонът не може да се очисти. Ще туриш една греха, която няма да е бяла. Искаш да си вземеш въглища – ако дойдеш с бяла греха, каква ще стане грехата? Вие искате всичките хора да ги направите праведни, с бели грехи. Светът е толкоз кален, ще се окалят. Отвън нека си носят тия, обикновените грехи. Промяната да стане в ума вътре, в мисълта. Даже никой да не подозира.

Казва: “Напреднал е този човек.” Какво е напреднал? Аз считам, че има два вида напреднали хора. Единият напреднал, като дойдат да го атакуват, стане като планина голям. Другият стане толкоз малък, че не може да го видиш. Има да вземаш, но какво ще вземеш? Идеш при него – изчезнал.

Пратиш стражар – не могат да го намерят. Какво ще вземеш от такъв човек? Остави го, не ходи да се занимаваш, че той има да ти дава. Вие седите и казвате: “Той има да ми дава.” Оставете. Ликвидирайте с въпроса “има да ми дава”, вътре в ума ликвидирайте. Казва: “Аз не мога да простя.” Не става въпрос да простиш. Ликвидирай с него. От *а* и *б* ще започнеш, основата. Сега може да започнете да учите. Защото в умствения свят едва ли можете да вземете *до*. В духовния свят едва ли можете да вземете правилно *ре*. Че ако *до* може да вземеш в умствения свят, то съдържа цялата хармония. Всичките тонове ги съдържа в себе си. Той ще се разложи. Този тон се разлага. Ако го вземеш, той сам се разлага на своите основни тонове.

Сега, това са философски работи. На вас мисълта ви е достъпна. Щом мислите хубаво, светлина има, радостен си. Щом сърцето функционира правилно, разцъфтяват се цветята наоколо. Щом постъпваш правилно, като ходиш, като се движиш навсякъде, приятно ти е движението. Три неща трябва да ни радват: нашите мисли, нашите чувства и движението да ти е приятно. Като ходиш, в движението трябва да чувствуваш постъпките си. В светлината трябва да чувствуваш мисълта си. Топлината трябва да чувствуваш в сърцето си. Да се радваш, че си в общение. Хиляди същества има, които седят по-високо, на голяма степен. Много [по-] голяма опитност имат, отколкото ти. Вие ще кажете: “Едно време и ние бяхме като хората.”

Сега вие гледате един цигулар, който свирил 30 години, и сега свири хубаво. Вие искате за една година да свирите като него. 30 години се изискват. Някой ще каже: “Той е много даровит.” Колкото е даровит, толкова и време взема. В природата всяко нещо има определено пространство, в което трябва да се прояви човек. Хубавите работи много медлено* стават. Ако Слънцето изгрее, каже “куку!” и се скрие, какво може да направи? То ще се покаже, ще се издигне и целия ден ще грее. Започне да напича, целия ден напича, за да обърне внимание. По някой път вие се понапечете. Аз наричам несгодния живот “пече Слънцето много”. Когато сме неразположени, Слънцето ни пече най-много. Вие това не може да повярвате. Вие, когато страдате, мислите, че никой за вас не се грижи. Когато колят

* медлено (от рус.) – *остар.* бавно.

една кокошка, всичките деца седят там. Като я скубят, гледал съм, като я изтърбушат, седят и чакат да вземат черния дроб или бърбечетата. Всички се интересуват. Казвате: “Страда кокошката.” Тя като страда, се интересуват от нея. Какво има, че я изяли хората? Казва: “Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот.”

(Учителят нагласява цигулката си.) Вие ме конкурirate, аз още не съм свирил. Сега ще имате малко търпение. *(Учителят изсвири на цигулката едно парче близо 10 минути.)* Свършихме екскурзията.

Вчера, като репетирах, една сестра кашляше. Като за-свирих, престана да кашля. Нагодох трептенията на кашлицата и тя послуша, не кашля толкоз. Аз ви насърчавам. Ако няма на какво да свирите, имайте едно тъпанче, или вземете едно гайре и удрияйте гайрето. Вие вършите по-долни работи от гайрето. Тази работа е доста музикална, да удрияте гайрето.

Казвам: Трябва да внесем музиката като едно средство за възпитанието. Всеки човек може да се измени. Има толкоз методи. Само музиката може да даде най-хубавия метод за самовъзпитание, да ни направи да живеем добре в един организиран свят. Щом привлечем музикалния свят, те те регулират вече. Ще организират ума, ще организират сърцето. Щом се организира умът и сърцето, другите работи лесно стават. Седи някой път човек и се дразни, не му е приятно. Има нещо, което не може да издържа. Отвън се дразни. Тамън си се вчесал хубаво, дойде вятърът, разбърка ти косата, развали прическата. Защото вятърът, той не иска гладка коса, той иска нахохорена. Казва: “Всеки косъм ако е свободен, по-лесно се предават мислите.”

Казвам: Като станете сутрин, освободете се тъй, като че нямате нищо [за] вземане-даване. Поне за половин час да бъдеш свободен, да бъдеш, като че нито си мъж, нито баща, нито жена, нито майка, но един екскурзиант, който се разхождаш и ти е приятно да гледаш небето, облаците, изгрева на Слънцето, цветята, да се радваш на всичките буболечици. Ние се занимаваме с въпроси, които нямат разрешение. Никой досега не ги е разрешил социалните въпроси за прехраната, как ще се оправи светът. Трябва да дойдат умни хора да оправят света. Ние искаме да оправим

света, пък себе си не сме оправили. Опитали ли сте да започнете с ходенето? Някои от вас биете петите – показва, че центърът на твърдостта е развит. Някои стъпвате на пръсти, много сте осторожни*. Някои от вас кривите обувката навън – отношенията ви към хората не са правилни. Някои кривите краката навътре – отношението към себе си не е правилно. Ако изтривате отпред обувката, много сте предпазлив, повече, отколкото трябва. Ако изтривате обувката на петите, вие сте твърд повече, отколкото трябва. Ако изтривате обувката отстрани, на хората искате да угодите. На всичките хора не може да угодите. Ако изтривате навътре обувката, на себе си не можете да угодите. Научете се, като ходите, еднакво да си изтривате обувката навсякъде. То е правилното ходене. Като ходиш, да е концентрирана мисълта ти.

Има един музикален ход. (*Учителят ходи и пее:*) “Да живеят братята, да живеят братята, братята и сестрите.” Ще пее: “Да живеят братята”. Ще направим една песен: “Да живеят братята, да живеят сестрите”. Те като живеят, тогава иде радостта. Какво струва един брат без сестра и какво струва една сестра без един брат? Какво струва един мъж без една жена и какво струва една жена без един мъж? Те се допълват. Оставете социалните въпроси, не ги разрешавайте. Не се месете. Мъж и жена си говорят любезно. Вие това наричате *караница*. То е от любов. Не се месете в работите им. Кажете: “Колко сладко си говорят.” Вие ги питате защо

се карат. Във Варна един гагаузин се биел с жена си. Влиза един поп да ги примирява. Като хващат попа, казва: “Той ми е мъж, тя ми е жена, ти какво искаш?” Попът казва: “Мъж и жена като се карат, не влизай да ги примиряваш.” Най-първо, оставете тия работи на миналото. Двама души се карат. То е един архаичен въпрос. Не го разрешавайте. Дойде ви някоя лоша мисъл – тя е външна. Дойде ви лошо чувство – то не е ваше. Много неща, които ни измъчват в света, не са музикални, не са от сегашния свят. То са неща от миналото.

Новият живот е да използваме сегашното. Да оставим всеки човек според възможностите, които Бог е вложил в него, да се прояви. Насърчавайте хората в техните проявления, да

* осторожен (от рус.) – *остар*. внимателен.

се проявят. Всеки като се проявява, да не препяства на другите. Иде някой, изпейте му една песен и той да ви изпее една песен. Той да ти изпее една песен, ти да го слушаш. Не само той да ти пее, ти да не пееш. И двамата ще пеете. То е обмяна. Казва: “Много добре пееш.” Че какво ви коства да изпее (Учителят пее:) “Да живеят братята, да живеят братята, братята и сестрите”? Или ще пееш така (Учителят пее в български дух:) “Да живеят братята”. Може и тъй да пеете (Учителят пее ритмично:)

Да живеят братята,
да живеят сестрите.
Те, като живеят,
ще донесат някаква радост.
Да живеят тия братя,
които носят радостта,
и сестрите, които ги посрещат,
да вземат тяхната топлина.

Няма какво да търсим песнопойци, да търсим песни да са писани. Музикално поразходете се в стаята и започнете да пеете: “Да живеят братята”. Сестрите да пеят: “Да живеят братята”. Братята да пеят (Учителят пее):

Да живеят сестрите,
да живеят сестрите
и ние, братята, с тях.

С пението ще кажете: “Днес аз идвам, братко, да се примиря с тебе. Две години вече не съм говорил, а днес ще говорим ние двамата.”

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

26-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
гържана от Учителя
на 25.III.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ЖИВОТ И МУЗИКА

“Отче наш”

(Някои от темите се показаха на всички.)

Зависи как ще се гледа от разни становища. От гледището на касаните как бихте искали да гледате на нещата? Струва ли си някой вол да бъде тлъст или някоя крава да бъде тлъста? Хич не струва. Хубаво е да бъде мършава, да $\square$ се четат ребрата. Значи в света на касаните облажават се, на които ребрата се четат, нещастни са, на които ребрата не се четат. Ако е за работа, за дейтелност, на когото ребрата се четат, не може никаква работа да свърши. На когото ребрата не се четат, работа може да свърши.

Та, сега някои неща виждате хармонични, някои виждате дисхармонични, от друг порядък на нещата са. За пример здравето и болестите, то са два порядъка. Болестта винаги търси здравите хора, болните не ги закача. Като намери болестта здравия, обикаля, като го хване, не го пуца. Който е болнав, за няколко гена го хване.

Сега вас ви се вижда странно това. Какво нещо е болестта и какво нещо е здравето? Здравето произвежда радост на човека. Той има самосъзнание, ходи. Като е болен, е прегърбен. Значи здравите хора са праволинейни, болните са криволинейни. Прегърбил се, има един нов център. Сега, това е философия. Всички вие, като седите, сами се самоопределяте. Казвате: “Аз съм на 45 години”, но не си се мъчил ти. Земята 45 години те е носила, обикаляла около Слънцето. Ако те оставят сам да обикаляш, милиони години ти трябва. Земята обиколила 45 години около Слънцето, та казваш: “На 45 години съм.” Каква е разликата между онзи, който обиколил 45 пъти, и онзи, който обиколил 85 пъти? Има разлика, понеже морето, през което минали Земята и Слънцето, не е едно и също пространство. Никога човек не минава едно и също пространство. Онзи, който 85 пъти обиколил Слънцето,

минал едно пространство, и онзи, който 45 пъти обиколил, минал друго пространство.

Животът без музика е нещастие. Животът с музика е щастие. Който знае да пее, който знае да мисли, който знае да чувства, който знае да постъпва добре – то са 4 неща, които се изискват от човека. Аз считам пеенето завършен плод, който е цъфнал. Значи като цъфне, тогава има условие да завърже. Като зрее плодът, зрее по причина на човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки.

Съвременните хора не може да разберат каква роля играе музиката. Те вземат музиката, която е механическа. Те поставят чисто механични начала. Те пишат нотите на 5 успоредни линии. Съвременната музика е чисто търговска работа. Петте линии са Меркурий. Туй удоволствие прави на хората някой човек да се ожени, да му пеят някоя жива песен. Като умре някой, като замине за другия свят, с тъжни песни го изпращат, канони, угължават се. Като чуеш една песен, когато погребват някого, втори път има отвлечение. Казваш: “Пак носят някого.” Хубавите песни не ги пейте на умрелите хора. Разваляте песните. Тогава на умрелите хора какво трябва да правите? На него не му пейте, не го слушайте.

Има една музика на 6 линии. 6 кардинални линии и други спомагателни. Сега при обикновената музика играят роля и спомагателните линии над петолинието и под петолинието. Но тези 5 кардинални линии играят важна роля. Сега няма да се спирам, това са подробности, които не ни интересуват. За пример, това е вече Земята. Като си общар, знаеш вече да направиш обща. Един общар може да знае как се правят обща. Някой общар знае къде да забива гвоздеите. Общарят трябва да прави обща, но не знае защо ги прави. Технически ги приготвява. Рядко ще намериш общар да изработи обща на свят. Все ще тури такива, остри върхове.

Сега, някой път като ви говоря за музиката, вие казвате: “Аз съм стар. Пението е само за младите.” Каква е песента на младите и каква е песента на старите? Младият пее: “Изправих се.” Старият пее: “Изкривих се.” Младият първоначално бил крив и в него има желание да се изправи. И се изправя. Старият първоначално бил прав, изкривил се, та се

объркал. Единият станал прав, другият станал крив.

Туй са алегории. Човек, когато не мисли музикално, навеща си главата, тя става тежка и започва да я навеща. Мисли си: туй не е уредено, онова не е уредено, туй го боли, онова го боли. Не е музикално и той не е пял. Бъбреците го заболят, гръбначният стълб го заболи. Не е пял и главата го заболи. Заболи те носът – пей, нищо повече. Вие се чудите. Пей му, понеже като започнеш да пееш, ще мислиш за носа. Там, дето е насочена неговата мисъл, кръвта отива. Ако те заболи ръката, насочи мисълта; ръката се нуждае от кръв. Какво става без музика? Тялото се стеснява, капилярните съдове се стесняват и кръвообращението не става правилно. При музиката капилярните съдове се разширяват, следователно кръвта тече право. Та, казвам: В музикално отношение сърцето е градина, кръвообращението е подтик, който полива тази градина по цялото тяло и поддържа настроението на тялото.

Вие сега казвате: “Да вярваме в Бога.” Вие туряте Господа извън себе си. Че е отвън, тъй е. Ама че е вътре, и това е вярно. Вие сте в Господа, но сте и извън Господа. Щом живеете добре, вие сте в Господа вътре. Щом грешите, извън Него сте. Сега, щом излезете извън Господа, вие сте болен вече. Всичките изпитания идат, понеже сте извън Господа. Външните условия се различават. Казваш: “Господ е навсякъде.” Светлината е навсякъде, но какво ни ползува? Тази светлина, която може да влезе вътре в тебе, тя те ползува. Светлината отвън съществува. Ако човек е спял, нищо не вижда, не може да чете. Топлината ако е само външна, и тя не ползува човека. Трябва да има една вътрешна обмяна.

Казвам: Музиката е най-добрият проводник на Божествените сили. Пътят, по който може да възприемем Божиите блага, е най-лесният път. После, всеки един тон, който вие може да възприемете, всеки един тон ще ви предаде едно качество. Някой път ти искаш да се разшириш, да преодолееш някои мъчности. Някой път има нещо, което те стяга, някой път главата те стяга, не можеш да разбереш една своя мисъл. Някой път те стяга сърцето, не можеш да разбереш едно свое чувство. Как ще разбереш? Там има 3 основни

октави. Ще изпееш в първата октава на тялото *до*. Тия тонове разширение имат, освобождаваш се от всичко, което стяга главата. Трептенията в него ще започнат, нищо не те стяга, освобождаваш се. Ако не пееш, 4-5 дена ще носиш главоболието. Ще те боли, защото не пееш. Наричат го *мигрен*. Няма никакъв мигрен. Какво значи *мигрен*?

Сега не искам да излизам извън Господа, не искам да говоря за болестите. Щом започнем да говорим за болестите, излизаме извън Господа; щом започнем да говорим за здравето, ние сме в Господа. Щом говорим за правата мисъл, ние сме в Господа; щом говорим [за] неправите мисли, ние сме извън Господа. Щом говорим за добрите чувства, ние сме в Господа; щом говорим за лошите чувства, ние сме извън Господа. Щом говорим за добрите постъпки, ние сме в Господа; щом говорим за лошите постъпки, ние сме извън Господа.

Сега, не е лошо да бъдеш извън, но трябва да знаеш кога да излезеш и кога да влезеш. Вие срещате един човек, не ви е приятен, не знаете причините. Гледате един плод, приятен ви е, привлича ви, искате да го ядете. Гледате някой друг, не се заражда във вас желание да го изядете. Музикално между този плод, който искаш да го изядеш, има сходство, подобие, хармония, привлича те. Плод, с който имаш хармония, като го изядеш, приятно му е. Онзи плод, който не ти е приятен, като го изядеш, недоволен е в себе си.

Вие имате механически препятствия. Вие сте свършили музика. Младата мома иска да хване някой момък. Какво ще прави? Той свири на цигулка много добре. Исква да хване някого или да спечели пари. Ще пее някъде, ще платят, изкарват си прехраната. Вие оставете това пение, то спада към друга категория. Ти ако не пееш, няма да бъдеш здрав. Ако пееш, здрав ще бъдеш; ако не пееш, болестта, беднотията ще гойдат. Пей, ще ти плащат. Природата като че плаща. Според степенята на гласа, който имаш, като пееш, тя ти плаща. Ако пееш хубаво, здравето е много хубаво, по-издръжливо. Ако слабо пееш, и то ще съответствува, както ти пееш. Щом започнете да боледувате, ще знаете, че не пеете хубаво.

Сега ви е неприятно, казвате: “Какво сме виновни ние?” Не сте виновни. В правилната обмяна изработили сте стока, която продавате, оценяват я. Продагеш на природата хубава стока – оценяват. Продагеш калпава – не я оценяват. В природата има един закон на пълна обмяна. В тази обмяна вземат участие човешкият ум, [човешкото сърце и човешката воля.]

Музика, в която умът не взема участие, в която сърцето не взема участие и в която волята не взема участие, това е галиматия. То е неразбрана работа. Ако изследваме грубите животни като лъва, тигър, змиите, всички животни, които са много груби, наблюдавайте какво ще внесат. Щом не постъпваш добре, започваш да чувствуваш, че гласът [ти] става дебел. С дебелия глас басист трябва да станеш. Основният тон е добър. Тия високите тонове идат отгоре. Басовите тонове са отражение на високите тонове. Басовите тонове, аз наричам, това са съгъстени тонове. Те създават плодовете. Енергията, която иде за един плод, е много фина. Най-първо ще мине през едно дърво, ще се съгъсти, ще се образува един плод. То е бас.

На Земята бащата е майката. Сопранът не е майката. Бащата в този случай ражда. Майката я няма. В дърветата мъжете раждат, не жените. Ще ви смутя сега. Между хората жените раждат. В дърветата е точно обратното: мъжът ражда, жената е свободна, не ражда, тя е девица. Под думата *раждане* разбирам *знае да пее*. Мъжът в дърветата пее, жената тепърва ще се учи. Сега в човешкия живот жената се учи да пее. Мъжът е на заден план в пеенето. Като казвам, че мъжът се учи да пее, с това чувствата стават по-изящни.

Ние сме във връзка с природата до толкоз, до колкото можем да изработим в нас хубави чувства. Казва: “Защо трябва да живеем добре?” Ако живееш добре, чувствата, които обработваш в себе си, светът има нужда от тях. В духовния свят сърцето е важно; в умствения свят умът е важен. В умствения свят умът произвежда плодове.

Сега, тия работи са толкоз отвлечени. Не са отвлечени, но са високи. Казваш: как една мисъл може да храни човека, как едно чувство може да храни човека? Как ще ми обясните? Срещаш един човек, който никак не се интересува, не е обръ-

щал внимание на вас. Младият момък среща една млада мома и веднага става внимателен, иска да ѝ послужи. Никой не му заповядва, няма закон, който да го задължава, но той трепери, ходи покрай нея, като ѝ падне кърпичката, ще я вдигне, ще ѝ послужи. Някой път слуга хванеш, трябва да му плащаш. Този без закон, без да му плащаш, е готов да ѝ послужи. Като ѝ вдигне кърпичката, счита за голяма привилегия. Тази кърпичка колко тежи? Някои има копринени, много деликатни, едва ще тежат няколко грама. Има такива около 5 грама, носят ги в джобовете, с върха нагоре. Това означава: “Ние сме същества, които сме на високия идеал.” Момъкът като види този знак, казва: “Същество, което служи на Бога. Ето за мене.” Че разбира се: като служи военният, като види трите звезди на полковника и двете успоредни линии, спре се. Ако нямаше тия звезди и тия успоредни линии, шинел, щеше да бъде обикновен гражданин.

Невидимият свят чрез пеенето произвежда. Най-първо ще те произведат обикновен певец, редови, прост войник. Оттам насетне ще станеш ефрейтор, ще станеш взводен, ще станеш фелдфебел, подпоручик, поручик, капитан, майор, подполковник, полковник, генерал. Но човек може да има един чин и да не отговаря на чина си. Цигуларят може да има най-хубавата цигулка, но трябва да знае да свири. Мнозина имат много хубаво гърло, хубави струни, да пеят. Човек трябва да знае как да използва онова, което природата му е дала. Та, най-първо, не се изисква от вас да правите онова, за което не сте дарени, но трябва да правите това, за което сте дарени.

Сега не считайте, че през целия си живот трябва да пеете. Има два вида пеене. Когато искаш да предадеш нещо хубаво, ще пееш на другите една песен. Когато искаш да вземеш нещо, пак ще пееш. Тъй щото, в пеенето има два начина. Някои разбират да пееш – да гадеш. Има пеене, когато трябва да предадеш една хубава мисъл. Най-хубавата мисъл се предава. Сега няма да казвате: “Как да пея?” Ти ако искаш да предадеш, трябва да има една връзка. Слушай се вътре. В тебе има нещо, което пее. Когато пееш, нещо в тебе пее.

Някой път пееш, слушаш, в тебе има нещо, което пее. Та, казвам: Да пропееш вътрешно, да чуваш музика вътре. Слушаш някоя песен, забравиш я. Върнеш се вкъщи, туй започне да пее в тебе, научиш песента. Когато не е пробудено вътре, слушаш песента, не я запомниш.

Сега някои слушат и казват: “Да бяхме по-млади...” То не е в младостта и в старостта. Ще турите основа. Всеки човек, който обича и люби, той е млад. Всеки човек на Земята, който трябва да го принудиш да учи със закон в света, то е безлюбие. Той влязъл в пътя на остаряването. Когато човек мисли, че животът се обезсмисля, изгубили сте силата си, не сте така свежи, не ви интересува светът, влезли сте в един пустинен свят, дето няма какво да ви интересува, нищо няма да привлече вашето внимание.

Питам тогава: За какво Господ създаде света? За старите? Не. В света само един стар има, той е Бог. Той е Всесилен, Всемогъщ. Вие не искайте да бъдете като Него. Всичките нещастия в света произтичат, когато хората мислят, че са стари. Ти само си създаваш на себе си една беля на главата. Не мисли, че си стар. Какви старини имаш? Станал си на 85 години на Земята и мислиш, че си стар. Слънцето, което веднъж обикаля около своя център за 200 милиона години, тогава твоите 85 години каква част съставят от 200 милиона? Ако си на една година на Слънцето, ще бъдеш на 200 милиона години на Земята. Веднъж като обиколи Слънцето, то са 200 милиона земни години. Земята е обиколила 85 пъти – каква част е то от една слънчева година?

Ти си един младенец в зачатие в утробата на майка си, не си роден. Ти се намиращ като една идея в ума на майка си. Трябва да влезеш в Слънцето. По някой път мислите, че е лесна работа. Най-първо ще започнеш в ума на майка си, на баща си. Оттам ще мислят, мислят, ще влезеш в сърцето на баща си и майка си, ще влезеш в техните сърца, след това ще слезеш на Земята. Казват: “Лесна работа.” Не е лесна работа.

Казвам: Ако майка ти те зачене в умствения свят без музика, ако майка ти те зачене в сърцето без музика и ако на Земята слезеш без музика, ти си нещастен човек, който

ще претърпиш най-големите страдания на Земята.

Сега, за това вие не сте отговорни. Какво ще направи майка ви, то остава заради* нея, но вие, от вас зависи сега как трябва да зачевате вашата мисъл. Ако вие заченете една мисъл във вашия ум без любов, ако вие заченете едно чувство без любов и една постъпка без любов, вие играете същата роля на майка си. Че как мислите да се подигнете? Знаете какви убийствени мисли има? Хората се убиват със своята мисъл, хората се убиват със своите чувства. Достатъчно е синовете и дъщерите да турят мисълта да се освободят от баща си. Бащата е богат, казват: “Да си върви този старик, да останем свободни.” Синът мисли да си върви, дъщерята мисли бащата да си върви и бащата започне да чувствава, че не го обичат, намира се в чудо. Най-после замине, отиде си. Те остават свободни да ядат и да пият. То е един неразбран живот. В туй отношение аз не облажавам бащата да е богат. Да е сиромас, да няма пет пари. Защото те заради богатството искат да си замине, искат да му вземат богатството, което има. Беден да бъде бащата, нищо да не оставя, ни къща. Да им каже: “Идете, работете, спечелете.” Така правят птиците из пространството. Като дадат живот на синовете и дъщерите, тръгнат с тях да си изкарват прехраната. И синовете, и дъщерите да си изкарват прехраната, както бащата и майката.

Сега аз тегля една аналогия. Защо ние да не работим както Господ работи? Те Го наричат всеблаг. Този Господ, Когото описват, че е гневлив, има такъв Господ. Дойде професорът, погледне картината, навъси се. Човекът няма нищо против мене, казва: “Не се рисува така.” Погледне картината, казва: “Туй е криво, онова е криво.” Навъси се, иска да покаже, че така не се рисува. Казва: “Мене не ме обичат.” Нарисувай хубава картина. Вие пеете и ако пеете лошо, веднага слушам: “Не съм разположен.”

Сега в света вие искате да бъдете явни. Не се лъжете, не си правете илюзия да мислите, че може да бъдете обичани и почитани без една права мисъл, без едно право чувство и без една права постъпка или без музика. То е невъзможно, абсолютно невъзможно. Туй трябва да знаете. Ти ще бъдеш

* заради – диал. за.

почитан заради мисълта, която е зачената музикално. Ти ще бъдеш почитан заради чувството, което е заченато музикално. Ти ще бъдеш почитан заради постъпката, която е зачената музикално. Музиката внася вътре в тебе онова, което нищо друго не може да внесе.

Когато се роди Христос, дойдоха ангели да пеят и през целия [Му] живот пяха. Ако не Му пяха, тази работа не можеше да свърши. Той имаше големи противоречия, които музикално трябваше да победи. Как мислите, че се побеждава злото? Злото без музика не може да се победи. Всяка немускална идея, всяка немускална дума носи отрова в себе си. Най-лошите отрови се зараждат без музика.

Та, казвам: Щом си неразположен спрямо някого, кажи: “Не съм музикален.” Ще подбудиш туй чувство, ще пееш. От кой тон искаш да вземеш правата постъпка? Едно право чувство не можеш да го дадеш, ако не знаеш да вземеш *ре*. Ти искаш да се обличаш хубаво, да мислиш хубаво. Ти не можеш да мислиш хубаво, да чувствуваш хубаво, ако не вземеш *ми*. Трептенията на *ми* са свързани с човешката мисъл. *Фа* е свързано с човешките чувства, със сърцето е свързано. Следователно много хора страдат, понеже не могат да вземат *фа*. В тях има алчност за натрупване [на] богатство. Сърцето не може да носи голям товар. Каквото влезе в него, трябва да го препраща, няма складове, всичката кръв, която влиза през двете отверстия, излиза през другите две. През венозната система кръвта влиза, през артериалната се изпраща навън.

Та, казвам: Артериалната система, това е мажорната гама, венозната кръв, това е миньорната. Миньорните песни показват, че кръвта трябва да се пречисти. Що е миньорната гама? Показва, че кръвта трябва да се пречисти. Що е мажорната? Пречистената кръв. То е не само философия. Аз съм правил опити и продължавам да правя опити. Виждам как трябва да се построи светът. Тъй, както сега живеете, нищо не можете да постигнете. Така на Бога не се служи. Защото някой човек гоиде, проси от тебе. Щом проси, той няма отношение. Просяка докато държиш в ума си, то не е музикално. Да има просяци около тебе, то не е музика. Имаш някой господар, то не е музикално. Музиката започва с едно равен-

ство. Музика е само това, което приравнява нещата. Та на всяко нещо му дава неговата цена. В музиката всяка нота има определено място, определени трептения, времето продължително или кратко трябва да бъде. Всичко е определено. Тази нота в дадения случай никой не може да я замести. *Ми* при дадената обстановка никой не може да я замести. Може да я замести, но продължението ще бъде друго.

Та, казвам: Ако в себе си искате да образувате известна енергия, вие трябва да бъдете музикални, да знаете как да съчетавате тоновете. Има музикални трептения. Вие сега сте в музикалния език. То е механическа страна на музиката. Та, казвам: Ако не можете да направите тия съчетания вътре, тепърва има да се учите.

В древността са учили религиите без музика, затова нямали никакъв успех. Там, дето има музика, има успех. Християнството в първите времена имаше музика. Религиозната музика се измени, стана тъжна, миньорна музика. На един религиозен човек като му запеят весела песен, казва: “Не може весела, само тъжна, миньорна.” Туй не е естествено състояние, но болезнено състояние. Цялото християнство е повърнато в тия изопачени идеи. Казват: “Тъмен е животът, мрачен, долина на живота”, какво ли не. Значи един свят, който Господ направил, ние го правим мрачен. Светът е светъл. Ние сме онези пътници, дигаме прах около себе си и мислим, че целият свят е потънал в прах, в облаци. То не е вярно. Щом сте неразположени, произтича, че не пеете, дисхармония има в мислите ви, дисхармония има в чувствата ви, в постъпките ви. Ако вземете да пеете, не може вярно да вземете тоновете.

Та, казвам: Според мене няма защо човек да се учи да постъпва добре. Няма защо да се учи да пее. Започни отгоре надолу или отдолу нагоре и пей. С пеене ще свършиш много повече, отколкото 20 години да учиш морал. Пей, ще научиш много по-лесно. Гледам, двама души като се съберат, единият богат, другият сиромаш, и двамата пеят различно. Онзи, богатият, трябва да внесе на бедния и бедният да внесе на богатия. Оpozнават се тия хора. Ти имаш една отлична мисъл и

той има една отлична мисъл, цените се. Ти имаш едно отлично чувство и той има едно отлично чувство, цените се. Той има хубава постъпка и ти имаш хубава постъпка, цените се. Защо тогава да не разчитате на мисълта, която Бог е вложил в нас? То са семенца, които трябва да се обработват. Не ви казвам, че вие ще създадете мисълта. Мислите са семена, които Бог ни е дал да ги посаждаме. Чувствата са семена, които Бог ни [е] дал да ги посаждаме. И постъпките са семена, които Бог ни [е] дал да ги посаждаме.

Сега не ви препоръчвам калузерски живот. Вие искате да се осигурите, как ще пеете. По-лесна работа от пеенето няма. По-лесна работа от пеенето аз не намирам. Най-лесната работа, която може да свършим, е тя. Какво ви коства да пеете? Сутрин като станеш, събудиш се, запей си: “Събудих се.” После, като заспиваш, пак попей: “Заспах.” Засни с музика. Тогава ще определите, че има известни хора, които представят на Земята *до*. Някои представят *до*. Няма да ви кажа кои. Някои представят *ре*, някои представят *ми*, някои представят *фа*, някои представят *сол*, *ла*, *си* в първата октава. После, във втората октава, в третата октава. Някои от вас има, които представят миньорно положение, някои представят мажорно положение музикално.

В миньорното положение се образуват чувствата, а в мажорното се образува човешката мисъл. А в хроматическото се обработва волята, приложението сега. За мене мажорната гама е умът, миньорната гама е сърцето, хроматическата гама е волята. Волята е с двата знака, миньорни и мажорни, да ги сменя. В музиката технически се сменят.

Сега тази работа е много лесна, но и доста трудна работа е. Някой път кипнеш за нещо. Обещал ти някой приятел да те посети, не гоиде. Ти кипнеш: “Как да ме излъже!” Не мисли така. Ти не си пял, затова този човек закъснял. Ако беше пял, той щеше да гоиде точно навреме. Причината е у тебе. Ти мислиш, че той ще гоиде. Ти с това го спъваш. Ти му заповядваш.

Всяко нещо, на което човек заповядва, не става. Неща, на които не заповядвате, стават. Някоя мома иска някой мо-

мък да я обича. Аз да □ подпиша, че той няма да я обича. Ако мисли, че я обича, тя ще бъде кръстена много пъти. Ако иска един момък да я обича, той ще я потупва. Никого не пожелавай да те обичат. То не е твоя работа. Ти да обичаш, то е твоя работа. Да пееш е твоя работа. Другите да обичат, то е тяхна работа. Следователно ще гадеш свобода музикално на себе си, че само ти в гадения случай си свободен да любиш другите. Те са свободни. Що ще ходиш да решаваши дали те обичат или не? То е презрешиение на Земята. Най-после вие не се нуждате от неговата любов. През вас трябва да мине любовта. Любовта, която е във вас, не □ давате място, искате да дойде още във вашето езеро вода, да се влее повече вода. Вие сте пълно езеро, трябва да изтича, не изтича. Искате повече любов. Ще прелее това езеро, ще стане наводнение, хората ще пострадат наоколо.

Като казвам, че не се нуждате от любов, казвам: Проявявайте вашата любов. След като я проявите, другата любов сама по себе си ще дойде. В света Бог е толкоз точен. Когато спазвате един закон, който Той е поставил, веднага отговаря. Казва: “Преди да попросите, Аз ще ви отговоря.” Ти като попееш на Господа, Той ще ти отговори. Казва: “На кого да пея?” Ще пееш, има на кого да пееш. Сега вие на кого сте пели? Нито един от вас – мъй, както аз виждам – не е пял още на Господа. Пели сте на Драгана, на Стояна, за този, за онзи, но за Господа още не сте пели. За кого сте пели аз виждам. Много хубаво, не е лошо, както сте пели. Казвам: Има Един, на Когото не сте пели. Пейте Нему сега. Другите оставете настрана. (*Учителят пее: “Ще пея за Господа.”*)

Снощи бях на концерт народна песен. Показва какви понятия са имали тия хора. Защо Моцарт е умрял така млад? В много груба среда е живял. Като гледате устата му, едно недоволно дете, което не разбира окръжаващата среда. Стискат те отвсякъде. Всички са били все генерали в негово време. (*Учителят чете от програмата на концерта:*) “Вечен покой им дай, Господи.” Заповядват на Господа. Как ще им даде? Един човек, който не знае да пее, какво може да получи? Покой не може да им даде. Ще пее, ще мисли, ще чувства, ще постъпва. “Вечен покой им дай.” Без да е пял,

вечен покой да им даде. Заповядват на Господа да им даде вечен покой и вечна светлина. Сега няма какво да се произнасям. Намирам, че средата на Моцарт е била много груба. Класическата музика дойде да смекчи. Ние не бихме имали тази култура, ако не беше дошла класическата музика. Тя дойде да смекчи. Сегашната музика, която иде, и тя ще смекчи. За бъдеще не може да имаме една култура, ако не дойде музиката, която още да смекчи и да внесе новата светлина в ума, в сърцето и в постъпките. Всички трябва да бъдем готови да бъдем проводници. Не искай да бъдеш музикант, но трябва да бъдеш проводник на Божествената музика.

Като те погрее Слънцето, каламфирче* няма да станеш, ябълка няма да станеш, круша няма да станеш, и извор няма да станеш, и планина няма да станеш, но ще станеш нещо. Какво? Като те озрее Слънцето, все таки една мисъл ще проникне, понеже мислите се влияят от светлината. То е музика. Светлината е музика за ума. Топлината е музика за сърцето. Умът без светлина е много груб. Без топлина сърцето е много грубо. Силата в света е музика за човешката воля. Без сила волята е много груба. Някой казва: "Кротък човек." Болен е. Змията като замръзне, кротка става. Но като се стопли, каква грубиянка ще стане. Сърцето без топлина е грубо. Волята без сила е груба. Умът без светлина е груб. Когато влиза светлина, моделира мислите. Когато влиза топлина, за Божествената топлина говоря, моделира Божествените чувства. Когато иде Божествената сила, моделира постъпките. Туй е, дето казва: "Ще изпратя Духа Си." Божествената сила моделира човешката воля. Аз говоря за един музикален, хармоничен свят, който поставя ума, сърцето, волята и тялото в хармония с цялото битие, че като ходите, да сте радостни и весели навсякъде.

Сега, кое е онова, което вас ви спъва? По някой път казвате: "Толкоз години като сме тук, какво сме спечелили?" Щом не пееш, нищо не си научил. Не пееш. Пей, нищо повече. Колко пъти сте пели: "Ще служа на Тебе, Господи, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа"? Колко пъти си пял? Искаш Господ да ти даде богатство, пари, че тогава да пееш. Петелът като затлъстее, не пее. Един германец,

* каламфирче – *диал.* карамфилче.

виден проповедник, красноречив, говорил, докато бил беден. Слушал го веднъж германският император и казва: “Този петел трябва да се нахрани, да пее по-хубаво.” Увеличил заплатата му. След 4–5 години петелът започнал да не пее. Проповедникът не проповядвал. Императорът казва: “Какво стана с нашия проповедник?” Министърът казва: “Ваше Величество, когато петелът затлъстее, не пее.” – “Тъй ли? Тогава да намалим заплатата.” По някой път намаляват заплатата, дойде една болест. Не пеете – намаляват заплатата.

Всичките съвременни теории все ги обуславят музикално. Казват: “Едно време без музика се обясняваше светът.” Духът Божи, Който действа, това е най-музикалното същество. Няма по-музикално същество от Духа. Казва: “Като дойде Духът, ще ви научи да мислите, да чувствувате.” Трябва да бъдеш отзивчив. Не със закон, но като го видиш, да си готов да направиш онова, което ти каже. Ще дойде любовта, ще чуеш Той как пее, да казва: “Обичай враговете си.” Казваш: “Как да ги обичам?” Господ ги е създал. Една ябълка падне в калта, окаля се. Тя се е окаляла, но изгубила ли е своето качество? Ще вземеш, ще я измиеш. Човешката душа се е окаляла. Ще вземеш в чистата Божествена вода и ще се очистиш. С пеенето ще се умиеш. Да пееш значи да се измиете, да привлечате Божественото благословение в света.

Сега не искам да ви карам насила да станете всички певци. Някои от вас сте доста закъснели. Доста сте закъснели. Ще усилите хода си, да настигнете другите. Ако още останете назад, не зная дали ще можете да ги настигнете. Ще останете за друга епоха. Ще влезе в новата епоха, който знае да пее. Според мене всеки човек, който знае добре да мисли, добре да чувствува и добре да постъпва, има музика. Всяка музика, която не носи правата мисъл, правите чувства и правите постъпки, тя е обикновена музика.

Та, ще забравите, че сте стари. Аз искам всички да станете или на 19 години, или на 15, или на 14, или на 12. Мене ме интересуват 7, 14 и 21. То са епохи. От 1 до 7 е малко дете. От 7 до 14 то е момче, което обича да се сърди. От 1 до 7 години тялото се проявява. От 7 до 14 сърцето се проявява.

От 14 до 21 година умът се проявява. Има много работи, които се проявяват в човека. Първите 7 години колко сте активни. Активността в човека се проявява в първите 7 години. Ще запазите тази активност на детето. Детето постоянно се движи. От 7 до 14 години човек е на чувствителността. От 14 до 21 човек мисли най-много. После започва да се моделира. Той казва, толкоз много той е мислил, толкоз много е чувствувал, постъпвал, философствувал, докато обеднял и нищо не останало в него. Като станал философ, казва: “Остарях.” То е неправилно положение. Най-първо не туряйте в ума си, че сте стари. Изключете тази идея. Този бръмбар го изключете от ума си. Като остарявате, кажете: “Стар съм, понеже не живях добре. Не пях.”

Казвам: Всеки, който не пее, остарява. Всеки, който не пее, ослабва. Всеки, който не пее, умът му изгубва светлината, сърцето му изгубва топлината. Приложете любовта, ще видите каква промяна ще стане във вас. Ще изберете дума само с едно съдържание.

Сега един наш брат изобретил едно изобретение: Иман Нави. Какво значи? Навиваш нещо или навиваш някого, побеждаваш. Турил този брат името Навин, мисли, че измислил нещо. Или го навил на кросното, или го навил (*нагвил*). То е мое тълкувание. Той не е мислил, турил нещо, Нави, което се прави брашно. Като мислил, мислил, понеже няма брашно, забранено е, сготвил нещо, та без брашно. Навил го вече. Казвам: Не измисляйте такава дума *Нави*. Празно ще пееш. Не да кажеш гумите: “Другите ще пеят.” Аз ще пея. Аз ще пея за ума си, аз ще пея за сърцето си, аз ще пея за тялото си, аз ще пея за себе си.

Ако по този начин ме слушате, ще изкарате госта талантлив певци, не гениални, но госта талантливи певци ще излязат оттук. Ще образувате един хор от 60–70-годишни, все стари баби. Като викнат да пеят, ще кажете: “Пеят, какви гласове!” Един хор само от стари. Който минал 50 години, ще има право да влезе в този хор. 50, 60, 70 до 120 години ще пеят. Музиката продължава живота. Немузикалността го скъсява. Едно течение на живота може да се отбие, както една вода може да се отбие. Едно музикално течение може

да се отбие. Щом се отбие едно музикално течение, явяват се тия сокове, които пречат на живота. Това се отразява на ума, сърцето и тялото. Те не могат да се подкрепят. Тялото се гради чрез музика; умът, чувствата и волята – също. Забелязвам във всички онези хора, в които музикалното чувство е развито, дълъг живот живеят. Всички онези, в които музикалното чувство не е развито, късо живеят. Потенциално проявена музика е не проявена. Онези хора, в които е вложено повече музикално чувство, дълго живеят. Онези, в които е малко вложено, преждевременно ги вземат от Земята. Поставете винаги себе си в хармония. Че Господ не иска да ви вземе живота. Който не иде редовно в хора, изключват го. Щом 2–3 пъти не дойде, изключват.

Казвам: Всички парчета, които ви се дават, пейте ги музикално. Не казвайте: “Аз не мога да пея.” Някои от вас, които можете, проучете съвременната музика. Проучете я, тя ще бъде едно удоволствие. Онази музика, която е вътре във вас, проявете. Не мислете, започнете една песен както и да е. (*Една котка мечи.*) Тази котка казва: “Колко щастлива щях да бъда, ако можех да слушам. Котка съм, откън трябва да меча, понеже не пях.”

Сега, да кажем, дагат ви думите: “остарях, ще се подмладя” да ги изпее. Някой ще срещне препятствия при тази песен. Без мисъл не може да се пее. Някой ще срещне препятствие в сърцето си, някой – в тялото си. Значи три спънки има. Може да ни спъне нашата мисъл, може да ни спъне нашето чувство, може да ни спъне нашата воля, тогава не можем да пеем. Музиката е един резултат. Туй, което се ражда от съдействието на човешката мисъл и чувство, то е музика.

Човек трябва да говори музикално. Речта трябва да бъде музикална. Вие ако кажете натъртено: “Ще постигна всичко, каквото желая”, така не се говори. (*Учителят пее:*)

Ще постигна всичко, що желая,
ще постигна всичко, що желая.

Това е постижение. Повишение на слога има. Ще направим едно движение. В музиката има движение. Има огънати

плоскостни, има и огънати тела.

Когато пееш, не мисли, че си закъснял. Казваш: “Свършил съм университет, сега ще пея, да се излагам.” (*Учителят пее:*) “Ще нося Божиите блага в света.” Ще покажа на хората доброто, което Бог е вложил в техните сърца. Казвате: “Дали ще го взема?” (*Учителят пее:*) “Ще нося Божиите блага.” Защо го удължавам? Защото на слога* естествено не иде музикалното ударение с ударението на думата. Музикално трябва да удължим единия слог. (*Учителят пее:*)

Ще нося Божиите блага,
ще нося Божиите блага,
ще нося Божиите блага,
ще нося, ще нося, ще нося.
Ще нося, без да се уморявам,
без да се обленявам.
С труд и постоянство ще постигна всичко.

Трябва да пеете. Като станете сутрин, изпейте една любовна песен по новия начин.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО
ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

27-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 1.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

* слог (рус.) – сричка.

ЛЮБИ, ОБИЧАЙ

“Венир Бенир”

“Мисл□, право мисл□”

Все таки трябва да сте придобили от Христовото възкресение. За ученика, който учи, баща му, майка му се интересуват как учи в училището, музикантът как свири, художникът как рисува, шивачът как шие. Много мъчно е да преподаваш на стари хора. Главата е пълна с много впечатления, туй, което те са преживели, го носят със себе си, казват: “Пълна ми е главата.” Какво ще ви разправя един стар вол? Или ако ви разправя философията, един стар кон какво би ви разправял, или един стар бръмбар какво би ви разправял? Ние се заблуждаваме от формите на нещата. Човек има една по-красива форма, по-удобно е жилището му. Аз считам, бръмбарчетата, птичките и тези души, които са изпратени с аеропланчета, много лесно придобиват храната си. С аеропланчето хвъркне тук, там. Млекопитаещите нямат аероплани, те имат автомобили. Много мудро се движат автомобилите им.

Сега, в какво стои достойнството на един човек? Много просто. Достойнството на някой плод зависи от съдържанието, което има, вкусът му какъв е. Всеки един плод има особен вкус и с този вкус той привлича. Някои не обичат сливи, обичат череши. В черешите има нещо особено. В ябълките, крушите, портокалите има нещо особено.

Та, цялата Земя е предметно обучение. Ние се учим. В забавачницата сме. Ние трябва да имаме ясна представа за образите. Някой път философски разискват за нещо, но са толкоз отвлечени, образ нямат. За пример, какво разбирате под думата *субстанция*, *есенция*? Какъв образ имате за субстанцията? И думата *префинено*? Какво разбирате под думата *префинено*? Трябва да се върнем към образите, които природата е създала. Има отношение между образите. Аз разбирам: образ, той е изкуство, художество в природата.

Всичките образи са създадени от разумни същества. Който разбира това изкуство, той расте и се разбира. Както в писмения език, ако разбираш добре буквите, тяхното нареждане, слоговете*, думите, законите, по които речта се проявява.

Казвам, за пример, някой път имаме болезнени състояния. Боли те нещо. Отвън се проповядва едно, отвътре – друго. Яденето може да е много хубаво сготвено, но казват: “Няма да ядеш, не ти позволяват.” Какво ще правиш? Или да допуснем, че имаш хубава картина. Малко те боли окото. Трябва да разбираш. Цигулар си, искаш да свириш – боли те ръката, не може да свириш. Певец си, искаш да пееш – малко гърлото те боли. Като дойдем до мисловния свят, и там има някои дисонанси, които се раждат. Говоря за пеенето. Не за механическото пеене, което съществува, но има едно пеене в човешката мисъл. Защото и човешкият дух, и човешката душа пее, и човешкият ум пее, и човешкото сърце пее. Но изостанала назад в пеенето човешката воля. Човешкото аз, човешкото *его* е много изостанало назад. То много малко пее. За него е тази музика. Много малко, елементарни работи.

Сега в музиката, вие разбирате, ако вземете *до*, то е основният тон, то е семката. *Ре, ми, фа*, то са процеси на тази семка. Докато се развие целият този процес... Сега имаме 7 тона. До там сме дошли, до 7 тона. Има още повече. Какви са, не ги знаем. Било е време, когато е имало 6 тона, било е време, когато е имало 5 тона в съзнанието, 4 тона, 3 тона.

Музика подразбира вече разширение на съзнанието. Един тон може да се тегли тъй, както бакалинът тегли. Едно кило вземе, колко грама, не повече. Може да се претегли. Единицата на звука, това са трептенията. Малките и дългите трептения. Образуват се много хубави линии. Даже за бъдеще ще се отвори училище. Искат някои козметически да се поправи лицето. Най-хубавата поезия е да пееш. Да го направиш красиво, но да знаеш как да пееш. Трябва да бъдеш като общаря, да знаеш как да скроиш, добре да скроиш. Ако ти в основния тон подразбираш онова първото начало, разумното начало, което се проповядва... Какво е *до*? – Първата дума,

* слог (рус.) – сричка.

която Бог произнесъл. Ние знаем какво става. Казва Бог: “Да бъде светлина”, и стана светлина. Малко хора имат ясна представа като каже Бог, какво ще стане. Най-красивото нещо, което може да стане.

Та, казвам: Ако дойдете до основния тон на вашия живот... Душата има основен тон. Човешката мисъл има основен тон. Човешкото сърце и човешкият дух имат основен тон. Като започнеш без основен тон, работите не вървят. Най-първо, нямате една положителна вяра за Бога. Какво нещо е Господ, не го знаете. Защо не го знаете? Защото не Го обичате. Ти не знаеш какво нещо е музика, защото не си пял. Не си глух, умът ти стига да слушаш. Казваш: “Не ме интересува.” Не те интересува музика, но ще изгубиш много. Най-хубавите неща се предават музикално. В човешката мисъл музиката е горе. Щом не си музикален, мисълта ти е разтревожена. Щом си музикален, имаш един мир, една дълбочина, всички мисли, желания, всичко е разумно. В мисълта има нещо разумно. Разумното е музикално. Значи – с най-малките противоречия. Вие казвате: “Тежко ми е на сърцето.” Тежко ти е, защото не си музикален. “Мрачна ми е мисълта” – защото не си музикален. Слаб си – защото не си музикален.

Какво подразбирате под думата слаб? Под думата слаб подразбираме един човек, който се грее на Месечината. Слабият човек вечерно време се грее на Месечината и мисли. Силният човек [е], който се грее на Слънцето. Защо е слаб? Защото на Месечината се грее. Защо е силен? Защото на Слънцето се грее. Защо е жаден? Отговорете ми вие сега. Някой човек защо е жаден? Дарба ли е или е недостатък да е жаден? Върши работата, не е спрял. Този човек работи. Щом казва “жаден [съм]”, свърши работата. Дотогава, докато си жаден, добре вървиш. Щом престанеш да си жаден, не е добре. Туй е на Земята.

Вземете пространството: увеличава се и се смалява. Как се смалява и как се увеличава? Вземете две звезди, които са на разстояние. Едната е на грамадно разстояние от другата. Ако ги гледаш, на 10 сантиметра, а всъщност туй разстояние е на милиарди километри. Туй голямото пространство е така смалено на един метър. Има пространствени идеи и безпрос-

пространствени идеи. Безпространствени идеи се наричат тези, които са толкова далече, че пространството за нас не е осезателно, нямаме отношение към него. Казва: “Безпространствен свят.” Какъв е този безпространствен свят? Имате ли една ясна представа извън пространството? В нашето пространство има превозни средства. Значи докато преведеш една работа, много трудно е. Ще се научиш. На Земята милиони години сме пътували и пътуваме нанякъде. На някоя станция ще ни изведат. Не знаем къде. Казва: “Къде отиваш?” Отивам някъде в пространството с превозни средства. Без пространството светът няма превозни средства. Искаш да бъдеш на Слънцето. Помислиш – веднага си там. Искаш да бъдеш на Сириус, помислиш – веднага се намериш там. Без превозни средства, значи няма земя да те вози, няма слънце да те грее. То е безпространствен свят. Но както и да го обясняваш, не може да го разберете.

Всичките неща, които стават лесно, са без пространство. Всичките неща, които стават мъчно, са пространствени. Ние сме в пространствената музика. Трябва да изучаваши. Сега, като се пее, да може да различиш тона до ли е, ми, фа. После да различиш полутоние, повишение, понижение. Като влезете в духовната музика, има още по-голяма сложност в музиката. Сега няма какво да ви занимавам. Гладният философия не иска. Нахрани го, че след туй му говори философия.

Сега, всички ви има нещо да ви смущава. Боли ви кракът. Казваш: “Какво ще пей сега?” Представете си, че тази болка произтича от една аномална тежест. Произтича от едно неестествено натоварване на мозъка. Може някога да произтича от неестествено натоварване на сърцето или от неестествено натоварване на човешката воля. И тя може да се натовари. Има болести, които се дължат на това, че ти си се натоварил повече. Разтовар се. Знаеш как да се товариш, не знаеш как да се разтовариш. Скараш се с някой твой приятел за 5–10 минути, развалиш приятелството от 20 години. Казваш: “Отиде, развали се тази работа.” Защо да не можеш да поправиш? Както я развали, така да я поправиш за 5–10 минути. Какво коства на един музикант, като вземе един погрешен

тон, да вземе правилно тона? Ти направиш една погрешка с *фа*. Ще поправиш, ще се примириш. Като кажеш ще се примириш, ще се примириш. Ще изпееш една музикална песен на приятеля си и ще се примириш. Ще му пееш така: “Аз бях глупав, че се скарах. Понеже сега поумнях, ще ти изпея една песен, ти ще ми простиш.” Какво ти коства да кажеш: “Много глупава работа, още не мога да си държа езика. Плъзна се езикът ми, слабост имам, ще ме извиниш. Езикът ми не е контролиран.”

Сега ако ме държат някъде, ако съм болен, боледувал съм, не може да вървя, какво ще ме държат отговорен? Действително презрешение е, че не може да ходя, но не може да ме съдят. Няма кодекс, с който да ме съдят. Все трябва да ме извинят. Не трябва да ходиш между хората. Ако ходиш между тях, ще се сблъскаш. С патерици не върви между хората. Без патерици ходи. С патерици далеч стои от хората.

Най-първо, вие трябва да хвърлите всички патерици на вашите умове, трябва да хвърлите всички патерици на вашите сърца. Вие сте умни, вие сте много умни. Казвате: “Патерица мене ми трябва.” Някой път те нападнат, вдигнеш патерицата, защитаваш се. Казваш: “Ако хвърля патерицата, как ще се защитавам?” Тия патерици много бели са ни навлекли нас. То е едно самозаблуждение. Имаш един приятел, казва ти някои работи, става скарване, защото скарванията стават [в] музикалния свят. Щом влезеш в света, който не е музикален, трябва очите ти да са на четири. Може да те блъскаш, ще се развали настроението ти. Това е в немусикалния свят. Той мяза* на бойното поле. Като влезеш там, отвсякъде куршуми, шинелът ще бъде продупчен. Като вървиш, може да те бутне нещо. Щом те бутне някой от тези немусикалните тонове, или ще се омотаеш, или може да се простреш на земята. Музикалният свят няма тия неща.

За пример, лятно време ни безпокоят комарите – и то е война. Този комар, без да те пита дошъл. Имаш копирени чорапи, излязъл си да се покажеш на хората. През копринените чорапи този комар те хапе. Някоя хаплива муха, дошла и тя. Някоя въшка, която пълпи, и тя дошла, качила се в

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

главата, друга манджа не яде. В главата се качила горе. Бълхата скрила се под ризата. Престъпление считат, ако някой бутне някоя жена по тялото, а бълхата ходи по гърба. Като я хванат, веднага смъртно наказание. Като хванете бълхата, веднага я счуквате. Бълхата няма право да влиза под ризата. Може да опитате силата на вашата мисъл. Аз, когато ви гледам, че някой се разкопчал да търси бълхи, виждам, че не е толкоз умен. Той да концентрира ума си, да каже: “Отдето си влязла, да излезеш. Приятелски ти казвам, аз съм миролюбив човек. Ако ме послушаеш и излезеш, отдето си влязла, прощавам ти. Ако ме заставиш да си отворя ризата, тогава съм доста лош. Ще дойде смъртното наказание. Щом те хвана – присъда, нищо повече.” Някой от вас казва: “Аз съм много миролюбив.” Колко бълхи вие сте чукали! Турците никога не убиват въшките. Хване някоя въшка, пусне я на земята. Една въшка не убива, понеже е грехота, но един гяур може да убие. Морал. Вземе въшката, пусне я в одаята. Напуска ги и като седнеш, те те налязат.

Та, казвам: В умствения свят има паразити и в духовния свят има паразити. Понеже се намираме в един свят полууреден. Трябва ви приложение, понеже хората както прогресират, така се благославят. Всякога се прави ревизия. Когато влезете в някой дом, който е уреден, къщата е замазана, всичко е уредено. Дето хората са лениви, къщата не е замазана, неуредена, нечистотии има. От невидимия свят слизат да разгледат как е нареден умът, как е нареден умственият свят и сърдечният свят. Щом направят една ревизия и намерят всичко хубаво, усещаш него ден, че ти е приятно. Намерят погрешка – казваш: “Целия ден не зная защо ми е мъчно.” Има нещо, което не одобряват у тебе.

Сега всички музиканти трябва да бъдем. Човек за себе си трябва да пее, нищо повече. В ума си трябва да знае, мислено да пее. Туй значи да мисли. Той, за да чувства правилно, той трябва сърдечно да знае да пее. И най-после, външното пеене, то е трета степен. То ще дойде като един резултат.

Казвате: “Сега, без пеене не може ли?” Може. Може и без пеене. Умрелите не пеят. Сега, когато някои казват: “Без пеене не може ли?”... Не може да ядете един сух хляб, няма сладчина. Не може да ядете хляб само от трици. Какво ще се

ползвате? Същността на нещата е хармонията. Понякога *пее* разбирам съдържанието на живота. В този живот *пее*ното изразява съдържанието на живота. Без музика животът е движение. До нас е дошъл по музикален начин. Когато Бог за пръв път е изказал мисълта си, музикално я изказал. Този Божествен живот влязъл в света. Сега Бог музикално ще каже на нас. Всичките ни страдания произтичат от немусикалността. Казвате: “Трябва да вярваш в Бога.” То не е музика. Той в какво вярва? В нищо не вярва. Той знае за Бога толкоз, колкото и аз зная. Той е като онзи, който казва: “Ти не знаеш да свириш”, но и той не знае. Той свири толкоз, колкото и аз свиря. Аз свиря, вземеш да свириш и ти, ще свириш като мене. Ти казваш: “Така не се свири”, но и ти свириш като мене. Или казваш: “Ти не пееш.” Ако не знаеш да пееш повече от другите, не си давай мнението.

Питам сега: Ако вие не можете да се примирите, в какво седи вашата сила? Че можете да направите един скандал. Аз ви уважавам. Силни хора сте. Казвам: Браво. Скандалджия, силен човек е, проявява се. Ако не можеш да поправиш скандала, ти си слаб. Ако го поправиш, два пъти по-силен си. Следователно силният може да прави скандали, два пъти по-силният трябва да ги поправи. Два пъти по-силен трябва да станеш и да поправиш един скандал. Тази дума *скандал* разбирате ли я? Скандалът е потребен някой път. Ще отбиееш водата. Тя се текла, тя била безполезна. Дойде един скандал, отбие се водата, прекарате [я] в някоя градина. Какво лошо има? Взела друго направление. Сега погрешките в музиката, това са скандали. Всяка погрешка е скандал. Браво, че си го направил. Но поправи скандала – два пъти си по-герой. Тъй щото, музикално като правиш скандал и печелиш. Като ги поправиш, още повече ги печелиш. Като правиш скандали, печелиш. Като ги поправиш, печелиш повече. Музикално който прави погрешки, не губи нищо. Вие се чудите.

Да кажем, някой певец пее. Много хубаво пее в някой хор. Много точно е пял. Диригентът на никого не обръща внимание. Един ден една млада мома направи погрешка в хора. Той я погледне и тя го погледне. В езика има погрешка, в очите няма

погрешка. Тя направила погрешка с езика. Като погледне, иска да я види. Но като погледне, мръдне му сърцето и само с пръстите мръдне, тя се усмихне. Аз ви привеждам факта.

Погрешките в света стават, аз да се запознаят хората. Във всяка погрешка ще видиш слабата страна, но ще видиш и добрата страна. Погрешките се допускат, за да се явят добрините. Без тия погрешки, добрините ще бъдат неизвестни. Направиш една погрешка с устата или с очите, може да се поправи. Езикът може да се поправи.

По някой път мислите: “Какво мисли Христос за мене?” Рекох: Какво ще мисли един диригент? Мисли дали знаеш да пееш или не. Ако ти може да се жертвуваш както Христос се е жертвувал, ако ти може да живееш както Той е живял, ти ще се радваш. Ако ти не мислиш като Него, какво ще мисли за теб? Ние сме чудни хора.

Моето мнение за една ябълка зависи от качеството □. По-хубавата, по-красивата, по-доброкачествената, веднага към нея имам повече разположение. Хубавите неща се обичат. Доброкачествените неща се обичат. Колкото тази красота намалява, ние не може да се обичаме. Под думата *обич* разбирам: ти не може да възприемаш. Искам ясно да разберете. Под думата *обич* аз разбирам възприемане. Ти не може да възприемеш една храна, която не е приготвена хубаво, която не е доброкачествена. Не може ти да я обичаш. Щом възприемеш храната, обичаш я. И в любовта същият закон е. Ти не може да предагеш любовта, ако не е доброкачествена. Понеже любовта е доброкачествена, онзи, който я предава, той се повдига. Онзи, който възприема любовта, и той се въздига. В любовта, като обичате и като възприемате любовта, вие се повдигате, вие растете нагоре. Като изпращате любовта, вие създавате най-хубавите условия за вашия живот. По някой път мислиш защо трябва да любиш. За да създагеш условия за живот. Защо трябва да обичаш? Да възприемаш, за да се проявяват вътрешните възможности. От двесте състояния зависи щастието на човека на Земята.

Искате да бъдете учени, да бъдете добродетелни. Тия неща са второстепенни. Ти не може да постигнеш в живота си нищо, ако не любиш. Не тъй, както хората разбират. Да

любии значи да дадеш нещо. Няма да очакваш нищо, за което си дал. То само ще донесе своите благословения. Любовта, като минава през тебе, ще остави всичките твои благословения. То е Божие благо. Туй благо Бог като го праща на другите хора, и за тебе ще остане. Онези, които делят някоя печена кокошка, за себе си оставят най-хубавия дял. Кое е най-хубавото на кокошката? За децата най-хубавото е джигерчетата*, воденичката. Като заколят някоя кокошка, децата вземат джигерчетата, турят червен пипер, горчица. Джигерчетата е най-хубавото на кокошката. За младите момичета, които шият, шията е най-хубавото, за да се научат да шият. На някои дават крилца, да се подигнат, да станат учени. Онези, които искат да говорят, крака им дават.

Вие ме слушате, но не сте свободни. Всички сте ограничени сега. Казвате, така, но кое е съдържанието в нас? Като напуснете Земята, какво ще вземете със себе си? Понеже ще олекнем, като заминем за другия свят, няма да тежим ни един грам. Пък идеите, и те имат тежест. Каква идея ще вземеш? Едва със себе си ще вземеш думите *люби, обичай*. Всичкото богатство е това. Като туриш *люби и обичай*, навсякъде пътят ти е отворен. Всяка дума философия остава назад.

Каква философия има между двамата борци, за да покажат кой е по-силен? Единият завали другия на земята, заваленият започне да философствува защо загубил, че не бил намазан добре, малко неразположен бил. Какво трябва да се направи сега? Защо човек трябва да се бори? Не може ли без пехливанлък? Злото като се яви, като те намери, иска да се бори. Казва: “Или ще се бориш с мене, или ще те набия.” Какво ще правиш? Ако не искаш да се бориш, ще те бие. Значи, ако злото тебе може да те победи, слаб си. Какво трябва да правиш тогава? Ако ти носиш думата *любов*, като [я] донесеш до носа на злото, веднага пада. Стъпи отгоре му.

Казвам: В живота носете две неща – *люби и обичай*. Може да ти бъде пътят отворен навсякъде. Как ще любиш, остави този въпрос. Люби, нищо повече. Друго не ти трябва. “Право ли е?”, него остави настрана. Всичко друго остави. Думата *люби* носи всичките правила в себе си. Нали знаете

* джигер (от перс.-тур.) – нар. гроб.

едновременните латерни? Един казва: “Аз зная да свиря.” Рекох: “На какво?” – “На латерна съм майстор.” Тръгне, започне да върти и тя свири много хубаво.

Та, казвам: Когато една душа се ражда на Земята, тя се освобождава от всичките противоречия на своето минало. Разкъсват се всичките конци, които са били свързани. Защото, ако погледнете една душа, която е дошла, най-напред ще видите, едно дете се ражда само с един конец свързано, с един конец е свързано горе на главата, на сърцето – друг конец и още – трети конец. С три конци е свързано. Като остарее, то са милиони конци като паяжина, конец до конец. Само с конци е обвързано. Когато се ражда, всичките тия конци се разкъсват и човек става свободен като дете. Ако бихме запазили само трите конци, ние щяхме да бъдем свободни.

Онези, които ни заблуждават, понеже знаят законите на черната ложа, те знаят, че ако човек дойде до Божествената любов, тия конци се разкъсват, гържат човека да е надалеч от Любовта, за да бъде вързан с конците. Защото Любовта къса конците. Казва: “Не му е времето сега.” Речеш да се молиш – казва: “Остави, и без молитва може. Какво ще се молиш? Нека го направят другите, ти недей.” Всякога ще намерите причини за отлагане. “Не му е дошло още времето.” Таман речеш да направиш нещо, казва: “Имаш малко друга работа.” Всякога искат за една секунда да отделят съзнанието. Че когато Слънцето изгрява, ако мъжът иска да се разпръва с жена си, Слънцето ще е изгряло. Той, като иде да посреща Слънцето, да няма жена. Той не трябва да бъде нито господар, нито учител, ами да е дошъл да види онова, което Бог е направил на изложение. Да присъствува на изложението, тъй, както става в Пловдив.

Мнозина проповедници са проповядвали. Много хубави работи са казали. Но същественото там се мълчи. Защо? Ако не си видял Господа, ще те е срам. Адам като направи погрешка, Господ идеше да го погледне в очите. Той се скри, да го не види. Всичката погрешка е там. Ако беше погледнал той Господа, ще го погледне и Господ, щеше да види хубавото в него и той щеше да види хубавото в Господа. И Той щеше да му покаже как щеше да поправи погрешката. Понеже це-

лият ден Господ го търси. Сутринта го търсил, няма го. Към обед го търсил. И навечер Господ като дошъл, Адам нямало къде да се крие. Понеже бил гол, малко студено станало, дошъл и казва на Господа: “Чух гласа Ти, но се убоях.” Сега във вашия ум се ражда мисълта: “Тъй ли е?” Предполагам, че е така. Може да е било по друг начин. Скрил се е някъде. Къде се е скрил? Че се е скрил, скрил се е, нали казва Писанието: “Чух гласа Ти.” Противоречието е другаде. Как Господ да го не знае къде е? Адам беше в търбуха на дявола. Целият ден дяволът го беше погълнал. И Ева беше погълната вътре. И целия ден като го търси Господ, вижда къде е, накара дявола да го избълва. Видя ги голи. Казва Адам: “Чух гласа Ти, но се убоях от Тебе.” Туй, което стана с Иона, стана с Адама. Как го погълнал дяволът?

Да дойдем по-близо до истината. Понеже бяха прекъснали връзката с Бога, поради непослушанието си Бог не можа да ги вижда. Бог никога не иска да срещне един човек, който е прекъснал връзката си с Него, защото ако го срещне, голямо страдание ще има с него. Не иска да го среща. Казва: “Къде ли е?”, после го остави. Не че не знае. Казва: “Агаме, къде си?” – “Чух гласа Ти, но се убоях.” Защо?

Сега вие се боите да пеете, че невярно ще вземете тона. Ако се боите, какъв певец ще станете? Няма по-хубава работа от пението. Обновителната работа започва с процеса на пее-нето. Дойде една светла идея, една възможност, чрез която да се освободи душата. Понеже като пееш, ти ще привлечеш най-възвишените духове. Като пееш, ще привлечеш вниманието на най-възвишените души. Като пееш, те ще ти помагат. Щом не пееш, те не те съжаляват, оставят те на произвола. И птичките пеят, и животните пеят. Щом мучи едно животно, пак обръща внимание. Магарето като пее, обръща вниманието. Всеки звук, който хората издават, обръщат вниманието. Един камък, като се търкули, вдига шум. Обърнете внимание върху него. Много от тия камъни, като се търкалят, са станали скъпоценни камъни. Скъпоценните камъни от търкалянето са станали скъпоценни. Не бойте се, ако се търкаляте. Не е лошо нещо.

Помнете две думи в ума си: *Люби и обичай*. Бъдете готови

да ги прилагате. Направиш една погрешка – кажи си истината. Кажу: “Аз не бих дошъл да се извиня. Понеже служа на Любовта и на Обичта, заради Господа искам извинение.” Ще кажеш: “Направих погрешка, Господи, и каквото ми кажеш, ще го направя.” Моето достойнство? Какво достойнство? Достойнството в човека стои да поправи погрешката. Като направи погрешка, то е коренът. Достойнството седи да израсне, клоница да пусне. Ако не правиш погрешки и не ги изправиш, ти не растеш. Като направиш погрешка и имаш желание да я поправиш, ти си в правилния процес. Направиш погрешка – не казвай: “Моето достойнство не ми позволява да се примиря.” Кажу си: “Аз бях герой да направя погрешката, герой съм и да я поправа.” Вие ще израстете и туй дърво ще даде плод.

Ако така разбирате, днес може да се поправят работите, иначе не може. Без любов погрешките не може да се поправят и без обич не може да се поправят. Може да попитаме: Бог, Който знаеше, защо допусна погрешката на Адама? Една необходимост е тя, за да се прояви. За да изправи погрешката си, за да се направи най-необходимото. Ние казваме: “Че ако не беше направил погрешка, какво щеше да бъде?” Съвсем друг живот щяхме да имаме. Ние предполагаме някакъв живот. Този живот, който сега живеем, е по-добър от онзи, който щяхме да живеем. Засега е по-добре един живот при погрешки. Живот без поправяне на прегрешенията няма смисъл. В погрешките на живота и в изправяне на погрешките има смисъл. На български от какво произтича думата *грях*, *грешка*, *греша*? *III*-то показва, че всичките причини на греха са материални. Грехът е свързан с гъстата материя.

Сега до де дойдохме? С какво започнахме? Две неща основни седят. Любовта, това е мажорната гама. Обичта, това е миньорната гама. Или, мажорната гама е, която дава подтик. Мажорна не така, както ние разбираме. Мажорните гамии дават подтик на нещата. Без подтик не може нищо да се направи. Най-красивият подтик е възприемането, обичта. Миньорното, то не е в областта, в която вече любовта се проявява и развива. Това са две неща. Любовта е първият подтик. Този подтик е на духа и на душата. Обичта има отношение към ума и към

сърцето. Да възприеме и да обработи нещата. Тъй щото, в любовта, душата и духът се проявяват и дават. А в обичта умът и сърцето възприемат нещата.

Това е психологическото обяснение. Ако така не разбирате, вие ще се намерите в едно затруднение. Вие ще намерите някой умствено да ви люби. Умствено човек може да ви боядиса и по сърце човек може да ви продаде, нищо повече. Вие имате една кокошка. Продавате я, за да имате пари. Защо продавате кокошката? Вие мислите, че парите са по-важни от кокошката. Продавате и хляба при известни условия. Не продавате хляба, когато мислите, че хлябът ще ви бъде повече полезен от парите. По някой път ние искаме да заменим любовта с нещо друго – с култура, с внимание, с реалност. Те са празни работи. Те са книжни пари, които се обезценяват. Единствената банкнота, която не губи стойността си, е Любовта. Единствената банкнота, която не губи стойността си, е Обичта.

Сега вие пеете по любов. Пейте по любов на духа и на душата. Пейте с обич на ума и на сърцето. Два начина за пеене има. Виждам, някои от вас сте били доста видни певци. Пели сте, плащали са ви доста голям хонорар. На този брат доста голям хонорар са му плащали и сега се чуди. В миналото на едно място му се скъсала струна на арфата, той се разгневил и оставил. За една струна напуща концерта. Сега намерил струната, завързал я вече. На арфата нали така свирят? На цигулката се свири другояче. Разбира се, тия струни, които са нагоре, се късат по-лесно. На цигулката не се късат така. Това са алегории. Причината, че се е скъсала струната на арфата, коя е? Тя се е скъсала, понеже той е имал една възлюблена, един тон, който обича тя. Като се скъсала струната, той скочил и хвърлил арфата: как тъй да се скъса струната?

Аз, за пример, съм се занимавал с българската музика. Намерих един малък сюжет български и намерих, че тя е създадена от една молитвена песен. Българите са я взели и са я приложили. Музиката е духовна, а съдържанието е светско. Една от хубавите български песни, дето се моли българинът. Като се моли, така се моли. Когато ще се моли, обича да се облече хубаво. Ще се облече много хубаво, с хубави грехи,

обуца, ще започне, като че отива пред Господа да се пред-
стави. Сега ще кажете: “Коя е тази песен?” В българите мо-
лението и оплакването вървят заедно. Когато умре някой,
че го оплакват, то е молитва. Оплакват го, нареждат какъв е
бил, изнасят миналото му. Един стар обичай от източните
народи. Старите песни се различават. Модерните песни имат
друго построение. Колкото са по-стари, особено темпо имат,
особена линия имат, имат нещо особено. В тази музика има
нещо задушено, ограничено. Като влезеш в нея, усещаш огра-
ничение. Има нещо в бъдеще. Но в дадения случай нищо ня-
ма съществено. Когато* в съвременната музика има неща,
които се виждат за реализиране, по-близо до реалността.

Човек трябва да започне с любовта. Да знае какво нещо е
музиката. Да пееш без любов, да биеш тъпан значи. Да пееш
без любов, без обич, то значи да биеш тенекия. Ако аз ви
свирия и не ви казвам, какво ще знаете? Толкоз пъти сте я
слушали, не знаете молитвата. Много малко българи има, кои-
то знаят да я свирят. (– “Да я чуем.”) Вие сте я чували. Тол-
коз пъти сте я чували. Пак ще я чуете. Не сте много музикал-
но настроени. Хремата е една музикална репетиция. В тази
песен българинът излива душата си. “Господи, ако аз бях Те
послушал, човек щях да стана, но, ах, глава дебела.” Вие
благодарете, че е кратка. Ако беше много дълга... (*Учите-
лят свири.*) Излива си душата. “Господи, ако бях Те слушал
досега, какъв човек щях да стана.” Една молитва ще стане,
песен е това. Значи искал да поникне, да израсне, добре да
цъфне, добре да завърже, добре да даде добър плод и да яде
добре и да служи добре на Бога. Така е построена тази песен.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО
ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ПРОВОДИЛ.

28-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 8.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

* когато – разг. когато.

ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ

“Добрата молитва”

“Кажки ми ти Истината”

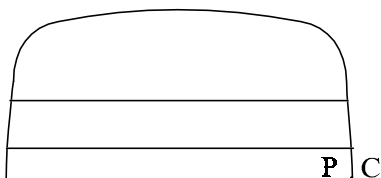
Втория път нарисувайте една рисунка, каквато вие обичате. Някоя фигура нарисувайте, която вие обичате.

Съвременните хора са недоволни. Едно от качествата на органическия свят [е], че всички са недоволни от онова, което имат. Във всичките хора има една лакомия, искат много големи работи. Някой не е доволен от една малка къща, голяма иска. Някой иска една малка къща, една стая и една кухня и една приемна. Друг иска и баня да има. После не е доволен с туй. Иска и автомобил, превозно средство. Някой – и аероплан. Хубаво, ако си има автомобил, какво добива? Ако има аероплан, пак добива нещо. После иска да бъде добре облечен, добри обувци да има, но в края на краищата да го попитат в какво седи животът. Вземете една грамофонна плоча – отличен артист е. Като запее, пее тази плоча така, че ти не може да пееш. Но този артист знае само един номер. Изпява го много хубаво. Като го туриш, повтаря го. Като го обърнеш от другата страна, пак се повтаря. Този артист как ще го цените вие?

Сега често се случва, човек замяза* на грамофонна плоча. Най-първо е идеалист, после започва да се връща към живота на своите деди и прадеди. Пет, шест, десет поколения, връщат се в него старите навици. Ето какво значи стар навик. Една човекоядка, канибалка, която един мисионер сполучил да обърне към християнството, някъде към Великия океан, когато била на 90 години, била на умиране, 40 години е била християнка вече, и тя казала: “Струва ми се, че ако имам една детска ръчица опечена, ще ми се върне здравето.” Тя мисли, ако изяде една малка ръчица на детенце, ще □ се

* замязвам – обл. заприличвам.

върне здравето. Във вас атавизмът се върне. Някои, сутрин станете, раздразнени сте, криво ви е, целият свят е крив. Вие намирате целия свят opak, но opakото е вътре във вас. В какво стои opakото? Вие сте си ограскали пръста, боли ви този пръст. Този наранен пръст произвежда дисхармония. Вие сте неразположен, понеже пръстът ви е неразположен. Всеки, който би се осмелил да ви пипне пръста, казвате: “Не знаеш ли, не виждаш ли тази работа мук?”

(фиг. 29.1) Туй представям човешкото чело. Сегите вие и казвате: “Какво има?” Нагледно е туй. То е преувеличена работа. Един виртуоз може да слушаме, той

свири на цигулката и всичкото изкуство стои, като си движи ръката на 30 сантиметра. Най-малко 25 години е работил на 30–35 сантиметра да играе ръката му навсякъде по цигулката, да взема басовите струни, теноровите, алтовите, сопрановите, после прекръстосва ги на две струни, на три струни, на четири. Докъде стои това изкуство у човека? Вие имате един инструмент. Най-първо, обективният ум е един инструмент. Човек се учи да свири на пианото или на цигулката. Хоризонталното свирене става в долната част на челото. Разните тонове, разните мисли, се проявяват в долния край. Там седи смятането (С). До него седи редът. Отгоре върху реда и смятането стои музиката. В едно малко пространство ти не може да свириш, ако нямаш този инструмент. Стоиш, липсва ти нещо. Казваш: “Той няма ред и порядък. Всичко е разхвърляно у него.” Като влезеш в къщата, всичко е разхвърляно у него. Казва: “Тъй съм роден.” Този човек не знае да гласи цигулката си. Онези, които пръв път учат цигулка, не знаят да я нагласяват. Вземеш *ре*, *сол*, *ла*, *ми* и ако не можеш да я нагласиш, не можеш да свириш. Разното нагласяване, разни системи на свирене има. Не си музикален. Ред и порядък нямаш, разхвърляни са нещата. На друго място всичко е наредено.

Казва: “То не важи този рег.” Важи, как не. Ти пишеш писмо, не знаеш реда и порядъка, всяка буква трябва да знаеш къде да я поставиш, като пишеш, съчиняваш нещо. Думата *любов*, това е един музикален мотив. *Любов*, цяла музика е. Първият тон е *л*, после *ю*, вторият тон – *б*. Питаш сега *л*-то на кой тон съответствува. Говорите за любов. Като идете в оня свят, трябва да изпеете *любов*. Как бихте изпели *любов*?

Любовта вие разбирате да ви любят, да ви дават хората нещо. Това е любов, но вие, човекът, който възприемате любовта, не сте любов. Онези, които ви дават, те са любов. Вие, които възприемате, вие сте обич. Ти не може да гадеш правилно, ако не знаеш да възприемеш любовта. В предаването на любовта, ти, за да се ползуваш, трябва да знаеш как да я предадеш. Този цигулар свири, любовта работи. Седем парчета свири, завърши последното парче с Паганини.

Аз считам, Паганини, има в него нещо младенческо. Бах като свирият, е един възрастен. Като ми свирият Бах, виждам той, жена му и децата му наоколо, тлъстичък, мазничък, религиозен човек, много добър. Интересува го яденето, интересува го природата. Като се наяде, благодари на Бога и пише много хубаво. Бах е с валчесто лице, пълничко лице. Паганини е едно своенравно дете. Много своенравно, сприхаво, младенческо. Върши си, каквото знае. Сега да оставим тия характеристики.

Трябва да знаете да свирите на вашата цигулка. Трябва да знаете да мислите. Казвате: “Ще свиря.” Този човек е свирил, светкавично играе ръката. Само на цигулката може да свири. Ако го турши на пианото, няма да може. И на арфата няма да може. Мъчно е да бъдеш виртуоз на арфа. На арфата строежът е друг. Онези хоризонталните инструменти... Онези, които не разбират музика... И в природата има хоризонтална музика и перпендикулярна музика. В хоризонталната волята взема участие. За пример, когато имате слаба воля, вземете една гъска и прекарайте ръцете си през гъската – ще усилите волята си и ще придобиете мекота. За да станеш малко волев, трябва да свириш на пиано и на арфа. Когато искаш да бъдеш динамичен, да преодолееш нещо, ще вземеш арфата.

Сега у вас ще се зададе мисълта: “Не може ли другояче?” Вие оставете тази работа. Природата, която създаде света, или Бог, който създаде света, Той е замислил много. Колко време е мислил, докато създаде света? Едно число с 15 нули. Толкоз години Той е мислил. И когато измислил, създал този свят. Вие колко сте мислили, кажете. Вие сте мислили 10–20 гена или, да кажем, 1000 гена сте мислили. Що са 1000 гена, що са 10□000 гена? После стоите и сте недоволни. Аз се чудя някой път на слепотата на хората. Вървя по пътя, цветя, птички пеят, изворите шуртят, чист въздух, Слънцето грее горе, ти си недоволен. Защо? Казвам: Ти си голям невежа. Как да му кажа? Недоволен е – ами че невежа е. Минава покрай цветята, не обръща внимание, минава покрай изворите, не обръща внимание. Ами невежа е! От [...] тръгнеш, искаш състоянието да го предагеш и пак се върнеш. Ти си чиновник, идеш, напишеш нещо, дойдеш, недоволен си. Писателят написал няколко стиха, няколко реда и почне да мисли кой знае какво. Че, това не е животът.

Много страдания в нас произтичат от факта, че ние не туряме едно нещо на неговото място. Много страдания произтичат от това, че музикално не сме написали нотите. В миналото вярно не сме ги написали. Много страдания произтичат, понеже не сме написали нещата както трябва да ги оцветим. Някои неща сме ги направили по-тежки. Някои неща сме ги направили по-големи. Ти туряш в ума си 1000 лева и си недоволен от 1000 лева. Друг има 2000, и той е недоволен. Друг има 3000, и той е недоволен. Друг има 5000, и той е недоволен. Някой има 10□000 и пак е недоволен. Един човек на един обяд изяда обета на 60□000 мухи и казва, че му е малко. Една муха изяда 1/60□000 от обета на човека и е доволна. Той изяда обета на 60□000 мухи и пак е [недоволен]. Питам: Защо мухата е доволна от 1/60□000 част? Човек иска за още 100□000 мухи. Имаме недоволството на 60□000 мухи. Той казва, толкоз хляб какво става? Казвам: 60□000 мухи се нахранват с този хляб, а нему не му стига, казва: “Малко.” От този мед, който изядат 60□000 мухи, те ще се нахранят, а на него не му стига. Един обяд, от който 60□000 мухи ще се задоволят, пък ти не се задоволяваш.

След това като дойде някой, пита в оня свят какво ще бъде. Какво ще бъде? В оня свят ще бъдеш една муха. В оня свят ще се задоволиш с най-малкото по възможност. Като се казва най-малкото, в най-малките неща се крият Божиите блага, в много големите работи не се крият. В най-малките, гребните работи се крият Божиите благословения. Когато дойдеш до тях, малките работи растат. В Божиите благословения големите работи се смаляват, а малките работи се увеличават. Ти, който си голям, няма какво да се увеличаваш. Ще се смаляваш. Ти, който си малък, най-малките работи растат. Когато желаете да бъдете много големи, не може да растете. Растенето става, когато ще бъдете доволен от малките блага, които има. Да имаш един характер да бъдеш доволен.

Аз като гледам хората, снощи като гледам музикалния свят, като им гледам главите, интересуват ме, гледам очите им, формите отзад, отпред, малко недовършени са главите им. Започната е една глава, но незавършена. Ухото незавършено, веждите незавършени, носът незавършен, устата незавършена, пръстите незавършени, всичко туй недовършено. Гледам цигуларя, и той свири доста правилно, правилно чело има. Показва характера, малко сприхав, своенравен, едно съзнание, че усвоил да свири много хубаво. И парчетата той не знае. Когато свири едно парче, веднага си изменя цвета. Като свири първото парче, потъмня лицето му. Той представя една епоха от средните векове, писали са автори. Представя живота музикално, виждам, представя живота на средните векове. Като свърши, усмихна се – сегашният живот, освежи се лицето му. Пак започне някое парче – лицето потъмнее. Мъчи се, иска да свири спокойно.

Та, казвам: Вие като цигулари свирите някое старо парче. Дойде някой, свири как живял дядо му. Условията на дядо му са били съвсем други, вашите условия са други. Не е важно едно време как сте живели, важно е сега. Сегашното време е най-доброто. Сега както живее Господ, е най-добре; както е живял в миналото, е друг въпрос. Та, казвам: Този човек изсвири парчетата си много добре, безпогрешно. Ако един човек не знае да мисли... Мисленето е цяла музика. Ако ти

не вземеш вярно тоновете на своята мисъл, ако ти не вземеш вярно тоновете на своите чувства, ако ти не вземеш вярно тоновете на своите постъпки, какъв цигулар си? В човека тъй, както е турена цигулката, *сол*, то е басът, *ми* е сопран, *ре* е тенорът, а *ла* е алтът. Но алтът показва сопрана, който трябва да слезе да даде нещо. Тенорът се качва да вземе нещо. Тенорът винаги взема. Горните тонове дават, долните тонове на цигулката вземат. Ти ставаш винаги мек, когато ти дават, вземаш. Когато даваш нещо от себе си, ти седиш малко недоволен, започнеш да мислиш, не си дал както трябва. В даването човек трябва да бъде много внимателен. Ако даваш повече, ще развалиш работата; ако не даваш, пак ще развалиш. Ако дадеш малко, пак ще развалиш.

Сутрин като станеш, трябва да дадеш на ума си толкоз музика, колкото е potrebno. Сега, вие като станяхте тая сутрин, каква музика дадохте на ума си, за какво мислихте? Някой може ли да ми каже каква беше мисълта? Някои, като станете, зная каква беше мисълта. Мен ме хвана една хрема, започвам да съчинявам музика. Виждам, че хремата са невъзпитани същества, крайно користолюбиви. Като те хванат за носа, започват да чоплят, казват: “Дай това, дай онова.” Ядат нещо, постоянни готвачи започнали да готвят. Тия сополи са ядене за тях. Те изядат сополите. След туй тази хрема прави пакост, подбива теченията. В гърлото ми бяха се уплашили, става напрежение, пукат се капилярните съдове.

Та, казвам: В новото положение, човек, като стане сутрин, трябва постоянно да изправя. Станеш сутрин, ще кажеш: “Бог е Любов.” Дошла е една мисъл, която не я искаш. Ще кажеш: “Добре дошла, какво ново ми носиш?” Тя е недоволна, ще каже: “Светът е лош.” Ти тази, недоволната сестра (защото и сестри има, и братя има), ти ще я задоволиш. Ще кажеш: “Аз имам нещо оставено от Господа”, ще □ дадеш, ще я нахраниш. Ще нахраниш една своя недоволна мисъл, едно свое недоволно желание ще нахраниш и тогава ще кажеш, че Бог е Любов. [...] както сега се изявява. Туй състояние едно време било неразбрано.

Ако Господ не мислеше тъй, Той не би ни изтърпял всин-

ца. Ако Той носеше нашия характер, би ни изчистил. Един ден не щеше да ни търпи с всичките недъзи, които имаме. Щеше да ни очисти. Дал ти дарба, побутне те, казва: “Трябва да смята[ш].” Някой ред няма, някой не знае да смята, той харчи повече. 1000 лева има заплатата, не си прави сметка на 1000 лева, харчи 2000 и заборчава, взема назаем пари. 1000 – 1000, не се позволява повече. Малко ти се дава, малко ще ядеш; много ти се дава, много ще ядеш. Никога няма да прегядаш. Няма да вземеш чуждото и него да изядеш. Ще кажеш: “Стига ми сега.” Вие казвате някой е набожен. Аз не зная в какво седи набожността. Според мене има два вида хора. Едни дават толкова любов, колкото Бог им дал. Като дойде, праща любовта си. Другите, които обичат, да оценяват любовта. Два начина има. В този живот ние сме дошли на Земята да изразим Божиите блага, онова, което Бог е вложил в нас, да го изживим. Ние не сме дошли да живеем за себе си. Когато един цигулар свири едно парче, той не извява себе си, извява автора, който написал това парче. Тия парчета, които Бог ни дал, ние свирим. В какво стои нашето достойнство? Този цигулар свири точно всичките парчета, той не свири нещо от себе си.

Сега искате да кажете: “Аз съм добър човек, да се проявя.” В какво стои твоята добрина, в какво ще се прояви човек? В света нищо не си създал, какво ще дадеш на хората, кажете ми? Вие не знаете как да направите един човек доволен. Вие не знаете как да направите един човек весел. Вие не знаете как да направите един човек здрав.

Мнозина искат да се женят. Хубаво нещо е женитбата. Няма по-добро нещо от нея, но няма и по-голямо нещастие от нея. В женитбата на физическото поле ти си дошъл. В Божествения свят трябва да родиш един гений. Ако не може да родиш гений, тогава отиде. Бащиното и майчиното, всичко се заличава. Ако един гений ще родиш, дете ако ще родиш.

Ако в живота си не може да родиш една гениална мисъл, нищо не струваш. Ако в живота си не може да родиш едно гениално чувство, ти да изпълниш волята Божия, ако не може да направиш една гениална постъпка, нищо не струваш. Всеки от вас е пратен за една велика мисъл, не да оправи

света. То е второстепенна работа. Оправянето на света е чужда работа. Влизаеш в някой дом, двама души се карат. Не се карат, те си говорят. Двама приятели се карат. След като се карат, те тъй ще си говорят на един език познат. Когато се обичат, те си говорят тъй, което не е: “Аз много Ви обичам, аз съм готов...” Като се карат, всеки критик става. “Ти, казва, не си такъв, какъвто се представяш.” Някой казва: “Ти си светия.” Докато не го обичаш, си светия, след като го обичаш, никакъв светия не си. Започва: “Тази погрешка, онази погрешка...” Този човек говори на един познат език. Той започва да те критикува и ти го критикуваш. И двамата се разкритикувате. Той говори истината.

В древността, отива един при великите Учители да се учи. Той му казва: “Ти не може да се учиш при мене. Ти имаш слабост към жените, ти имаш слабост към парите, ти имаш слабост към яденето, ти имаш слабост към спането, мързелив си, ленив си.” Мързел и леност, каква е разликата? Мързеливият има две благословения, които не ги е изпълнил, пък ленивият има едно благословение, което не го е изпълнил. Мързеливият, с двете благословения, два пъти са му плащали за една работа и не я е свършил. Ленивият един път са му плащали и той не я е свършил. Ленивият излял 100 лева, платили му за работата. Мързеливият 200 излял. Тази е разликата. Ученикът казва на Учителя: “Благодаря Ви.” Каквото той му казал, го поправил. Връща се подир 5 години при него. Гледа го, поправил всичките работи. Казва: “Каквото ми каза, всичко тъй поправих.” Учителят казва: “Сега може да бъдеш ученик.”

Че Господ изпратил една красива жена в света, Той не я изпратил ти да я целуваш. Той я изпратил ти да я гледаш и да се учиш от нея. Ти си позволяваш да целуваш тази Божия гъщеря, отде накъде? За да целунеш една Божия гъщеря, трябва да попиташ Господа: “Господи, позволяваш ли?” Ти нямаш право да изядеш един плод. Един хубав плод е една Божия гъщеря. Ще идеш, ще погледнеш. Ти вземеш и изядеш плода. То е безобразие. Ти ще обърнеш ума си към Господа, ще питаш: “Позволяваш ли?” Една необходимост е за мене.

Ако тя не дойде да ме спаси... Трябва да я изям, да ме спаси. Ако не я изям, не може да ме спаси. Какво ще я целувам отвън? Много я обичам. Благодарим за целувките отвън. То са най-големите лъжи в света. Целувката е една голяма лъжа. В целувката има туй, което ползува. Като целунеш някого, трябва да излезе от тебе една магнетична сила, да влезе нещо в него. То целувка е. Ако не дадеш от себе си... Който иска да целува, трябва да даде нещо. Който не дава, той е крадец. Който не е живял както трябва, и той е крадец. Трябва да имате една ясна представа. Бог се отвращава. Ние живеем един лъжлив живот. Искаш някой път да целунеш някого. Не е лошо нещо. Трябва да даваш или да вземаш. Ако искаш да го целунеш, трябва да му дадеш от себе си най-хубавото, което имаш. Божият закон е такъв.

Казва да възлюбих Господа. Ти като възлюбих Господа, ще му дадеш най-хубавото, което Той ти е дал. После, като възприемеш нещо, туй, което си възприел, да го оцениш най-добре и да го пазиш. Че през целия ти живот като ти е дадена любовта, да цениш тази любов. Вие по някой път казвате: "Тази любов не струва." Как не струва любовта? Във всяко проявление на любовта Бог е, Който се е смалил, дошъл. Че ако ти туриш лъжата, когато Господ е там, ти туряш лъжата в райската градина и прегрешенията в света започват. Когато възприемеш една мисъл, която не ти е свойствена, то значи без позволение. Всяка мисъл, която не е свойствена на човека, човек се опетнява. Всяко чувство, което не е естествено, човек се опетнява. Всяка постъпка, която не е свойствена, човек се опетнява. Трябва да се мисли здраво в живота.

Вземете нашия век, който не е музикален. Постоянно отгоре може да дойдат аероплани. Как ще пееш? Може ли да пееш при падането на бомбите? Казвате: "Нашият век е много културен." Всяко едно наше чувство, всяка една наша мисъл е така експлозивна, не е ли една бомба? Ти изхвърлиш една мисъл. Целият век е динамичен. Такива мисли има в пространството, които се пукат и желания има, които се пукат.

Та, казвам: Ние сме призвани на една работа и трябва да оценим онова, което Бог е създал. Като този цигулар да го

изсвирим и да покажем какво нещо е Божественият живот, какво нещо е Божествената музика. Като пееш, да покажеш, да гадеш нещо Божествено. Ти ще пееш, ще гадеш живот на хората. Музиката е най-добрият метод и проводник на живота, на здравето. Дотолкоз, доколкото внася естествения живот, тя е добрата музика. Три категории музика има. Едната е механична, другата – органична и [третата –] психична. Механическата е до нашата воля, органическата е до нашето сърце, а психическата е до нашия ум.

Та, казвам: За оня свят, за който ние се готвим, за бъдещия живот ний не може да възприемем бъдещия живот, защото трябва да се тури в действие. Как ще го турим в действие? Ти ако една хубава мисъл не може да я изсвириш... Аз казвам: По този начин ако бихте живели една година, знаеш какъв преврат ще има във вас? Гледам, по някой път казвате: “Много хубаво.” Много хубаво, но то не е много хубаво. Ако говорим що е милост, трябва да сме милостиви. Ако говорим за любовта, трябва да сме любящи. Ако говорим за обичта, трябва да сме обичащи. Ако е за мисълта, трябва да сме мислещи. Ние вървим по съвсем друг път.

Сега казвам: Не сте вие отговорни за света, но трябва да се пазите от заблужденията на миналите векове. Един човек, който има една мисъл... Мислите се предават, чувствата се предават, постъпките се предават. Има нещо в света, което е тайна. Какво става? Някой път човек може да се спре в къщата [ви] и като излезе, цяла седмица да не е спокоен. Неспокойството на своята душа той ви го е предал. Доиде един човек и си замине, вие се усещате радостен, спокоен. Той ви предал своя живот вътрешно.

Следователно, ако ние не може да предадем Божественото, тогава какви добри хора сме? Какво ми коства да дам една чаша вода? В даването на тази чаша трябва да внесе Божествения нектар. Защото водата е нещо, в което туй, Божественото благо ще се разтопи. Проводник е за него. Или, този човек има голяма нужда, в беднотия е. В гадения случай беднотията е едно условие. Туй, което ще му дам, той да е благодарен. Да обърне ума [си] към Бога и да Му благодари, че съм му направил една услуга. Мнозина казват, че имали общение с този светия, с онзи светия. Общение със

светията имате, но животът на светията не е ваш.

Тогава аз заключавам: когато аз ви говоря, че вие не може да възприемете онова, което аз ви говоря, две причини има. Може би едната причина е в мен – аз не зная как да ви предам нещата. Втората причина е във вас – вие не може да възприемете това. Половината е във вас, половината е в мене.

Ние не може да възприемем Божието благословение, понеже искаме повече, отколкото ни трябва. Погрешката на съвременните хора е там, че искаме повече, отколкото ни трябва. Днешния ден какво ни трябва? Трябват ми три яденета, да се наям. За другия ден не зная: може да ме повикат горе като чиновник, може да ме уволнят. Нали сега някой чиновник, погледнеш, уволнили го. Ново правителство дойде, старите министри идат си. Уволниха ги, сега вече не са министри. Ти не знаеш, подписан е указът. Уволният те, какво ще правиш тогава? Министър си във войната, утре вече нямаш власт. Сега мислите, че во веки веков сте министър. Не е тъй. Една-две години седиш, но нащрек ще бъдеш, може утре да дойде уволнение. Уволняват те и дават мястото на по-способния. Какво ще правиш тогава? Тогава поне трябва да бъдете толкоз умни, колкото турския кадия. Един турски кадия, мирови съдия, обичал да заповядва. 45 години бил съдия, уволняват го. Сега вече не може да бъде съдия. Мисли, мисли какво да прави. Отишъл в джамията и турил пред нея една голяма дъска. Купил 40 ибрици*, наредил ги на дъската, напълнил ги с вода, взел един стол и седнал. Като дойде някой, заповядва му кой ибрик да вземе, да се измие. Казва: “Вземи първия, втория, третия, четвъртия.” Умен съдия е.

Голямо нещастие е за човека да влезе в другия свят, да се намери, че не е предавал Божията любов и не я е възприемал. То е голямо нещастие. Влизаш вътре с всички, които имаш, общи знания. Погледнат те така, казват: “Върни се пак”, връщат те на Земята. Аз бих ви казал тъй: Човек, който не се е научил да люби и човек, който не се е научил да обича, кракът му не може да стъпи в царството Божие. Ще се научиш да любиш и да обичаш, за да влезеш в царството Божие. Единствено така е отворена вратата. Това са две вра-

* ибрик – глинен или метален съд за вода с чучур за поливане при миене.

ми, през които може да влезеш. Без любов в царството Божие не може да влезеш и без обич ти в царството Божие не може да влезеш. Туй трябва да засегне една абсолютна истина. Другите работи, този светия, онзи светия, хиляди светии може да познаваш, нищо няма да те ползува. Свети Петко, свети Драган, апостол Павел, архангел Михаил, нищо не може да ти помогне. Архангел Михаил люби, той знае да люби. Апостол Петър е знаел да люби и да обича. Ти ще бъдеш Драган, ако знаеш да любиш и да обичаш. “Ама аз съм запознат с него.” Каква полза, ако си запознат?

Та, казвам: Ще си извадите цигулките сега. Втория път искам да бъдете музикални. Като говори някой човек, да знае как да говори. Много приятно ще [ми] е да ви видя. Да кажете: “Радвам се на срещата, която имах. Радвам се на въздуха, който имах. Радвам се на небето, на изгряващото Слънце.” Аз гледам, в стаята ми горе се е качила доста голяма мравя. Питам се защо е дошла. Казва: “Какво си се затворил? Нещо гешефт да направим, нещо да обменим търговски.” Много безцеремонно, хванах я и казвам: “Може, може една обмяна.” Отворих прозореца и я пуснах долу. Друга, и тя пак се качила, и тя иска гешефт да прави. Извадих я през балкона. Казвам: “Като слезете. Тук не е място за гешефт.” – “Не може ли да свирум?” – “Не е време за свирене.” – “Ние търсим нещо.”

На какво се дължи вътре вашето недоволство? Ненужните мисли, онези, нечистите мисли образуват една тъмна атмосфера, правят онзи тъмен свят, мрачен. Тия, обикновените желания, те хвърлят на сърцето друга атмосфера, и те затъмняват небето. Постъпките, и те затъмняват небето. И тъй, цялото небе е потъмнено, и умственото небе, и сърдечното небе, и физическото небе е помрачено. Ще очистим. Казваш: *чисти мисли*, да очистим небето. Като кажеш *чисти мисли*, да се изясни умственото небе. Чистите желания да изчистят сърцето и чистите постъпки навсякъде да изчистят. Горе и долу да е чисто всичко.

Питам: Толкоз години Бог ви обича, досега каква любов сте показали към Него? Не искам да се изкушаваме, да казвам, че не сте обичали. Туй, което ние показваме, не е още

любов към Бога. Аз считам истинска любов към Бога, като Го обичаме, всичката дисхармония да не съществува за нас. Защото в Божествената любов толкоз силни са трептенията. Всичките дисонанси като се удрят върху нея, се разтопяват. Като имаш Божествената любов, всички чувства се разтопяват в нея. Всичките недоволства в Божествената любов ще се разтопят.

Казвам: Ние имаме магията да живеем, да обичаме Господа. Че всичко в Божествената любов да се разтопи, всичко в Божията обич да се разтопи. Две неща да имаме, в които да се разтопяват нещата. Нали някой път туряте вода да се разтопява. Любовта е, която чисти нашето небе. Любовта е, която чисти небето на нашето сърце. Любовта е, която чисти небето на нашата воля, на нашата душа. Любовта е, която чисти небето на умствения свят. Любовта е, която чисти сърцето, Любовта е, която чисти душата. Тази Любов не е обикновена.

Та, сега, като се върнете, да бъдете доволни. Ще видите всичко наред ли е. Ти си длъжен да кажеш днес една хубава дума. Някому трябва да кажеш. Това е капитал. Ти ще наругаеш този, онзи, ще си кривиш устата, ще плачеш, този те обидил, онзи те обидил, възлища си нямал, това си нямал, онова се нямал, обущата скъсани. Светията с боси крака ходи. Грешникът с най-хубави обуща ходи. Мислите, че всички, които са облечени с хубави обуща, са светии. Много говеда има, които са светии. Аз съм видял много светии, които орат на нивите. Казвам: Радвам се, че орат. Аз чета често. Като видя един земеделец, гледам на воловете как е нашарена задницата. Виждам характера му, пръта, като ги бие, виждам. Мислите ли, Господ като дойде и погледне, ако ние сме осакали в себе си най-хубавите мисли, най-хубавите желания, най-хубавите постъпки, Господ [ще] погледне и нищо няма да каже? Господ щом погледне, ти ще усетиш едно недоволство. Господ ще каже: “Туй не е хубаво.” Изисква се една вътрешна чистота, един морал.

Учете се да предавате добре Божията любов. Учете се да приемате добре Божията любов. Две неща. Не по този начин, а по закон. Това е съвсем друг начин. Един вътрешен

начин. Ти се допитай: “Господи, кое ти е благоприятно?” Не спрямо едного да го направиш. Ти с един човек може да се примириш по разни начини. Да се примириш с един човек, 10 начина има. Ти ще туриш между него и себе си 10 души и ще прекараш своята мисъл. Тогава ще се примириш. То е на физическото поле. Има един начин на примирение. Ти сам ще идеш. То е вече в Божествения свят. В Божествения свят като се качиш, ще идеш сам да се примириш. В другите светове ще има някой.

Сега, за пример, като [се] примиряваме с Бога, не може направо. Чрез Христа. През Него трябва да мине нашата мисъл. Ако не мине през Христа, не може да мине при Бога. През Него като мине, Той ще я пречисти. Искаш да гадеш заявление. Той ще я коригира. Той ще го напише. Ние не знаем как да се молим. Какво ще кажеш на Господа? Ти казваш: “Господи, благослови ме, това ще направя.” Той те благослови, ти обърнеш другия лист, не вършиш волята Му.

Та, по някой път казвам: Господ ни е дал два крака. Аз започвам морала така: да се отнасям еднакво с левия и с десния крак. Като ходя, внимателен съм да не се уморяват краката. Като се уморят, спра се. Те са живи мои клетки. Не да ги хласкам. Сядам да си почивам и пращам своята мисъл, казвам: “Извинете, да си починете.” После пак тръгна, искам да работя. Ще се уморя, не съм само аз. Ръцете са мои клетки, които работят. Да си починем. В мозъка милиони души са, които работят, в сърцето, навсякъде, а ние мислим, че сме господари. На всичките души, които са вътре в тебе, ще бъдеш образец. С тях ще постъпваш както Бог постъпва.

Та, казвам: Постъпвайте право с вашата глава, постъпвайте право със сърцето си, постъпвайте право с краката си, с ръцете си, с очите си, с ушите си, навсякъде, то е морал. Да считаеш, че всичко е живо. Ние сме изгубили. Някой казва: “Аз като умра.” Че ти няма да умреш. У тебе трябва да умре това, което не е Божествено, което е човешко. Божественото трябва да живее. Като дойде Божественият живот, ти ангел ще станеш.

Желая сега всинца вие да станете не земни хора, но да станете небесни човеци, или туй, което се нарича *да бъдеш*

служители. Да носим великата Мисъл, която Бог е вложил в нас, великата Любов, която е вложена в душата, великото Знание, което е вложено в духа ни и великата Истина, която е вложена в тялото ни.

В тялото ни е Истината. В сърцето ни Любовта се проявява. В главата ни се проявява Божието знание. За туй, което имаш, да станеш сутрин и да благодариш. Да кажеш на Господа: “Добър ден, какво ще ми заповядате?” На Любовта да кажеш: “Добър ден”, на Истината да кажеш: “Добър ден, какво ще ми заповядате? Какво мога днес, в този Божествен ден, аз да направя?”

Та, казвам: Сега във вас новото е. Някои искат да знаят как трябва да живеем. Аз ви казвам как се живее. В Стария Завет както е писано. В Евангелието, еврейското Евангелие както се разбира, Любовта е изпълнение на закона, Правдата е изпълнение на Божията мъдрост, Истината е изпълнение на самия живот. Без Истината ние не може да бъдем доволни. Без Знанието ние ще бъдем в тъмнина. Без Любовта ние не може да имаме никакво пробуждане.

Аз ви говоря сега, понеже сте добри цигулари, искам хубаво да свирите, да няма извинение, добри цигулари сте. Ако не свирите хубаво, мързеливи сте, лениви сте. Казвам: Причината е във вас. Всички имате добри инструменти, добри парчета имате. Заучете ги добре, че всеки, който ви слуша, да каже: “Хубаво свирите.”

Всичките противоречия, които досега сме имали в живота, са само една велика възможност да познаем величието на Божията любов и Божията обич.

“Отче наш”

*29-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 15.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

С ЛЮБОВ

“Отче наш”

“Всичко в живота е постижимо”

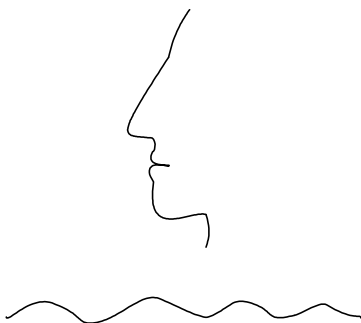
(Учителят преглежда темите и показва някои от тях. Показва една картина, нарисувани три ябълки.) Ябълки може да рисувате. Вярно са представени ябълките. Ябълките не са представени като круши.

Вземете съвременното човеческо изкуство, вземете готвачеството. Процесът на яденето е една необходимост за човека. Като разгледате целия органически свят, както са започнали с яденето, докато дойдете до човека, цяла наука станало как да се готви. Как ще разправите на един слон какво нещо е попска яхния? Или как ще му разправите какво нещо е баница, или турски бюрек? Как ще му разправите пилаф как се готви? Даже някои готвачи имат по-големи заплати от тия на видни професори. Професорът нищо остава по заплатата.

Питам: какво се ползува един готвач, като знае хубаво да готви? Той ще спечели в какво отношение? Ако знаете много да ядете, жена ще станете, непременно. Пък ако скромно ядеш, учен ще станеш. Започваш да мислиш – скромничко

ядеш. Недоимък има на яденето – започваш да мислиш.

(фиг. 30.1) Имате една крива линия турена. Имате планински връх. Вие не знаете защо планината така е създадена. Онези, които не разбират, казват: “Така нагоре е.” Имате втора линия, турена хоризонтално. Първата е перпендикулярно. Има известно отношение между линиите.

Вас ви интересува направена една баница, но не знаете колко труд е вложил онзи, който [я] е направил, докато месил, докато точил. Вземете свършения факт, казвате: “Много хубаво е направена.” Процесът, в който баницата е направена, вие не знаете този процес.

Казвам: Докато природата [е] създала тия форми, то са минали милиони години, тя е мислила и милиарди разумни същества са взели участие. Ние обаче сега не мислим. Човек има лице, гледаме лицето. А в този човек има амбиции, в тази малката глава той иска да стане цар, да започне да управлява на милиони хора. Хората аз ги представям така. Един ангел на 21 година и една ангелица на 20 години срещат се най-първо. Понеже се срещат вечерно време, очите им са отворени. Съвременните хора живеят в един тъмен свят. Съзнанието ни не е пробудено тъй, както трябва. Съзнанието е събудено, но [е] тъмна нощ, трябва да носиш свещ и твоята свещ да осветява пътя ти. Ако малко направиш погрешка, може да платиш с живота си. Нещата не са ясни. Казваш: “Тъмно ми е. Светът не е ясен, тъмно гледам.” Тъмно е лицето му.

Казва: “Светия”. Че как е светия, като не е светия? Туряна една дума, *светия*, който свети. А пък като се каже *светия*, разбираме: човекът носи тежък товар. А пък талантливият човек [е], който знае да се справи с всичките мъчности на живота. Обикновеният човек е, който е търпелив. Ако искаш да научиш какво нещо е търпението, то е обикновено. Ако искаш да се справяш с мъчностите, талантлив ще бъдеш. Ако търсиш онези, които създават светлината, то са светиите. За светиите имаме съвсем друго понятие. Казва: “Той е добър човек.” Добрият човек не е светия. Под думата *добър* аз разбирам твърдата материя. Под думата *справедливост* разбирам [водната] материя. А под *разумната* материя разбирам светлината. Разумният човек, значи, светлина има. Добрият човек камъни, твърда почва има. А пък [ако] не е добър, кал има. Като дойдеш до някой човек, който не е добър, ще загазиш, ще умреш. Щом е добър, по него ще ходиш отгоре, няма никаква опасност. При лошите хора много голяма опасност има.

Сега казвате: “Какво нещо е доброто?” Но туй е едно

външно определение. Твърдият човек няма опасност в ходенето. Справедливият човек вода е навсякъде, справедлив. Водата отдето мине, от себе си остава справедливост. Остава нещо от себе си. В разумния човек светлината влиза в очите. Светлината, като намери, че прозорците са отворени, влиза. Разумният живот е най-щедър. След него иде справедливият живот. Той не е толкова щедър. Твоята добродетел седи в това, че не ти прави пакост, да се натъкнеш на мъчнотии. Сега мнозина от вас се спират, щом някои неща не вървят, казват: “Защо така светът е направен?” Ако зайците питат защо светът така е направен, то е защото те се страхливи. Какъв отговор ще дадете? Ако се запита змията защо е така родена без ръце и без крака, само тяло и глава, какво ще отговорите?

Вие говорите за оня свят. Някой не го знае, казва: “Няма оня свят.” Вие си представяте оня свят като моя свят. Ни най-малко оня свят не прилича на моя свят. Има някои черти, които приличат. За пример, животните приличат малко на човека. И те имат едно малко кочанче за брада, но воля няма. Тази част на брадата не е развита. Горната част е много издадена. Активни са животните, челото е полегнало, обраснало с косми. Сега, ако едно животно би рисувало човека, как ще го рисува? Кучето ако рисува човека, ще го рисува като куче. Волът ако рисува човека, ще го рисува като вол, с рога. Слоът ако рисува човека, ще го рисува като слон, с дълъг нос. Другояче не може. Мравята като мравя ще го рисува. Питам: Кой образ е верен за човека? Нито един. Човек е особен екземпляр.

Сега човек като рисува ангелите, като себе си ги рисува. Казва: “Това е ангел.” То е човешко разбиране. Ангелът [не] е човек в човешка форма. Много по-красив е ангелът. Но ако един ангел се яви в своята слава, всички ще се прострете на земята. Ако се яви в събранието, както аз идвам, вие всички ще се прострете на земята, ще заспите. Нищо повече. Вие мислите, като дойде ангелът, ще се разговаряте. Ще се прострете на земята, не може да се разговаряте. Като четете Писанието или пророците, виждате: като се представи един ангел в своята слава, падат на земята. Че трябвало този ангел да го хване, да го подигне, да направи нещо, за да бъде в състо-

яние той да разбира онова, което ангелът да му каже.

По някой път вие казвате: “Каква е разликата между човека и ангела?” Ангелите имат голямо самообладание и се движат с много голяма скорост. За нас тяхната бързина е непонятна, с която те се движат в пространството. Хората се движат с 500–600 километра в час. Това за един ангел е изграчка. То е даже по-бавно от биволска кола по отношение [на] неговото движение. Някои ангели се движат по-бързо от светлината. Бързината на светлината за тях е една обикновена бързина. Когато искат обикновена разходка, качват се на светлинната кола. То е един файтон, полекичка. На тях защо им е тази бързина? Потребна им е, понеже има да пътува големи пространства. Да кажем, до най-близката звезда. Ако тръгне едно същество с бързината на светлината, от Слънцето до най-близката звезда се изискват 3 години да се пътува с бързината на светлината. 3 години отиваш и 3 години се връщаш – те са 6 години само път. Какво ще донесеш, докато ти пътуваш 3 години? Туй пътешествие из грамадното пространство какво впечатление ще ти направи? Учените хора считат като [че] пространството представя една празнота между един свят и друг. Не е така. Може да уподобим един свят като остров вътре в морето, но като се пътува от един остров до друг, туй пространство е пълно с вода и морето не е така тихо, има големи бури.

Сега ние се спираме само на обикновените работи. Ние не разбираме смисъла на живота. Казваме: “Как ще се живее?” Имаме пред вид: какво ще ядем, понеже яденето представя един процес, в който ние сме ангажирани. В дишането не сме ангажирани, лесно става, понеже уреден въпрос е. Но за яденето този материал, който трябва за строеж на тялото, мислим откъде ще дойде яденето. Всичките други най-малки същества откъде взимат яденето? И те намират. Най-малките буболечици, и те си намират храната, знаят как да си я намират. Ние се приготвяваме с години, за да възприемем по-лесно храната. Ти свършваш 4 години отделения, 8 години гимназия, 4 години университет, 2 години специализация, за да можеш някак да си подобриш живота. Подобриенето на живота в какво седи? Да подобриш яденето, да

подобриш грехите, да подобриш обущата, тъй да се поогледаш. Ако имаш брада, да се поострижеш. Ако си жена, да се понамажеш малко. Ако устата ти не са червенички, малко ще ги боядисаш. Ако веждите ти не са черни, ще ги почерниш. Ако космите ти са бели, ще ги боядисаш. Сега онези, които не разбират, ще кажат: “Това са упреци.” Някои казват: “Ще трябва да се мажат устата с червено.” Пък защо да ги не мажат? Ти направиш една къща, боядисаш я отвън, туриш каквато искаш боя. Който мине, казва: “Много хубаво е боядисана.” Какво има, като боядисва човек устата си? Само, като боядисват, гледам, боята не е хас*.

Една наша сестра ми разправяше, че имала една Библия с червена подвързия, хубава, кожена. Един ден гледа, започнала да се изгубва червенината на подвързията. Не знаела защо, но постепенно червенината намалявала, изчезвала всичката червена красота. Каква била работата? Нейната служиня вземала червено за устните си. Какво лошо има? Тази Библия е един продавач в боя. Отива и казва: “Може ли да ме кредитирате?” Взема си малко от Библията. На служинята никак не □ дошло на ум да чете, но намерила, че има червена боя, която практически може да тури на устните си.

След като живеем 20–30 години, от деца имаме едно състояние; после в зрялата възраст имаме друго състояние, мислим друго; като остареем, мислим друго. Сега, тия 3 състояния на живота аз ги наричам 3 фази. Едната фаза е свързана със стомашната система. Другата фаза, на зрялата възраст, е свързана с [дробовете]. Третата фаза е свързана с мозъка. В зрялата възраст човек живее в дробовете. Като дете живее в стомаха, в слънчевия възел. Като остарее, живее горе в главата си. Тогава има всичките неща. Намира, че този живот на стомаха не е така важен. Сега даже намират, че животът не е така важен. Мисли, че неговият живот е важен. Но той няма една ясна представа за живота. Той като дете не е имал ясна представа. В какво седи добрата черта на детето? Децата са образ на чистота. Едно дете не може да направи пакост никому. Децата са емблема на чистота. Нямам никаква мисъл

* хас (ар.-тур.) – *диал.* истински, чист.

да направят пакост някому. После, като започне да расте това дете, гадеш му нещо, започва да къса. Като намери нещо, веднага иска да го опита. Често много деца пострадват от туй, което са яли. Хранило се най-първо с течни храни. Вземеш, че откъсне някое парче от някоя твърда храна, погълне го и се образува болка в стомаха. Майката казва: “Не зная какво стана на моето дете.” Причината е твърдата храна.

И ние често страдаме от храната. Аз считам, човек се храни физически по един начин, духовно – по друг и Божествено – по трети. Три начина на хранене има. Тази физическа храна нас ни причинява най-голямата болка. Най-голямата болка произтича от неестествената храна, която приемаме на Земята. После идва духовната храна. Въздухът представя духовната храна. Нечистият въздух е лоша духовна храна. При физическия живот се образуват болестите. В духовния живот се образува нервността. Ставаш нервен, причината е духовният свят. Едно чувство, с което ти си свързан. Когато човек не влада своите чувства, става нервен. Защото на мислите чувствата саподбудителната причина. Нещо стане не както ти искаш. Готвили някъде и турили повече сол, някъде турили по-малко сол. Ти веднага, ако е безсолно, казваш: “Безсолно е.” Ако е пресолено, казваш: “Пресолено е.” Всякога безсолните яденета са по-добри, отколкото солените. Защото ако са безсолни, имаш право да туриш отгоре. Цели скандали стават за солените и пресолените яденета.

Има един анекдот. На един български чорбаджия снахата, дъщерята и майката готвили боб в гърнето. Идва дъщерята, разбърква боба, турила сол. Иде снахата, и тя разбърква боба, и тя турила сол. Най-после иде старата, и тя разбъркала боба, и тя туря сол колкото трябва. Дойде чорбаджията, яде, трима души солили яденето. Работата не е разпределена, да оставят дъщерята да сготви боба. Всяка туря. Всеки има един вкус. Често и в общественния живот всеки от вас соли. Дойде някой, намери вари се бобът, тури сол. Дойде друг, и той тури сол. Дойде трети, и той тури сол.

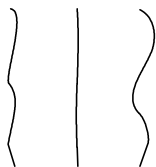
Гледам, често ми дават понятие за музиката. Казва: “Той не е добър свирач.” Как се свири? Вземеш цигулката, показва. Дойде друг, и той показва. Показва как се гържи цигулката,

как се поставят пръстите, дали ръчката на цигулката да слага на палеца или да има празно място. Туй преподаване на музиката е външна страна.

Най-същественото в света, като оставяме всичкото, най-същественото е човешката мисъл, човешките чувства и постъпки. Най-същественото е, което е неизменно. Музиката, то е един метод външен. Обходата, и то е един метод външен. Науката е метод външен. Защото хората казват: “Науката това решила.” Нищо не е решила. Човешкият дух е, който създал науката. Това казали, онова казали. Човешкият дух е, който казва. Човешката наука нищо не казва. Най-първо, от науката нямаме един идеал. Молим се, ти каквото решиш, ще стане. Че преди съвременните учени хора да кажат колко калории има в храната, воловете като вземат храната, знаеха колко калории вземат. Как волът си намира храната? Как рибата си намира храната? Как мухата си намира храната? Как всички си намират храната? За храната има особено чувство. На всяко животно природата му е турила. Ако той слуша, не му трябва никакви книги, той би се хранил най-добре. Онези, които са създали човека, са турили начин как да се храни, колко количество храна да употреби. Те са му турили как да мисли, как да чувства и как да постъпва.

Сега първото нещо, в нас съществува дисхармония. Казваш: “Какви са твоите понятия за Бога?” Имате сестра и брат. Какъв е бащата? Може ли да бъде бащата неизвестен? Ако бащата заминал за странство, след като се родили децата, и се връща след 20–30 години, няма да го познават. Но ако той е бил при тях и е взел участие в тяхното възпитание, няма ли да знаят какъв е неговият характер? Ще знаят. При това те носят неговите черти. Синът носи много черти на бащата в себе си. Той носи чертите на майка си в ума си. Всякога синът носи ума на майка си и всякога носи волята на баща си. Ще каже някой: “Ако ти имаш баща, пък нямаш майка в света?” Ако майката те е родила, ти имаш ума на нея и имаш волята на бащата. Ако имаш [баща], ще имаш волята на баща си. Ако нямаш баща, нямаш волята на баща си. В бащата седи свободата. Свободата, на Земята, зависи от бащата. Начинът, по който да бъдеш свободен, зависи от майката.

Сега вие казвате: “Защо ти е главата?” Защо Господ създал главата? В главата се образува мисълта. Защо ти са гробовете? Там се оформяват чувствуванията. Добрата ти воля зависи как е устроена дихателната ти система. Ако е добре

устроена, ще имаш добро разположение. Ако гробовете не са добре устроени, веднага ще бъдеш кисел. Ако гръбначният стълб има такава крива линия... (фиг. 30.2) Може кръстът да е хлътнал, коремът изпъкнал. Ако ти не владаш мозъка си както трябва, ако не владаш мисълта си, те ще оставят отпечатащи на всичките криви ли-

нии по ръцете ти. Ако не владаш ума си, ти ще направиш пръстите много сухи. Умът [изсушава] хората. А пък ако чувствата преодоляват, пръстите в дъното са дебелички. Ако стомашната система е развита, пръстите в основата са развити; ако стомашната система не е развита, пръстите в основата са тънки.

Сега ние седим и мислим защо Господ направил така света. Най-първо трябва да проучваме себе си. Ти станеш стар, влезе едно съмнение, тревожиш се. Тази тревога не е на място. Защото аз вървя по пътя, убол съм се и съм недоволен. Причината е, че съм се убол. Не трябваше да се убода, никакъв трън не трябва да влезе в крака ми. Сега седиш, умът е убоден, хиляди неестествени мисли влизат в крака ти. Най-после дадеш едно понятие за света такъв, какъвто не е. Ти искаш да те обичат хората. Че как ще те обичат? За да те обичат, трябва да им дадеш нещо от себе си. Ако не знаеш да даваш или даваш, но после имаш мисъл да вземеш като някой банкер, който дава с 25 лихва, най-първо хората ще имат уважение. След като те опитат, че си такъв банкер, няма да те почитат.

Привеждал съм пример за един турчин, който дал на един българин 6 крини жито и след като му плащал 8 години, останали още да му плаща 80 крини жито. Питам: Какъв е този човек? Каква е обходата на този човек?

Често привеждат за пример, че англичаните били много хладнокръвни. Ще приведа два примера. Един английски

лорд със слугата си сядат на масата да се хранят. Келнерът донесъл ядене и слугата, като изял второто ядене, паднал и умрял. Лордът седи, не иска да знае и пет пари не дава, продължава да яде. Не се интересува. Нахранил се. Иде келнерът и прави сметка. Турил, че и слугата ял всичко. Лордът казва: “Господине, той изяде само две яденета.” Направил сметката. След като си уредили сметката, отива да види слугата, какво станало с него. Искат да покажат, че са хладнокръвни. Благодарим за такова хладнокръвие. Българин ако е, ще скочи веднага да види какво е станало на човека. Туй не е хладнокръвие. Вторият пример показва, че са много щедри. Един англичанин, пак лорд, отива в Италия. Гледа през прозореца: един италианец мисли, тури си револвера до устата, пак извади. Той го гледал, гледал и влиза при него. Казва: “Ти защо искаш да се самоубиеш?” – “Големи дългове имам, не ми се живее.” – “Че колко дължиш?” – “Имам да давам 25□000 лири стерлинги.” Този изважда чека, написва му на книжката 25□000 лири да вземе от банката и казва: “Дай си револвера.” Взема, че се убива. То е гордост. Дава му 25□000 лири – това е хубаво, но дето му показва как да се самоубие, то е аномалия.

Често ние започваме добре и свършваме зле. Онзи слуга като умре, лордът трябваше да напусне яденето, да му даде помощ. Може би слугата се е задавил и да го спаси, да бръкне в гърлото му. Казва: “Негова работа”, оставя го да умре. Благодаря за такова хладнокръвие. Всички вие казвате: “Да се разправя той с работата.” По английски постъпвате: “Тази работа не е моя.” Може да се е задавил човекът, бръкни в гърлото, подигни сливиците.

По този начин, по който ние живеем, ако дадем изложение в невидимия свят, ангелите няма да купят нито една наша картина. Ако изложим туй, което правим, нито една картина няма да задържат в техните музеи. За пример, рисувате карикатури. В ангелския свят никаква карикатура няма. Карикатурата е болест. За да се осмее нещо, някой ще направи карикатура, ще направи носа голям, ще направи устата дебела. Мене ми разправяше един българин, който ходил в царска Русия и дето ходи, навсякъде среща все бременни хора,

мъже с големи благоутробия*. Отишъл в болшевишка Русия, само трима души срещнал с такива благоутробия. Всичките родили, големите корема ги няма, всичките спаднали.

Ще кажете: “Той е разположен човек.” Това не е разположение. Та, по някой път виждам, между вас стават някои погрешки. Ти не търсиш причината, започваш да предаваш тази погрешка. Той е такъв, той е такъв. Защо е такъв, кажете ми? Има навик като децата да пипа гдето не трябва. Туй, което наричат *открадване*. Учените хора са намерили къде е центърът на краденето. Когато обвинят някого в кражба в Америка, викат един френолог да каже дали е крадец. Дали главата свидетелствува, дали може да открадне или не.

Аз турям две неща в света, които са невъзможни, и две, които са възможни. Невъзможно е овцата да изяде един вълк; невъзможно е един вълк да опасе една нива. То са невъзможни. Възможно е един вълк да изяде една овца и възможно е една овца да опасе една нива. Има неща невъзможни. Да знаем кое е възможно и кое е невъзможно.

Казвам: На всеки едного от вас е дадена задача. Казваш: “Малко съм сприхав.” То е задача сприхавостта. Тази сприхавост ще я възпитааш. Бързаш да си кажеш мнението. Не си казвай мнението. Какво мислиш за Христа? Какво аз мисля за Христа, не мога да си кажа мнението. За да си кажа мнението за Христа какво аз мисля, трябва да ме покачат на кръста, да имам Неговата опитност. Тогава може да си кажа мнението. Сега не са ме качили на кръста, не са ме разпъвали, да ме гледат хората. Да бъдеш като Него. Че как да бъдеш като Него? Ти нямаш никакво търпение, нямаш пълна преданост към Бога, пък си християнин. Никакво християнство не е.

Казвам: Три неща завършват характера. Ако не храните ума си с онази естествената светлина, която е храна на ума; ако не храните вашите чувства с онази естествената топлина (защото сърцето се храни с топлина); ако вие не храните вашата воля, вашата душа със сила... И със сила трябва да се храни човек. Вкусна храна е онази, която съдържа сила в

* благоутробие – *книж. црон.* голям корем.

себе си. Ядеш хляб, който след половин час дава свежест на тялото. Тази храна е хубава.

Съвременните хора казват: “Този е духовен човек, този е светски човек. Нека да направим такава разлика: електричество и воценица, кое е за предпочитане? Електрическото осветление е за предпочитане, то е по-хигиенично, отколкото направената воценица. Ще бъде благословение, когато с електричество ще се отопляват и осветяват градовете. Няма да има никакъв дим. Но, да дойдем до това положение, трябва да придобием едно качество, което хората сега придобиват. Сега като ме слушате, се намирате в следното положение. Представете си, че сте с вързани крака и марширувате. Не може. Защо да не може? Човешкият ум може да се върже.

Трябва най-първо да си развържеш ума, трябва най-първо да си развържеш сърцето, трябва да си развържеш волята. Най-първо на 3 неща трябва да се даде свобода: на ума свобода, на сърцето свобода и на волята свобода. Трябва да се даде свободата, която Бог е дал на човека. Аз изхождам от гледището да мисля както Бог ме е създал, да чувствам както Бог ме е създал и да постъпвам както Бог ме е създал. Свободен трябва да бъда. Един човек може да е вързан, майка му може да го е вързала, баща му може да го е вързал, неговите деди и прадеди може да са го вързали, хиляди поколения може да са го свързали. Трябва да се освободим от всичките връзки. Да останат 3 естествени връзки – тези, които Бог е турил. Има връзки на [ума, на] сърцето и на тялото. По този начин хората могат да се обединят.

Аз само веднъж съм дал един опит на учениците от специалния клас: една седмица да си изкарат прехраната. Сами да идат някъде и само с работа да си изкарат прехраната. Трябва да слугува само за яденето, да намери някъде работа, да го нахранят. Много интересни опити имаха, които отидоха. Отиде една сестра, иска да шие без пари. Казват □: “Нямаме работа.” – “Без пари ще ви работя.” – “Нямаме.” Подир обед намира на едно място, дето отива като шивачка и я нахранват. Искат да □ платят, казва: “Не искам да ми плащате.” Шие подир обед, нахранват я и казват: “Колко искаш за работата?” – “Нищо.”

Има един естествен път, по който Господ ни възпитава всеки ден. Дойде някой човек при тебе, ти не знаеш как да постъпиш с него. На 10 думи само една дума ще кажеш. Думите са звънци. Една задача ти е дадена. Хубава задача. Дойде някой човек, който има нужда от тебе, трябва да му дадеш хубав урок. Не знаеш какъв урок да му дадеш. Да кажем, този човек, той се е наял и не си сдъвкал храната. Казва: “Имам болки.” Не знаеш какво му е. Най-първо ще му препоръчаш рициново, очистително нещо. След туй очистително по аналогия ще му препоръчаш топла вода като най-естествено състояние. Дошъл някой ученик в училището сприхав, кара се с учителя си. Професорът го нарочил, иска да го скъса. Той се смущава. Исква ученикът да се бори с професора. Не знае, онзи ще го скъса. Какво да прави с този професор? Ще идеш при силния, ще му признаеш силата, ще се държиш като при силен. Силният всякога може да постъпи с тебе както иска той.

Та, казвам: Ако аз съм на мястото на ученика, като отива ученикът при професора, да се извини. Той на пътя трябва да спре и да каже: “Господи, научи ме какво да кажа на този професор. Ти как искаш да се примиря с него?” Питам сега: По кой начин трябва да се примирим? Представете си, че този професор има едно дете, паднало това дете и си изкълчило крака. Минаваш ти и не се интересуваши. Ще вземеш това дете на ръце, ще му дадеш първата помощ, ще го занесеш на професора. Този професор, след като направиш това, ще се примири. Как мислите, професорът тогава няма ли да се примири? Ще счита, че в тебе има разумност. Вие оставяте детето на професора, не му помагате и отивате да се примирите. Ще вземете детето, ще му помогнете, ще го занесеш при баща му.

Казвам: Сега трябва да служим на Бога. Ние, съвременните хора, мислим, че нямаме никакво задължение към Бога. Сега човек се молил 2–3 седмици, иска Господ да му помогне. Господ казва: “Иди, помогни на този човек, може той да иска само една утешителна дума да му кажеш.”

Казвам: Във всинца ви тук се образува един характер на

шепотничество. Аз обичам нещата да бъдат верни. Чул си нещо, провери го. Казваш: “Тъй и тъй чух.” Ще направят опашката на лисицата 3–4 метра дълга, а тя е 30–40 сантиметра. Проверявайте нещата.

Ние нямаме закон. Нямаме право да съдим. Като дойде, ще кажеш: “По Закона на Любовта, нямаме право да съдим. Туй, което правиш, не е съгласно с Бога.” Минаваш по пътя, блъснеш се. Казваш: “Той трябва да отстъпи.” По закона слабият трябва да отстъпи на силния. По любов силният трябва да отстъпи на слабия. Така е. Когато е по закон, слабият отстъпва. То е в реда на нещата. Ще отстъпиш. Иде един трен*. Как няма да отстъпиш? Ще те прегази. Но разумният машинист, като минеш, ще спре трена. Това показва, че е разумен. Той отдалече вижда и спира трена. Може една педя до тебе да дойде, но ще спре трена, избавя те. Онзи, който не е разумен, ще те прегази. Казвам: Такава е волята Божия. Аз не съм виновен. Ние, разумните хора, трябва да бъдем справедливи. Ще спреш. Той ако е глупав, ти няма да бъдеш глупав, да го прегазиш. Втори път ще наваксаш. Невидимият [свят] изисква от всинца ви. Ще кажете: “Толкоз години сме тук, какво сме добили?” Значи нищо не се добива. Вие сте дошли да започнете да чувствувате погрешките на хората. Щом чувствуваш грешките на хората, можеш да ги поправяш. Не трябва да се смуцаваме с нашата мисъл. Не трябва да мислиш лошо. По радиото тия мисли достигат в областта на невидимия свят. Ние един други се смуцаваме.

Та, казвам: Вие искате мир да стане в света. Мир в света не може да дойде без любов. Ако всеки един от вас има онзи лост, който Господ му дал – лоста на любовта, мирът ще дойде. В един трен има спирачи и те като турят всичките спирачки, веднага тренът се спира. Всички вие, ако желаете мирът по любов да дойде, ще дойде. Трябва да го желаете по любов. Щом го желаем без любов, няма да дойде. Ако желаем нещата по Закона на Любовта, всичко става.

Та, казвам: Нещата в света не стават, понеже не ги търсим по любов. Тъй, както се учим, ние не се учим от любов. Съвсем други съображения. Искай да бъдеш добър, но от

* трен (от фр.) – *остар.* влак.

любов. Учете – от любов учете. Турете за задача онова, което вършите, да го правите от любов. Учиш музика – от любов да учиш. Понеже музиката е едно средство за човешкото повдигане. В каквато и да е област в живота, учете от любов. Мъж си – да имаме идеални мъже. Да имаме идеални жени. В рая имаме: мъжът като направи погрешка, казва: “Господи, не съм виновен аз, жената.” Хвана жената, тя казва: “Змията.” Ни най-малко не са те виновни. Понеже Господ направил змията, направил мъжа и жената. Всичката вина остава върху Господа. Ние досега още хиляди години все по същия начин постъпваме. Кой е виновен? Да се оправи светът. Ти като образуваш един дом, за твоя дом не е виновен Господ. За твоята глава ти си виновен. Ако те боли главата, ти си виновен. Ако те боли коремът, ти си виновен, не е виновен Господ.

Казвам: Поставете любовта за основа на едно самовъзпитание. В следната лекция ще ви дам едно упражнение, малко упражнение ще ви дам. На онези, които искат по любов да работят, на тях ще им дам. Онези, които са без любов, на тях няма. Вие вървите по два начина: едните по закон вървите, другите по любов, по свобода.

Казвам: Турете любовта като възпитателен метод за ума си, за сърцето си, за волята си и почнете така да правите опит. Да няма нужда от караница. Гледам аз, тук една сестра построила къща, другата ходи да я обаждат да я спират. Дойдоха тук и туриха телове на мястото по 300 метра. Идейни хора. Това на цигания не мяза* [ли?] Аз виждам, такива телове навсякъде сте ги турили. Да се дигнат всичките телове. Телените мрежи да се дигнат. И ние сме обиколени отвън с телени мрежи. Донякъде премахнахте телените мрежи отпред.

Говори се за братство. Така не се разбира. Туй не е братство. Туй е побратимяване. Казва: “Стани ортак с дявола, докато минеш моста.” Ни най-малко не искам да ставате ортаци с дявола. Може да се учите при него, професор може да ви бъде. Учете се от него. По музика преподава, но ортаци с дявола никога не ставайте. Ако станете ортаци, всичко,

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

каквото имате, ще ви го задигне. От толкоз хиляди години няма някой, който ортак да е станал с него и да е станал човек. Които са се учили от него, доста гениални са станали. Много добър учител е той. Никакъв ум не му давай. Дявола като го срещнеш, не му казвай, че е лош. Кажу му: “Много добър си, много енергичен, много пъргав.” Тогава дяволът, като образувал първата лъжа, пратил едно дяволче да разпространява лъжата. Дошло то да лъже и дявола. “Слушай, казва, аз те пратих другите да лъжеш, не мене. Мене няма да лъжеш. Пред мене лъжата не минава.” Дяволът не иска да го лъжат.

Не се опитвайте да лъжете, защото да лъже човек себе си не бива. Бог, Който е в нас, не трябва да се опитваме да Го лъжем. Не се опитвай да лъжеш Господа. “Как ще поправа туй?” Туй, което съм направил, ще поправа. Сега желая на Господа да кажете: “Ще поправа.”

Сега желая да ви дам един метод: Цигулките са много добри, струните не са добри. Трябва да се сменят, да се турят хубави струни и хубави лъкове да се вземат.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*30-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 22.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СВЕТАЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

“Отче наш”

“Изгрява Слънцето”

Втория път нарисувайте по един крак. Как ще нарисувате десния крак на човека? Аз да съм на ваше място, ще туря крака долу и ще го заобиколя. Който не може да го нарисува, да вземе да заобиколи крака си. Давам ви нещо, което нито един от вас не може да не направи.

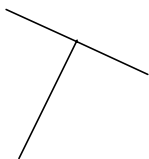
Хората са изгубили онази вътрешна свенливост да има нещо, от което ние да се свеним един от друг. Доста мъчно изкуство е в подробности да нарисуваш ръката. Ръката носи някои големи способности. По нея се познава човешкият характер. Религиозен ли е, съвестен ли е, справедлив ли е, умен ли е, порядъчен ли е, честен ли е или нечестен, здрав ли е или не е здрав. Всичко туй показва ръката.

Има много неща за учене. Вземете например, някой човек не може да пее. В човека има две течения. Едното аз го наричам електрическо течение, което изстудява човека. Когато то е силно, човек е студен. Другото, магнетичното, когато е силно, човек е топъл. С топлинните течения и студенияте течения... Едно семе може да го садиш, ако теченията са топли; ако са студени, семената не никнат. Топли трябва да бъдат теченията. Плюс трябва да има няколко спомагателни средства: светлина, топлина и влага. После, ние сме свикнали да мислим, че няма философия в светлината. От количеството на светлината, която приема, от количеството на топлината, която приема и от количеството на влагата, която приема зависи някой път неговото състояние. При сегашните условия, човек и да знае, ще се спъва. Ако човекът е разумен, има един вид болести; ако човек е неразумен, има друг вид болести. Ако е добър, има един вид болести. Пък човек не може да не страда. Ако не е добър, има друг вид болести. Ако е справедлив, има един вид болести; ако не е справедлив,

друг вид болести. Казвате: “Добър човек е.” Болестта се дава в училище като задача. Всички задачи знае ли ученикът? Не знае.

Имате числата 1, 2, 3. От тях зависи всичко. Ако разбираш свойствата на единицата, не само формално какво нещо е единицата, ако разбираш свойствата на двойката и ако разбираш свойствата на тройката, ако разбираш идеята, която носят, съвсем друг въпрос е. И техните отражения като стенографията. Как се пише 1?

За да бъде един човек личност... Каква грамадна разлика съществува между един човек и едно животно. Между един човек и един вол в какво седи разликата? Няма да се впускаме в подробности в какво седи. Някой седи, изправи се. Че човек трябва да ходи прав, но още като ходи прав, ще знае дали функционира главата му, ще знае дали функционира добре сърцето му и ще знае дали функционира добре стомахът му. Още като ходи прав, ще знаеш дали добре мисли, дали добре чувства, религиозните му чувства какви са. В животните религиозните чувства са почти много слабо развити, разумността е много слабо развита.

(фиг. 31.1) Било е време, когато оста на Земята е била хоризонтална, понеже и двата полюса, от двете страни е била равна, оста е била перпендикулярна. Полюсите са били равни. Сега южният полюс е потезък, следователно оста се е наклонила на 23 градуса. Някой от вас не е повярвал: “Как е издигната Земята?” Ние не виждаме,

че Земята е хоризонтална. По нея ходим, но кой от вас знае, че Земята е хоризонтална? Ние ходим по една крива линия, понеже кривата линия е пътят на най-малките съпротивления. Необходимо е тялото да бъде валчесто. Има много съображения, но казвам: Когато оста е била хоризонтална, създадени са животните. Когато вече се е създал човекът на Земята, оста е била перпендикулярна. Първото положение, когато човек съгрешава, оста се наклонява с 23 градуса. Сега ще оставим защо се наклонява.

Вие носите една [стомна] от 10 кила. Вървите при обик-

новено положение. Изправен сте. Но щом вземете 10-те кила, носите стомната, навеждате се. С колко сте се навели, за да пазите равновесие? Казвам: Каква е причината, че сте се навели? Причината е, че от едната страна е по-тежко и вие, за да запазите равновесие, сте се навели. Ако сте много силен, може да вървите прав. Някой върви и се презгърбил. Защо, какво има? Защото отзад се е натоварил с материални работи и за да не падне, той се навежда, върви напред, за да пази равновесие. Който не разбира, казва: “Какво ще бъде?” Големият товар, който е на гърба, кара човека да се навежда. Животните защо са ходили хоризонтално? За да не падат. Много натоварени са били. Господ е трябвало постепенно да ги отучи, да се отказват от разните блага. Колко хиляди години е трябвало да ги отучи, докато се откажат. Не да се откажат съвършено, но да нямат излишен товар на гърба.

Вие тръгнете на екскурзия и се натоварите много. Един наш приятел, аз веднъж [му] дадох една задача да ходи с една стомна. Той турил една голяма раница на гърба си, когато трябваше да върви без раница, с една малка стомна. А той тръгнал с голяма раница и със стомна. И там някъде става разриг, сърцето му било слабо, пресилил се. Казвам: Човек не трябва да се пресилия, никак не трябва да се пресилия.

Невидимият свят иска ние да бъдем свободни. Казва: “Как ще бъдем свободни? Трябва да храним децата си, да се гледаме, като мислим какво ще направим.” Да допуснем, че нямате хляб и мислите откъде ще вземете хляб. След като си блъските главата цялата нощ какво ще направите, дали ще може да вземете или не... Ние си блъскаме главата за нищо.

Какви са причините, че си блъскаме главата? Човекът го е страх. Страхът не е лошо. Без страха човек страда и със страха страда. Без страха страданията цяха да бъдат два пъти по-тежки. Страхът ни избавя от много несгоди на живота. Кара ни да мислим. Върху страха е обоснована човешката съвест. Животните развиват страха. Най-високото чувство, което животните развиват, е страхът.

Понеже човек е направил животните, Бог трябваше да

го извади от животните, да го [тури] в рая и човек имаше повече страх. Трябваше Бог да премахне страха. Приспа страха у човека, тури го в рая. Направи му градина, да има да яде. “Няма какво да се боиш.” Обаче там имаше едно дърво, от което само боговете се хранеха, тъй нареченото дърво за познаването на доброто и злото. Казва: “От туй дърво няма да ядете, защото ако ядете, ще дойдат най-лошите последствия. Него да не бутате.” Жената, като нямала страх, смела (ако страхът не беше приспан, щеше да се бои), не знае какво нещо е страх, смела, забрави, че Господ каза да не ядат от това дърво. Като погледна туй дърво, то беше толкоз хубаво, че си откъсна. Казват там, че са я изкусили. Както и да приказват, туй дърво беше толкоз хубаво, че като го погледна, дървото, то само по себе си започна да говори на нея. Дървото започна да говори, но тази змия беше увита около дървото и така заедно □ проговориха. (Как тъй дървото да проговори? Дърво е. Дърветата не говорят.) Казва: “Ние, дърветата сме тук, много умни сме, като нас няма. Който яде от плода, като Бога става всесилен.” Тогава – много лесна работа. Обаче щом яде, събуди се страхът у нея. Ражда се разликата. При яденето от това дърво един става силен, един – слаб.

Закон е: Силният винаги изнасилва слабия. Туй е едно от правилата. Щом човек стане силен, насилието е готово. Щом стане слаб, насилието ще дойде на гърба. Щом си слаб, всеки ще те насилва; щом си силен, ти ще насилваш. Понеже Бог е най-силният, Него няма кой да Го насилва. Той е свободен. Единственият, който е свободен, то е Господ, понеже няма по-силен от Него.

И така се събуди страхът. Виждаме двамата, Адам и Ева, се скриха. Адам се скри и Ева се скри. Не се скриха на едно място. И двамата толкоз се уплашиха, че тя се скри на едно място, а той – на друго. Дойде Господ да ги търси и навечер го намери под една шубрачка. Изкоби Адам и започна да трепери. Казва: “Чух гласа Ти, но се убоях, защото съм гол.” Чул гласа Адам. Адам и Господ тръгнаха и Адам започна да търси Ева. Той като викал Ева, да не чуе Господ. Казва: “Чух Те, срам ме беше да изляза, понеже съм гола.” Адам на Господа казва, че е гол, Ева на Адама казва, че е гола.

Аз говоря за същината на голотата. Всякога човек е гол, когато има работи, които не съзнава. Съзнава, че разбира, представя си, че знае. Сегашните хора по някой път мислят, че го знаят.

Ще ви наведе един анекдот. Невероятен анекдот е той. На един цар му се ревнало* да има грехи, които да не са пипани от човешка ръка. Търсил, търсил и най-после се явява един, който казва: “Аз мога да изтърка грехи без пипане.” Турил той един стан, турил въображаемо кросно, взел въображаеми прежди и започнал да тъче. Той все тъче. Праца царят своите министри да видят как върви работата. Всички казват, че се тъче платното, а нищо не виждат. Понеже той си маха ръцете, като че тъче, всички казват: “Тъче се.” Всички князе са се извървели, дошъл и царят. И той нищо не вижда. Казва: “Платното е много хубаво.” Намерил един голям шивач, най-знаменития. Изкарали въображаемия плат и той ушил на царя [грехи] от него. Царят въодушевен, трябвало да хвърли грехите си и да облече нови грехи. Всички пляскат, казват: “Много са хубави грехите.” Едно дете извикало: “Виж, царят е гол!” Всички го виждат, че е гол, а казват, че е облечен. Детето като погледнало царя, казва: “Гол е царят.” Вижда, че няма никаква греха.

Всеки, който носи изтъркани грехи, ходи гол. Онзи, който има знание, той се отличава. Той се справя със своите мъчнотии. Човек, който не може да се справи със своите мъчнотии, той е гол, голота има. Навсякъде, където не може да се справиш, гол си. Ако не може да се справиш със сиромашията, гол си. Ако не може да се справиш с богатството, гол си. Ако не може да се справиш с науката, гол си. Ако не може да се справиш със своите слабости, ти си гол човек. Те и преди, Адам и Ева, ходиха голи, но понеже бяха чисти, и бяха облечени, светлина имаха. Друго зрение имаха. После видяха, че са голи.

Сегашните хора виждат голотата повече. Ако един човек е чист, никога няма да обърне внимание на своята голота. Него занимават други работи. Или, ако е съвсем чист, ще издава от себе си светлина, голотата ще бъде покрита. Хората

* ревне ми се – нар. прииска ми се.

издаваха в рая светлина в себе си, която ги обличаше. Щом съгрешиха, светлината престана. Тогава явиха се линиите на тяхната голоота.

Лошо ли е човек да бъде гол? Питам тогава: защо художниците рисуват Христа гол, нито шапка, нито грехи, съвършено гол? Тъй са мускулите му. Значи донякъде рисуват Божествените Му грехи. Туй, което художниците рисуват, е тяхна идея. Идеята на художниците е една: човек трябва да бъде чист. Ние казваме: “Да се повърнем.” Да се не отричаме от сиромашията. Нас ни е страх. Сиромашията е свързана с гладуването. Всеки човек, който няма какво да яде, е сиромаш. И същевременно с туй причинява страдание. Казва: “Сиромаш ли си, ще гладуваш, богат ли си, ще ядеш.” Не всякога богатите хора може да ядат. Човек е богат, но е развален стомахът му.

Връщам се веднъж от Княжево за София. Двама богаташи се разправят, седнали в трамвая. Слушам, единият казва: “Не ми позволяват да ям.” – “Как, казва, кой смее да не ти позволи? Не си беден, ще ядеш, печени пражоли, кокошки. Кой може да ти забрани? Каквото ядене искаш, ще ядеш.” – “Стомахът – казва – не ми позволява.” – “А-а-а, стомахът не позволява.” Казвам: Има на човека нещо, което не се допуска; нещо се допуска.

Казвам: Образуват се три линии. Едната линия е пасивна, другата е активна. Пасивните неща правят човека инертен. Седиш ти, не ти се работи, казваш: “Не трябва да се работи.” И тъй човек изгубва своята еластичност. С години като не си ходил, после не може да ходиш. Стари хора има, дълго време като не ходят, че старият казва: “Дълго време съм ходил, сега почивам.” Седне старият и започва да почива. Аз обяснявам причината на старостта. Детето е пасивно. Вземем се семето от хамбаря и се посее. Старият човек е посящото семе. Като седне, в земята се загнезди, пуца корени, не може да се мръдне. Старият човек е собственик, на едно място е. Дърветата са първите, които учеха учението за собственост. Щом ти не може да се движиш бързо, ти си собственик, стоиш на едно място. Щом си подвижен, не си станал собственик. Детето, като го турят в земята, и то става собственик.

Казвам: Тази, пасивната линия, върху нея стават всичките движения. Докато ние се намираме под пасивността, която ни заповядва, ние не се движим.

Един англичанин ходил в Индия на лов. Англичаните изобило обичат спорта. Обаче като носел пушката, удря го един тигър, счулва му ръката, занася го на малките си (тя била тигрица). Като рече той да си повдигне главата, тя му натисне главата, казва: “Не се позволява да ми плашиш децата.” Той рече пак да си повдигне главата, тя дойде, натисне го. Тя учела малките си деца как да давят един англичанин, да бъдат смели. Те нямат опитност. На този англичанин му дошло на ум, че има пушка. Прицелил се и убива майката. След това казва: “Не ми беше мъчно, че ми счупи ръката”, но понеже му натискала главата, туй му било обидно. Защо той ще ходи да носи една пушка, да бие? Ние се извиняваме, че някой убил един вълк, една кобра. Ами когато убиеш една сърна, един елен, онази малката птичка, какво те оправдава? Няма никакво оправдание.

Та, казвам: Ние сме направени почти от три линии. Едни линии, които са хоризонтални, които показват едно пасивно състояние, инертност. Други линии, които са перпендикулярни на първата. После криви линии има. Хоризонталните линии преобладават у мъжа. В жената има повече кръгли линии. В мъжа активните, а пасивните преобладават у жената. В жените преобладават кривите линии. Кривата линия, това е пътят на най-малкото съпротивление. Жените по крива линия вървят. Вървят по пътя на най-малкото съпротивление. Затова е крива линията. Може да върви отвътре, но може тази линия да върви и отвън.

Следователно, от гледището на кривите линии, ако разглеждаме отвътре света, ще бъде вдлъбнат; ако го разглеждаме отвън, ще ни се покаже корубест. Ако пътуваме по тия линии, нас ни се струва, че са хоризонтални. Но в света такива дълги хоризонтални линии няма. Туй показва, че има кръг и понеже центърът е много далече на тази линия, то повърхността ни се вижда като хоризонтална. Линиите образуват препятствие. Перпендикулярните линии дават импулс. По хоризонталните линии се движи електричеството, а по

кривите линии се движи магнетизмът.

Следователно в жената, в кривите линии, има повече магнетизъм, а в мъжа има повече електричество. Понеже магнетизмът е необходим за електричеството като поле, дето да развие своята дейтелност, затова има съответствие между мъжа и жената, обмяна на силите на електричеството със силите на магнетизма. Понеже магнетизмът остава неразработен, електричеството носи в себе си Божиите семена, които може да се посеят в полето на магнетизма. В туй отношение мъжът и жената служат, за да се разработят ония гарби, с които човек е надарен. Чувствата са семена, които трябва да се обработят; мислите са семена, които трябва да се обработят и постъпките са семена, които трябва да се обработят. Една мисъл трябва да се обработи, за да ти стане ясна. Едно чувство трябва да го обработиш, да влезе в съзнанието в съприкосновение със самата мисъл. Ако имаш една бучка захар и близнеш с езика си, може да имаш отношение. Ако не близнеш, тя не може да има отношение към тебе.

Туй, както разглеждаме, животът е механичен. Искामе всички неща да ги придобием механично. Придобито е само туй, което е минало през човешкия ум, което е минало през човешкото сърце, което е минало през човешката воля. Само то в човека остава неговата способност. Всяко нещо, което не е минало през човешкия ум, всяко нещо, което не е минало през човешкото сърце и всяко нещо, което не е минало през човешката воля и човешката душа, те са чужди неща, отвън. Може да имаш милиони. То е заблуждение. Ти се самоизлъгваш, че си богат. Човек умре като умре, го оставят на Земята. Мислиш, че си красив. Утре това тяло го вземат и те изпращат. Казват: "Той умря." Туй, което умира, не е човекът. Човек никога не може да умре. Човек, направен по образ и подобие, туй, което е от Бога, Божественото дихание, не може да умре.

Казвам: Външната форма, което не е Божествено, умира. Няма нещо лошо в това човек да умре. Лошото е по някой път да умре вашата къща. Имате малка хижица, изгори. Това става причина да съградите по-хубава къща. И нея може да съборите, докато най-после съградите една къща от мрамор.

От мрамор като съградите, става нехигиенична. Тогава кои къщи ще бъдат най-здравословни? От стъкло ще има за в бъдеще, от хубаво прозрачно стъкло, през което светлината да може да минава. Ще турим малко тънко платно, с което да регулираме светлината вътре, ако искаме повече или по-малко светлина.

Та, казвам, ако искаме да възпитаваме човека. Модерно иска да възпитава човека.. Да се възпита човешкият мозък, най-първо трябва да започне да се възпитава човешкото сърце. И най-после трябва да се възпита човешкото тяло. Човешкото тяло може да се възпита чрез храната. Каквато храна приемаш, такова и тялото ще стане. Каквото чувствуваш, такова и сърцето ще стане. Каквото мислиш, такъв умът ще стане.

Сега, мисълта е свързана със светлината, сърцето е свързано с топлината, а тялото е свързано със силата. Светлината я виждаме, топлината я чувствуваме, и силата я опитваме и възприемаме. Като ни хване един човек с ръката, ти чувствуваш, той не е нито светъл, нито топъл, задържа те – значи този човек има сила. Какво нещо е силата? Туй, което нито е топло, нито е светло, пак то те държи. То е сила. Що е мисълта? Туй, което разкрива света пред тебе. Що е топлината? Туй, което възраства нещата. Да имате ясна представа. Следователно чувствата помагат да възродят в нас мисълта. Защото мисълта има качества. И мисълта, и тя трябва да расте. Растежът зависи от топлината. За да стане тази мисъл явна, зависи от светлината. Да добие собственост, да бъде самостоятелна, необходима е сила.

Та, казвам: За нас при сегашните условия необходима е за човека мисълта, необходимо е здравето сърце, силните чувства, здравите чувства, необходима е и силата. Значи на човешката гуша □ са необходими светлина, топлина и сила. [Светлината] се добива чрез мозъка, топлината се добива чрез сърцето, а силата – чрез тялото. Следователно ако ти чрез сърцето не може да добиеш топлина, ти си слаб човек. Ако ти чрез ума не може да добиеш светлина, ти си слаб човек умствено. Ако чрез тялото не може да добиеш сила, ти си слаб телесно. Всичките хора, за да не боледуват, трябва

да бъдат силни. За да не страда сърцето, трябва да имат топлина и за да няма противоречия за ума, светлина трябва да имат.

Сега това, което ви говоря, е толкоз отвлечено. Казвате: “Де е тази светлина? Де е тази Божествена сила?” На Земята светлината, топлината и силата приемаме от Слънцето. На физическото поле. Животните нищо не знаят от тази наука. Толкоз светлина, колкото им трябва, приемат; толкоз топлина, колкото им трябва, приемат и толкоз сила, колкото им трябва, приемат.

Някои от допотопните животни развиха силата. Някои от тия животни създадоха такива грамадни тела, по 32 метра дължина. Нашият салон е 18 метра дълъг. Приблизително два пъти по-дълги, отколкото е този салон, такива грамадни животни. Питам сега: защо ти е такова едно тяло? Как ще го храниш? Господ намери за непотребни такива тела, защото не ги направи Господ така големи. Господ каза: “Да станат животните” и те станаха. И като каза Господ, някои от тях направиха големи тела. Някои станаха много малки. Тези, които пожелаха големите тела, Той казва: “Много разности, безпредметно е.” Това животно е погълнато само с ядене. Един от тия големите мамонти, с 32 метра тяло, в България за 2–3 гена, в която гора влезе, ще унищожи цялата гора. И ако има десетина мамонти, ще унищожат всичките гори и няма да има гора.

Сега у нас са останали желанията на мамонтите. Не сме се освободили на Земята от големите работи. Всеки иска голямо богатство. Всеки иска милиони, 10, 20, 100 милиона. Всеки иска да бъде много силен, много голям. Колко силен трябва да бъде? Природата ни е дала с малко материя да развием голяма сила. Може да се развие. С малко материя може да се образува голяма светлина, голяма топлина, но трябва да знае човек как да я образува. За в бъдеще това ще му бъде наука.

Успехът на човека зависи от светлината, която се е образувала. Успехът на човека не зависи от външната светлина, която съществува в природата. Според светлината, която е в ума ти вътре, според топлината, която е вътре в

сърцето ти и според степенята на силата, човешката дарба се определя. Защото дарбите, които Бог турил, те растат при известни условия. Те растат при нормална светлина, при нормална топлина и при нормална сила. Някой път казват: “Защо Господ ме така направил? Господ ме надарил, за тия дарби няма достатъчно светлина, няма достатъчно топлина и сила, нищо не може да се развие.” Имаш отрицателно отношение, считааш този е учен, този е невежа.

Туй, което ние считаме невежество, то съществува въвн от природата. В природата няма невежество. Ти считааш, че едно дърво е невежа. Ти се заблуждаваш. Дърветата са толкоз учени, те са по-учени от нашите химици. Едно дърво е по-голям специалист. Един химик не може да направи една ябълка така вкусна. Туй дърво, което ти го считааш за невежа, прави най-хубавите плодове. Туй, глупавото дърво, като пусне корени, изважда оттам, отдето един химик никога не може да извади храна. Растението намира храна. Растенията знаят да съгъстват светлината и да образуват най-хубавите плодове. Много учени са. После казвате, че те не виждат. Много очи имат. Растенията имат не едно, а хиляди очи. На всеки лист имат по едно око. Ти като седиш при някое растение, мислиш, че не те видяло. Като идеш при него, растението знае какъв си. Има растения толкоз чувствителни, че ако се допре до тях един разбойник, те изсъхват. Те са толкоз чисти, че не живеят, преместват се на друго място, напускат къщата си.

Изсъхването уподобява на следния анекдот. Той е из християнския живот. В един манастир умира игуменът. Направил доста големи злоупотребления и като дошъл новият игумен на манастиря, сметките объркани. Започнал да се моли да гоиде стария игумен да оправи сметките, защото него държат отговорен. Като се молил, дошъл игуменът, но той бил в ада. Оправил сметките в манастиря, но там, дето стъпел кракът му, оттам насетне никой човек не могъл да стъпи в манастиря от воня. Всичките изоставили манастиря, от голямата воня никой не могъл да остане.

Казвам: Няма по-лоша воня от един грешен човек. Най-

хубавото ухане е праведният. Ако си грешен, започват от тебе да странят хората. Ако станат мислите ти негативни, не са чисти чувствата ти, не са чисти и постъпките ти, хората започват да те избягват. Чисти мисли имаш, чисти чувства имаш – всеки човек се приближава.

На всички се преподава учението. Казват: “Да идем в оня свят.” По този начин в оня свят не се отива. Тъй, както мислите, не се отива. За да идеш в училището, да се учиш в отделенията, детето най-първо трябва да бъде здраво и да бъде развито. Ако е малоумно, ще кажат: “Вземете си детето назад.” Ако си в гимназията, трябва да гържиш изпит. Ако си в университета, трябва да гържиш изпит. Ние, набожните хора, мислим да идем в небето, да ни приемат. То е място на чистота. Ако си умен и справедлив, може да идеш, но ако не си умен, тук на Земята ще останеш.

Често, като умре някой, ме питат къде е. Какво да им кажа? Аз си мълча. Преди години аз имах един познат, евангелски проповедник, може да ви кажа името, но не ви е нужно. Този човек беше недоволен, че е проповедник. Често на мене ми казваше: “Когато хората си уреждаха работата, аз пасях магарето на владиката.” С това искаше да каже, че е проповедник на хората. Когато хората си уреждаха материалните работи, той е проповядвал. После той стана търговец, но после чух, че се е самоубил. Дошъл и питат къде е. На никакъв оня свят не е. Имах една соба* и дошъл и 3 дена стои на кълонеца. Рекох: “Кое е по-хубаво: да пасеш магарето на владиката или да стоиш на кълонеца?” Казва: “Да ме върне Господ.” Казвам: “Добре, защо се самоуби, трябваше да изгържиш изпита.” Доста умен човек, красноречив, обаче в педагогическо отношение имаше криви разбирания. Той мислеше, че каквато и да е жена, може да я възпита. За да докаже своята теория, той се оженил за една хладнокръвна жена. Тя не обича да работи. Той вдига шум, тя не работи. После този педагог казваше: “Първата погрешка направих, че се ожених за жена, която не ме обича. Десет години си блъсках главата, не може да ме обикне. Той ще говори, ще кряска, всичко ще донесе, тя ще му каже: “Не се тревожи.”

* соба (от унг.) – *диал.* печка.

Той ще гоиде вкъщи и тя ще му каже: “Не се тревожи.”

Сега, по отношение на Бога. Ние по някой път искаме да заставим Бога да мисли за нас. То е невъзможно. Ние искаме да Го заставим да мисли за нас. Молим се, че каквото ние кажем, като не стане според както ние искаме, казваме: “Как да не стане?” Ако стане, мислим, че то е станало заради нас. То не е така. Ние имаме едно криво схващане. Онзи, любящият баща, преди детето да е поускало, той е подготвил [грехи], той ги носи и от туй, което е приготвил, даде му. Бащата е предвидил, че му трябва грехи и ги носи. Детето казва: “Дай да ги облека.” Искате туй, което Бог е приготвил, да ви го даде. Ти искаш да чертаеш какви грехи да ти ушийт, [с] какви плодове, [с] каква храна да те нахранят. Туй не е на място.

Сега какъв би бил животът ни, ако сме извън светлината, извън топлината, извън силата? То е най-големият затвор, в който човек може да бъде. А пък да имаме свободата да възприемем светлината, топлината и силата, то е най-голямата свобода, която Бог ни дал в света. Човек е свободен доколкото, доколкото в ума има светлина, доколкото топлината е в сърцето, доколкото силата е в тялото. Свободен е, като има светлина, топлина и сила.

Когато говорим, че трябва да обичаме, разбираме, че като обичаш, усилва се умът. Обич, която не усилва ума, не е обич. Ум, който не усилва сърцето, не е ум. Човешката воля усилва чувствата. Човешкото сърце става здраво. Сърцето, което чувства правилно, усилва ума. Ум, който е силен, сърце, което е силно, тяло, което е силно, умът, сърцето и тялото съединени образуват човешката сила. Тогава не схващайте работата така, че сърцето влиза в стълкновение с ума. Щом влязат умът и сърцето в стълкновение, всичките работи се спират. Сега имаме в света туй, голямото нещастие. Желанията са в стълкновение. Става стълкновение между ума и сърцето. Умът и сърцето са в стълкновение с човешкото тяло.

Първото нещо при възпитанието е: нормална Божествена светлина, нормална Божествена топлина и нормална Божествена сила, която трябва да възприемаме.

Та, казвам: Онези от вас, които искате да бъдете от

тия ученици, давам ви една задача сега. Цяла една седмица, до следния път, умът ви да не влезе в стълкновение със сърцето, сърцето да не влезе в стълкновение с ума, умът и сърцето да не влязат в стълкновение с тялото. Ако може да го направите, все таки ще има едно малко подобрене. Аз гледам какво е навикът. Плъе човек дето не трябва, по нивите се секне, по улиците се секне. Един наш приятел слиза в града и плъе по улицата, че го глобили. Ще извадиш кърпата си. Българинът е практичен, след като плъе, с крак го изтрие. Влезеш в някой салон, дето е постлано с килим, пак ще плъеш.

Със старите методи трябва да се ликвидира, да се започне с нови. Като ходиш, да си спял, да не виждаш погрешките, да може да виждаш само доброто. Като ходиш, да виждаш 3 неща: с ума си да виждаш, че са умни, със сърцето си да виждаш, че са любящи и с тялото си да виждаш, че са здрави, любящи. Всички други работи на заден план да бъдат. Най-първо като погледнеш, да знаеш, че имат светлина, имат топлина и сила имат.

Та, казвам: Лесна работа. Отива един индуски ученик при един от агентите да му предава знание. Агентът му казва само така: “Цяла седмица ще мислиш за всички други работи в света, за целия свят може да мислиш, само за едно нещо няма да мислиш – за носорога, за него няма да мислиш.” Казва му: “Това може да го направиш, само за една седмица.” Връща се ученикът след една седмица и казва: “За всичко не мислих, но през цялата седмица само за носорога мислих.” През цялата седмица мислил за носорога. Ще умреш? Ще умреш. Беднотия? Беднотия. Това *няма*, това е носорогът. За всичко друго мисли, само за носорога не мисли.

Казвам: Мислете за светлината, мислете за топлината, мислете за Божествената мисъл, за Божествените чувства, за Божествената сила, която се изявява в природата. Не трябва правилата. Може друг път да ви дам.

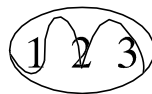
Най-първо тази школа започва с музика. По особен начин трябва да пеят хората.

Сега вие влизате тук в новата школа. Един мисли, че е жена, друг мисли, че е мъж, друг мисли, че е женен, че деца има. Вие не сте свободни хора. Дошъл си тук и мислиш

какво ще стане с децата; дошъл си тук и мислиш с жена ти какво ще стане. Тя те гледа, не търсите знанието, отвън гледаш. Мъжът гледа жена си и жената гледа мъжа си. Престанете да се гледате един друг. Ти като дойдеш, няма да мислиш, че жена имаш. “Който се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват.” Нито мъжът отива за жена, нито жената отива за мъж.

Казвате: “Какво ще бъде?” Не търсете външната светлина, не търсете външната топлина, не търсете външната сила, но онова, което Христос погръща – вътрешната светлина и топлина. Ти като разбираш вътрешната топлина, ще разбереш и външния свят, който Бог е направил. Бог, Който е вътре в нас, направил света подобен, според както е Той, по образ и подобие Свое. За да познаем един човек, трябва да имаме Божествената светлина. Сега някои гадаят.

(фиг. 31.2) Давам ви една задача да бъде щастлив човек. Който разбира тази задача, в царството Божие може да влезе и ангел да бъде. Който не я разбира, той ще бъде едно животно и тъй ще може да влезе. Който не я разбира, ще бъде едно гърбо.

Онова, което имаме сега, не е лошо. От туй, което имаме, е добро. Но доброто, което имаме, трябва да го напуснем. Ти, като малко детенце, имаш хубава количка. Но ти израснал си вече, ще напуснеш количката. Количката трябва да напуснем по една необходимост. Благодарим, че си излязъл. Колкото и да е красива и да ти е удобна, по-хубаво е на краката си да уповаваш, отколкото в количка да те возят. Ако цял живот те возят, какъв човек ще бъдеш? Като излезеш от количката, с краката си ще ходиш. Миналите блага, в които сме живели, трябва да ги напуснем. “Едно време аз тъй вярвах.” Едно време ти си се молил при един златен телец и си казвал: “Ваале, Ваале!” Един ден познаваш, един златен бог все таки е ценен. Ако е направен от 10, 20 или 30 килограма злато, днес колко струват те? От един златен телец ти няма да намериш туй, което търсиш. Ще намериш само

външните блага. Един бог, който не може да задоволи нашия ум, един бог, който не може да задоволи нашата гуша, не е никакво божество.

Казвам: Бог, Който е направил външния свят, Който ни задоволява, Него трябва да изучаваме. Всички други неща са второстепенни. Да имаме отношение към Онзи, Който внася светлина.

Тия възгледи, които всички имате, вие трябва да ги напуснете. Щастливи ли сте с тия възгледи? Не сте. Казва: “Аз много вярвам в Бога.” Той български не знае да говори хубаво, нито един език не знае да говори хубаво, а казва, че чрез него Духът говори. Не е никакъв Дух. Да говориш един език, трябва да го говориш хубаво. Казва: “Халя-хуля, халя-хуля.” Това не е нищо. Ако кажеш някоя арабска дума, или като кажеш “халя-хуля, халя-хуля”, знаеш какво значи това? На български какво означава? Най-лесното е, което не знаеш, може да плескаш. *Халя*, от него може да стане *хала*. Никакви езици не са това.

Три неща: светлина Божествена за ума, топлина Божествена за сърцето, сила Божествена за тялото. Това е новото учение.

Сега туй, което имате, е добро. Но по една необходимост трябва да излезете от него. Гъсеницата колкото и да е голяма, трябва да напусне тази форма. Всички трябва да напуснем материалния свят, в който сме живели по една необходимост. Каквото и да е, трябва да умреш. Значи старото тяло ще напуснеш, за да ти дадат ново. Казвате: “Умря.” Радвай се, че умря. Всички не скърбят, когато някой умре. Кога скърбим, когато някой умре? Когато умре, че ни завлече парите, скърбим. Не искаме да умира, докато не изплати. Ако има някой, който иска да ни направи добро, не искаме да умре. Онзи, който иска да ни направи пакост, искаме да умре. Във всичките разбирания нямаме трезва мисъл.

Ние трябва да желаем да живеят всичките хора, понеже са необходими заради* нас. Когато един човек умира отвън, умира нещо в нас. Когато един човек се ражда, и в нас се ражда нещо. Някои хора в света трябва да умрат, за да се

* заради – *диал.* за.

подобри светът. Някои трябва да се родят, пак за да се подобри светът. И когато се раждат хората, светът се подобрява, и когато умират хората, светът се подобрява. То е Божествено. Умираме. Защо? За да се подобри светът. Раждаме се. Защо? За да се подобри светът.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО
ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ПРОВОДИЛ.

*31-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 29.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ТРИ КАРТИНИ

“Добрата молитва”

“Зора се светла зазорява”

(Учителят преглежда темите и се смее. Показва една тема.) Този, който [е] нарисувал този крак, в него способността за формата не е развита. Общи линии на крака, но специалните линии ги няма. Пръстите не са правилни. Само крак да е. Обикновен човек. Тези, [които] не знаят да рисуват, са копирали крака. Този крак е гледан отдолу. Как го е рисувал? Този, който го е рисувал, е бил ясновидец. Това е добра мярка за обуца. Обущарят много хубави обуца може да направи. Като се нарисуват краката, може да се знае какъв е човек. Кракът издава човека. Тези, които рисуват крака, имат желание да рисуват, но не знаят как да рисуват. Не е лесна работата. Природата докато направи, взело □ много време.

Сега представете си, човек иска да бъде добър, иска да нарисува крак, не може да го нарисува. Някой път човек има някаква идея в себе си, не може да я представи отвън. Като рече да ги представя, смешни стават. Като рече да нарисува крака, не може. (Учителят показва друга картина [с] крак.) Този вече художник, хубаво е нарисувано. Хората се раждат, значи работили са в миналото. Който е работил, носи придобивки в себе си. Който не е работил, много малко носи.

Човек да опита себе си, какво му липсва. Трябва да се опита. Да говори, да види какво му липсва в говора. Да речеш да говориш, не е лесна работа. То е един сложен процес. Много способности вземат участие в речта. При това известни чувства трябва да вземат участие. В изкуството не е лесна работа. За пример, как ще представите идеята на доброто? То има линии. На лицето има линии на справедливостта и на краката има линии. Има линии, които показват честен ли е човек или не е, користолюбив ли е или не, умен ли е или не. Пръстите на краката са къси – показва, че човек е

двоен. Краката показват физическият човек какъв е. Ръцете показват духовният човек какъв е. И двамата на каква степен са на развитие.

Двояк е човек. Единият човек може да го опита като отражение. Физическият човек е отражение на духовния. Някой казва: “Той не знае.” Някой път хората са смешни. На всичките хора все им липсва нещо. Вярно е да си представим един предмет тъй, както са неговите черти. Природата е започнала да учи човека предметно. Хората не се изучават външно. Че, за пример, ходите и не обръщате внимание на вашия ход. Гледате някои хора вървят като гемии. Гемията щом е напълнена, тя зависи от външните условия, от платната, откъдето духа вятърът. Вземете един параход е самостоятелен, не зависи от външните условия, зависи от вътрешните. Гемията, която няма вътрешни условия, зависи от външните. Някои хора са повече зависими от външния свят, някой – по-малко. Онези, които не са напреднали, които не са работили върху себе си, зависят от външните условия. Щом се скъсат платната, гемията остава. При парахода може да се скъсат платната, но параходът ще ходи, има нещо, което го движи.

Ние сега казваме: “Каквото направи Господ.” Ние често се месим в работите на Господа. Някои работи направил Господ, сега останалото ние правим. Да допуснем, майката най-първо ражда едно дете, отглежда го. Първата година го облича, съблича, къпе го. Туй дете не е самостоятелно. И да иска да бъде самостоятелно, не може. Туря го в коритото, плаче, тя го обръща наляво, надясно, върдаля го в коритото, играе си с него. Или на гърба го туря, или на корема го туря, или по някой път на лявата, на дясната страна. Детето донякъде има съзнание, не е доволно, понеже туй дете не идвало за първи път. Било е някой философ, който писал книги, чел морал на хората, или бил някой цар, а сега майката си играе с него в коритото. То плаче, прави театър. Казва: “Не знаеш ли кой съм? Малко по-добре постъпвай.” Тя го вземе, обърне го на гърба, тя както си иска. Дошъл някой цар при някоя майка, която не е била царкиня, не знае какво е цар. Тя казва: “Аз имам една кукличка, нека да си поиграя.” Обръща тази

куклчка наляво, надясно. Пък този цар не иска да играе ролята на една кукла.

Казвам: За да бъдем самостоятелни, Бог ни оставя свободни. Трябва да работим над себе си. Сега, за пример, хората някой път не са търпеливи. Какво значи нетърпението? Един човек нетърпелив бърза. Той, ако е за училище, иска скоро да свърши. Отива един американец в Германия да учи философия. Понеже американците много бързат, отива при най-видния професор и казва: “Имате ли някой къс курс, че за 3–4 месеца да свърша философия?” – “Може, може – казва. – Когато Господ иска да направи една тиква, взема Му 6 месеца, а пък когато иска да направи един дъб, 100 години Му взема.” Туй, което за 6 месеца направиш, то е тиква. Това, което за 100 години правиш, то е дъб. Казвам: Ние бързаме да станем добри. Работата не е в бързането. Онова, което научиш, трябва да разполагаш с него.

Та, казвам: Най-първо, онези, които бързат, те нямат понятие. У тях времето не е развито. После, желанието да се проявят е много силно развито и бързат. Бързат, понеже не разполагат с много големи средства. Органически. Отива той, не иска дълго време да мисли. За да завърши за лекар, трябва 5–6 години и всяка година по 50, 60 или 70 хиляди лева на година. Толкоз пари няма. От икономически съображения иска по-скоро да свърши.

Казвам: Искаме някой път да бъдем добри. Нямаме ясна представа. Ние сме добри, но трябва да се проявим. Нищо повече. Искаме да бъдем добри. Но да допуснем, ти имаш една отлична цигулка, имаш един отличен лък, имаш и един отличен професор по музика. Тебе те е страх да учиш. Ако остане ти сега да правиш цигулката и сам да добиеш това знание, е невъзможно. Този професор ще ти предаде знанието, което с години се е наслоило. Трябва да носиш гарбата със себе си.

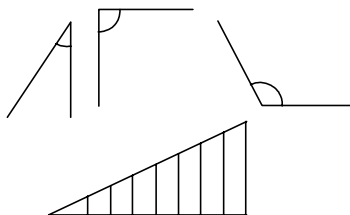
Казвам: Музиката не е само една гарба. Способност имаш да свириш. Някой може да свири на пиано, на китара, на флейта, но способност той трябва да има. Всяка една способност се отличава с особени качества. Вземете добрите хора. Знаеш колко разнообразни цветя са добрите. Но добри

има строги, сериозни, други добри са мекички. Някой добър е веселяк, някой не обича. Разни добрини има. Казва: “Добър.” Под добър какво се разбира? Добър човек разбирам: да не прави вече никаква погрешка в думите си, в ходенето си, в говоренето, в спането, в яденето, в мисленето, в пиенето, в обличането. Навсякъде съвършен. Туй разбирам добър. Като казват хората добър човек, разбирам външната страна. Има външна страна на доброто. При тия форми, тази добрина е външна. Вземете хората на света. Някои се обличат много хубаво. Щом дойдат до моралния живот, отвътре не са така добри. Отвън са добри, но отвътре не са. Духовните хора отвътре са добри, отвън не обръщат такова внимание. Дрехите им са оцапани, петна имат. Туй показва, че у тях способността, понятието за чистота е слабо развито. Ако някой мисли, че като религиозен човек трябва да обръща внимание на духовния живот повече, прав е. Но щом се носи нечисто, липсва му нещо. Вземете в съвременния живот войниците. Те трябва да обръщат внимание на грехите си, копчетата да са изчистени, на място, всичко да бъде в ред, всичко да е добре изчистено, да има ред и порядък.

Та, казвам: При сегашното възпитание нас ни липсва хармония в трите свята. На физическото поле като станеш сутрин, погледаш лицето си, забелязваш, че по някой път се явяват някои бръчки. Показват, че не се самовладаш. По някой път ще видиш, че устата ти е изкривена на една страна. Някой път някой човек си изкривява устата вдясно, някой вляво подига устата. Сега, забележете, в мъжете има една характерна черта. Той като срещне една жена, изведнъж ще завърти единия си мустак, после ще завърти другия. Туй неволно става. Завърти мустака си нагоре. Хубаво, каква черта е, като завърти мустака нагоре? Ако е момък, казва: “Разчитай на мене, всичко е уредено, всичко е направено.” На груг мустаците – надолу. Казва, малко песимист е. Щом мустаците са паднали надолу, песимист е. Този, на когото мустаците са нагоре, е оптимист. Като видите тези с дигнатите мустаци, у тях надеждата е силно развита; тези с пуснатите мустаци, надеждата у тях е слабо развита. Сега, това е за тези, които имат мустаци. Ами тези, които нямат?

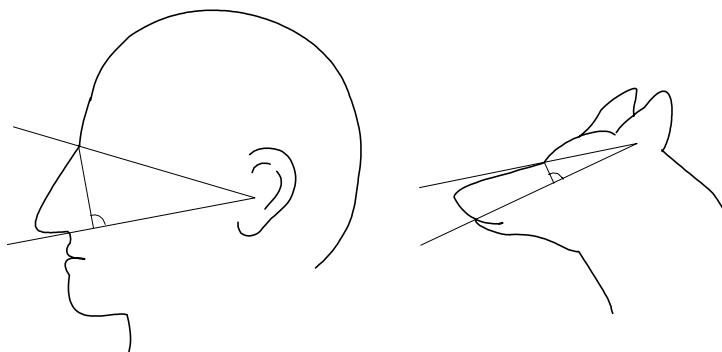
Сега, това са наслаявания. Нали геолозите изучават Земята, строежа на Земята по наслаяванията, които има. Всичките способности, всичките чувства оставят наслаявания по лицето. За пример, някой път се образуват, на едно чувство на общителност, то има свои наслаявания. Или ти си справедлив. Справедливостта има свое наслаяване, на челото туря белега. Тя всякога туря бележка [на тези], които са държали изпит по честността. Природата туря бележка. На някои туря една линия, на някои туря 3, на някои – 4, на някои – 5, 6. Показва разни степени на справедливост, която те имат. После, като се гледат очите на хората, всички не гледат еднакво. Някой те гледа, но погледът е надолу. Някой те гледа, но погледът е нагоре. Има цяла наука на баваризма. Познават се хората по очите. Художниците срещат най-голямата мъчнотия да нарисуват този фокус на очите. Искат да покажат, че някой човек е справедлив. Ако не може да прекара очите, че гледа нагоре, щом те гледа надолу, той не може да бъде такъв.

Та, казвам: То е едно вътрешно състояние. Туй пречупване е една сянка на човешките чувства. Защото справедливостта не е способност на човека, тя е едно чувство. Но умът регулира справедливостта. То е едно чувство, материал. Ти си справедлив, имаш материал да развиваш, умът ти вече се намесва. Кому колко да дадеш от ума зависи. Самият материал е образуван от чувствата. Справедливостта не иде от умствения свят. Божественият свят на сърцето седи по-горе от умствения свят на човека. Божествените чувства се намират горе на главата. Божественият свят е горе на главата. Човешкият е няколко стъпки по-долу от Божествения. Сега, аз ви говоря тези работи, те са отвлечени.

(фиг. 32.1) За един учен човек първият ъгъл има една мисъл, вторият – друга, третият – друга. В четвъртия ъгъл се поставя интелигентността на всички същества. Перпендикулярът показва всичките степени на интели-

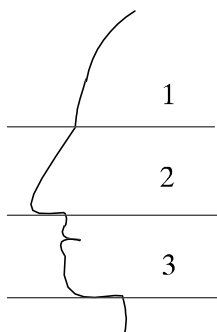
гентността. Ако от човешкото ухо прекарате една линия нагоре, перпендикулярът показва степенята на интелигентността. В кучетата ност е дълъг, но като се спусне перпендикуляр, малък е. (фиг. 32.2) Следователно колкото перпендикулярът е по-голям, толкова интелигентността е по-развита. В животните ност е дълъг, но не е наклонен. Обонянието в някои кучета, които гонят зайци или птици, е толкова развито, че след 2 часа намират къде е минал господарят им. Когато* у човека туй обоняние не е така развито силно.

Та, казвам сега: Най-първо трябва да развиете една справедливост. Когато вас ви обидят, знаете това. Казвате: “Обидиха ме.” Но когато вие обидите, не усещате. Чувствителен сте при вашата обида, не сте чувствителен при чуждата. За да бъде човек справедлив, трябва да бъде еднакъв. Както ти не обичаш да те обиждат, така бъди внимателен да не обиждаш никого. Не се произнасяй за никого. Ние нямаме право да се произнасяме за един човек, понеже не сме го създали ние. Той е едно творение на Бога. Един човек направил една скица на един човек. Казвате: “Не е художник.” Скицата е карикатура. То показва специфично едно състояние. Каква е карикатурата? Ще го направят смешен или гърбав, някакъв недъг. То не е човекът, то е едно негово състояние. Когато искат да нарисуват човека такъв, какъвто

* когато – разг. когато.

е, тогава се изисква изкуство да туриш всичките черти. Най-първо, за да нарисуваш човека, трябва да бъде разумен, челото трябва да нарисуваш. Туй разстояние от ушите до горе на главата трябва да знаеш колко трябва да бъде. Да видиш дали той е разумен, дали е справедлив човек, интелигентността му каква е. Мъдростта на човека е в челото. Разумността се изразява чрез носа, волята на човека се изразява в устата. Неговите мисли се изразяват в челото, неговите чувства – в носа и волята – в брадата. (фиг. 32.3) 1 е мъдростта,

2 – разумността и 3 – силата. Разумност, справедливост и доброта. 1, 2, 3 показва какъв е човекът, какво е отношението на Божествената мъдрост, на Божествената разумност и на Божествената воля на човека. Когато брадата е малка, волята е по-слабо развита. Зависи вече какви форми има. Ако брадата е широка, той е волев. Някой път брадата е остра – на физическото поле има подвижен ум, лесно се съобразява.

Сега, туй е картина. Представа 3 велики свята. Когато човек влезе в света на Мъдростта, той се намира в един мир, спокойствие, той усеща, че е господар, всичко е уредено. Щом влезе в света на Разумността, вече имаш всичките условия, каквото искаш да направиш. Ти в Мъдростта, в Божествения свят си като артист, гледаш онова, което е направено. Радваш се на общия труд на всички. Ти си като на едно изложение. Виждаш всичките картини, всяка картина те интересува, събираш богатство, радваш се на събраното богатство. В Разумността искаш да проявиш нещо. Туй, което ти е дадено да го обработиш, светлина има. Щом слезеш на физическото поле, търговец ставаш, продаваш от стоката, на една врата хлопаш: “Няма ли да си купите? Едно гърне направено имам, едно котле.” Дрехи имаш, шапки.

По някой път някои ваши идеи искате да ги прокарате. Искате да убедите някого, че някой човек е добър. Сега какво ви интересува, че е добър? Вие сте заинтересувани. Вие поне-

же го обичате, говорите заради* него. Не го обичате – ще му говорите, че той е лош. Пак сте заинтересувани. В единия случай заинтересувани сте в добрата мисъл, в другия случай имате едно неразположение, търсите погрешките. С тия работи ние се спъваме. За да се произнесеш за човешкия характер, ти трябва да бъдеш свършен. Ти може да виждаш погрешките на хората тъй, както своите, но не знаеш как да изправиш една погрешка. Я вземете да изправите нетърпението! Обичаш да кипнеш. Ти трябва да бъдеш спокоен. Каквото да ти казват за тебе, да бъдеш спокоен.

Имате един пример с Христа. Той имаше високо мнение за себе си, Син Божи, дошъл на Земята, казва: “Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.” Цяла една вечер римските войници се подиграваша с Него, плюха Го. Какво бе Неговото състояние, кажете ми? Ако Той беше извадил ножа и нахълцал всичките, да се освободи от тях, какво щеше да бъде? Сега, представете си, че ти може да ги нахълцаш, но има нещо, което те спира, казва: “Няма да го направиш.” Едно дете си играе с тебе, ти си юнак. То те бие с пръчка. Ти можеш само с една плесница да го заставиш да престане, но ти седиш и го гледаш как те бие. Или хвърля кал отгоре ти, седиш и го гледаш, [а] можеш да го ритнеш. Питам: какви са съображенията?

В системата на Питагора, когато ще приемат един ученик, поставят го на подигравките на другите ученици. Ако той може да издържи, тогава го приемат. Ако не може да издържи, не го приемат. Някой път започнат хората да ти се подиграват, сиромашия дойде, болест дойде. Някой път някоя болест дойде, той не иска да признае, че е болен. Някой път пожълтял, езикът побелял, иска да каже бяла лъжа. Разстроен е стомахът, очите пожълтели, иска да се извини. В ума му, в сърцето му, в тялото му има нещо, което му липсва. Ние имаме една задача. Седиш ти начумерен. Гледай спокойно. Умира някой, казваш: “Мъчи се.” Човек, който умира и се мъчи, значи не е свършен. Да каже: “Събирам си багажа, умирам.” Да си събере багажа, да иде на онзи свят. На курорт

* заради – *диал.* за.

оти́ва. Съберат се всичките, плачат, казват: “Замина́ва.” Замина́ва за някъ́де, не знаят къ́де оти́ва. То е положението на едного, когото арестуват, карат [го] някъ́де да го съ́дят.

Сега нека разгледаме живота в неговата положителна страна. Земята е едно училище. Човек е пратен да се учи. Вие сега сте дошли да се учите. Някои от вас искат да бъдат учени, философи. Хубаво е, не е лошо. Някои от вас искат да бъдат големи певци. Хубаво е. Някои от вас искат да бъдат здрави. Тук ще ви се даде адресът, в кое училище да постъпите. Аз може да ви дам адреса в кой университет, къ́де да постъпите. Но тук тези работи няма да ги научите. Както е челото построено, нищо не значи. Трябва да ви заведе в света на Мъдростта. Може да имаме доста картини с плодни дървета. Това не е наука. Гледаш плодовете на картината, гледаш изворите, но в действителния свят, за да имаш ясна представа, трябва да сте във връзка.

Казвам: Във всинца ви трябва да има едно желание най-първо да сте в съприкосновение с Мъдростта. [Тя е] туй, в което сме обгърнати, тя е горе и долу, навсякъде. Разумността е туй, с което в дадения случай може да си послужиш. Мъдростта е среда, Разумността е условие, Волята, това е една възможност. Мъдростта е среда, както рибата е потопена във водата. Разумността е условие. Водата за вас не е среда, но условие. А пък Волята е една възможност.

Та, казвам: Най-първо трябва да бъдеш потопен в Божествения свят и този свят трябва да стане условие заради тебе и най-после да имаш възможност да приложиш в малък размер. Искаш да бъдеш добър. Че ако един пътник мине и не знаеш да се обходиш с него, де ти е добрината? Ти имаш котка вкъщи, имаш кон, един вол, ти вече имаш обхода. Аз като те гледам как постъпваш с коня, зная как ще постъпиш с мене. Като влезеш в градината и те видя как постъпваш с цветята, така ще постъпиш и с мене. Ако ти с цветята не се отнасяш добре, твое отношение и към мене ще бъде същото. В малките работи трябва да бъдем внимателни. Ако дойде един цар, ти добре ще го приемеш, ще го нагостиш, добре ще се облечеш. То е принудително. Като дойде един

цар, ще станеш от стола, ще го поканиш; като дойде някой бедняк, ще кажеш: “Какво искаш?” Защо единия посрещаш добре, пък другия зле? Казвам: Господ дошъл в Своето величие, ставаш Му на крака. Във втория случай се скрил, ти не Го познаваш, казваш: “Какво искаш, какво търсиш?”

На вас съм ви привеждал този пример. Един цар искал да опита колко са умни неговите министри. Оставил царството за 10 години. Повикал министрите и на всеки дал какво да прави. Като взели властта, започнали да живеят както те разбират. Той се преоблякъл като просяк и веднъж в годината отивал да проси при всеки министър. След 10 години като се върнал царят, направил едно угощение на министрите си и им дал подаръци на угощението и на всеки одного поставил нещата, които той му дал.

В живота вие ще намерите точно това, което вие сте дали. Дарбата ще ви бъде, нищо повече. Ако човек в мъдростта работи честно, справедливо, съзнава, че е дошъл да се учи, не само да прекара живота си. Всеки един човек, до когото ние се докосваме, ние придобиваме нещо, или положително, или отрицателно. Привличаш се при един музикант, той ти предаде нещо от себе си. Дойде един любящ човек, той ти предава нещо от себе си. Дойде някой разумен човек, той ти предава нещо от себе си. Всеки човек ти предава от онова, което има. Едно растение ти предава от онова, което има. Не мислете, че растенията не предават. Всичко в природата е проводник на Божествените благословения. Който знае да приема, ще се ползува; който не знае да приема, няма да се ползува. Какво ще ти донесе една кобра? Едно малко докосване с отровата и в 1–2 минути ще свършиш. По някой път вие говорите лошо за дявола. Той е кобра. Вие си позволявате да говорите, но той като те клъвне, ще се свърши с тебе.

Та, аз съм привеждал пример с дявола. Един добър човек обичал да хули дявола. Казва му: “Внимавай да не говориш лошо за мене, понеже всичко, което хората имат, аз съм причина. Нямаш право да ме обиждаш. Ако майките раждат деца, причината съм аз. Ако съдиите имат подсъдими, причината съм аз. Ако адвокатите защитават, причината съм

аз.” Този казва: “Нищо не си направил.” Искал дяволът да му покаже, че е умен. Турил едно желание в него да си има едно магаре. “Жена – казва –, искам да си имам едно хубаво магаре.” Отива на пазаря, гледа, един продава едно магаре много евтино. Зарадвал се, вижда хубаво магаре, ушите оперени, юлар хубав. Дяволът бил скрит в това магаре. Купил го и го завежда на чешмата да го пои. Чешмата имала два чучура и магарето влиза в чешмата и през чучура му се виждат ушите. Отива друг на чешмата и му казва, че неговото магаре влязло в чешмата и му вижда ушите. Онзи нищо не вижда и взема, че го набива. Казва на втори, но и той го набива. Като го били няколко души, той казва: “Виждам, виждам, но ме е страх да кажа.”

Питам: Ако си видял, че едно магаре е влязло в чешмата, трябва ли да разправяш? То е аномалност, то е илюзия. Сънувал си някой сън, искаш да убедиш хората, че си видял Господа. То е магарето в чешмата. Казва: “Аз видях снощи Господа облечен в шопски дрехи.” Магарето влязло в чешмата. Остави магарето, не говори за магарето. Каквото си видял на сън, не е вярно. Вярно е човек да гоїде при тебе, да ти говори. Като си гладен, да се наядеш; нямаш знание, да гоїде знанието; болен си, да оздравееш. Ти си болен, гоїде някой и казва: “Твоята работа ще се оправи.” Но не се оправя. Оставете се от тия заблуждения. Реално е туй, което съзнаваш в себе си. Туй, което гържи тялото ти в изправно положение, туй, което гържи сърцето ти в изправно положение, туй, което гържи ума ти в изправно положение. Реално е това, което схващаш за себе си. Реално е за вас, което вие схващате, разположението, което вие имате. Туй разположение, което остава във вас, то е ваше благо.

Казва ми някой: “Кажу ми погрешките.” Мене не ме интересуват погрешките на хората, мене ме интересуват гърбите, които Бог е вложил, и онези благородни чувства. Какво те са направили, то е тяхна работа. Мене ме интересува само това, което аз мога да направя. Онова, което не мога да направя, то е непотребно.

Та, сега, като ви гледам, някои казвате: “Какво ще се прави?” На някои от вас по лицето се чете едно недоволство,

на което физическият свят е причината. Апартамент нямате, грехи нямате, хляб нямате, масло нямате, кон нямате, автомобил нямате, недоволен сте. Някои се чувствувате, че имате дарби. Не сте ги проявили. Някой художник нарисувал нещо, недоволен е. Това недоволство е от друг характер. До ушите е недоволство. Всичкото зло е до ушите. Над ушите е всичко добро. Под ушите е всичкото зло.

Казвам: Във физическия свят не може да имаме това, което искаме, и в духовния свят не може да имаме това, което искаме. Защото те са условни светове. Те са светове на знанието. Ще придобиеш туй, което ти трябва. В света трябва да знаеш как да употребяваш огъня, трябва да знаеш как да употребяваш водата. Тебе ти трябва пар. Ако добре ги употребяваш, е хубаво; но ако зле ги употребяваш? Огъня ако добре го употребяваш, добро може да направиш; ако зле го употребяваш, зло ще направиш. Само като влезеш в Божествения свят – то е светът на плодовете –, само в Божествения свят ти ще почувствуваш какво нещо е човек. Другото е училище. Не съжالياйте. В училището може да направите много погрешки, хиляди погрешки може да направите, докато един ден станете един отличен художник, докато един ден станете отличен цигулар. Или докато един ден добиете безсмъртието, да имате едно тяло да не остарявате. Сега имате едно тяло, което трябва един ден да го напуснете. Значи ще направите друго тяло. Вие в този живот ще пригответе материал за едно ново тяло, тъй нареченото Божествено тяло.

Та, казвам: Трябва да ви радва възможността каквото може, да направите. Днес трябва да ни радва възможността за доброто, което може да направим днес. Днес трябва да ни радва разумността, която може да проявим. Днес трябва да се радваме на мъдростта, която може да влезе. Единствено може да влезем в областта на мъдростта. Божественият живот да потече, разумният живот да потече, волевият живот, и най-после човешкият живот да потече.

Животът на хората е брадата; животът на ангелите е областта на носа; Божественият свят е в челото. То са като емблеми. Челото е Божественият свят. Носът е ангелският

свят и брадата е човешкият свят. За себе си туй да знаете. Като човечеци да имаме една уста добре сформирана, като живеем, да не нарушаваме ангелския свят. Ангелският свят е в областта на носа. Те са го дали подарък. Челото е Божествено.

Сега вие искате да умрете и да идете на оня свят. Ако ти като живееш, не може да умреш и пак да живееш, ти в оня свят не може да идеш. Ти тук трябва да умреш и пак да живееш. Щом умреш, заравят те в гроба. Ти пак няма да идеш. Ще умреш тъй, както Христос умря и ще възкръснеш. Той възкръсна и се яви на учениците. Казва: “Дайте Ми да ям.” Дойде между тях, понеже Го обичаха.

Светът, който го обичаме, е видим заради нас. Нещата, които не обичаме, са невидими. Ако искате да бъде видимо нещо, трябва да имате любов към него. Тази любов, която прави нещата ясни, тя дава мъдрост; тази любов, която дава разумност, тази любов, която усилва волята, тя е любов. Това е Бог в света. Когато аз говоря за Бога, разбирам туй. Като мисля за Бога в света на Мъдростта, не да видя Неговата форма отвън как ми Го представят по човешки. То е друг въпрос. Влизам в един уреден свят, дето няма противоречия. Щом говоря за Бога, Разумността всички условия ни е дала, има какво да работим. В човешкия свят да се запозная с предметното учение. Човешкият свят е предметно учение. Затуй се срещат всичките хора.

Вие както седите, музикално не сте наредени. Този, който ви строил музикално, има голям дисонанс. Някой път седите някъде, трябва да се изместите. Според мене, ако разбирате, никой не трябва да седи на едно и също място. Трябваше да обикаляте всичките столове, за да бъде според системата. Днес ще седите на един стол, утре – на друг, без да сте в противоречие. Навсякъде ще обикаляте, ще има движение. Сега вие сте в статическо положение. Сега всеки казва: “Туй е мое място.” Божественият свят не е обоснован на туй положение. Туй положение сегашното е статическо. За да се местите, трябва голяма разумност. Ако мъдростта не дойде, ако разумността не дойде, тогава да се местим.

Казвам: С какво ще привлечете вниманието на Христа?

Или на Господа с какво ще привлечете вниманието? Момата ще привлече вниманието със своята красота. Може да привлече вниманието със своите очи, може да привлече вниманието със своя нос, със своята уста. Устата може да □ са хубави, ръцете може да □ са хубави. Може да привлече вниманието с краката си, с хубавите си мисли. С линиите на тялото си може да привлече вниманието. Като поглеждам живота на един човек, това е животът, с който трябва да се влезе. Само през очите може да се влезе в света, дето този човек живее. Само през ушите може да се влезе, само през носа може да се влезе. Те са пътища, през които ние влизаме в Божествения свят. Ако се затворят очите, светът на светлината ще се затвори. Ако се затворят ушите, светът на звука ще се затвори. Ако носът се затвори, затваря се светът на мириса. Петте сетива са 5 врати, през които ние влизаме в този свят. Всеки трябва да владее погледа си.

(фиг. 32.4) Каква е разликата между едната и другата уста? (1) е по-активна. Тази линия показва, че има много желания, които не са под контрола. Има добри желания, но не са под контрола на неговата мъдрост. (2) Желанията на този са под контрола, но не ги е възпитал още. (1) Произвел

1

2

ги, но не ги произвел на място. Поставил цвета, но този цвят не е поставен на място. (2) Тази брада е по-голяма, отколкото трябва. Туи показва ред поколения, които са живели, 100–200 поколения, които са живели, не само живота на един човек, но човек трябва да стане господар на онова, с което разполага. Може да имаш пари 100 милиона. Парите,

с които разполагаш, са твоят капитал. Може да имаш много идеи. Идеите са твоят капитал. Другото [е] потенциал за бъдеще.

Казва: “Той [е] гениален човек.” Гениалността, с която

то разполага в дадения случай, е важна. Може да направиш едно добро дело, то е гениално. Но не знаете колко мъчно човек става гениален. В гениалността трябва да изпълните най-мъчните пиеси. Разправят един случай за Паганини, като се прочул като гениален, тези гениалните творци направили едно парче толкова сложно, че да не може да го изсвири. Дали му едно угощение и му казват: “Ще ни бъде много приятно да изсвирите това.” Той видял, че е една клопка, да видят дали ще може да го изсвири. Той го изсвирил изведнъж, без никакви мъчности.

Гениалният човек всичко може. Талантливият ще каже: “Дайте ми време.” За обикновените хора векове са потребни, за талантливите – десетки години, за гениалните – една година. Ако ни са потребни векове, обикновени сме. Ако трябва 10 години, талантлив сме. Ако една година ни е необходима, гениални сме. То е само фигура на речта. Тези работи, които стават лесно, то е за гениалния човек. Туй, което иска усилия, е за талантливия. Работата е за гениалните хора, трудът е за талантливите, мъчението е за обикновените. Обикновеният човек слиза надолу. Талантливият се качва нагоре. Гениалният работи, той е вече в Божествения свят. Имате една ясна представа.

Казваме: “Мъчим се.” Под думата *мъчение* разбираме слизане надолу в света да се учим. Талантливият започва да се качва, труди се. Сега няма нито един от вас, който да се мъчи. Вие всички се трудите. Влезли сте в училището на талантливите, затова трябва да се учите. За гениалните то е бъдещето. По-хубаво училище за талантливите няма. Използвайте условията, да развиете онези таланти, които Господ ви е дал, да развиете онова, което Господ е вложил във вашата душа. Всичките добри желания да ги реализирате.

За талантливия човек старост няма. Да ви не плаши старостта. На старостта □ пейте. Какво нещо е старостта? Щом дойде старостта, тя е на обикновения човек. Тя казва: “Ти трябва дома да си почиваш.” Щом станете стар, казва: “Да си починеш.” Старият иска да си легне. Детето и на леглото да е, като се събуди, иска да стане. То стане, падне, захваща

се за предметите, ходи от предмет на предмет по стената. Като проходи, казва: "Победих." То е младост. Ако вие не може да победите една ваша естествена слабост на вашия ум, да кажете: "На четири крака няма да ходя"... Вие чувствувате вече една радост. Някой от вас не може да пее. Някой от вас не може да рисува. Нека рисува. Всеки има възможности. Да използваме Божествените възможности, които Бог е вложил в нас в училището на талантиливите. Ако в сегашния живот тук не използвате възможностите, как ще ги използвате в другия свят? Някой от вас казва: "При ангелите ще идем." Ти малкия огън не може да издържиш, как ще издържиш големия? Ангелите знаят да се разправят с този, Божествения огън. Нервната ви система не може да издържи на тяхното знание, на техните трептения, не може да издържите този поглед, тази мисъл. Един ангел, за да дойде, трябва да се приспособи на твоите условия.

Някой път с някоя муха правя опит. Най-първо Бог не взема силните да ме накара да я обичам. Виждам какво желае мухата. Дойде някоя муха, кацне, казва: "Има ли нещо за ядене?" Взема малко медец, поставя на ръката си. Като дойде, започне да ме гледа, но не ме вижда. Казва: "Тук има едно разумно същество." Какво ли ме мисли? Тя ме мисли като голяма муха. Гледа, иска да ме види, не може да ме види. Направя ме на муха. Аз изследвам, тя се движи, обръща се. Като вземе меда, замине си, казва: "Благодаря." Питам: Какво ми остави мухата за доброто, което аз ☐ направих? – Да ви разправа на вас този пример, един сложен да имам. Сега аз не щях да ви разправам за тази муха, ако не бях правил опит. Дойде някой човек, направи ти едно добро. Ти като вземеш всичкото благо, което ти дава, заминеш си. В бъдеще тази муха един ден ще се върне и ще ми направи една услуга. В моя ум с тази муха аз съм на изпит. Едно разумно същество ме изпитва, то взело тази форма, да види как аз ще се обхождам. Тази муха е само форма, зад нея има едно разумно същество. Един ден това същество ще се яви при мене, ще ми направи една услуга. Аз зная, то е, туй разумно същество ми прави доброто, не онази муха, на която аз турих една капчица мед.

Казвам: Всяко малко добро, което направите в света, един ден ще жънете плода. В умствено отношение, в духовно отношение и във физическо отношение каквото направите, туй малкото добро ще даде плод на вас.

Казвам: Не щадете, направете добро на една малка муха. Ти напишеш една буква *л*. Мислите ли, че тази буква *л* не е на място? Ти не можеш да проявиш любовта, ако не можеш да напишеш *л*. Ти не можеш да [проявиш] мъдростта, ако не напишеш *л*. И ако не напишеш *и*, не може да проявиш истината. От *л* как ще напишеш зависи как ще проявиш любовта. Като напишеш *л*-то, ти ще се издадеш дали ти обичаш или не. Като напишеш *любов*, от първата буква зная дали обичаш или не. Ние се издаваме, без да знаем. Невидимият Бог, още като мислиш, като говориш, като произнасяш първата дума, знае какво е в сърцето ти. Ще идеш при Него с всичката чистота на сърцето си, ще идеш при Бога с всичката чистота на душата си. Ще благодариш, не с едно недоволство, но с доволство.

Ще кажеш: “Сега Господ мене ли намери да страдам? В този свят да се мъча, в тази стая, в тази кухня. Защо не погледне на мене?” Седиш, даваш уроци. “Малко пари трябваше да ми даде.” Мърмориш, после казваш: “С мене не се отнасят добре, всички ме нагрубяват, и баща ми, и майка ми, и братята ми. Що ме прати в този свят?” То всички тия неща са за другия свят. То е предметно учение. Баща ти, майка ти, е предметно учение, братът ти е предметно учение. Те са характери, ти ще ги нарисуваш такива, каквито са. Сприхав си. Баща ти е серт. То е добро. “Майка ми е мека.” То е добро. “Имам слуга разсеян.” То е добро. “Аз съм малко развлечен.” То е добро. Всички сме на място. Но развлеченият е на място, кога? Сприхавият кога е на място? Ако искате печката да я разбутате, каква искате да бъде? Искате ли кротка да бъде или сприхава? Сприхавият само за печката е на място. Дето няма печка, той не е на място. Като иде на друго място, пак иска да трака. Погрешката е там.

Да оставим сега. Използвайте училището на талантите за вашето повдигане, да се облагороди умът ви, да се облагороди сърцето ви, да се облагороди душата ви. Всичко онова,

което Бог е вложил във вас, да му дадете ход да се развие. То е ценно.

Всеки, който дава ход на гениалността, се свързва с Божествения свят. Който дава ход на таланта, се свързва с ангелския свят. Който дава ход на обикновеното, се свързва с човешкия свят. Хората са обикновени, ангелите са талантливи, Божественият свят е гениален.

Използвайте хубавите условия, които имате всеки ден. Бъдете в душата си, в духа си, в ума си, в сърцето си благородни на онова, което имате. Стремете се да бъдете благородни. Не е лесна работа, трудна работа е. Трудна работа е човек да бъде доволен.

В този живот вие имате една задача. Да представите пред Бога един отличен ум, да представите пред Бога едно отлично сърце и да представите пред Бога една отлична воля за работа. Те са три картини, които трябва да изнесете на изложението, което ще има горе.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*32-ра лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 6.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ПРИМИРЕТЕ СЕ СЪС СЕБЕ СИ

“Отче наш”

“Мога да кажа”

За следния път напишете една права линия от 5 см. Начертайте един остър ъгъл от 30 градуса, един ъгъл от 90 и един от 180 градуса.

Ако начертаете един ъгъл от 180 градуса, ще бъде една права линия; направете го 190 градуса. Начертайте един четириъгълник.

Вие сегите някой път, искате да бъдете здрави, щастливи, много работи искате, но не знаете как се добива щастие. Вие искате да мислите добре, но не знаете как се добива правата мисъл. Вие искате да ядете баница, но не знаете как се прави баница. Някой знае да разточа баница, друг знае да я яде. Няма нито един от вас, който да не знае да не яде баница. Някои знаят как да я разточат. Не зная колко души от вас могат да разточат една хубава баница. По някой път вие сегите и мислите, че много знаете. В какво седи знанието ви, не можете да си представите. Казвате: “Той голяма глава има.” Че колко е голяма главата? На някои главата е 19 сантиметра в дължина, има някои, които имат 21, други – 22 сантиметра, някои имат 15, 16, 17 сантиметра ширина и височината е 15, 16, 17 сантиметра. Знайте какво се крие в тия числа. Какво се крие в 19, в 21 или 22 сантиметра или какво се крие в 15, 16 и 17. Тук имате повторение на същите числа, но в друга посока. Тия числа вървят в 2 противоположни посоки. Едната е хоризонтална посока, другата е перпендикулярна. Ако вие трябва да пътувате по една хоризонтална линия, лесно е. Лесно е да извървите 15 километра, но ако вървите нагоре 15 километра. Казвате: “Лесна работа.” Лесно е хоризонтално да изходите 15 километра, 16 километра, нагоре!

После, занимава ви друг въпрос. Сега още не знаете защо

сте дошли на Земята, не сте много от способните. Колцина от вас знаете Библията наизуст или колцина знаете Евангелието наизуст? Много знаете. Но ако ви попитам 10 глава, 5 стих от Иоана какъв е, или от Исая 45 глава, 10 стих какъв е? Имате някакъв възглед за себе си, после сте недоволни, че Господ не ви е направил такива. Че Господ много работи е направил! След като мислил, мислил, най-после намислил да те направи в тази форма. Ти не си доволен от формата. Каква форма искаш да ти даде? Господ като човек щеше да те направи или мъж, или жена, или дете. Господ може да те направи господар, може да те направи слуга.

Сега, това са идеи. Ти искаш да бъдеш господар, но в света щом се родят двама господари, стълкновение се явява. Щом се явят двама мъже, стълкновение става. Щом се явят две жени, стълкновение става. Щом се явят две деца, стълкновение става. Ако децата са мъжко и женско, не са еднакви, стълкновение няма, но ако са две момчета, стълкновение ще се яви. Или ако са две момичета, пак стълкновение ще се яви. Вие не искате да знаете защо е така. Трябва да знаете да се пазите.

Вземете в аритметиката, казвате: “Лесна работа е да смята човек.” До колко може да смятате? Всичките науки, знанията на хората се ограничават. Хората знаят в аритметиката 27 числа. Отначало 27 и 10 в края. Между 27 числа и 10 на края знаете ли колко числа има? Помеждината колко числа има? Ако тия числа се напишат, ще се образува едно пространство от 1800 километра. Това ще бъдат 360 милиона. Туй число, някой математик направил някое изчисление. Човек, който знае това число, той всичко знае. Той ще знае какво става във Вселената, той ще знае защо се ражда и защо умира. Ще знае всички работи защо стават в света.

Вие казвате, че сега се готвите за оня свят. Казвате: “Малка работа.” Искате да знаете баща ви какво прави в оня свят. Вие си представяте баща си с вежди, с очи, с уши, ни помен няма. С тялото няма помен, туй тяло останало тук. Баща ви излязъл, вие започвате да плачете за неговото тяло. Плачете за неговия автомобил, с който той се е возил. Счу-

пил се е автомобилът на баща ви, той ходи пеш. Хората, като се счупи автомобилът, пеш ходят. В автомобила седи на креслото, вън от автомобила какво прави? Изправя се и ходи. По-преди в автомобила седеше. Сега автомобилът седи, той ходи. Сега казвате: “Как е тази работа? Де да зная, че автомобилът седи счупен, не върви.” Колелата не се мърдат. Понеже автомобилът не се мърда, баща ви казва: “Той ако не се мърда, аз ще се мърдам.”

Съвременните хора всички са станали много обикновени. Учените и религиозните толкоз са учени. Казват: “Да бъде добър човек.” Какво е доброто? Как се добива доброто? “Справедлив да бъда, умен да бъда.” Какво придобиваме, ако ние сме добри? Какво добиваш? Живееш на Земята и представете си, че живеете за един [ден] само, от изгрева на Слънцето до залеза на Слънцето, живееш само за един ден, след туй не знаеш накъде. Имаш 100 лева в джоба си, за какво ще ти послужат? Ще си купиш хляб с тях, ще си купиш круши, ябълки. Може да си купиш млечице, масълце (то беше в хубавите времена), можеш да си купиш рибица, скумрия, можеш да си купиш тлъста кокошка, някое агънце. Представете си, че са евтини работи, едно агне – 15 лева, една кокошка – 3 лева, маслото – 2,50 лева, сиренето – 1,50 лева киломо. Тия пари имаш и си осигурен от сутрин до вечер. Какво ще правите, като изгрее Слънцето? Най-първо станете сутрин, събудите се, хванете юргана и питате се защо сте дошли на Земята. Не знаете. Защо изгрява Слънцето? Всички не ставате в едно и също време. Всичките нещастия на хората произтичат от това, че не стават точно на време, когато нещата трябва да станат.

Сега всички знаете, че трябва да се направи добро. Не да знаеш да направиш добро, но да знаеш кога да го направиш. Всички тогава да ядем, но трябва да знаем кога трябва да ядем. Всички знаем да мислим, но да знаем кога трябва да мислим. Всички трябва да знаем как да ходим, но трябва да знаем да ходим; но зависи още като тръгнеш, ще се определи и види работата ти. Като тръгнеш, с кой крак ще тръгнеш, как ще свиеш крака си; от свиването на крака ще зависи ще сполучиш ли или не. Като речеш да свиеш ръката си, от

поза ъгъл зависи. От свиването на ръцете и краката зависи твоите работи ще бъдат ли успешни или не. Ти не знаеш това. Като го видя как трябва, зная, че нищо няма да излезе. Целия ден ще мязате* на онзи българин, който казал на жена си така: “Жено, аз ще ида на лозето.” Казва жена му: “Ако е рекъл Господ.” Казва: “Казал–не казал Господ, аз ще ида с мотиката на лозето. Това да знаеш, Стоян Пинджурски ти казва.” Било турско време. Хванали го турците когато тръгнал на лозето с мотиката, разкарвали го целия ден. Дошъл на вратата посред нощ и казва на жена си: “Жено, ако е рекъл Господ, отвори!”

След като ни разкарват всичките несгоди на живота, казвате: “Отвори, ако е рекъл Господ.” Какво е казал Господ? Господ е казал, че трябва да учиш. Вие сегите. Вчера дойде и ме пита един: “Дошъл – казва – тук един султан, принц. Защо е дошъл?” Рекох: “Отгде да го зная?” – “Хванал къща за 12□000 лева.” Казвам: “Не зная.” Дошъл някой принц от Иран, питат ме защо е дошъл. Нито един от братята не е дошъл да ме пита защо се е родил, какво да прави и защо е дошъл на Земята. Защото е лош човек, нищо повече. Щом е дошъл един лош човек, черен, вкъщи, щом дойде вечер, тогава няма условия, тогава казва: “Хайде в нощта, да спиш.” – “Ще запаля свещ.” Ти ще запалиш свещ, но никаква работа отвън не можеш да свършиш. Един чер човек ви срещне в живота. Вие какво очаквате от него? Черните хора какви са? Черното показва, че черните хора направиха прегрешения. Когато човек не мисли, прави прегрешения. Когато човек не чувства добре, прави прегрешения. Когато не ходи човек, тогава прави прегрешения. Сега мнозина от вас не знаете да слушате.

Давал съм пример. Седи едно дете на железопътната линия, играе си. Тренът* приближава. Бащата е машинистът, гледа детето, 7–8-годишно, играе си на линията. Извиква му: “Лягай!” Детето, като чува баща си, ляга. Не му казва “Махни се”, но “Лягай”. Тренът минава отгоре.

Вас сега някой път ви казват: “Лягайте!” Вие казвате:

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

** трен (от фр.) – *остар.* Влак.

“Защо да лягам?” “Лягай!” – лягай, не мисли. Лягай. Като мине тренът отгоре, тогава ще мислиш. Казвате: “Защо да лягам, аз кой съм?” Масло нямаш – лягай. Хляб нямаш – лягай. Пари нямаш – лягай. Не знаеш – лягай. Не си спал – лягай. Лягай, “защо” не му мисл[□]. Лягай. “Ама какво ще стане?” Лягай, нищо повече. Като легнеш, какво ще стане не мисли. Като свирят сирените, някой път тревога има, казваш: “Защо да влизам в избата?” Иди в избата, скрий се някъде, мълчи. “Какво ще стане?” Ще видиш.

Сега вие казвате: “Защо ми гоиде това го главата?” Чужда работа. Аз съм привеждал онзи пример, за българина. Един българин се оженил за една българка, която не му давала да яде яйца. Тя била бабачко*. Казват му: “Нали си мъж?” Казва: “Аз съм мъж, но тя е два пъти. Не дава. Като каже няма да взема яйца и няма да взема. Като каже и не послушам, налага. За всяко изядено яйце по 20 тояги на задницата.” Един ден случило се, че жената се забавила и умряла. Той се зарадвал: “Ха, освободи ме Господ.” Взел 5–6 яйца, турил ги в пепелта да ги препече, започнал да пее: “Ще се ядат яйца!” Съседките чули, че умряла жена му, идват да го окайват. Като дошли съседките, забравил, че жена му умряла, помислил, че те ще [□] кажат, че яйца пече, изважда ги яйцата и ги скрива в пазвата. Поканва ги, те насядали край огнището, той седи и те казват: “Какъв голям огън гори на тази къща.” Окайват го, че умряла жена му. Той казва: “По-голям е този, който е в пазвата.” – “Виж – казват – колко е обичал жена си.” Пък той яйцата скрил.

Сега мнозина от вас казват, че имате големи страдания. От яйцата страдате. Не че искате да живеете добре или че искате по любов да ходите. Казвате: “Колко усърден човек!” Усърден е за яйцата.

Казвам: Любовта разрешава въпроса, Мъдростта разрешава въпроса и Истината. Те са единствените, които разрешават всички въпроси. С любовта, в даден случай, като става сумтрин, като се събуди, тя е разрешила въпроса. Като

* бабачко (бабанко, бабаджан) – *разг.* здравеняк, едър и силен човек (от тур.).

се събуди любовта, любовта разрешава. В събуждането ти трябва да служиш. Ще станеш, но трябва да знаеш как да станеш. Като река да стана, да зная как да си свия крака. Ако не си свия крака, този ъгъл ако не е правилен, ако не знаеш как да свиеш крака или как да свиеш ръката си, ти изгубваш целия живот.

Съвременните майки раждат деца и ги осакатяват. Като се роди, бабата ще го извади. Бабата свие ръката или крака. Тази баба нищо не разбира от огъването. Тя свие ръката или крака както не трябва и бабата осакати гетето. Все трябва да бабува някой, когато се ражда. Но ако една невежа баба ви бабува, какво ще стане от вас? Ако ти каже бабата така: “Яж, пий, поспивай си? Човек нека си почива. Той е дошъл на Земята.” Колко трябва да си почива и колко часа трябва да спи?

Сега дошъл този княз от Иран. Ами и вие минавате за принцове, синове Божи и сте. Интересувате се от принцовете, как са станали черни принцове. Как станаха белите принцове, с белите боу? Ти черен ставаш. Щом ядеш от забраненото дърво, ти си чер. Щом ядеш от дървото на живота, ти си бял. Казано е яденето. Как ще ядеш? Зависи от твоите мисли, как мислиш ти. Ако ти внасяш в ума си една отрицателна мисъл, ти вече си ял от забранения плод. Ако ти внасяш в сърцето си едно отрицателно чувство, едно лошо желание, ти си ял от плода на забраненото дърво. Ако ти направиш една малка лоша постъпка, ти си ял от плода на забраненото дърво.

Искам сега да ви представя. Вие седите и си казвате така: “Колко сме невежи.” Колко сте невежи? Аз като реших да говоря за днешния ден, времето се изясни. Значи трябва да се радвате. Ако беше облачно, ако валеше дъжд, аз няма да уда на работа. Ако не беше днес ясно времето, щях да ви говоря за други работи. Ако дойде при мене един кон, аз ще му туря 2–3 кила ечемик в една торба, ще я окача на главата му и като изяде ечемика, ще извадя торбата и ще кажа: “Хайде в гората!” Ако дойде при мене една жаба, аз ще я туря в гола. Една риба ако дойде при мене, тя ще свърши. Значи ще имам едно малко езерце, значи ще туря рибата.

Тя не може да живее при условията на хората.

Вие знаете, че хората не могат да живеят с мислите, които вие имате. Вие искате хората да мислят като вас. То е невъзможно. То е тъй невъзможно, както е невъзможно двама души да седят на един стол. Ама по широк да е. Да допуснем, че 20 сантиметра е широчината на стола. Колко души могат да седнат? Може ли двама души по на 45 години, които са широки по 45 сантиметра, да седнат? Може ли двама души по на 45 години, които са широки по 45 сантиметра задниците им, техните възглавници, на колко могат да седнат? На един стол от 25 сантиметра могат ли да седнат? Невъзможно е. Никогата не трябва да правим неща, които са невъзможни. Ти ще се смалиш – 45 сантиметра на 25 сантиметра с колко трябва да се смалят?

Сполуката на живота е: сутрин като станеш, трябва да знаеш какъв ъгъл да направиш, как да си отвориш очите. Някой седи, затворил си очите. (*Влиза една котка до катедрата.*) Студент е. Предметно учение е. Ние в света сме като котката, разхождаме се, че стават нещата, защо – не знаем. Тя ходи сега. Белите котки сега показват, че вие сте от белите. Ако беше черна?

Ти ставаши, мислиши. Тъй, като отвориш очите си, от това отваряне на очите зависи. Или затвориш очите, че едва през клепачите гледаш. Мижиш, но гледаш малко. Какво е намерението ти, защо мижиш?

Вие считате тия работи маловажни в света. Право е, маловажни са. Но допуснете, че вие сте в един склад с барут. Някой път драснете една клечка, една малка искрица. Какво има? Драснеш. Безопасно ли е в един склад с барут да драснеш кибрит? Вие живеете в един свят и всеки ден може да се намерите горе във въздуха, сам да си създадете своето нещастие. Целият свят сега е в една война от една клечка кибрит, за нищо и никакво. Спорът е за две ябълки, за една педя земя. Както българите за една педя земя се бият, така и хората. Всичката тази война се дължи на икономически основи. Всеки народ иска да живее по-добре. Всеки народ иска да бъде свободен. Вие казвате: “Защо те се бият?” Питам: вие в

себе си защо не живеете както Господ иска?

Сега, ако някой преподава по музика. Щом ученикът не е способен, учителят разправя веднъж, два, три и той веднага ще му кресне, като му каже един, два, три [пъти] и той не разбира, ще каже: “Ти не си за музикант.” Мнозина от вас ще кажете: “Защо ни е на нас музиката?” Музиката е крайният предел на умствения свят. Граница е. Трябва да учиш музика, понеже тя е границата на умствения живот. Ако ти не учиш музика, няма да знаеш колко голяма е държавата. Музиката е граница, от туй зависи. На някои хора главата е по-широка, на някои е по-тясна. Зависи от държавата колко е широка. Ти ако не знаеш да пееш, няма да знаеш да изпълниш законите на тази държава. Човек, който знае да пее, знае да изпълни волята Божия. Човек, който не знае да пее, той не може да изпълни волята Божия. Да мислиш значи да изпълниш Божията воля. Да чувствуваш значи да изпълниш волята Божия. Да постъпваш добре значи да изпълниш волята Божия. В даден случай най-важното е мисълта. Тя е свързана с името Божие. Чувствата са свързани с царството Божие, а пък волята Божия е свързана с материалния живот. Ако ти не знаеш как да изпълниш волята Божия, ти във физическия живот не можеш да бъдеш добре. Ако не знаеш как да мислиш, ти няма да знаеш как да прославиш името Божие. Ако ти не знаеш как да чувствуваш добре, ти не можеш да бъдеш гражданин на царството Божие. “Търсете първом царството Божие и неговата правда.” Как се търси това царство Божие? То е нещо много практично.

Казвам: Дължината е 19, 21 и 22. Кое число бихте избрали? 19, 21 и 22 сантиметра. Ще се премерите, ще видите каква е главата ви, ще видите колко сантиметра е главата. Някои от вас нямате 19. Може би имате 18, 15, 16 и 17 е широчината. Който има 15 сантиметра, е един миролюбив човек. Който има 16, обича да се кара, а който има 17, е един побойник. Ако е учител, главата му е широка и има глава 17 сантиметра, ще има една тояга. Да знаеш как да биеш. Да удариш един човек, ще си туриш ръката и да знаеш как да удариш. Учителят като удари, ще тури едната си ръка и ще плесне двете си ръце. Ще му покаже как трябва да живее.

Ръката показва как трябва да живее. Палецът показва как трябва да изпълни волята Божия. Показалецът показва благородство. Средният пръст – справедливост. Безименният пръст – да учиш изкуства. Малкият пръст – как да свършиш търговските си работи. Трябва да бъдеш идеен. Дясната ръка показва мъжът какъв трябва да бъде, лявата ръка показва жената каква трябва да бъде. Тия работи не ги знаете. Някои като си допрат пръстите, имат дупки, други нямат. И ставите на пръстите не знаете какво означават. Първата става колко е? Втората колко е? И третата? Първата става определя умствения живот, втората – сърцето, а третата определя тялото колко е здраво. Те са резултат на един вътрешен живот. С милиони години човек е живял на Земята, това са резултати. Моята ръка в дадения случай показва в какво състояние се намира умът. Дясната ръка показва това. Лявата ръка показва в какво състояние се намира сърцето. Двете ръце показват състоянието на тялото ми. Като видя дясната ръка, виждам в какво състояние се намира умът. Като виждам лявата ръка, виждам в какво състояние се намира сърцето. Ако не знаеш сърцето в какво състояние се намира и ако не знаеш умът в какво състояние се намира, каква работа можеш да свършиш?

Вие може да се смущавате и казвате: “Аз съм неразположен.” Щом си неразположен, значи сърцето ти не може да функционира, значи умът ти не мисли. Най-първо ти като станеш, като си отвориш очите, да поблагодариш от душа и от всичкото си сърце. Ще поблагодариш на Бога, че си станал, и ще започнеш работа. Като станеш, гласът Божий ще ти каже: “Иди на училище, вземи торбичката и книгите.” Ще каже: “Иди на нивата.” Ще идеш на нивата и ще работиш. Бедните хора са нива на живота. Или искаш да проповядваш някому. Каквата работа искаш да свършиш за другите, то е все работа.

Сега, вас са ви учили. Мислите да идете при ангелите. Желанието ви е много добро. Но един човек при ангелите може ли да иде? Невъзможно е. Невъзможно е да идеш при ангелите, както е невъзможно една мравя да дойде в човешкия свят. Тя може да влезе вкъщи, но да се разговаря с

него, да се разправя, той за музика и изкуство да □ говори, то е невъзможно. Как ще разбере мравята какво нещо е изкуство, какво нещо е картина? Тя е доста умна, доста работи знае, но туй, което интересува човека, нищо не знае.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта. Толкоз години говоря. Главното нещо кое е? Човешката мисъл, човешката любов, човешките постъпки. Да знаете какво нещо е човешката любов. Ако не знаете какво нещо е човешката любов, как ще знаете какво нещо е Божествената любов? Ако не разбираш човешката любов, как ще разбереш Божествената? Ако не разбираш човешката мисъл, как ще разбереш Божествената мисъл? Ако не разбираш човешките постъпки, как ще разбереш Божиите постъпки?

Представете си, че аз бих ви оставил сега една хубава ябълка. Представете си, че аз ви оставям с желание да я погледате. Някои от вас няма да знаете на какво разстояние да се поставите от ябълката. Ще имате желание да я хванете, да я вземете. Питам: кой ви е дал право? Аз ви я оставям да я гледате. Вие изведнъж вземете ябълката, барате я. Дойде втори, и той я вземе. Оцапате ябълката. Нямате право да бутате ябълката.

Аз съм говорил много пъти, аз никога не пея. Да пееш *до*, за мене то е една идея. Искам да представя едно ново начало на живота. Да направя промяна в живота си, вземам *до*. Зависи в дадения момент как ще го взема. Или пък искам да направя нещо – ще взема *ре*. Искам да създам един хубав план за къща – ще взема *ми*. Искам да мобилирам къщата – ще взема *фа*. Искам да я боядисам – ще взема *сол*. Искам да имам всичките удобства на къщата – ще взема *ла*. Най-после, искам да повикам моите приятели, да дам угощение – ще взема *си*. Ако може да пея, всичко ще бъде тъй. Ако не може да пея, нищо няма да излезе. Аз съм чувал свещеници да пеят. (Учителят пее “Да изправитя”, по попски.) Нищо няма да се изправи. Или пее по-ниско. И то не върви. “Да изправитя” как ще го вземете? Как ще се изправи молитвата пред Господа? Сега, ако пея...

Аз гледам, сестри и братя като дойдат, бързат. Като

дойде някой, бърза, бързо говори. Така не се говори. Почекай 5 минути. Каже ти “Учителю, Господи” и заповядва ти. Така не се говори. Представете си, че две сестри се скарали. Едната казва (*Учителят го произнася много грубо*): “Аз дойдох да се примиря с тебе.” Така не се говори. (*Учителят го изговаря по-мекко*;) “Сестра, ще ми простиш, дойдох да се примиря с тебе. Две години не сме си казали по една сладка дума. Дойде ми нещо на ума, искам да се примиря.” Още не е музикално. Като го кажеш музикално, веднага ще се примири. Ти □ говориш, пък тя си мърда носа, устата, очите. Примирение няма да стане. Трябва да бъдеш спокоен.

Да се примириш значи да знаеш как да си отвориш очите. Да знаеш ако си на лявата или на дясната страна, трябва да знаеш как да си дигнеш ръцете. Искаш да се примириш като войник на бойното поле, ще се изправиш почти на 180 градуса. Ръцете не са 180, но 190 градуса. Ако е от другата страна, 180 и 190 градуса. Може ли да бъде 150 градуса? Правата линия е 180 градуса. Щом дойдем до правата линия, 180 градуса са. Значи нещата ще ги свържем с правата линия. 180 градуса са по правата линия. Всичко ще дадеш. Човек на 180 градуса от всичко трябва да се откаже.

Човек е дошъл до положението, понеже е извървял от създаването мира* 180 градуса. Туй положение, този ъгъл 180 градуса, то е на слона. Гръбначният стълб и лицето били отзад, лицето се е подвижило и преминало отпред и е станало успоредно на гръбначния стълб. Човек е извървял 180 градуса. Че лицето е успоредно, то трябва да се докаже. От всичките материални работи в света, или трябва да бъдеш толкова разумен, че трябва да знаеш как да постъпваш. Всичките блага, които Бог ти е дал, нищо няма да задържиш за себе си. Ти ще мязаш на човек, който туря чиста вода в шишето и като излее водата, какво ще остане? Колкото вода остане по стените, то ще бъде за тебе. Малко ще остане. По възможност най-малкото, което остане, то ти е достатъчно.

Какво би искал човек, ако Бог го обича? Често говорите: “Да ме обича Господ.” Аз да ви кажа: Ако Господ не ви обича, Той не би ви създал. Щом ви е създал, обича ви. Сега трябва да ви убеждават, че Господ ви обича. Вие съществувате на

* мир – *остар*. свят.

Земята, живеете на Земята – обича ви. Казвам: Този, Който ви обича, какво правите заради* Него? Значи ако вие обичате Господа, както Той ви обича... Той понеже ви обича, накарва Слънцето да изгрява. Слънцето грее заради обичта на Господа и светлината идва. Дърветата цъфтят, реките текат, защото Бог ни обича. Небето е ясно, защото ни обича.

Питам: Ние какво сме направили заради Господа? Кой от вас има туй разположение вътре в себе си дълбоко? Да се замисли колко велика е Божията любов и да забрави себе си. Вие сегите и казвате: “300 грама хляб, 45 грама масло”, после: “Тук нещо ме боли.” Какво те боли? Боли те ръката. Ще се опипаш, алхимия е, в името на онзи ум, който Господ ви е дал, сега прати една хубава мисъл на ръката, кажи: “Не се смущавай.” Защото карат се клетките, когато те боли ръката. Кажи: “Примири се.” Заболи те коремът – карат се пак. Пак ще ги примириш. Някой път се карат клетките на гърдите. Пак ще ги примириш. Заболи те главата – карат се клетките у тебе. Болката е каране. Вие сега ще викаете лекар, да ги примирят. Дойде лекарят, дадеш 100 лева, не се примирят.

Вчера иде един, носи едно писмо, брат му се разболял, турил една рецепта от 210 лева, едно лекарство. Казвам: “Твоят брат не се нуждае от никакво лекарство, аз може да примиря. С пари не примиряваш болките. Брат ти няма нужда от пари. Трябва да направим добро.” Казвам: Той не уповава на Господа, уповава на мен. 210 лева да му дам, утре ще дойде друга болест. Аз давам парите, лекарят ги взема. Ако този лекар е беден, аз бих му дал 100 лева. Най-първо, едва намирам един добър човек да уредя работата. Аптекарят писал 210 лева. Аз ако бях аптекар, ще го направя без пари. Аптекарят праща и лекарят праща. Аз ако бях един лекар, ни най-малко нямаше да кажа: “Идете там.” Идат при мене, аз плащам. Лекарят прегледал болния, аптекарят направил рецептата, пращат аз да плащам 310 лева. Пиша: лекарят да плати половината и аптекарят да плати половината. Ако нямат, каквото остава, аз ще платя. Те са длъжни да платят.

* заради – *диал.* за.

Сега, като ви говоря, сега ще кажете: “Не можаме да угодим на Учителя.” Не угаждане, аз искам да пеят хората. Аз на себе си пея. Ако мисля хубаво, за себе си ще мисля. Най-първо, като стана сутрин, трябва да зная какво количество светлина трябва да приема. Туй зависи как ще си отворя очите. Ако си отворя очите, много ще приема; ако ги затворя – малко. Ще си отвориш очите, че като ги отвориш, да ти е приятно, че си отворил очите. Някой е болен. Казвам: “Ще оздравееш” и гледам надолу. Ако кажа “Ще оздравееш” и гледам нагоре, не е така. Защото ако си подигна очите нагоре, може да оздравееш; ако си гържа очите надолу и казвам “Ще оздравееш”, нищо няма да стане. Често лекарите пипат пулса, казват: “Ще оздравее”, а в себе си казва: “Скоро ще си иде.” На болния казва: “Няма нищо”, бялата лъжа казва, а на майката казва: “Много е сериозна работата, не зная дали ще изкара.” Болният чувства това.

Ние, всичките хора, не знаем да говорим истината. Казвам на болния: Слушай, ти си се разболял, защото любовта ти към Бога е малка. Усили с два градуса любовта си – ще оздравееш. Ако не усилиш с два градуса любовта си, има опасност да напуснеш света. Ако усилиш с два градуса, не ти трябва рецепта, всяка болест може да изчезне. Ти си banker, скубал си хората. Хваща те една болест. За да оздравееш, всички тия ще зачеркнеш, от които има да вземаш, ще ликвидираш и болестите ти ще изчезнат. Няма да искаш да вземаш, ще ликвидираш. Ако не искаш да ликвидираш, ти ще ликвидираш по същия път. Когато се разболеете, ликвидирайте с всички вземания и давания, образувайте едно любовно чувство. Трябва да имате едно такова чувство към хората, каквото Господ има. Аз обичам някого, Господ го обича. Ще имам към този човек същото чувство. Ще пренебрегна онова мое състояние. Че не съм разположен, то е друг въпрос. Гледам да туря туй чувство, което Бог има към него. Бог го обича, върви му, децата му са здрави. Казвате: “Ама той не се моли.” Този човек се моли. Щом му е добре, моли се добре. А пък ти, щом не ти върви добре, страдаш и мислиш, че се молиш 3 пъти и се молиш от зор. Молиш се 3–4 пъти. Хич не се молиш. Сега се молиш от зор. Кой не се моли от зор?

Казвам: Бих желал сега лицата ви да бъдат спокойни. Ако кажа на всинца ви да станете и да тръгнете из България да проповядвате без пари, колцина от вас може да го направите? Ще ви арестуват по пътя. Ще кажете Учителят ви накара. Аз ще туря нарочно големи спънки, да видя колко сте смели, колцина ще го направят. Ако една млада мома от любов напуска дома на баща си и тича подир момъка, защо един човек, който обича Бога, не може да го направи? Аз гледах, една крава тича подир каруцата, няма нито въже, нито юлар, колата бяга и тя бяга. Казвам си: “Защо така?” Гледам, телето горе на колата. Возят телето и тя тича подир колата. Казвам: Браво на тази крава. Тя за едно теле тича. Защо аз да не може да тичам?

Та, казвам сега: Вземете правилния тон *до*. Кой тон ще вземете? Ако тонът е сух, умът взема повече участие. Ако тонът е много влажен, сърцето взема повече участие. Ако е силен, волята взема участие. Сега, на един тон трябва да му дадем достатъчно светлина, че тонът да е доволен от светлината и топлината. Защото едно живо същество е той. После да му дадем топлина, да е доволен от топлината. И най-после, да образува едно движение и тонът да е доволен от движението. В дадения случай тона като вземеш, той да е доволен.

Или другояче казано: като мислиш, да си доволен от своите мисли, като чувствуващ, да си доволен от своите чувства и като направиш нещо, да си доволен от себе си – то е вътрешна музика. Най-първо музиката от ума започва, слиза в сърцето и волята и най-после, на четвърто място, се изразява.

Българинът взема песента “Стоян маме си думаше: “Мале ле, мила мале”. Това е повишение на чувства. Тя казва: “Ти с тази мома да не ходиш.” Той казва: “Мале ле, мила мале, един крив съвет ми даде” или: “Мале ле, мила мале, един добър съвет ми даде.” Ако майката дала добър съвет, Стоян ще пее радостно. Ако майката дала един крив съвет, ще има тъга в сърцето. Ти се молиш, имаш тъга в сърцето. Молиш се и се радваш – добър е съветът.

Казвам: Да се освободим от несгодите на живота. (*Учителят пее:*) “Аз ще мисля.” Нищо няма да мислиш. Как ще започнеш? Няма какво да се плашиш.

Днес направете един опит да се примирите със себе си. Казва: “Не зная да пея, не зная да мисля, не зная да чувствавам добре.” Да се примирим със себе си значи да турим една права мисъл, едно право чувство. Един ден вие да забравите – направете един опит – и един ден да забравите, като че не сте скарани с никого в света. Забравете, да не мислите за носорога. Забравете днес носорога. За всичко мислете, но за носорога не мислете. Мислете, че знаете да пеете. Мислете, че знаете да мислите. Мислете, че знаете да чувствавате. Казвате: “Как ще мисля, като не зная.” Макар че си черен, мисли, че си красив. Че как така? Дошъл някой и те боядисал с черна боя и ти повярваш. Отвън те боядисали. Мисл[□] вътре, че си бял. “Аз не мога да мисля”, то е отвън. “Аз не мога да чувствавам”, и то е отвън. Не вярвайте на външните бои, вярвайте на онова, което е във вас. Онова доброто желание, което имате, на него вярвайте. За в бъдеще, в школата, по този начин, по който вървите, трябва да има закон: като излезете из училището, лекциите не се предават тук, но ще има мотики и лопати, предметно учение е. За половин час да направим някаква работа.

Сега вие седите и си вземате бележка. Всичко туй е хубаво, но много малки постижения има, понеже практически нямаме резултат. Искам да положим една хубава мисъл. Ще посадим всичките по една ябълка и като израснат плодните дървета, от плода ще видим каква е неговата мисъл. После ще посадим репички и от репичките ще се познае каква е неговата мисъл. Кои репи са по-хубави? Ще посадим магданоз, картофи, царевица, жито. Всички тия неща ще покажат състоянието, в което ние се намираме. Та, казвам сега: Посейте по едно плодно дърво, да видите до каква степен на развитие сте дошли. Или може да определим един разсадник, един декар земя. За пример, искам да посадим два декара царевица. Аз бих желал всичките в клас по едно семенце да турите и ще турите клечка до семето. Ще ви дадем царевица и по едно царевично зрънце ще посеем. Ради* има нужда от помощ. По Закона на Любовта, кой както е свободен, два

* Ради – градинарят на Изгрева.

декара земя има, която ще засеете. Ще запишете името, на кого е царевицата и ще видим как ще растат царевиците. Можете ли да го направите? После, далече е на един километър. Ради ще ви предвожда. По Закона на Свободата ще го направите. Ако имате желание, идете, посадете. Турете на мястото една клечка.

Когато Господ каже на един ангел да напусне небето и да дойде на Земята, мислите ли, че той не иде да слезе и да посее една Божествена мисъл? Някой път един ангел идва да посее в ума на нивата на човека едно семе и си заминава. За едно семе ще дойде и ще заминее. Той напуска своите важни работи, за да посее само едно зрънце и по туй се съди за степенята на развитието, в което се намира ангелът. По степенята на неговата любов се изразява мисълта в човека. Показва степенята на неговото развитие. И ангелът се ползува от посадената мисъл; ползуваме се ние, които я отхранваме.

Казвам: Всяко нещо, което вие посаджате в света, ползувате се вие, същевременно се ползват и другите. Когато по някой път аз настоявам да пеете, целта ми е да пеете по свобода. Във вас често има амбиция да пеете по-хубаво от другите. Аз искам да пея, че като ме слуша Господ, да е доволен от мене, и ангелите като ме слушат, и вие да ме слушате. Вашият слух не е такъв, какъвто трябва да бъде. Ангелът като ме слуша, и вие да слушате. Искам онези, които са на първите места, да не са с вързани уши. Вие как ме слушате, то е третостепенно. Най-после вие ще ми кажете как ви харесва пеенето. Ако си болен и съм ти пял, ти си оздравял, много добре съм пял. Казваш: “Като пях, оздравях.” Ако си неразположен, като ти пях, стане ти леко. Песента ще бъде приятна, ако премахне тъмнината от ума, ако премахне тъмнината от сърцето, ако премахне тъмнината и от физическия живот. Добро е всяко пеене, което премахва тъмнината, което премахва студа. Добро е онова пеене, което донесе блага в света. Под думата *добро пеене* разбирам това. Вие като пеете, някой път ви харесват, хубаво пеете. Днес госта добре пяхте. Времето ви благоприятствува. Като пеете за в бъдеще, да пеете с един глас по-добре.

Аз във всичките беседи съм турил толкова знания, но

в проста форма, за да бъде достъпно. Може да ви говоря с формули, научно, дето с хиляди години да ме разберете. Направил съм знанието достъпно за сега. Гледам, вие казвате: “Обикновена мисъл.” Доста съм давал примери. Всеки пример е на място. Вие цитирате тия примери. Тия примери трябва да се прилагат. Знанието трябва да се приложи. Да очистим мислите си, да очистим сърцето си, да очистим тялото си, това е задача. Да очистиш мисълта си, то не е процес за един ден, а е работа за един Божествен ден. Хиляда години са необходими. Един ден е хиляда години. За един ден от сутрин до вечер да направим един опит, че да бъдем доволни от мисълта си само днес. По-хубаво нещо от хубавата мисъл няма. По-хубаво нещо от хубавите чувства няма. Те са мощни, силни. Добрите мисли и добрите чувства ни свързват с Бога. Щом се свържем с Бога, всичко ще постигнем. Щом не сме свързани, нещата са непостижими. Сега връзката да се оправи. Ние правим връзка и късаме. Правим връзка и късаме. Има и хиляди работи, които прекъсват връзката. Божието благословение не идва при нас, други се ползват. Ключите са пропукани, излиза навън. Канализацията трябва да се направи, благословенията на Бога трябва да идват в ума, в сърцето и [в] тялото. Никой да не използва нашите благословения. Никой да не използва благословенията на другите. Всеки да използва своите благословения. Излишното благословение да излиза навън.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО
ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*33-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 13.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СЪСТОЯНИЕ И РАЗПОЛОЖЕНИЕ

“Добрата молитва”

“Духът Божи”

(Учителят преглежда телите и казва:) Този брат, който чертал ъгъл от 190 градуса, няма. 180 градуса, той е права линия, има 170, 175, 179. Някои са турили права линия.

За всяко нещо човек трябва да има ясна представа. Всички хора страдат от неясни работи. В страданието има нещо неприятно, имаш неприятни чувства. Ти страдаш, понеже нямаш представа какво нещо е едно приятно и неприятно чувство. Искаш от туй чувство да се освободиш, пък не знаеш как. Или искаш да направиш нещо, но не знаеш как.

За пример, вие казвате: “Аз имам известно състояние”, или известно разположение, или известно настроение. То са думи, които употребявате: *състояние, разположение, настроение*; нямате ясна представа какво означават. Имате един наполеон, на който не знаете цената, може да го дадете за по-малко. Че, един наполеон в сегашното време, който разбира, е доста крупна сума; 3–4 хиляди е на черната борса, пред гържавата има друга цена.

Животът е коригиране, докато дойдем до съзнанието, че нещата да бъдат положителни. Докато човек знае, че е положителен, да знае, че е добър и защо е добър; да знае, че е лош и защо е лош. Ако е лош, да знае защо е лош. Ако е умен, да знае защо е умен. Сега във всичките езици има разни понятия. Лошото седи в *и*-то. Във всички езици [*и*]-то има едно и също значение. То е материализъм, нищо повече. *М*-то е обърнато *и* надолу. Човек е милосърген, знае да се разправя с материализма. *Ш*-то събира. Този звук *и*, като го произнесеш, той е като долина, която събира. Тази долина е между два планински върха, събира всичкото, затворена е. Има долини, които са станали от планини, планините са се снили. Има планини, които са станали от долини, доли-

ните са се издигнали.

Вас ви е чудно как е възможно една планина да се сниси или как долината може да се повиши. Имаш едно високо състояние. То е планина. След време туй състояние се сниси, че ти се намираш в долина в себе си. Намираш се в долина в себе си, не си в туй състояние, в което си бил. Казваш: “Слязох.” Седиш на същото място, но си слязъл. Казваш: “Паднал съм аз.” Виждам, никакво падане няма, но има вътрешно падане, вътрешно недоволен си в себе си. На физическото поле не може да видиш нищо, на същото място стоиш.

Сега аз ви обяснявам музикално какво нещо е състояние. Тази песен, която пяхте, е разположение, то е музикално разположение. Музикалното състояние значи: ти седиш някъде, не знаеш как да смениш състоянието си. Едно състояние може да бъде приятно и неприятно, но не знаеш как да излезеш. Като един пътешественик, който се е заблудил в гората, че не може да намери пътя да излезе, в едно безизходно положение е. Ако се намери някой да му покаже пътя, лесно ще може да излезе.

Казвам: По някой път хората се делят. Казват: “Той е религиозен.” Докато туй състояние го няма, не е разположение вътре. В състоянието ти само съзнаваш, че имаш неприятност. Състоянието още не е болка. То е състояние на ума. Работиш някъде, не си определил къде вървиш. То е състояние, не предвиждаш никаква работа. Щом предвиждаш работата, вече цел имаш поставена, изменяш своето състояние. Имаш едно състояние на неразположение, състояние на безразличие. Търговец си, нямаш с какво да платиш. Разправят сега търговците, че има закон: не може един търговец да изтегли 100 000 лева; може да изтегли 99 000 на ден, но 100 000 не може. То са търговски работи.

И в човека има, че не може да изтеглиш 100 000 лева, но 99. На един ден 99 000, на другия ден пак можеш да изтеглиш 99 000. Значи държавата вижда, че търговците не трябва да бъдат разточителни. 99 е мярка. Какви са всъщност съображенията? Съображенията са съвсем други, икономически. Сега онова, което съществува в действителния живот, че не е така обосновано, както ние го обосноваваме на Земята. В

природата всякога тия изпитания, които идат, страданията, болестите са възпитателно средство. Те продължават дотогава, докато научиш урока си, да разбираш законите, как да ги използваш. То е като занаят. Някой занаятчия трябва да научи занаята, как да крои, как да шие. Като станеш майстор, господарят те произвежда майстор. Ако не знаеш занаята, той майстор не те произвежда, ти оставаши шивач слуга.

Може да ви приведа един анекдот; аз съм го привеждал. Един млад българин, на 21 година, бил градинар, бил умствено развит. Видял, че цял ден да копае не му подхожда. 4–5 години като работил, най-после отишъл да си избере лесен занаят. Туй било в Солун. Като влязъл в града, гледал, абаджии шият, с иглата седи целия ден. Отива при майстора и му казва: “Аз искам да стана абаджия.” Дал му една игла. Казва: “Разбирам да прекарвам иглата, конца.” Седял две недели. Иде един турски бей, знаменит бил този абаджия, вика го турският бей да му шие бирбучуклия*. Той бил доста угледен момък. Майсторът му бил зает, че момъкът отишъл в дома на бей. Дал му аршин и ножици. Като имал работа, майсторът се забавил. Бейт харесал момъка, че му казва: “Ти си угледен момък, този занаят ти го разбираш.” Донесъл му един топ. Момъкът не искал да знае, че не знае. Казва му бейт да му скрои едни бирбучуклия. Взел той тона и ножици, рязал, кроил и бейт му казва: “То се вижда, че бирбучуклия няма да станат, поне нправи една салтамарка.” Пак кроил, рязал и бейт му казва: “Вижда се, че и салтамарка няма да стане, но ако не ми скроиш една мотмонева кесия, ще те набия.”

И ние ако в природата не може да уишем едно мотмонева кесия, ще ни бият. Той трябваше да каже, че е само от две седмици, че не разбира тази работа. Често разрешаваме бирбучуклиите. Като не може да ги скроим, намираме се в трудно положение. Всеки от вас има мъчни състояния, безизходни. Те си имат разрешение.

Обяснявам на един. Виждам, някой взел един чук, бие леда, чупи го. Казвам: Мислиш ли, с един чук като чупиш

* бирбучуклия (тур. *бирбучук*: едно и половина) – широк (за дреха).

леда, ще се освободиш от леда? Казвам: Не го чупи, този лед след 3 месеца сам ще си иде, ще си замине. Как ще си замине? Като дойде пролетта, като дойде да грее Слънцето, този лед веднага се стопява. Имаш лошо състояние – то е зима, водата се е залежила. Ако мислиш с чук да разрешиш въпроса, не можеш. Може чука да ти послужи да направиш една дупка, да пробиеш дупка. Ако си до някое езеро залежено, може да извадиш вода от езерото, но да се освободиш от леда не можеш. Този лед ще стои, докато дойде пролетта.

За ония, неблагоприятните състояния в нас, Провидението е промислило закони. Те ще се сменят. Всяко наше състояние се сменя. Всички лоши състояния в природата са несамостоятелни състояния. Всяко състояние има свое предназначение. Най-първо влезеш в училището, не разбираш. Малкото дете се намира в едно състояние: като влезе в училището, не знае буквите. После буква по буква започват да им откриват. Има разни методи. След като му се открият буквите, започва да срича, да пише цели предложения*, цели периоди. Най-после може да бъде писател, поет, да пише и той знае законите, думите как се нареждат. Ние в български език личното местоимение може да го турим при глагола, пък може и само глаголната форма да изрази лицето. Казваме: “Казах.” Англичанинът не може да каже “Казах”, но “Аз казах”. Българинът може да каже “Казах” и “Аз казах”. По-силно [е] глаголът и личното местоимение. Сега, на английски има “I shall”, “I shall go”, “I will go”. “I shall go” – може да уга и може да не уга. “I will go” – непременно трябва да уга. А “You shall go” – ти непременно трябва да идеш. Та, сега няма да се спираме върху философията.

Някои състояния в първото лице са относителни, във второто са положителни. Или, аз ги наричам в първо лице са отрицателни, във второ са положителни. Някои състояния в първо лице са положителни, във второ са отрицателни.

По някой път казвате: “Аз не мога да се моля.” Какво е молението, разположение ли е или състояние? Състоянията винаги произтичат от външните условия. Стои някъде човек,

* предложение (рус.) – изречение.

то е състояние. Зависи ако неговите условия са добри и неговите състояния са добри. Богат е с къщи, всичко туй влиза в състояние. Разположението е доста сложно. Няма нищо, нито каруца, нито кон, нито къща, нито жена, нито деца, стои той и казва, че не [е] като другите хора. Добре, сега някои мислят, че като имат ниви, като имат къща, че е нещо. Но ако ти не знаеш да обработваш нивите, ако не знаеш да използваш къщата, тази къща е безпредметна. Може да имаш един инструмент, едно пиано, може да имаш цигулка. Ако не знаеш да свириш, защо ти е?

На нас, съвременните хора, Бог ни дал толкоз способности и чувства на ума на разположение. Казва: “Какво трябва да правя сега?” Какво ще правиш? Най-първо, можеш да бъдеш милосърд. Тебе ти трябва да бъдеш справедлив. [За] да бъдеш справедлив, трябва умът ти да работи, да правиш различие какво нещо е справедливост. Трябва да бъдеш добър, трябва да издържаш думата си, трябва да бъдеш смел, трябва да бъдеш решителен. Ние седим, като че нямаме нищо, очакваме. То е състояние. Очакваме да дойдат нещата от невидело като лотариен билет. Ти вземаш билет, седи в ума ти един милион. Тегли се лотарията, ти пиеш една студена вода. Пак вземеш билет, в ума си стои един милион. Тегли се лотарията, ти пак пиеш една студена вода. Все очакваш.

Те са хубави работи, но лотарията е като пчеларството. Турците казват: “На водата да имаш колело да се върти, и на сухо моха да имаш.” Старите българи пчелари са намерили, че в 10 години мед като стане, покрива всичките дългове. Аз веднъж се бях спрял при един български пчелар, който имаше 150 кошера. Казвам му: “Слушай, ако искаш да ти върви, отдели на всеки по един кошер, от 150 отдели 15 кошера за Господа. От тия, които се роят, пак отделяй за Господа, че като върви на кошерите на господата, и на твоите ще върви. Казва: “На Господа защо му са кошеру?” Рекох: “Остава тогава.” Интересно, че тази година му измряха почти всичките пчели. Не знаей дали останаха един-два кошера. Всички измряха. То е закон. Аз виждам закона. Той не разбира вътреш-

ния закон. Ти си градинар, седиш при една голяма река. Ти трябва да отделиш от реката, да отбиеш от водата в градината си, да потече, иначе нищо няма да стане.

Та, когато се препоръчва на хората да вярват в Бога, ние трябва да се съединим, да излиза нещо от Бога в нас. Да работим с вяра. Една вяра в нас, която не може да помогне на ума ни, една вяра, която не може да помогне на сърцето ни, която не може да помогне на тялото ни, не само веднъж, но постоянно която [не] помага, тази вяра е слаба. Под думата *вяра* разбирам онази сила, която гържи в нормално състояние сърцето, онази сила, която гържи в нормално състояние ума, гържи и в нормално състояние тялото. Вярата трябва да има едно практическо приложение.

По някой път страдаме от разколебаване. Ще се разколебаш. Земята не е плоскост. Някой път трябва да се качвате по планините, някой път трябва да слизате в долините. Няма превозни средства в качването и в слизането. Когато има превозни средства, е лесно. Когато светът е уреден, лесно се живее. Но в един свят, който сега се урежда, трябва всеки един да знае и да работи в себе си. Някой път сме много докачливи, сърдим се на Господа. Ти си пратен в училище. Ти си невежа, ще започнеш от първо отделение, ще изучаваш буквите. Децата, които са малки, мислят, че много знаят. Пратили го бащата и майката в училище, то се изпъчило, като идеш при него, мисли, че много знае. Този философ трябва да го пратиш в училище да учи азбуката. Ние приличаме на тия, азбучените философи. Мислим, че всичко знаем. Може да знаеш. Човек има възможности. Той трябва да върви по пътя на учението

Когато аз по някой път говоря за живота, животът заради* мене е музика, най-приятната музика. Ако знае човек как да свири, лесно е. Ако не знае, някъде има трудни работи. Та, най-първо, не туряйте в ума си мисълта, че нещата са невъзможни. Възможността има своя граница. Някои хора са създадени на обикновена гама. Има гама на обикновените хора, има гама на талантливите хора и има гама на гениалните хора. Този, който е създаден на обикновената гама, трябва

* заради – *диал.* за.

ва да изучава всичко; човекът, създаден по обикновената гама, трябва да мине в една гама на талантливите. Той не може да мине направо. Обикновеният човек, талантливият и гениалният, това са дълги периоди. Обикновеният човек има всичките възможности да стане талантлив. Талантливият има всичките възможности да стане гениален. Гениалният има възможност да стане нещо още по-високо.

Та, имаме обикновен човек, талантлив и гениален. Обикновеният човек има условия, той трябва да ги обработи. В талантливия човек сега волята. Талантливият се отличава по воля, има движение нагоре. Обикновеният може да слиза, талантливият не слиза, в него има един подтик нагоре. Обикновеният надолу се движи; талантливият – нагоре; гениалният работи. То са положения. Ти искаш да бъдеш гениален – ти трябва да си слязъл в долината, като талантлив, да си възлязъл и гениалният горе има всичките условия да разполага с тях. Това е едно истинско обяснение на нещата. Туй е, което природата изисква от нас.

Та, казвам: Ако ви се пее една песен, ще имате едно състояние. Ако се измени музиката, ако свирите една игрива или тъжна песен, в музиката няма такава тъга. Но музикалните тонове образуват разни движения. В тия движения се образуват някой път изпъкналости, някой път вдлъбнатини. Пееш една песен, самата песен може да образува вдлъбнатини или самата песен може да образува изпъкналости. Туй е в един свят, дето съзерцавате. Тогава песента е приятна или неприятна. Пееш една песен неприятна, пееш една тъжна песен, за да се смени състоянието ти. Или разправяш за някаква своя опитност. Боли те зъбът. Разправяш за болката с оглед да се смени болката. Този човек ако повече знае, да ти даде някакъв цяр за болката. Всеки иска да разправя какво го боли. Какво е мъчнотията? Ние търсим изходен път да излезем от мъчнотиите.

Някой път вас не ви се иска да живеете. Хубаво. Къде ще идете? Казваш: “Не искам да живея, искам да умра.” То е глупава работа. Като умреш, къде ще идеш? Под думата смърт аз разбирам най-голямото ограничение, което може

да има човек. Безсмъртието е най-голямата свобода, която човек може да има. Смъртта е най-голямото ограничение. Той сега при голямата свобода не може да си оправи работите, казва: “Искам да умра.” Идеята в неговия ум не е ясна. Той мисли, като умре, ще си уреди работите. Той заборчал до гуша, иска да умре, да стане невидим за своите кредитори. Той не знае, че като замине за оня свят, кредиторите ще го преследват със своята мисъл. Казват: “Отиде, не си плати.” Ти в другия свят постоянно ще възприемаш. Единият казва: “Не си плати”, другият казва: “Не си плати дълговете”. На онзи свят ще бъде още по-лошо от тук. Когато отиваш в оня свят, трябва да бъдеш чист, да нямаш нищо никому да даваш.

Сега, това са закони, самият живот го изисква. В музиката един тон като се вземе неверен, ако е силен, нарушава цялата хармония. Ако е силен, изпъква. Всичко трябва да върви по закона на хармонията.

Казвам: Не очаквайте лесния път. Аз толкоз години ви говоря за любовта. Любовта е един от най-мощните процеси, една сила, като нея няма друга. Не е лесно. Не е лесно. Вие искате без работа да постигнете нещата. Не, не, най-удобният път, по който може да минете с най-малко главоболия, то е пътят на любовта. Ако гойдете в пътя на мъдростта, то е трудна работа. Ако гойдете до истината, още е по-трудно. Те са трудни пътища. Там малцина ходят. И там ще минете. Ако не научите пътя на любовта, през другите пътища не можете да минете. Ако по равно не можеш да ходиш, как ще ходиш по планините?

В младостта си по планините се качваш. Как ще проникнеш от Земята в истината? Дадат ти една задача да минеш от Земята на Слънцето. На един гениален човек даде заповед командирът: “Заповядвам ти да идеш на Слънцето, заповядвам ти да идеш на Месечината.” Има заповеди, които не може да се изпълнят; има заповеди, които може да се изпълнят. Аз да ви кажа да идете на Слънцето, то е невъзможно. Да ви кажа да идете до Месечината, това е невъзможно. Да се качите на Монт Еверест и то е невъзможно засега. И англичани, и германци, и италианци се мъчеха да се качат. Не върви. Идват донякъде само. Засега само с аероплан отгоре минаха.

Трябва да знаете, че имате една задача зададена, която трябва да извършите. Вие мислите, като идете в оня свят, какво ще кажат заради* вас? Най-първо ще искат да видят какво сте научили на Земята. Ще си носите свидетелството. Оттук не може да идете в оня свят без свидетелство, границата на Земята не може да минете. Апостол Петър е там, като дойдете до рая, ще ви каже: “Дайте си свидетелството, какво е.”

Има един анекдот. Събрали се един православен, един католик, един протестант, един будист и отишли при апостол Петра, искали да ги пусне в рая. Казва: “Не може да влезете, ще образувате секти и там. Дошъл католикът, искал да го пусне. Казва: “Няма католици.” Дошъл православният. Казва: “Православни няма.” Дошъл един бедняк, казва: “Аз учих любовта, Божията любов.” Казва: “Тук, в небето, са хора на Божията любов. Който иска да служи на Любовта, може да влезе.”

Казвам: В небето се влиза само по един път – пътя на любовта. Че си православен, или че си будист – до вратата на рая. Казваш: “Окултист съм.” Ще ти кажат, че там и окултисти няма. Тук, на Земята, и православни, и окултисти има, но там няма. Има хора, по Божията любов които искат да служат.

Та, ви казвам: Пътя, по който искате да влезете, учение трябва. Да не мислите, че сте стари. Тамън сега сте за ученици. По-млади като бяхте, ходехте да вършите други работи. Сега вече сте годни за учение. Какво ви смущава?

Ха да видим какво нещо е музикално състояние. Условията, които ще ви дам сега, в миналото трябваше да плащате по 1000 лева билета. Сега аз ви го давам даром. По 1000 лева трябваше да платите. Сега слушате Бах по 35 лева, 40 лева, 50 лева, 80 лева. Особено българските песни са песни на състояния. Аз ги наричам *неразрешените състояния на българина*. Дойде българинът, има разположение, тропна, тропна, пак дойде до състоянието. Изгивите песни са разположение. Две състояния има българинът. Още не е излязъл из тия състояния. Българска песен ще свирия, означава състояние. *(Учителят нагласи цигулката и изсвири тъжна българска*

песен.) (*Учителят свири.*) Туй е разрешението. Българинът гоиде до разрешението и се върне назад. (*Учителят свири възходящо.*) Това е вече разрешението на въпроса. (*Учителят свири.*) Трябва да излезе из пасивното състояние. Едно състояние на разположение, което разрешава въпроса. То е смелост. Ако нямаш тази смелост, не можеш нищо да направиш, няма да те спира нищо, музикално ще вървиш напред, всичко е възможно.

Казвам: Като гоидете до българина, състоянието [и] разположението, [и] двете неща трябва да ги смените. Лесно се сменят. Любовта е единственият трансформатор, който сменя всичките състояния постоянно. Аз ви давам този път. Те са го давали през всичките времена, но не са го разбирали. В миналото не е имало условия. Сега условията са много по-удобни.

Казвам: Ако не турите любовта като побудителна причина, вие не може да постигнете нищо. Ако имате една болка и не може чрез любовта да я премахнете, ако имате едно състояние и не може с любовта да го смените, любовта ви е слаба. Когато гоидем до любовта, която сменя състоянията, която сменя разположенията, настроенията, болките, тя е, която може да опитаме. Любовта трябва да опитаме всички. Тя нагласява както цигуларят нагласява цигулката. Тя като гоиде, ще нагласи, ще впрегне ума ти да работи, ще впрегне сърцето ти да работи и волята ти да работи. Всяка клетка да се подчини доброволно на Закона на Любовта. Тогава става подмладяване. Само главата да мисли, сърцето да чувствава и волята да действа. Всичко в човека трябва да живее. То е новото в света. То трябва да стане само по закона на любовта. Някоя друга сила в света не може да ни даде туй разположение, който и да проповядва. Бог е Любов и Той само може да даде това настроение. Когато влезе в цигулката, той е цигулар; когато гоиде в поета, той е поет; когато гоиде в генерала, той е генерал. Навсякъде, където Бог гоиде, всичко се постига.

Та, казвам: Гледайте да приложите любовта. Пееш – пей от любов. Имате песента “Давай, давай”. На български “Давай, давай”, то е подтик. Цялата песен е от три четвъртинки

и една половина. Българинът на всички дал една четвъртина и половината задържал за себе си. Песента “Давай, давай” започва с три четвъртинки и така свършва до края. Трябва да се измени. Да дойде да приложиш “Давай, давай”. Да приложиш даването, не от немай-къде, но като имаш изобилно, изобилно да дадеш. Като даваш, да ти е приятно, че си дал. Като си спомниш, всякога да ти е приятно, че си дал. Като дойде скръбта ти, да е, че не си показал милостта си. Защото ние сме отговорни за туй, че имаме в изобилие и не искаме да даваме.

За пример, ако кажа “Аз защо ще свиря на вас? По 1000 лева да ми дадете.” Свиря ви по Закона на Любовта. Защо ви са парите? Ако ви тикна в правия път на Любовта, да помагате на света, е хиляди пъти по-добре, отколкото да ми плащате.

Казвам: Ако вървите по Божия път, вършете всичко по любов. Мислете по любов, чувствавайте по любов, работете по любов, спете по любов, ядете по любов. То е смисълът на живота, да станем всички нови хора и всичко да вършим по любов. Не че сега нямате любов. Сега изучавате земната любов. Земната любов е, която е обоснована на *фа*. Три състояния остават във вас. Вие от тази музика не може да се освободите вече. И да ритате, каквото и да правите, колкото време минава, каквото и да правите, никой не може да се освободи от музиката. В света като страдаш, плачеш, ще дойдеш до нея. Здравето, то е музика в живота. Който и да ви свири, който и да ви пее, всичките певци са проводници на Божествената воля. Бих желал в света да има повече свирци, повече певци, но всички да бъдат и по ум, и по сърце певци. Не само сега както пеят, малко механически, но по ум да е музикант и по сърце да е музикант. Да направим нещата по най-хубавия начин. Като пеем, да се радваме на онова, което пеем.

Я изпейте сега песента “Давай, давай”. (*Изпяхме я.*) “Давай” е разположение. Казвам: Хубаво е да дава човек. В приложението давай. Още като пееш “Давай, давай”, да няма да мислиш да дадеш ли, но веднага ще идеш да дадеш туй, което трябва да се даде. То е истината. Щом размишляваш да дадеш

ли, как да дадеш всичкото, не е даване. Всичко онова, което не ти трябва, дай го. Кое то ти трябва, задръж го. Ума си няма да даваш, сърцето си няма да даваш, душата си няма да даваш, духа си няма да даваш, волята си няма да даваш. Бог иска от нас само сърцето. Едно нещо иска: “Сине мой, дай си сърцето.” Другото остава за нас. Щом дойде даването в приложението, веднага да се приложи. Казва: “Хубава е тази песен, аз ще я проуча.” Вземи решение в същия момент, не отлагай. Даването е не само подбуждение, но приложение. Всички неща в нас седят само много хубави. Казва: “Много хубава е тази песен.” Хубава е една песен, която може да се приложи в живота; която не може да се приложи, не е хубава.

Някой път, когато е минала някоя мисъл хубава или някое хубаво чувство, те са музикалните песни, които в невидимия свят постоянно се свирят.

“Отче наш”

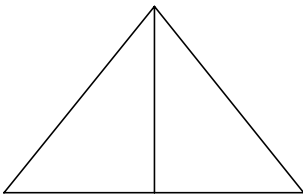
*34-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 20.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

КООРДИНИРАНЕ

“Добрата молитва”

“Мисл□, право мисл□”

Има въпроси, на които човек лесно може да отговори. Сега ако ви задават въпроса защо човек остарява, как ще отговорите? Да ви дават като научна тема този въпрос: “Защо човек остарява?” Какво разбирате под думата *остаряване*? Или за пример, ако запитахме защо човек огладнява. Да кажем, ако пишете една теза “Защо човек огладнява?”, как ще отговорите? Или може да се пита защо човек е добър и защо е лош. Как ще разберете? За пример, кое дава повод на човека да стане добър и кое му дава повод да стане лош? Някой път вие си задавате въпроса защо страдате, защо не ви върви в живота. Задавате си въпроса и не може да си отговорите защо не ви върви. Мислиш нещо, не става. Вземеш един билет от лотария, мислиш, че ще спечелиш, обаче не върви. Но най-лесният въпрос: защо си го взел? Защото набързо си го взел. Защо не върви? Не ти върви, защото си бил последен, че не върви.

(фиг. 35.1) Ако ви попитат от чисто научно гледище, къде падането е най-голямо? Колкото е по-близо до перпендикуляра, падането е по-силно; колкото е по-полегато, съобразно с това и силата на падането се намалява.

Сега има друг въпрос. Може някой път да питате тъй: “Защо хората не ме обичат?” Или: “Защо ме обичат?” За да не те обичат, има някаква причина. Но каква е причината? Тя може да е от три характера. Причината може да бъде умствена, причината може да бъде сърдечна или причината може да бъде волева. Значи някой път волята ти отблъсква хората, някой път сърцето ти ги

отблъсква, някой път – умът. Защо не ви върви? Причината е умът, че не ти върви. “Не ми върви.” Причината е сърцето, че не ти върви.

Преди 2–3, или повече години може би, дойде при мене един господин, казва: “Искам много да Ви видя.” Аз сега, разглеждам го, защо той иска да ме види? Аз се интересувам. Казва: “Много искам да Ви видя.” Той само казва, че иска да ме види. Рекох: “Защо искаш да ме видиш?” Казва: “Чувал съм, че много знаеш.” Рекох: “Не разбирам този въпрос. Че много зная, какво от това?” Този човек бил малджия*, търси пари. От 25 години търси едно богатство, голямо имане, навсякъде ходил да копае. Казвам: “Какво те ползува?” Казва: “Туй засяга живота ми.” Много знание засягало живота му. Гледам го. Казва: “25 години търся едно имане и не може да го намеря. Изкопал съм досега един трап на цял километър дължина.” Рекох: “Защо търсиш туй богатство?” Той търси това богатство да си уреди работите. Голямо имане било. Ако го намери, на моето знание отговаря. Рекох: “25 години ако беше посял едно лозе и го обработваше, досега щеше да имаш 500□000 лева в банката на разположение. Пък толкоз години търсиш и пет пари нямаш.” Рекох: “Каква е причината, която те застава да го търсиш?” Казва: “Това богатство почти го бях намерил, че го изгубих. Една вечер заспах, дойде един ходжа турчин и казва: “Ела да ти кажа къде са парите, да не ходиш да се лутааш.” Тръгнах с ходжата да ми покаже къде е мястото, че като стана, да зная мястото.” То тамън цял да му покаже мястото, ето иде един Иван Пенджурски (това не е същинското му име), казва: “На него имах да му давам.” “Иде насреща ми и казва: “Ти кога ще ми платиш туй, което имах да ми даваш?” – “Чакай, човекът ме води да ми покаже къде има голямо богатство.” – “Мене не ме интересува. Ти да ми платиш, две години стана, се матахараши.” – “Остави ме, сериозна е работата.” Но той не ме пуца и като се борихме, събудих се и отиде ходжата.” “Сега – казва –, може ли да ми покажеш на кое място щеше да ме заведе ходжата?” – “Вижд, аз не мога да свърша тази работа на ходжа-

* малджия – *остар.* иманяр (от ар.-тур. mal).

ма.” Сега той ме търси да му покажа къде е мястото на парите. Аз ако зная мястото, на него ли ще му покажа? Сега да бъда искрен. Аз ако зная, не е в мой интерес да му кажа това.

Та, по някой път някои казват, че са ясновидци. Но е много мъчно да видиш, само при едно условие. Той трябва да развие уханието, защото златото има уханье. Ако обонянето е развито, като вървиш, ще намериш златото, както намираш цветето по уханието. Но най-първо човек трябва да ви убеди, че златото мирише. Като видиш златото, току изведнъж една усмивка се явява. Стои човек спокоен, крайните ъгли на устата са обърнати така [...], надолу. Щом се заговори за парите, образува се една гънка в ъглите на устата. Може да направите един опит. Заговори за парите и изведнъж ще се усмихнат. По геометрически начин може да съдиш, по този ъгъл, колко е заинтересован. Колкото повече е заинтересован, ъгълът става по-голям; колкото е по-малко заинтересован, ъгълът е по-малък. Някой път само ще трепне, малък е ъгълът, който се образува. Че ти си станал песимист.

Тези малджии много добро принасят на хората. Те усилят вярата на човека. Те са вярващи хора. 25 години той копал. Питам го: “Не намери ли нищо?” Казва: “Само 2500.” 25 години работил, само 2500. Безкористно работил човекът и присърце. Гледам, 25 години като работил, му е приятно. Казва ми: “Много добър човек си, благороден си, не ми отказвай, направи ми услуга, пък деца[та] ми, жена ми, всичко туй.” Аз казвам: “Не е позволено онова заровено богатство да се изважда.” – “Какво трябва да се прави?” – “Не е позволено. Ще ме държат отговорен. То е в касата. В природата нещата са заровени. Каса има, закон има, не може тъй да се отваря.” – “Че как, нали е заровено в земята?” – “Ще го извадя, но или мене ще теглят под отговорност, или тебе ще теглят. Мене ще викат: кой ми позволил аз да показвам как се отваря касата и защо съм дал ключа. Отде накъде ще дам този ключ, да отвори държавната каса?” – “Остави, то държавната е друго, пък туй е заровено в земята.” Аз му казвам: “Аз с такива работи не се занимавам.” Казва: “Ти знаеш къде е. Ти го знаеш. Аз виждам по очите, че и ти познаваш, знаеш

къде е.” – Щом ме познаваш по очите, познаваш ли ще ти кажа или не? Съмнявам се.

Сега поставям въпроса другояче, научно. Представете си една красива мома, светлина излиза от лицето ѝ. Може да запали чергата комуто и да е. Тази мома тръгнала да търси богатство, като този. Ами че тя богатството може да го намери. Тя може да изкопае откъдето и да е пари. Като срещне някой банкер, само да го погледне веднъж и парите ще излязат оттам. Когато и да погледне, парите ще излязат, защо ще ходи да търси заробените пари? Богатството е заровено в сърцето на хората. Защо именно богатите хора на красивите момичета показват пари, готови са да направят една услуга? Каква услуга? На красивата мома богатият човек не отказва.

Казвам: Защо вие да не разчитате на вашия ум? Не е лошо да търсиш парите. В света има много заровено скрито богатство. Защо да не разчиташ на твоя ум, на твоето сърце, да разчиташ на твоята душа? Че в душата са заровени богатствата. Мъчно е да се обясни къде е заровено и какво богатство. Научно е мъчно да се обясни.

Имам няколко случая. Иде някой и ми казва, че загубил нещо. Казвам: “Изгубеното е там. Не че го виждам, но в ума ми седи геометрически мястото; 15 крачки като четеш по права линия оттук, ще го намериш. Не че го виждам това. Някои мислят, че виждам. Предмета не виждам, но между този, изгубения предмет в дадения случай се образува връзка. Ето аз как го обяснявам. Той имал едно перо, носил го в ръката, среща се с един свой приятел, тъй се увлича в разговор с него, че забравя, че перото е в ръката. Толкоз се заинтересувал, че перото пада от ръката му. Тръгнал с приятеля си, после разделят се. Сега той ми разправя. Казвам: На това място, дето ти намери перото, нали срещна приятеля си, с когото говори и ти гържеше перото в ръката си. Започва да си припомня, че приказвал с приятеля си и че перото може да е паднало там. Сега по някой път вие казвате: “Как стана тази работа?” Допуснете сега, че имате един предмет тук така поставен, че може да даде едно отражение. Научно сега обяснявам. Може би е на 10, на 2, на 3 метра разстояние. Така сме поставили, че като погледнете отражението на свет-

лината, виждате предмета. Може да сме поставили на такова разстояние, че тази светлина не влиза. Колкото сме по-близо, колкото условията са по-добри, светлината прониква.

Та, казвам: В дадения случай един изгубен предмет, той има свое отражение. Даже ако искате, вие направете научен опит. Може да знаеш, като вземеш един лотариен билет, ще спечелиш или няма да спечелиш. Ако ти мислиш, че ще спечелиш един милион, пропорцията е: на 10□000 случая една само възможност има да спечелиш. 10□000 опита като направиш, само една възможност има да спечелиш. Там, гето трябва да се координира умът, сърцето ти и душата ти, тогава пропорцията е 1 : 2. Но трябва да се координират. Сега този закон може да го приложите.

Ако координираш ума, сърцето си и душата си и волята си, тогава всичко е постижимо в света. Има неща невъзможни, има неща непостижими. Има неща непостижими. Не може да ви дам крепостен акт за Месечината. Няма такова правителство, което да санкционира. Да кажем, че ви завеща Месечината. Кое правителство ще санкционира, че ви давам Месечината? Правителството разбира, че не е компетентно. Месечината принадлежи на друг свят. По някой път вие искате да ви дадат Месечината. То е невъзможно.

Та, казвам: При възможните работи вие може да постигнете нещата. Вие искате да спечелите от лотарията един милион. Защо искате да спечелите? Вие казвате, че като спечелите, ще направите това или онова. Ни най-малко няма да направите. То са залъгалки. Идва един и ме пита, казва: “Моя, кажи ми кой билет ще спечели. Аз не искам много, кажи ми кой билет ще спечели 100□000 лева; 50□000 ще дам на братството.” Защо ще ти кажа да спечелиш 100□000 лева и да дадеш на братството 50□000 лева? Аз ако зная кой билет ще спечели и искам пари, аз ще взема парите. Защо ще ти казвам кой билет печели, че ти да дадеш 50□000 и да кажеш, че си дал 50□000 на братството? Не ти казвам. Аз го виждам, че неговият ум не е координиран. И да му кажа, той няма да спечели нищо.

Ако дойде при мене един човек, по какво се познава дали

е координиран? Ще ви приведа този пример. На един американски милионер дошло му на ума да има един млад секретар на 21–25 години. Явяват се много младежи с препоръчителни писма. Окоето му не хваща нито един. Влиза един млад момък и като влиза още в кантората, вижда една книжка паднала, дига листенцето. Казва: “Господине, нямам никакво препоръчително писмо, четох във вестниците, че търсите.” Казва му: “Вие носите най-добрата препоръка.” Вземането на този лист е препоръка. Веднага като влиза, вижда един безпорядък и поставя ред и тогава говори. Другите вървят, не гледат какво има на земята, имат препоръчителни писма.

Провидението в света обръща внимание на този лист, който ще дигнеш. Тебе ще ти се паднат на билета 100□000 лева. Ти вървиш по пътя. Кога ще ти се паднат парите? Кога то числото работи. Срещнеш една бедна вдовица, която иска да □ помогнеш. Ти се залавяш и □ помагаш. Като срещнеш билета, този билет работи.

Не мислете, че числата, с които боравят в една лотария, са произволни. Има един закон, който регулира числата, не е нещо произволно. Ти ще дадеш една малка услуга, тогава вземаш и туй число работи. Късметът е на тази вдовица. Този лист на земята е числото. Провидението опитва. Ако дигнеш листа и [го] туриш на мястото, Провидението казва: “Ти си човек, който ще спечелиш.”

Или, да ви обясня по-добре. Един художник, на който умът е мрачен, сърцето е мрачно, песимистично, и волята му, той не може да рисува хубаво. Трябва да имате светъл ум, вдъхновено сърце и воля, да не трепери ръката. Само тогава може да рисува хубаво. Казва: “Аз не мога да рисувам.” Има той един ум мрачен, не може да рисува. Или ръката му трепери, той няма самообладание.

Първото нещо, вие искате богатство. Богатството, то не е толкоз важно. Ние при това сме богати вътре. Тук, от Изгрева, на двама души им провървя, по 250□000 им се паднаха. 500□000 им се паднаха. На вас да се паднат на всичките, най-малко трябва да 10□000 години. Не само човек да иска от лотария да спечели. Той да иска да има дарби; или [да бъде] поет, или музикант, или художник. Защо да не развие тия дарби?

Сиромашията е много по-голяма подбуждателна причина, отколкото богатството. Аз съм привеждал онзи пример за един германски проповедник, който бил много красноречив оратор, че отишъл императорът да го слуша. Като го слушал, казал на своя министър да му се увеличи заплатата. След 5–6 години не се слушал вече проповедникът така красиво да говори. Питал императорът: “Защо не се чува гласът на нашия проповедник?” Министърът казал: “Петелът когато затлъстее, не пее.” Вярно е. Когато храниш един петел много, той не пее. Като е малко гладен, много кукурига. Гладните петли пеят по-хубаво, отколкото ситите петли.

Вие искате да бъдете богати. Това е второстепенно, трестепенно. То не е толкова важно. Най-първо, има толкова работи в човека, които трябва да се развият. Умът трябва да се развие. Защото подбуждателната причина за богатството е в слепите очи. Там са полунтелектуалните чувства. То е един свят не много възвишен. Да бъдеш милосърген е много по-хубаво. Той не иска да стане милосърген, иска да стане богат. Не да стане богат, но по-напред да бъде милосърг, че после богат. Не да стане богат, че после – милосърг. Защото водата слиза най-първо от високите места, не от низините. Та, богатството за да придобиеш, трябва да имаш един подтик. От всичко трябва да слиза.

Човек трябва да бъде верен. Обещаеш някои работи, после не ги изпълняваш. Всичките хора страдат от обещания, които не ги изпълняват. Всичко онова, което обещаваши, изпълни го. Не обещавайте големи работи. Ще станеш в четири и половина – стани. Кажеш, че ще направиш нещо – направи го. Каквото кажеш, че ще направиш, направи го, не отлагай. Една добра мисъл или едно добро чувство или една добра постъпка. Не се обленявайте. Малко кажи, но го направи.

За пример, често казваме: “Да се подмлади човек.” Че сега учениите хора ако вземат от кръвта на един млад човек и я цръкнат на стария, веднага ще се подмлади най-малко с 5 години. Значи няколко капки от кръвта може да подмладят човека. Една цяла реакция образува. Усилването на един атактичен процес, атактизъм значи.

Постоянните терзания остаряват човека. Ти се ожениш, главоболие с жената, главоболие с децата, че с техните деца главоболие, терзания. Занимаваш ума си с чужди работи – остаряваш. Вземете хора, които имат да плащат някои големи дългове, остаряват. Ако са големи и не може да ги платят, ако има 100–200 □ 000, но може да има 500 □ 000, 1, 2, 3 милиона. Погледнеш, този човек се състарил.

Състаряват се хората и от любовни работи. Една мома залюбила един овчар, че по-лесно може да се ожени за него. Но ако се влюби в някой княз? Пък има традиции, тя е бедна мома. Тя мисли, че князът няма да я вземе. Състарява се тази мома. Защо се е влюбила? Невъзможно е да се ожени заради* него.

Някой път вие искате неща, в които има големи работи. Не искайте големи работи. Сега защо иска тази мома да се ожени за княза? Най-първо, подбужденията □ не са чисти. Тя мисли, че ще има удобства, че ще бъде добре облечена, ще я уважават, ще я почитат. Женитбата съвсем друг закон е. В женитбата мъже и жени са пратени от Бога да проправят път, че напредналите души да дойдат по един уреден път. Ако двамата не могат да станат проводници да слезе някоя душа, защо ще се женят? Женитбата е отваряне на небесната врата, че оттам ще посрещнат онези, които ще дойдат на Земята. Казва: “Аз го обичам.” Вие се обичате. Двамата може да бъдете врата да дойде трети. Кой е този трети? Той Господ знае, нищо повече.

Двама души се обичат, за да дойде Господ между тях. Ако Господ не дойде, женитбата не е законна. Ако дойде Господ, тя е законна. Ако искате вие идейно, трети трябва да дойде. Тогава между тях, които така се обичат, любовта е постоянна. Когато Господ не дойде, погрешка е. Той казва: “Аз мислех, че ти си красива.” Като Го няма Господа, той казва: “Аз мислех, че си красива.” Той няма това, онова, и тя няма това, онова, всичко се смалвява. Като дойде Господ, всичко е наред. И той е красив, и тя е красива.

Когато говорим за човешкото сърце и за човешкия ум, те трябва да станат, че да дойде Божествената мисъл, Бог трябва да дойде, светлината трябва да дойде. Ако в човешкия ум не иде светлина, Господ [да] дойде със светлината; ако в

* заради – *диал.* за.

човешкото сърце Господ не дойде, топлината да дойде; ако в човешкото [тяло] Господ не дойде, сила да дойде, Господ не е посетил човека. Светлината разбирам Господ да дойде; топлината разбирам Господ трябва да дойде и силата разбирам Господ да дойде. Трябва да бъде силен – разбирам Господ трябва да дойде при мене. Ако искам сила без Бог, за мене животът няма никакъв смисъл. Казвам: Бог като иде в света, всичко иде с Него заедно. Нещата имат отношение към Бога. Той направил света така, че дето Той отива, и благословенията отиват. Оттам, отдето Бог се дига, всичко се дига; дето отива, всичко с Него иде.

Сега, хубавото сте го опитали. Ще ви приведа един пример. И друг път съм го привеждал. Ной имал една дъщеря. В нея се влюбили трима момци. Тъй я обичат, че всеки я иска. Ако не се оженият, пакост ще направят. Искал той да ги примири. Една дъщеря на трима души не може. Имал той едно магаре и имал и една котка. Направил магарето мома и направил и котката мома, красиви моми ги направил. Явили се тия трима души и всеки се оженил за една. Един се оженил за магарето, друг – за котката и само един се оженил за същинската дъщеря. Те на знаят, казват: “Отгде дойдоха другите му дъщери?” След като се оженили, започнал да ги посещава. Посетил единия, който се оженил за котката, и казва: “Как ви се вижда?” Казва: “Много е добра, но по някой път граци. Като кипне, граци. Ако не е това дракане, много добра, много сладка.” Той казва: “Такъв е родът □.” Отишъл при другия, който се оженил за магарето. Той казва: “Много е добра, но рита по някой път. Ако не е това ритане, другото е много добро.” Той казва: “Родът □ такъв.” Онзи нищо не знае. Отива при третия, пита: “Как си?” – “Много добра е, ангел.” Тя е същинската.

Ти когато имаш една способност, която граци, тя е котешка; когато имаш една способност, която рита, тя е от магарето; когато имаш една способност, която нито рита, нито граци, тя е същинската. Когато имаш едно чувство благородно, че ни граци, ни рита, то е същинското. Приложението е това, много вярно е.

Да кажем, ако ядете месо, приложили сте. Малцина от вас сте родени вегетарианци. Някои сте минали към месния режим по неволя [от] вегетарианския режим. Ти месото не би го ял, но като му турят масло, после опържат лук... След като си ял месо, много вкусно е, но после усещаш нещо лошо в стомаха. Много сладко в устата, но стомахът познава, че това, гниещото месо не е добре сготвено.

Често в нашия ум влезе една мисъл, която не е била добре сготвена, причини неприятност. Има мисли, които не са добре сготвени, има чувства, които не са добре сготвени.

Всеки един от вас има едно чувство, има една способност в човека, която определя коя мисъл е права. Ако наблюдавате, даже в умствено отношение вие искате да възприемете една мисъл, ако тази мисъл носи светлина, тя е светла. Ще видите, че когато възприемате една мисъл, тя е светла. Щом пристъпи във вас, веднага се изменя вашето състояние. Представете си, че срещате един ваш приятел, който ви обича, мисли най-хубаво за вас. Щом го срещнете, разтваря се умът и светлина прониква във вас. Срещате един човек, който ви мрази – веднага чувствуваш, че тъмнина влиза в ума ви.

Казвам: В света няма скрито-покрито. Че ти отиваш при Господа, искаш от Него един милион. Че то е играчка. Той ти даде неща, които струват милиарди. Ти за тях не благодариш, искаш един милион да ти даде. То е нищо, то е играчка. Господ вижда, че ако за голямото не благодариш, като получиш един милион, ще кажеш: “То е случайност.”

Ние не се нуждаем от пари. Пари, които не носи любовта, пазете се от тях. Пари, които са от любов, приемете ги. Някой път вземете пари. Като туриш парите на ръката си, трябва да ги върнете назад, дайте ги на другите. Защо искаш един милион? Защо ще искаш от Господа един милион, а не поискаш един глас на 4–5 октави? Кое е по-хубаво: да имаш един милион или да имаш един ангелски глас, че като пееш, всички да те слушат? Защо да не поискаш един светъл ум, че като погледнеш, да виждаш нещата? Може да виждаш нещата къде са. Има случаи, виждат се. Има, които виждат, може да видят на 10 километра, на 20 километра. Туй пространство

се сближава, той вижда предмета, като че има един далекоглед. Този далекоглед скъсява пространството. Казва: “Как става това?” Ако вие идете в планината и сте изгубили една игла, вие не може да я намерите, но ако аз имам един голям магнит от половин метър, ще намеря иглата. Ако аз вярвам в Бога, ще намеря. Ако иглата може да намери магнита, че се залепи за него, защо аз да не мога да го намеря по същия начин?

Най-първо развивайте във вас способности, които Бог ви е дал. Аз отказвам по две причини. Зная някоя работа – утре ще ме безпокоят пак. Да кажем, спечели 100 000 лева. Ще го иде втори път, трети път. И след като спечели, казва: “То е случайно.” Не че го зная, случило се тѣй. При това, ако той спечели, веднага ще са роди користолюбие, иска да стане богат. Вземете тия пари, вложете ги в банката. Дотогава той се молеше на Бога, сега 500-те хиляди, които внесъл в банката, седят в ума му. Неговият Господ е в банката, осигурил се. Аз го турих на кривия път.

Сега вие ме слушате и не искам да ви заблуждавам, искам нещата да вървят по един правилен път. Отива един госта виден абаджия при един български чорбаджия да му крои грехи. Той имал слуга на име Стоян. Те приготвили една печена кокошка за обед. Той им казва, че Стоян печена кокошка не яде, боб яде. Сварили боб на него. “Кокошка аз не обичам, но понеже сте я опекли, ще ям.” Слугата му чул това. На обед господарят му яде кокошка, той яде боб. Той намислил да му създаде една неприятност. Той казал на господарите: “Моят господар е много добър, но по някой път го прихваща нещо, започва да се озърта насам-натам. Моля, тогава вържете го, да не направи пакост. Като му мине, ще го развържете. Той му скрил напръстника. Господарят му почнал да се озърта и да го търси. Те го връзват. Седи той и му казва: “Стоян печена кокошка не яде, боб яде!” Искан да му каже: “Ти яде печена кокошка, вързаха те; аз ядох боб, свободен съм. Ако ти беше ми дал от кокошката и аз от боба, и двамата щяхме да бъдем свободни.”

Казвам: Разделяйте богатствата: боба наполовина и кокошката наполовина. Не бъдете егоисти, да изядете кокош-

ката, понеже ще бъдете вързани.

Всички започнете от точката. Имате едно желание, то не заема никакво пространство. Най-първо ще му дадете един подтик на желанието по права линия. Но тази линия, тя има само дължина, няма никаква дебелина. То са безброй точки в правата линия. Едната точка станала причина да образува всичките точки. Правата линия е резултат на движението. Ще подвижи всичките точки в съвсем друго направление, ще образува плоскост. Ако вашият ум може от една точка да образува една права линия и от една права линия може да образува една плоскост и от една плоскост може да образува един куб или едно тяло, онова, което вие желаете, може да го постигнете. То е постижение. Но ако желанието ви не може да се проектира, не може да се проектира в плоскост, то е невъзможно. Всяко желание трябва да тръгне по права линия, правата линия – в плоскост и плоскостта – в третото измерение.

Има един закон: първо ще работите с ума си, ще работите със сърцето си, ще изпълните работите си с волята си. Има закон, който определя. Умът е подтик. Умът ще направи правите линии, сърцето ще направи плоскостите, волята ще направи тялото. След туй, щом се създаде едно тяло, нещата стават възможни. Когато казваме, че някои неща се невъзможни, разбираме: невъзможно е да стане едно нещо, в което умът не е взел участие, сърцето и волята не са взели участие. Разбирам концентриране на човешките закони. Дето човешкото сърце и човешката воля взема участие без противоречие, всички неща възможно постижими стават. Има неща, колкото да ги желаем, не са постижими. Искайте нещата, които са възможни за вашия ум.

Сега какво правило ще извлечете за себе си? Между две красиви момичета има две възможности, има три възможности, но три, по които се отличават и двете да бъдат доволни. Едната може да представя изгряващото Слънце, другата – когато залязва. И двете не може да представят едновременно Слънцето, което изгрява. Едната ако е първа, другата трябва да бъде последна. Ако едната може да вземе първото място, другата – второто. Третото положение е най-високата точка, дето могат да се съединят и да образуват един

триъгълник. В точката С е щастието на човека.

Дето се обединяват умът и сърцето, то е най-високото положение. Щом се обединят умът и сърцето, то е човешката душа, то е волята. Дето има хармония между ума и сърцето, всичко се постига. Вие постоянно се борите със себе си. Казвате: “Аз не съм добър, не съм умен”, че това-онова. Тези неща ги изхвърлете, те са неща на миналото. Ако дойде един човек и ви нашари с черно, черен ли сте? Вземете, че се умийте. Що ще оставяте черните линии? Казвате: “Нацапан съм.” Очистете лицето. Трябва да се очистим от награсканията на миналите поколения и миналите векове, защото човешкият ум е чист, човешкото сърце и чисто и човешката душа е чиста. Разчитайте на чистотата на вашия ум, която Бог ви дал, разчитайте на чистотата на вашето сърце, която Бог ви дал и разчитайте на чистотата на вашата душа, която Бог ви дал. Те са първите Божествени блага. Не разчитайте на онова, което вашият ум е изгубил. Внатата не е негова. То е нещо външно.

Не разчитайте на външни неща, но на вътрешните неща, които Бог е вложил в ума, в сърцето. Постижими неща са, които Бог е вложил в ума, в сърцето и в човешката душа. Писанието казва: Ходенето е от Бога. Желанието е от Бога. Туй, да искаш, е от Бога. Всичките желания: искаш да се учиш – от Бога е, искаш да бъдеш свободен – от Бога е, искаш любов – от Бога е, искаш знание – от Бога е. Всичко, което Бог е вложил в сърцето, приемоте го. Вървете по пътя на постижението.

Розовото масло отворено не се държи. Шишето, в което е затворен умът, не трябва да го отпусвате. Сърцето трябва да бъде запушено, да се не изпарява.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*35-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 27.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СЛУЖЕНИЕ

“Добрата молитва”

“Всичко в живота е постижимо”

Коя е най-малката добродетел според вас? Най-голямата и най-малката добродетел коя е? Като не знаете, не се силете да говорите. Да кажем кое е най-малкото число и кое е най-голямото число. По колко неща познавате най-малкото?

Често в живота хората употребяват думи без съдържание. Казват: “Мъчение.” *Мъчение* нищо не значи. В природата ние създаваме мъчението, такива понятия на мъчението не съществуват. За пример, християните в богословието създадоха ада, както те мислеха. Всеки казва: “Има мъчение, мъчение.” Като че християнството дойде в света да докаже на хората, че има мъчение. Не е смисъл, то са човешки изобретения. Мъчението всеки го създава в себе си. Щом кажеш най-малката лъжа в света, бялата лъжа, ти си създал ада, най-малкия огън си създал и от ден на ден като лъжеш, огънят се увеличава, докато дойдат черните лъжи – огън с милиони градуси. Мъчение е да се разбере истината, понеже ние всякога я отнасяме до сегашния живот. Мислим, че този живот, който сега имаме, е най-важният. Той е най-важен в какво отношение?

Този живот, който сега имаме, той се дължи на миналия строеж, мислите, чувствата са последствие на миналото. Сега го използваме. Сегашните идеи ще бъдат за бъдеще. Сегашното, което вярваме за любовта, което говорим, ще бъде за бъдеще. Ние още не сме проявили сегашна любов; ние проявяваме все старата любов.

Ти като възлюбиш някого, искаш да туриш юлар, да му заповядаваш, да те слуша. Майката ще вземе детето, ще го гали, няма да обръща внимание, ако то плаче, ще го тури в коритото, ще го обръща. Мислите ли, че това е настоящият живот? Птиците са имали груг култ. Като дойде майката,

децата трябва да зият, да тури храна в устата им. Но то са все неща на миналото. Двама души се скарали. То е от миналото, не е настоящето. Казва: “Скарали се.” Тази кавга беше приготвена преди хиляди години. Сега казвате: “Ние живеем настоящето.” Вие плащате не настоящите дългове, но на миналото. Няма по-глупаво нещо в света от измислянето на полиците. То са най-глупавите работи. Продаваш времето за бъдеще. Вземаш пари за бъдеще, за 20 години да изплащаш. Продаваш времето. 20 години продаваш за пари. Че то не съществува. Казва: “Аз за бъдеще ще платя.” Я плати, я не. Кой е платил досега, кажете ми? Щом се каже нещо, казва: “Ще имам предвид.” Твоята личност я няма, ти като човек не съществува, ти съществува, както преди хиляда години. Сега какъвто си, ти не се проявяваш. Някой казва: “Аз каквото ти казвам, ще ме слушаш.” Какво ще каже?

(фиг. 36.1) Защо имате нужда да събирате две единици? Може ли да ги съберете?
 $1 + 1 = 2$ Едно житно зърно и друго житно зърно може ли да ги съберете? Имате едно зърно и друго зърно – две зърна, но тия зърна са част на един клас. Един клас има 30, 60, 100 зърна. Тогава ти казваш: “Едно зърно”.

Сега питате какво има на оня свят. Всичките хора на Земята имат понятие както са живели преди 2000 години. Хората нямат понятие за Бог, за Любовта. За Бога имат човешки понятия. Господа го турили като някой човек. Оня свят го представят като този, малко по-добър. Човек и ръце, и крака има, навярно и деца и жена ще има. Какъв може да бъде този свят? В оня свят като не се развъждат, отде ще дойдат хората? Като умират хората тук, в оня свят се раждат. Който има отношение тук, в оня свят отива и според теорията, който иде в този свят, не иде от оня свят, но иде от долния свят, неорганизирания свят. Но да оставим това.

Както са родени хората, делят се, кой е прав. Вземете християнството: има православни, евангелисти. Каква е съществената разлика? Бог е един, Христос е един. В какво е различието? По какво са се разделили? И едни считат, че ще идат в рая, другите няма да влязат. Евангелистите мислят,

ако ти не четеш Евангелието, както те го четат, няма да влезеш. Хубаво е, не е нещо лошо. Сега вие, които ме слушате, казвате: “Новото.” Кое е новото? Те са стари работи, които изучавате с нова боя.

(фиг. 36.2) Може ли да извадите едно от
1 – 1 = 0 едно? Ти може ли да извадиш сърцето на човека? Казва: “Да извадя.” Ако извадиш сърцето от организма, човек ще умре. Ако изва-

диш неговия мозък, ще умре. Ако ти туриш друг мозък вътре, ще умориш човека. В природата не може нито да събираш, нито да изваждаш. Ние събираме. Даже са изтълкували, казват: “Да събираш богатства за оня свят.” Но съвсем материално са разбрали.

Казвам: Като имаме новото учение, все се различава малко температурата. Ако имаме един термометър много чувствителен, за пример, един православен, един католик и един протестантин, различава се температурата. Ако имам един термометър, когато човек мисли право ако премеря, температурата ще показва едно. Ако мисълта е крива, ще показва друго. Ако сърцето е нормално, температурата ще показва едно; ако е анормално, ще показва друго. Ако мисли право, ако чувства право, силата ще бъде друга. Сила има температурата, тя се различава. Не само това. Учените хора отиват много далече. Как бихте си представили 2 билиона градуса температура? 2 билиона [градуса] температура ако имахте на Земята, туй цялото пространство, от Земята до Слънцето, ще се стопи всичко, каквото има в него. Тези неща са отвлечени, нямат приложение. Казвате: “Те са празни работи.” Ти ядеш, но туй желание да ядеш е старо желание. Ти като ядеш, искаш или да станеш по-умен, или като ядеш, искаш да станеш по-добър, или като ядеш, искаш да станеш по-силен. Умен да станеш защо искаш? Ако си проповедник, трябва да бъдеш малко по-умен, да те слушат хората. Ако си пехливанин, трябва да бъдеш по-силен. Защо ти е силата? Искаш да се бориш – трябва да си по-силен. След като се бориш, гътнеш 20–30 души, прочуеш се в света. Какво си добил като пехливанин? Нашият Дан Колов ходеше да се бори, подигна се човекът.

После, вземете в християнството думата *жертва*. Какво означава думата *жертва*? Да даваш. Човек да се учи да жертвува от себе си съвсем друг смисъл има. Каква жертва има аз да давам царицата. Какво съм пожертвувал? Царицата се жертвува. Или дам хляб. Хлябът се жертвува. Или пари давам. Казваме: “Жертвуваме себе си.” Постоянното жертвуване показва служене, човек, който служи. Чрез жертвата се учим на служене. Ако човек не се учи да служи, живот без служене е безсмислен. Сега нашият живот е станал така лош, понеже всичките хора са господари. Най-малката буболечка като хванеш, мисли, че е голяма. Аз съм бутнал паяк, той се наежи на 6-те крака, казва: “Знаеш ли аз какво мога да направя? Не ме бутай, аз съм опасен. Ако бутнеш още веднъж, като скоча, нищо няма да остане от тебе.” – “Ти мене познаваш ли ме?” – “Познавам те.” – “Ти си много гребнав, аз съм по-голям.” Рекох: “Виждаш ли ме?” – “Не ме интересува, ти си толков гребен, не можеш да ме интересува. Аз съм голям паяк.” Питам: Туй разсъждение на паяка вярно ли е? Той каквото говори, вярно ли е? Аз мога да направя всичко, а той не може. Той в моето присъствие се чувства така силен. Аз съм му предал своята мисъл, той се наежил по причина на мене.

Вие сега често играете същата роля. Като се приближи някой велик човек до вас, вие се наежите като паяка, казвате: “Знаете какво може да направя?” Тази идея не е ваша. Тя е на онзи велик човек. В света, понеже сме се приближили до Бога, вземаме Неговата мисъл, казваме: “Бог е вътре в мене.” Какво значи Бог е вътре в тебе? Идеята за Бога каква е? Бог най-първо се е открил на най-малките същества, грижил се за тях, доставил нужните условия, да се развиват. Бог на нас не се открил в Своето величие.

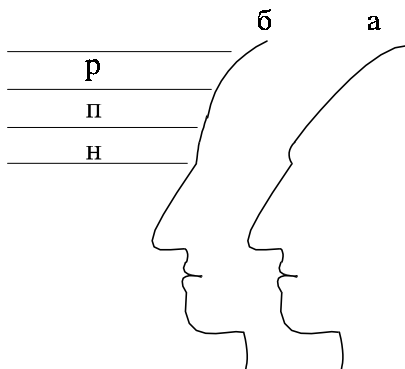
Та, казвам: По този начин като мислите, всички се страхувате. Някои от вас мислите, че сте остарели. Два начина има за остаряване. Сега ще ви говоря теоретически факти. Вие сте дошли на групи от души. Дошли сте отнякъде 100, 200, 300-000 или 50-000 души. Тия души са на разни степени. Едни са като деца, други са като юноши, трети са възрастни,

женени с деца, семейства; някои от тях са [на] 120 години. В тази група души едни идат, други си отиват, у тях има всичките фази, като започнете от най-малката до най-голямата степен. Вие по някой път чувствувате, че сте млади, понеже сте свързани с младите души на вашата група. Някой път сте свързани с 10-годишни деца. После чувствувате, че сте [възрастни] – свързани сте с възрастните души на вашата група. Най-после чувствувате, че сте стари – свързани сте със старите души на вашата група. Но това идеята на цялата група, че сте остарели.

Под думата *стар* разбирам човек, който се е проявил и се готви да се върне в своето отечество, отгето дошъл. Младите са онези, които са дошли от странство. Старите са, които се готвят да идат в странство. То е идеята за стария. Вашата идея, че старият е отслабнал, че няма сили, че мозъкът не работи. Нашият мозък сега показва сегашния строеж на света, който се строи. Сърцето, за което се говори, показва миналия строеж преди милиони години; какво се е строил светът, какво е било състоянието на света. От такава материя е направено сърцето. Сърцето направо е свързано със Слънцето. Мозъкът е свързан с Месечината. Мозъкът е твърд. Сърцето е жидко*. Волята ни е електрическа, пълна само с енергия.

По някой път във вас се зараждат мозъчни заболявания. Всякога мозъчните заболявания стават, когато няма едно право отношение. Ако влезе повече температура, мозъкът заболява. Мозъкът не търпи големи температури. Мозъкът е студен. То е едно тяло, което много малко се мени. Когато човек е изгубил 20–30 кила от тялото, мозъкът едва е изгубил един грам само. Много устойчив е. Не само това, но претърпява изменения. Много добре е организиран мозъкът. В този мозък се проявява разумността на човека. Той е разделен на 3 части. (фиг. 36.3) *Р*-то – разумността, разумното в човека е там. Туй, с което човек помни, е средната част на челото. Туй, с което наблюдава, е долната част на челото, основата на челото. Ние мислим, че наблюдаваме с горната част. Разумното е туй, което има понятие за света, което вижда. Туй,

* жидък (от рус.) – *остар.* течен.

което помни, е това, което чувства. Туй, което наблюдава, то са близките неща. Тях наблюдаваме с долната част на нашия мозък. Тази част са долини, в които потънал материалният свят. Всички хора, които са материални, тази част на челото е много издадена. Като видиш един човек, на когото челото е така

издадено (а), той е един материалист. (б) Този е един разумен човек. Образува се един такъв ъгъл на челото, от 30 градуса.

Някои казват: “Господ ще ни научи.” Някои религиозни хора казват, че Господ им открил, видения имат. Виденията са като на кино. Ходил на кино, видял как се бият хората. Какво ще получиш? На кино то не е сражението, то е сянка. Сега да видиш как става войната, в 24 часа ще ти поболее главата. Тук, на киното, имаш само една представа.

Вие питате защо стават войните. Вие пишете една теза: “Защо е необходимо да стане войната?” Какъв отговор бихте дали? Тъй определил Господ. Да кажем, всички се интересувате. Всички предавате фактите. Предадоха ми един факт, че едно нямо дете проговорило и казало, че след два месеца ще свърши войната.

Вчера друг факт ми предадоха. Някой седял във вагона, до него седи една госпожа. Той □ казва: “Госпожо, ти нямаш пари, не си си взела парите.” Тя мисли, че той се шегува. Като бръква да извади кесията, тя мисли, че я взела, но вижда, че я няма. Казва: “Оставила съм кесията вкъщи.” Изваждам и □ плащам билета. Питам го: “Как знаеш?” – “Виждам.” – “Като виждаш, я ми кажи колко левоуе имам в кесията си.” – “175 лева имаш.” – “Може да имам погрешка, да е казал 173.” Онзи изважда кесията и проверяват. Парите са толкоз, колкото казал – 173. Питам го: “Кога ще се свърши

войната?” Казва: “На 25 септември ще има примирие.” Друг въпрос: “Кой ще победи?” – “Не е позволено да говоря кой ще победи.” Защото ако говори кой ще победи, веднага ще го обвинят, че е шпионин. Веднага в затвора. В едно семейство братя и сестри се борят, кой ще победи от братята. Каква полза ще има, ако големият брат победи или ако малкият победи, или ако малката или голямата сестра победи? Каква полза за дома? Какво ще донесе в семейството? Хората се молят тези или онези да победят.

Като четете Стария завет, Господ казва: “Така и така ще направя.” Човешки работи. Като четем Стария завет, така е писано. То е преди 2000 години. Преди 2000 години и сега еднакви ли е? Оня свят не е такъв, какъвто е бил преди 2000 години. Слънцето преди 2000 години колкото светлина и топлина е давало, обемът му се изменил, Слънцето е по-малко. Всяка година по един милиметър се намалява, по един милиметър като се намалява, някой и повече.

Сега за любовта се говори. Аз ви говоря за любовта. Аз гойда в дома ви, като погледна, жена ви красива, усмихна се, изведнъж мъжът сви вежди. Защо? Както е с мъжа, така е и с жената и детето, навсякъде. Защо мъжът сви вежди? Едно подозрение.

Ние казваме: “Свобода.” В какво седи свободата? Ако в една свобода умът не е свободен, ако в една свобода сърцето не е свободно, ако в една свобода волята не е свободна, къде е свободата тогава? Ако ние нямаме доверие... Защо Бог оставил света? Бог остави света хората да вършат каквото искат. Някои хора вършат доброто, някои вършат злото. Те създадоха злото. Казвате: “Защо Бог допусна злото?” Защо го допусна? Защото са свободни.

Страдат хората, защото са свободни. Страданието е свобода. Радостта е свобода. Може да се радва свободният човек. Скърби само свободният. Как тогава, защо да не приемем страданието? Страданието, една радост, започваме да ги събираме. Всички хора, които страдат, са користолюбиви. Всички хора, които се радват, са щедри. Ти не можеш да бъдеш щедър, ако не се радваш. Ако ти постоянно скърбиш, ти ще станеш користолюбив. Ти искаш да се освободиш от скръб-

та – ти не можеш да имаш резултатите от скръбта, ти не можеш да почерпиш соковете от скръбта. Ти признаваш самата скръб, която е майка. Че туй дете се е родило. Какво разсъждение има? Радост от радост не се ражда. Може би бащата на радостта да е радост, но майката е скръб. Радостта на семето е [, че е] турено в почвата; онова семе е турено в утробата на майката. Земята майка ли е? Тя е мащеха. Майка ви е мащеха. Вие нямате понятие за Бога, Който ви е баща. Тия бащи, които имате, те са привидни. Една кокошка, която ти си [измътил] в инкубатор, ти баща ли си на нея? Бащата на кокошката е съвсем друг. Какъв е той вие не сте го виждали. Този приятел, той не е баща. Той играе ролята на баща.

Казвам: Аз се чужда по някой път на любовта. Правя по някой път опити. Гледам, дойдам горе на вратата ми и хлопам. Аз виждам разумното хлопане веднъж. На разумния се хлопа веднъж. На гениалния човек веднъж се хлопа. На талантливия – два пъти, на обикновения – три пъти. Щом три пъти като му хлопаш и не чуе, той и обикновен не е. Дойде някой, хлопне веднъж, после два пъти, после три пъти. Най-първо мисли, че съм гениален, не чувам. На талантливия се хлопа два пъти. Най-после, ако и тогава не чуя, хлопа три пъти, мисли ме за обикновен. Като не чуя и тогава, хлопа четири пъти; тогава дивак ставам.

Една сестра беше дошла горе и хлопа. Казвам □: “Да идеш да се срещнеш с Господа, днес е ден на Господа.” Да идеш да се срещнеш с Господа. При Господа като идеш, ще хлопаш само веднъж и ще чакаш целия ден, докато залезе Слънцето. Ако не те чуе Господ, пак ще идеш, пак ще похлопаш. Ако пак не те чуе, и на третия ден ще идеш да похлопаш. Ако не ти отвори Господ, ще чакаш. Една сестра дошла, каква сестра? Жертвувала. Такава жертва аз не признавам. Жертва от 5 лева за мене не е жертва. Жертвува човек, който може да служи за повдигането на човешкия ум; жертвува човек, който може да служи за повдигането на човешкото сърце; жертвува човек, който може да служи за повдигането на човешката воля, който може да служи на човешката душа, на човешкия дух.

Това е жертва. Които не се жертвуват така, нямаме нужда от тях. Какво ще се жертвува? Дойде при едно езеро, [има] чаша, гребне с чашата – каква жертва е направил? Не може да жертвуваш времето. Това показва Законът на Любовта. По някой път аз не искам да пия от някоя чаша, понеже немусикално взел чашата. После, по някой път гледам, някой оставил чашата два пръста празна. Тази чаша да се напълни, че тя свидетелствува, че чашата е напълнена с вода. Ако дойде един човек, ще му гребна и ще ми бъде приятно, че е дошъл и ще му дам да опита тази вода. Той да благодари. Да благодари онзи, който създал водата, че съм послушал, да бъде тази вода позната.

Ако не мога да позная Божествените мисли, ако не мога да позная Божествените чувствавания, желания, които Бог има, ако не мога да позная Божиите дела, тогава в какво седи нашият живот? Какво се проповядва? Разрешаваме въпроса на столовете. Тук някои пишат: “Тъй каза Учителят.” Какво каза? Да се обичаме. Какво значи да се обичаме?

В любовта между един комар и един човек няма никаква разлика. Доста интелигентен е комарът. В 17-та година, когато аз бях във Варна, имах много интелигентен комар в стаята си и 2–3 месеца не можах да го видя. Търся го, не мога да го намеря. Тамън река да заспя, той забръмчи. Като усети, че се движа, той пак се скрие. Като заспя хубаво, в съня той ще дойде, ще кацне някъде на деликатно място, ще извади да види какви сокове имам. Това е едно същество, прави сондажи. Течения има в мене, то изважда от топлите течения от ръката ми, прави своите теории, каква температура имам, защо да е топла кръвта. Като стана, по някой път виждам следите. Не искам да му забранявам. Мога да го накарам да не хапе. Рекох: “Слушай, да се сприятелим. Ако ме обичаш, аз ще ти дам ръката, колкото искаш да вземеш, но като спя, като крадец да вземаш от мене... Аз не обичам крадците и лъжците. Колко ще вземе? Като него и 10 души да дойдат, ще ги нахраня, ще си туря ръката и ще ми бъде приятно. Послуша ме този комар. Споразумях се с него. След два месеца приятели станяхме. Като дойде, не бръмчи, но музикално казва: “Добър ден, добър ден!”, каже леко на

ухото. Казвам: Единственият благороден комар, който аз съм виждал. Казва: “Извинете, ние сме учени хора. Влязох в дома ти, трябваше да се допитам до тебе. Мислех, че къщата е изоставена, няма никой, за тебе мислех, че си някое говедо, че не е толкова разумно. Виждам, доста умно говориш.” Той ме намира, че съм приблизително като него. Може да се разбере човек, доста умен. Виждам един ген кацне на ръката, подигне се, иска да ме види, пък не може да ме види. Разпраща ми на мене: “Не зная, не може да ти видя формата, има нещо. Ти мязаш на нас, пък си невидим. Ти както ми говориш, на комарски ми говориш. Чувам гласа ти, пък формата не мога да видя, гледам, не е като нас. Отнякъде иде гласът. Да живеете в оня свят?” Казвам: “В този свят, дето си ти, живея.” – “Че как е възможно да живееш в този свят и да бъдеш невидим?” Казвам: “Това е едно знание, което ние имаме, тия същества, по-големите комари. Ние можем да отклоняваме светлината, пречупваме я.” Научно му доказвам. Казва: “Аз ще проповядвам на другите комари. Този въпрос не сме проучвали. Комарите, правим само наблюдения, сондаж правим. Виждам, от тия същества извличаме една червена течност, правим научни изследвания, от какви елементи е съставена. Чудим се защо е червена, защо не е безцветна.”

Всъщност това, което ви казвам, по форма не е вярно, но съдържанието е вярно 101 %. Като едно разумно същество разговарям с комара. Формата само не е вярна. Сега, ако един човек говори по радиото, как ще го видиш? Ако свири една грамофонна плоча, слушаш цял оркестър, гледаш плочата, оркестърът го няма. Виждаш само: една игла скача по малки дупчици и от иглата излизат и първа, и втора, и трета цигулка, и барабанчик, и флейтата, и кларнето*, и тъпанът се чува по някой път. Как ще го обясните? Знаеш колко мъчно е да се обясни как се предава този звук чрез иглата? Не е лесна работа. Може да ви обясня. Но ако ви обясня, какво ще добиете?

Представете си, че вие сте гладен и в тази местност, дето сте попаднали, няма никакви плодове. Имате едно желание, което не може да се изпълни. Минавам аз и чета вашата

* кларне – нар. кларинет.

нужда във вашия ум, нося тия плодове, от които се нуждаете, и ви давам. Коя е подбуждителната причина, че ви давам? Тия плодове са подбуждителната причина на моята любов, която имам към вас. Едно подбуждение имам. Но 3 причини има, които ме подбуждат да ви дам плодовете. Първата причина е интелигентността, която забелязвам във вас, че светлина излиза; втората причина е топлината в сърцето и третата причина е организъмът, тялото, силата. Тези три неща имат връзка, зная законите. Законът е, че ако аз не помагам на умовете на хората, не помагам на своя ум. Ако помагам на сърцата на хората, помагам на своето сърце. Ако помагам на телата на хората, помагам на своята сила. Такъв е Божественият закон в света. Ако аз откажа, на себе си отказвам. На закона служа.

Казва: “Защо трябва да правя добро?” Ако правя добро, турям основа на своя живот. Защото основата е твърдостта. Трябва да бъдем твърди. Всички трябва да бъдем твърди, твърдост на убежденията. Нищо в света да не е в състояние да те отклони, да те разклати. Каквито и бури и да дойдат, твърдостта да остане като основа. Тази основа не можеш да имаш без доброто. Защото само доброто може да бъде основа на един разумен живот. За Земята е тъй. Ако вие искате да живеете един разумен живот на Земята, непременно трябва да бъдете добри. Ще кажеш: “Аз съм добър.” Оставете това “аз съм добър”. Доброто е от Бога. Бог в нас е единственото нещо, което е неизменно, на което може да разчитаме. Това, на което може да разчитаме, е нашият ум, нашето сърце и нашата воля, силата, която Бог ми е дал. Не са парите, не са знанията, не са всички тия неща. Неизменният ум, който Бог ми е дал, туй неизменното, чрез което Бог се проявява, сърцето, чрез което Бог се проявява, душата, която Бог е вложил в тебе, чрез нея Бог се проявява. Че ако нямаш душа, нямаш отношение. Ако нямаш душа, нямаш отношение към хората. Ако не вярваш в ума, ти нямаш отношение.

Та, сега казвам: Туй са новите веяния. Старите вярвания са други. Някой може да ми каже: “Ти нищо не знаеш.” Всеки може да ми каже на мене: “Ти нищо не знаеш.” На всеки

може да кажеш: “Нищо не знаеш.” Нищо не знаеш, трябва да има смисъл. Че нищо не знаеш, е право; че зная нещо отчасти, е право. Колко от туй, което зная, може да го приложам? Че вие имате нужда по телефона да говорите. И без телефон може. Ти може да проектираш мисълта си. Да кажем, двама души живеят в една къща. Той е заминал, ти можеш по пътя да му изпратиш своята мисъл: “Моля, направете тази услуга. Донесете това и това.” Той вечерта дойде и донесе, без да си му казал нещо. Сега събирате данъци по стария начин в църквите. Евангелистите, които въстанаха против православните, че православните пускаха по три дискоса*. В църквата съм ходил да ги гледам по-на млади години, понеже ме интересуваше. Минава единият дискос и като минава първият дискос, на него турят най-много; на втория – по-малко и на третия – най-малко. Три дискоса обикалят, ще донесат тия пари. Сега и си мисля: първият дискос е за ума, вторият е за сърцето и третият е за волята. В православните църкви е така. В протестантските църкви, там една кутия с две ръчки или с една ръчка. Църквата е разделена на две и единият минава с една ръчка и те турят. Два дискоса минават. Виждал съм, някъде само един дискос минава. Не е практично това. Значи трябва да ги принуди и от немай-къде да дадат.

Служение трябва. В света има един закон. Аз ви говоря за законите, които съществуват. В света съществува един закон: Не може да държиш повече пари или по-малко пари, отколкото имаш необходимост, ако са звонкови. Ако имаш повече или по-малко, попадаш в един дисонанс. Ти не си в съгласие. Ако бъркам в джоба си, какво означава? Че този свят, в който живеем, не е уреден. Там хората вярват на парите, не на мене. Бъркна в джоба, извадя. Онези като видят звонковите в кесията, на почит съм. Ако кесията е празна, не съм на почит. Всеки, който няма пари, не е на почит. Като нямам пари, тогава ще убеждавам хората да жертвуват. Няма какво да ги убеждавам; ако хората са пълни с Божията любов, преизобилно ще има. Земята е пълна с благодат, няма

* дискос – блъго, с което събират волни помощи в църква;

събраната в църква сума.

никакъв негодимък. Разточителност в природата няма, тя е щедра, не е разточителна. Скържавост* в природата няма, икономия има. Тя икономисва една милиардна част от милиметъра да не падне някъде.

Вие ще кажете: “Какво бива?” Да ви приведа един научен факт. Каква е първичната материя? Всички съвременни фабрики, за да извадят един грам от първичната материя, трябва да работят 3000 години. Колко ще струва един грам тогава? В целия свят всичките фабрики трябва да работят 3000 години, за да извадят един грам от тази материя. Знаете, ако от тази първична материя имахте, какво може да направите в света? Те са непонятни работи. В света е ценно най-малкото и най-голямото. Един бръмбар, който е увеличен под микроскопа, ни най-малко не е голям. То не е естествената големина, силата, която изявява. Човек е възрастен според светлината, която издава неговият ум. Човек е добър според топлината, която издава неговото сърце. Човек е силен според силата, която излиза от него.

Сега не искам да кажете: “Каква била тази работа?” От старото трябва да се освободите така, както змията се освобождава от своята кожа. Не може да отхвърлите живота – старата кожа, без да е излязла новата кожа. Ако постепенно тя образува всяка година по една кожа, тя е змийска кожа. Цървули не могат да станат от една змийска кожа. Тогава, аз бих ви дал мярка, ако искате да знаете доколко сте напреднали. Вижте как произнасяте думите. Вземете думата *благодост* в български. Идете при някой болен човек и кажете думата *благодост*. Ако този човек след 3 дена оздравее, напреднали сте, но ако още една седмица боледува, вие сте далеч. Идеш някъде, кажеш: “Благост” и след един ден оздравее, някъде след един час оздравее. Може и преди да идеш при него, само си намислил, и болният да оздравее, става от леглото. То е напредък. Ти казваш: “Да посетя този мой приятел.” Ние като се посещаваме, какво правим?

Двама приятели може да са напреднали. И двамата дойдат да ми се оплакват. Вие сте говорили на един език много

* скържавост – *диал.* стиснатост, скъперничество.

неразбран. Единият казал на другия: “Ти не си такъв, какъвто си.” Другият му казал: “И ти не си такъв, какъвто си.” И двамата са такива, каквито не са. Единият мисли, че е напреднал, и другият мисли, че е напреднал. Какво са напреднали? Останали са 2000 години назад с учението, което имаха във времето на Христа и сега носят същото учение. Двама братя окултисти, много прогресирали. Аз не съдя сега, но казвам: “Тази любов, туй разбиране, не че не зная. Понеже не зная каквото Господ се откривал преди 2000 години, Той не се е откривал на света, него още в тайна го държи, как ще зная това, което Бог държи в тайна? Къде е погрешката на съвременните хора? Ако знаем нещата, които Бог преди 2000 години ги открил, ние не учим нещата, които сега се откриват. Кой е на правата страна? Хората след 2000 години ще дойдат да учат това, което сега се открива. Ние, хората, като учим какво Господ говорил в миналото, трябва да учим и това, което сега говори.

Сега, за пример, казвате: “Той ме обиди.” Някой не може мене да ме обиди. Аз да ви кажа защо не може да ме обиди. Онзи, който намислил да ме обижда, аз няма да мина край него, ще мина по друг път. Ако искам да го поправя, ще мина, да се скара с мене. След като се скараме, като се търкаме, ще се поогледаме. В края на краищата ще се примири, ще каже: “Извинете, езикът ми се изхлузна.” Някой път човек думите не ги ражда навреме. Някои ражда по на четири, по на три месеца, по на два ги ражда, помията ги. Много малко хора съм видял да раждат думите на девет месеца, да роди една мисъл. Много малко съм забелязал.

Някой път съм правил психологически опити. Някой казва и подигне тона си, съзнанието държи, знае. Всякога, когато правя опит с един човек, правя опит със себе си. Аз за да опитам себе си, той ще каже нещо нервно, аз изпитвам себе си. Опитвам него, но виждам аз докъде съм достигнал. Нямам ясна представа как постъпвам. Като кажа една дума, става една промяна, температурата се променя. Някъде той седи, разширил се, като му кажа една дума, става едно малко свиване, изменя се линията на врата му. Най-първо седи сво-

боден; като му кажа някоя дума, изменя се линията. Много рядко, човек като ти говори, да видиш хармония. При мене са идвали мнозина да ми говорят, искат да ме убедят какво са видели в оня свят. Че кой е ходил в оня свят? Аз живея в този свят. Аз вчера дойдох оттам. Ти си ходил при границата на онзи свят. Той ми разправя това, което не е в оня свят. В оня свят като дойде гостенин, стопанинът на къщата става, гостът да седне на стола. Той прекъсва своето ядене, дава първо на госта. Като почитаме госта, почитаме себе си. Аз съм старият гостенин, той е новият. Новият е за предпочитане. Новият гостенин от Господа иде. Аз, стария гостенин, по-рано съм дошъл. Когато дойде гостът, аз му правя услуга заради мене. Той като ми прави почест, за себе си го прави.

Та, казвам: Бог в света, Който работи, същият закон е. Той не обича да ни обижда, понеже Той никога не обижда Себе си. Затуй гледа благосклонно към всички, защото така гледа към Себе си. Че ние не сме добри? Един ден, като започнем да гледаме като Господа, ще бъдем като Него.

Сега на всички казвам: Започнете да гледате както Господ гледа. Господ като гледа към лошите хора, не вижда злото. Казва: “Защо ме наказва?” Че де е наказанието? Хората имат затвори, хората наказват. Хората са направили затворите, хората наказват, тях Господ не ги [е] създал. Ангелите като се бориха, те създадоха своите затвори. Бог никакъв ад, никакъв затвор не е създал. В Неговата любов злото и доброто еднакво Му служат. Туй са отвлечени работи. Вие не може да си представите как е възможно.

Служете на любовта без корист. Който служи на любовта, служи на себе си; който не служи на любовта, не служи на себе си. Всеки човек, който не служи на себе си, и на другите не служи. Не може да има развитие.

Та, казвам: Първото нещо, което трябва да се вложи в новото учение, е служение на Бога, не на хората. Във всичко в света – и в комара, и в дървото, да виждаме Бога, Който се проявява. Да виждаме Бога в себе си и да Го виждаме вън от нас. То е правото понятие. Само тогава може да се образува онази вечна хармония, която търсим.

Някои искате да идете в другия свят. Че и в този свят

като сте, може да идете. Доста въплотени ангели идват при вас. Има ангели, които идат, вчера са дошли от оня свят. Казвате: “Да ги видим.” Без любов виждане не може да има. Правилно нещата се виждат само когато човек има любов. Само чистосърдечните ще видят Бога. Хората с чисти сърца ще видят Бога на Любовта.

Миналите векове са ни натоварили с непотребни товари, от които трябва да се освобождаваме. Тежка е раницата.

“Отче наши”

*36-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 3.VI.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

“Отче наш”

“Грее Слънцето”

Това е доста труден въпрос, коя е най-малката и най-голямата добродетел. Не е лесна работа. Да кажем, в една количествена система имате един грам, който е най-малко и имате един килограм, който е най-голямото. Но добродетелта може ли да бъде малка и голяма? По някой път може. Малка добродетел, която никой не може да види, голяма добродетел, която всеки може да види. То е вече система.

Всеки от вас може да каже, че той може да пее. Дойде на изпит, рече да пее, не може да пее. Може да кажеш: “Аз мога да пея”, но не знаеш да пееш. Може нищо да не кажеш и можеш да пееш. Питам: каква е разликата, когато кажеш, че можеш да пееш и не можеш да пееш и когато нищо не казваш и можеш да пееш? Казваш: “Аз съм добър човек”, но не си добър. Някой път мълчиш, нищо не казваш, но си добър. Имате разни понятия за доброто. Ние наричаме всеки човек добър, който може да ни послужи. Един човек ти дава чаша вода или някой лекар ти помага, лекува те, казваш, че е добър. Не те лекува – не е добър. Може лекарят да има всичкото добро желание. Колко хора има, лекарите са ги уморили. Туй дете не е родено както трябва, случи се, дойде лекарят, казват: “Умори детето, той стана причина да умре детето.” Как ще се оправдае лекарят? Някъде дойде лекарят, оздравее човекът, но защото дошло времето да оздравее. Възхвалят лекаря. Лекарят не е допринесъл Бог знае какво. Тъй се случило, детето оздравяло, но този лекар го възхваляват.

Сега ние се намираме в един порядък относителен. Бих казал, че е един свят нереален, но ще кажа, че е един свят неустойчив. Имате, да кажем, замръзнала вода – не може да разчитате. Зимно време разчитате, но дойде лятото, този лед

ще се измени. Тази вода като замръзне, има нещо скрито. Като замръзнала, не се открива; като се размрази, се открива. Скритото във водата става явно.

Добро и зло, това са контрасти. Злото е замръзнала вода. Доброто, това е размразената вода. То е едно твърдение. Лошият човек е студен, той си има свои интереси. Ти цяла година си работил, той като те хване, казва: “Дај сега, иди да работиш.” Сега модерните крадци ще покажат револвера, казват: “Дај парите, или сега ще ти свети масло!” Ще ти свети масло. Викаме свещеник да ни свети масло. Той ти казва, че ще ти свети масло, тебе те е страх от туй светене. Ни най-малко не искаш. На свещеника плащаш да ти свети масло, на разбойника плащаш, за да не ти свети. Ако не даваш, той ще ти свети.

Сега, теоретически добро е едно нещо. Реалното добро, което действа в живота, е друго. Добрият човек при всичките условия спазва своето равновесие. Доброто в света е сила, и злото е сила. Имам един контраст за себе си, на мене да ми бъде ясно какво нещо е добро. Що е добро? Аз винаги мисля, добро е туй, което винаги внася в живота най-големи ограничения. Що е зло? Туй, което дава най-голяма свобода. Лошият човек никакъв закон няма, всичко има право да прави. Пари намери, вземе, грехи вземе, обуца вземе, навсякъде е свободен да прави каквото иска. Добрият мине, казва: “Не се позволява това.” Човек не може дори да погледне. Ако погледне една, как я погледнал, лоша мисъл, лошо желание минало някъде, минал някъде, направил някаква погрешка. Навсякъде трепери какво ще кажат хората заради* него. Изплаол се не на свят**, изкашлял се повече, отколкото трябва, смутил хората в някое събрание, кашлял. Добрият човек недъзи няма. Туй е относително. Аз за мене така си мисля.

Най-голямото ограничение и най-голямата свобода. Доброто в началото дава най-големите ограничения, в края дава най-голямата свобода. Злото в началото носи най-голямата свобода, в края – най-големите ограничения. Свободен си да

* заради – *диал.* за.

** на свят – както трябва, свястно.

откраднеш пари, после те хванат, окошарят те в затвора 20 години. Аз съм привеждал следния пример. Един се отчаял в живота, не му вървяло. Каквото направи, все ограничения, ограничения. Най-после решава да направи добро. Един ден се отчаял, решил да се удави. Като наближил реката, гледа, едно момиче се дави във водата. Казва си: “Да я извадя или да я оставя да се удави? Ако я извадя, пак ще ми дойде една беля.” Решил да я извади, да понесе и тази беля. Отишъл да извади момичето. След като я спасил, иде стражар и го пита за името. Казва: “Ето на, беля.” Тя била царска гъщеря, която се давила и оттам насетне всичко му тръгнало.

Казвам: Ти докато не извадиш тази царска гъщеря, ще ти върви назад; като я извадиш, ще ти тръгне напред. Казвам за себе си: Дотогава, докато не мислиш право, всичко ще ти върви назад. Да мислиш право, това е добро. Да любиш, това е добро. Да бъдеш справедлив, това е добро. Казва: “Той е добър.” Да любиш, но навреме да любиш. Да кажем, 10 души те мразят. Да знаеш този човек, когото 10 души мразили, ти да го обичаш. Казваш: “Този е добър човек.” 10 души са го преследвали, взели са му парите, обрали го, взели му хляба, грехите, оголял, по бели гащи останал човекът. Дойде един добър човек да му даде грехи, даде му хляб, заведе го вкъщи, даде му топла вода да се измие, послужи му. Това е добър. Философите определят малко другояче доброто. Доброто в човека, то е основата на неговия живот. Нещата трябва да бъдат разбрани.

В живота имаме комедия, грама и трагедия. Комедията са смешни работи, драмата е да се намериш малко в трудно положение, трагедията е винаги свързана със смъртта на героя и на героинята. Непременно героят и героинята трябва да умрат. Решена е съдбата им. Трагедия е това. В драмата и двамата трябва да живеят, трябва да страдат, няма да умрат. В комедията всички стават посмешници. Турците го казват по следния начин: “Княз на князете, близо при хората, на едно с хората и най-после посмешници на хората.” Аз другояче го казвам: Като се ражда човек, то е комично. Защото, след като се роди детето, започне да плаче. Защо плаче, и то

не знае. Досега това дете било затворено в затвор. Защото майката е била един затвор. Това дете, след като се роди, заплаче, майката го освобождава. Докато било в утробата на майка си, казва му: “Няма да дигаш шум, мнението си няма да даваш, няма нищо да казваш, ще мълчиш, очите си затворени ще държиш, само ще слушаш и ще мълчиш.” Сега вие казвате: “Защо детето трябва да мълчи?” Трябва да мълчи. Ако тебе те турят вътре във водата, ще говориш ли? Като речеш да говориш, водата ще влезе в устата. Във водата ще мълчиш. В утробата на майка си като си, ще мълчиш. Майка ти ще работи над тебе.

Вие по някой път си давате мнението там, дето не трябва. Давате си мнението, големи авторитети сте. Искате на хората да разправяте защо Господ направил света. Затова въпрос не правете. Защо, никой не знае. Хората си позволяват, казват: “То са наши мнения.” Защо Господ създал света? Когато светът се е създал, ти не беше там. Когато планът се правеше, ти не знаеше. Какъв авторитет си, да казваш защо е светът? Онзи, който пие вино, ще каже, че светът е създаден да се пие вино. Богатият ще каже, че светът е създаден да се печелят пари. Онзи, който обича, ще каже, че светът е създаден да се обича.

В какво седи обичта? Вие обичате някого. Дойде някой и казва: “Ти не знаеш ли, че аз тебе те обичам?” Казвам: “Там е злото.” Обичаш, че искаш да ме изягеш. Дойде вълкът при овцата и казва: “Знаеш, че те обичам.” Трепери сърцето на овцата. Казва: “Ти трябва да умреш, понеже аз те обичам, трепери сърцето ми и ти за тази обич трябва да понесеш едно страдание. Аз като те изям, ти не трябва да казваш нищо. Понеже аз те обичам, ти ще мълчиш.” Но вълкът не яде овцата от омраза, от любов я яде. Ти изядаш плода, как ще оправдаеш? Съвременните хора не изпълняваме дълга си. Ядеш плода; писано е в Божествения закон: “Който изяде една череша, да посади костилката.” Ти изядеш черешите, хвърлиш костилките и минаваш за честен човек. Ядеш една череша, ще я посадиш, или най-малко ще я туриш в джоба. Ние вчера направихме същата погрешка. Аз направих същата

погрешка. Ядох череши и ги хвърлих. Казвам: Като дойдат хората, да кажат, че череши са яли. Оставих на земята тия череши, като минат другите (доста съм умен), да видят кой ме обича. Искam да видят дали те са посадили черешите. Ако някой посади черешите, обича ме. Ако ги остави, той критикува, казва: "Някой ял череши." Сега, туй [е] капан. И вие туряте капан за лисиците.

Да кажем, кое е новото? Кое е добродетелта? Най-малката добродетел в света е, когато никои не може да ти послужи, тя ти послужи. Туй, което ти услужва, то е най-малката добродетел. Най-малката добродетел, която свършива една работа, която никои не може да я свърши. Сега, за пример, вие седите и сте недоволни. Защо сте недоволни? Защото нямате най-малката добродетел. Който има най-малката добродетел, той е доволен. Доволство има в доброто. Щом не сте доволен, вие не сте запознати с нея. Недоволството седи, понеже искате голямото добро. Недоволен си, дето те обича един човек.

Често в семейния живот започвате с най-малката добродетел. Да се ожениш, то е най-малката добродетел. Да станеш слуга, то е най-малката добродетел. Да станеш ученик, то е най-малката добродетел. Като влезеш, най-първо си доволен. После казваш: "Ограничиха ме." Там е работата. В доброто ще се ограничиш. Жени се някой да му шетат. Който се жени, ще шета. Като се жениш, трябва да бъдеш готов да извършиш най-голямата работа, да жертвуваш живота си. Онзи, военният, който отива на бойното поле, иска да не бъде прошарен с куршуми. Някои влизат в християнство, при Бога, да им се оправят работите, да имат апартамент, хубави дрехи, обуца. Не. Ти като идеш да служиш на Бога, ще изгубиш обуцата си. Ще дойде някой, който няма обуца, ще трябва да извадиш своите обуца и да му ги дадеш. Дойде някой, палто няма, трябва да му дадеш, ти ще оголееш.

Та, казвам: Да бъде човек в сегашния свят добър е опасна работа. Затова хората не искат да бъдат добри. Сега този порядък ще го оставим тъй, както сега съществува светът. Аз разсъждавам в моето съзнание, казвам: "Как трябва да разбирам новия живот?" Като срещна един човек, аз се радвам, че имам една възможност да се проявя. Намеря накъде

някоя хубава цигулка, цигулар съм. Като намеря цигулката, радвам се, че може да взема тази цигулка да посвирия на нея. Възможността на добрия човек е онази цигулка на цигулара, който досега е нямал възможност да се прояви. Доброто е цигулката. Що е доброто? То е онази хубавата цигулка, която ти намериш, за да свириш на нея. Ако знаеш да свириш, тогава от тази цигулка ще извадиш хубавите тонове. Ти ще се прочуеш, всичките хора те знаят. Ако не може да намериш тази цигулка, ти не може да проявиш доброто, ти не може да се прочуеш. Доброто е, което ще накара човека да се прочуе.

Казвам: В живота човек не може да бъде здрав, ако не е намерил доброто. Той не може да е умен, ако не е намерил доброто.

Та, казвам: Туй, което дава подтик всеки момент, то е най-малкото добро. Този най-малкият подтик в света, който те кара да изпълниш волята Божия, туй е доброто. Познанието на доброто и злото. Най-малкият подтик, който те спира да направиш доброто, то е злото.

Та, казвам: Имаме тогава два пътя. Туй, което подига човека, отдето човек започва да се пробужда, то е доброто. Пробуждането на първото съзнание, да правиш различие между добро и зло, то е най-малкото добро. Да кажем, ти си господар, не си живял по закона на доброто, отделяш по един, два лева, грубо се отнасяш. Щом влезеш да живееш по закона на доброто, онзи, с когото работиш, отнасяш се с него както със себе си. Както себе си храниш, така и него храниш, него обличаш, както себе си обличаш. То е човекът, който живее в най-малкото и най-голямото добро. Да се отнасяш с хората така, както те се отнасят с тебе. То е доброто, малкото добро. Или, най-малкото добро, то е връзката, процесът, туй, което всеки момент ме пази [в] равновесие, че аз съм доволен от живота. Отдето мина, доволен съм; каквото гледам, доволен съм; звездите като гледам, доволен съм; Слънцето като гледам, доволен съм; малките птиченца като гледам, вението на вятъра, теченията на реките, цветята като гледам, малките песъчинки като гледам, доволен съм. Туй е доброто в човека. Тогава, щом вие изгубвате равновесието, вие не сте познали малкото добро. Сега казвам: Не че не го познавате. То е

процес. Цигуларят трябва да свири безпогрешно. Като започне да свири, всички, които го слушат, пък и сам да е доволен. Аз като свиря, сам да съм доволен. Аз като съм доволен, и другите ще бъдат доволни. Когато вие правите добро, трябва да сте доволни от себе си. Или казано другояче: Бог, Който живее в тебе, да е доволен. То е най-малкото добро.

Казвам сега: Кой от вас е виждал Господа? Ти минаваш някъде, направиш някаква услуга, нещо ти казва: “Добро е.” Този, който ти казва, не го виждаш, но чуваш гласа; никакъв образ не виждаш, но в себе си виждаш нещо. Целия ден ти си весел. Направиш нещо, казва ти: “Не е добро.” За пример, аз свиря, взема фалшив тон. Това е погрешка, но казва: “Този тон не е верен.” Значи вярно трябва да взема тона. Знаете ли колко пъти излизат недоразумения между хората? Ти ако не знаеш как да говориш, повишиш си гласа и човекът се обиди. Казваш грубо: “Какво искаш?” Кажеш внимателно: “Моля, какво искате? Моля, какво обичате?” Най-малкото добро. “Какво искаш? Нямам време, аз съм зает, аз съм човек на служба. Нямам време сега да се занимавам с глупави работи.”

По някой път аз като говоря, имам едно понятие и някои не ме разбират. Всички неща ги отнасят към себе си. Някой път приведа някой пример, виждам, че този пример донякъде обяснява нещата, някъде не може да ги обясни. Гледам, този пример го взел някой и го турил там, дето не трябва. Казва: “Трябва да се обичаме.” Че там е лошото. Най-първо казвате: “Моля, какво обичате?” Друг път казвате грубо: “Какво искаш?” Младият момък на някоя красива мома казва: “Госпожице, какво обичате?” На старата баба казва: “Какво обичаш, бабо?” Заинтересован е. Като идеш при богатия, имаш нужда от пари, казваш: “Моля, може ли да ми услужите?” Тези неща са обикновени. Представете си, че вие гържите конкурс, за да постъпите в един симфоничен оркестър, първокласен. Знаете колко мъчно се влиза в такъв оркестър? И в живота вие сте извикани да правите добро. Гледам, първо обикновени сте. Първокласни артисти трябва да бъдете, не е лесна работа. Най-малката добродетел е да те поставят на изпит да свириш. Едно парче ще ти дадат. От това парче ще зависи да те приемат в оркестъра или не. Ако те приемат,

работата ще тръгне наред, ще знаят, че ти си добър свирач. Ако ти знаеш да живееш добре, ще те приемат в оркестъра, ще имаш място на свят*. Ако не знаеш да живееш добре, ти ще бъдеш един, който не си турен на никаква служба.

Сега, най-малкото зло кое ще бъде? Представете си най-малкото добро. Този големият цигулар в света. Гениалният цигулар много скромен минава. Той оставя всичките да свирят и той най-после свири. Които не са гениални, по-рано свирят. Като гоиде цигуларят, вземе позиции, свири на две струни, на три струни, свири двойни акорди. Какво значи *двоен акорд* в музиката? Двоен акорд – впряга ума и сърцето на работа. В музиката има двойни акорди. В органическата музика двойните акорди колко мъчно се вземат. Колко мъчно е да туриш и ума, и сърцето в хармония. Понеже в двойните акорди сърцето особено бие, особен темп има. Вие не сте изучавали биенето на сърцето. При разните чувствавания, при разните мисли темпът на сърцето е различен. Сърцето не всякога бие еднакво. Когато си радостен, сърцето бие по един начин; когато си тъжен, бие по друг начин. Представете си, че гоиде един голям цигулар. Ние всички можем ли да бъдем цигулари? Не можем да бъдем. То е вече в една система. Да кажем, един може да бъде много добър цигулар, друг може да бъде много добър пианист, трети може да бъде китарист, или флейтист, или може някой да бие тъпана. Не всеки може да знае да бие тъпана. Казва: “Много проста работа.” Да знаеш да биеш тъпана е да даваш тон на цялата музика. Тъпанарят ако цяла седмица не е свирил, ако не е бил тъпана, милиони прашинки са се събрали на тази мембрана. Като удари първия тон, всичките прашинки отскочат. Когато всичките прашинки отскочат, този тъпанар добре е ударил тъпана. Когато удари така, че половината отскочат, не е ударил хубаво.

Казвам: Като гоиде доброто, като удари с чука, всичките прашинки от тъпана си връвят и не се връщат вече на тъпана. Туй ние го знаем: доброто, което прави човек да бие чист. Един процес на чистотата. Когато ние говорим за чистотата, разбираме, че доброто функционира. Чистият човек показва, че доброто функционира; нечистият човек показва, че доб-

* на свят – свястно.

рото не функционира. Чистотата и добродетелта са два процеса, които едновременно вървят. Доброто премахва препятствията в живота, чистотата е, която държи човека в здравословно състояние. Чистотата държи в здравословно състояние неговия ум и сърце. Щом сърцето е нечисто, образуват се болезнени състояния в живота. Ако не сме чисти, всичко тръгва назад. Много пъти с нечистотата в живота се затваря пътят. Ако у тебе е чисто, че излиза ухане, всеки те приема. Ако от тебе излиза неприятно ухане, ти си песимист, нямаш една чиста мисъл, нямаш едно чисто желание. Под думата *чисто* желание разбираме да вземеш цигулката и да вземеш чист тон.

Не само това, но тия тонове да имат съдържание. Според мене меките тонове имат съдържание, както един сладък плод. Един тон можеш да го вземеш вярно, но сладчина няма, сила няма, не носи влага в себе си. Ако изпея една малка песен или изпея тона *до* и нямам нито пет пари в джоба си, след като изпея *до*, като бръкна в джоба, намеря пари – взел съм вярно тона. Щом след като съм изпял тона *до* и като бръкна в джоба, няма пари, не съм го взел вярно. Като пея, че виждам един зрял плод на дървото – вземал съм вярно *ла*. Ако пея и няма плод на дървото, не съм взел вярно *ла*. Когато говоря за музиката, разбирам: музиката е един Божествен път, по който нещата се реализират. Някой път пея тона *до*, в трамвая съм, нямам пари; като изпея тона *до*, бръкна и парите са там – верен е тонът. Искам да зная дали трамваят ще върви добре – ще пея *ре*. Искам да пристигне навреме трамваят – ще пея *ми*. Дали ще може да слеза от трамвая, това е *сол*. Дали ще стигна вкъщи навреме, това е *ла*. Дали ще ме приемат вкъщи, то е *си*. Цял процес.

Хармонията на живота е отношение на хората към мене и моите отношения към тях. Моите хармонични отношения към тях, това е музика, това е Божествена музика в света. Всички сега се учим. Като ви казвам, че без музика не може да имате туй постижение... Ще ви представя един пример. Баща ви [ви] праща да учите в училище. Желание в него има да бъдете музикант. Вас не ви се свири. Баща ви казва:

“Ще свириш, на пиано ще свириш.” Ти не искаш да свириш. Казвам: Какво ти коства да свириш? Защо не искаш да свириш? Казваш: “С такива работи ще ходя да се занимавам, с ръцете – от единия до другия край на пианото.” Считааш, че тази работа не е много лесна. Аз когато пръв път почнах да свиря на цигулка, тогава свиреха само циганите, циганска работа. Нямаше по-голямо противоречие от на цигулка да свириш. Значи циганин ставааш. Сега вече е почитено нещо. Едно време да си добър, да правиш добро, се считало циганска работа. Иде време, когато добрите хора са добри свирци. Тия са струните на живота.

Доброто е основа. Щом си добър, ще мислиш, щом си добър, ще имаш разположение на сърцето, щом си добър, ще бъдеш здрав. Щом си добър, значи всичко в света ще ти върви добре. На добрия човек всичко му върви добре.

Един цигулар, дето иде, посвири, веднага е добре дошъл. Някои цигулари има, на вечер по 50–60□000 лева, за един час и половина ги вземат. Само като тегли лъка, и 50–60□000 лева дойдат. Ти целия ден правиш това-онова, не можеш да вземеш тия пари; той свири, но майсторлък има. Движи нагоре-надолу лъка, движи си ръката. Големи упражнения се изискват. Този лък не можеш да го движиш, ако в твоята воля не можеш да произведеш един тон, волята ти е слаба. Ако ръката, която върви по цигулката, не може да вземе вярно тона, да намериш мястото... Много голяма прецизност се изисква в цигулката. Най-малкото изменение, изменя се тонът. Трябва да бъдеш ясновидец, да падат пръстите точно на мястото. После, трябва да знаеш как да туриш пръстите. Колко време се изисква да налагаш пръстите, докато намериш тона; сложна работа е.

Да намериш в себе си една права мисъл и да я приложиш не е лесна работа. Да намериш хубавото чувство и да го приложиш, то е трудна работа. Да знаеш на един човек как да му говориш, че този човек да те помни и след 20 години. Да каже: “Много съм доволен от моята среща.” Вие по някой път, като дойде Господ във вас, вие започвате в себе си да Му се оплаквате. Първото нещо, казвате: “Господи, Ти си ме забравил. Аз какво мислех.” Господ само се поусмихне,

остава те и си замина. Той няма време, разполага с много малко време. Една секунда като ти даде Господ, то е много.

Та, казвам: Когато Господ дойде във вас, всяко мърморене да престане. Като влезе Господ в къщата ви, да остане от праха Му в къщата ви, всичките благословения ще дойдат. Ти се радвай дали е стъпил. Дали ти говорил или не, гледай дали е останал пращец. Ако е останал, всичко ще почне като мед и масло оттам насетне. Вие искате да намерите Господа, да започнете да Му разправяте надълно и нашироко. Не, не, гледай само две пращинки да са останали от Него. Оттам насетне друго не ти трябва. Като дойде дяволът, покажи му гвете пращинки от Господа, той бяга.

Та, казвам: Радвайте се на най-малкото добро, което прониква в душата ви. Радвайте се на малката любов, която прониква в душата ви. Най-малкото, което Бог ви изпраща, то носи всичките блага в себе си. Времето, което ще изправи нещата.

Сега аз като ви говоря, някой път вие мислите, като че не сте добри. Вие сте много добри. Вие имате едно упражнение на цели ноти на цигулката. Хубаво ги вземате. После взимате упражнение с половин ноти, после – с четвъртини, с осмини, с шестнайсетини, с трийсет-и-вторини, после имате разни комбинации. Първо имате едно парче, после дойдат по-мъчни. Първото парче свирите, но второто трябва да се свири. Първото свирите хубаво, но туй разбира, че и второто трябва да свирите хубаво, и него трябва да научите. Един цигулар е добър, каквото и парче да му дадат, може да го свири добре. Той е добър цигулар. Най-малко трябва да го изсвири веднъж-два пъти.

В живота всяка мисъл, която иде във вашия ум, всяко чувство, трябва да го изсвириш. Приложение трябва. Приложението е изсвирването. Вземаш едно парче, изсвириш, тогава знаеш неговата цена. Едно парче, което си опитал, ще знаеш цената му. Една постъпка, която си опитал, знаеш цената □. Онова, което опитваме в ума, онова, което опитваме в сърцето си, онова, което опитваме в душата си, то е реално, в него се проявява Божието благословение.

Казвам тогава: Комедия е това, което посаждаш. Драма

е това, което зрее. Трагедия е това, което се яде. Има смисъл вече. Комедия е това, което посаждаш. Посаженото е комедия. Което зрее, е драма. Което изядаш, е трагедия. Комедията е процес на саждане; зрението и изядането на плода, то е благо. Ако отделим трагедия отделно, драма отделно и комедия отделно, нямат никакъв смисъл сами по себе си.

Та, по някой път вие считате комични неща, които посаждате; вие считате драматични, които зреят; считате неща трагични, които изядате. Че какво трябва? Тогава, ако изхвърлим комедията, ако изхвърлим драмата и ако изхвърлим трагедията, какво ще остане в живота? Казвате: “Аз с комедия не искам да се занимавам.” Как да не се занимаваш? Комедия трябва да садиш – първото нещо. Някой път вие изхвърляте комедията, казвате: “Не искам да страдам.” То е комедия, не искаш да страдаш. Казваш: “Не искам да узрея, не искам да ме изядат хората.” Щом дадеш плод, тебе ще те изядат. Няма да остане от вас никой, който да не бъде изяден. Но като ме изяде, искам да ме изяде някой бодър човек, не да ме изяде някой вълк. Както когато един човек изяде един плод, този плод влиза в рая на човешкия живот. Когато изядем една ябълка, не е нещастна, влиза в разумния живот, в един красив живот влиза. Страданията на ябълката от изядането не могат да се сравнят с ония блага, които ще се открият. Страданията, които минава, не могат да се сравнят с блага на живота, в който влиза. И нашите страдания не могат да се сравнят с живота, в който влизаме. Ако ние, съвременните хора, пострадаме малко и влезем в Божествения живот, Божественият живот не може да се сравни със съвременните страдания. Онези блага и възможностите, които ще придобием, не може да се сравнят с малките страдания.

Затова казвам: Само трябва да влезем в Божествения порядък. Първото парче много добре свирите, отлично. Не е там. Второто трябва да се свири. Третото, и то трябва да се свири; и петото, и шестото. Упражненията са все по-сложни. Когато аз ви говоря, разбирам все нови неща. И вие разбирате, да се разберам. Не разбирам да се обичаме. Което

вие сте вършили, ни най-малко не разбирам. Всякога, когато говоря за любовта, разбирам нещо ново, ново парче.

Когато аз минавам през някоя река и трябва да я пребродя, имам едно правило: изувам обучащата си, чорапите си и измивам краката и така минавам с чисти крака. Мушиците, хората надолу ще пият. Аз с калните крака да мина, това е небрежност. Имам пред вид като мене, да не калям, тревата да мина с чисти крака, да предам нещо от своя живот в тази вода, че който пие отдолу, да му тръгне. Ако мина с кални крака, ще влоша живота му. Ще си измия краката, ще си измия пръстите, с чисти крака като мина на гругия бряг, ще погледна и ще бъда доволен. Никой няма около мене, но като си измия краката, аз съм доволен, всичките мушици, които пият вода, ще бъдат весели, понеже минал един човек. Ако мина с нечисти крака, кой ще знае, че са нечисти? Аз съм правило за себе си. То за мене е музика. Казва: “Нямам време.”

Сега ви казвам: Когато пребродвате Божествената река на живота на Бога, измийте краката си хубаво, че като минете, да ви помнят всичките. Минавайте реката с мити крака!

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*37-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 10.VI.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ЧИСТОТАТА

“Отче наш”

“Кажи ми ти Истината”

Някой иска да стане певец. Каква е мисълта на човека да стане певец? Каква полза има от пеенето? Кои са най-реалните неща? В какво седи животът?

Имате идеята *отворена врата* и *затворена врата*. Какво разбирате под думата *отворена врата*? Отворена врата на една къща. *Отворена врата* каква идея е, Божествена идея ли е? Ако вратата е отворена или затворена, какво разбирате? Моята врата е отворена заради* него. При отворената врата значи можеш да влезеш в къщата, при затворената врата не можеш да влезеш вкъщи. Ако си отвън при затворената врата, не можеш да влезеш, ако си вътре, не можеш да излезеш. Значи при затворената врата не можеш да влезеш и да излезеш. При отворената врата можеш да влезеш и можеш да излезеш. Защо като вратата е отворена, трябва да се затваря? Кои са побудителните причини? Някои влизат вкъщи и открадват неща, следователно вратата трябва да се затваря. Казва: “Неговата врата е затворена.” Щом е затворена вратата, каква е идеята? Вие казвате *добър* и *лош* човек. Какво подразбирате под думата *добър* и *лош* човек? Детето казва: “Баща ни е лош.” Или бащата казва: “Син ми е лош.” Да говориш за парите и да нямаш пет пари в джоба е едно, да говориш за парите и да имаш пари, джобът ти да е пълен, е друго. Ти говориш за парите, но в тебе има съзнание, нямаш ги. Някой път нищо не говориш за парите, но като говориш, само туриш ръката, като че имаш самоувереност.

Та, казвам: Сега във вас ви липсва самоувереност. Да гоидем до реалността на самоувереността. Кажа: “Аз ще ида на Витоша” и отивам на Витоша. Ако кажа, че ще ида до

* заради – *диал.* за.

Месечината, ще повярвате ли? Кажете някой: “Аз мога да ида до Месечината.” Може да идете на Месечината, но по какъв начин ще идете на Месечината? Казвам: Говорете за неща, които са възможни.

Някой казва: “Аз го обичам.” Колко го обичаш? “Обичам го.” Как го обичаш? “Обичам хляб” – казвате. Какво разбирате конкретно? Щом обичам хляба, ям го. Като обичам хляба, че нито една трошица не оставям да падне на Земята; като не го обичам, оставям го да падне. Гледам, някой яде хляб и трошици падат. Казвам: “Той не обича хляба, не е гладен.” Той след като се наяде, не е доволен от яденето. После ще говори за някаква идея, че светът не е направен както трябва. Той нищо не знае за света. Вие не сте били при Господа, когато светът се е създавал. Къде бяхте тогава? Спяхте. Когато Господ създаде света, тогава всички спяхте; как го създаде, вие се събудихте. Сега спящите хора започват да сънуват, че знаят нещо. Не знаем. Така не се говори. Ще оставите Господа да ви разходи, да ви покаже как е създаден светът.

Вие били ли сте на разходка с Господа? Били ли сте на разходка с един човек, който ви обича? После, били ли сте с един човек, който ви мрази, на разходка? Разбойникът ви хване, мрази ви. Тогава той носи пушка, вие треперите. Какви са неговите намерения, неговите мисли? В света няма скрито-покрито. Още като се приближите до един предмет, вие казвате какъв е. Щом вие се приближавате до една соба*, която е запалена, веднага чувствувате топлината. Колкото повече се приближавате, толкова тази топлина се увеличава. Колкото се отдалечавате, топлината се намалява.

Някой казва: “Кажете ми, обичаш ли ме?” Собата как пнате – “Обичаш ли ме?” Какво казва собата? Мълчи си. Любовете е една мълчалива соба, никога не говори. Единственото нещо, което не говори, то е любовта. Тя само се поусмивне. Единственото нещо в света, което не чака да му говориш, само знае от какво се нуждаеш и си върви. Как си, какъв си, учиш ли, не учиш ли – не се занимава с тези работи. Дрехи имаш ли, нямаш ли, че си боледувал, че те боли коремът,

* соба (от унг.) – диал. печка.

остава ти от каквото имаш нужда, остава хляб, дрехи, обуца. Казваш: “Как да ги облека?” Обличай ги както знаеш; ако искаш, облечи ръкавите на краката, нищо няма да ти каже. Право, криво си се облякъл – твоя работа. Някой казва: “Той не ме обича.” Защо не ви обича? Дайте си отговор защо не ви обича. Някой път приятно е да не ни обичат. Влязла е една глупава храна, не я обичаш. Търсиш начин да се освободиш от нея. По два начина може да се изпъди. Може да я изпъдиш оттам, отдето е влязла, казваш: “Не те искам в стомаха.” Защото анархист е. Тази храна като влезе в стомаха, тази храна, която не обичам, разбърква ума ми, разбърква всичкото.

Казвам: Една идея, която влезе и не ви ползува, изпъгнете я навън, нищо повече. Сега какво ви не достига и какво имате в излишък? Нали гържавата търси кой колко жито има? Колко жито има той в хамбаря, трябва да го декларира. Преди години земледелецът разполагаше, сега гържавата разполага. Онова, с което в дадения случай може да разполагаме, то е важно. Представете си една голяма певица или някой артист да свири. Имаш пари – ще му дадеш да го слушаш; нямаш пари – не може да го слушаш. Големите певци с много пари се слушат. След като си слушал един певец, какво ще добиеш? Слушал си, че певецът бил много добър, пял много хубаво, бил снажен, много красив. Някой път вие съжбялявате, че не си могъл да го слушаш, някой път се радваш, че го слушаш. Какво си придобил в единия и [в] другия случай? След като си го слушал, не си се научил да пееш. Казвам: слушах го, хубав тенор; или: хубав сопран.

Казвате: любовта е това, любовта е онова. Защо искате да слушате един певец? Вие слушате този певец заради онова, което той пее и заради онова, което той ще ви научи. Този певец, дотолкоз, доколкото той е проводник на Божественото благо, е добър заради вас. Онзи певец е добър, който може да ви даде нещо. Онзи певец, който нищо не дава, само разбърква въздуха, да ми пее той стари песни: влюбила се някоя мома някъде и че умрял преди 10 години, 20 години... Някоя Петкана се влюбила, колко е страдала. Що ме интересува, че Петкан умрял? Може би някой ще ми пее друга песен, че

Петкана оздравяла. Какво ме интересува, че Петкана оздравяла? Нас ни интересуват нещата дотолкоз, доколкото те имат отношение към нас. Не само да слушам, но и аз да стана проводник на Божественото. Всички, които слушате, трябва да бъдете проводници на Божествените блага, да вземате и да давате.

Тогава аз турям две думи, които са мощни: чистота и святост, която произтича от светлината. В ума да има светлина, да бъде умът ми проводник на светлината. Сърцето да бъде проводник на чистота. Щом човек има чистота и не е проводник, той започва да страда. Всякога страданията започват, когато човек не е проводник. Чистотата носи топлина. Чистотата без топлина, тя не е в действие. Само когато чистотата има топлина, тя може да се приложи. Чистотата е, която се прилага. Чистата вода се пие. Тази чистота е добра дотолкоз, доколкото не вреди и не само да не вреди, но чистотата трябва да внася топлина в нас. Топлината е вече един принцип, който създава растенето на човека. Без топлина не можеш да растеш. Някои хора като остаряят, губят топлината си. Изгубят топлината си и като дойдат под нулата, заминат за другия свят. В оня свят стар човек не може да влезе. В християнството казват тъй: “Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие.” Старият човек с брада и старата баба умрели в оня свят не може да влязат. Казват: “От стари дядовци ние не се нуждаем.” Старият човек изгубил идеята, той от нищо не се интересува. Всеки ден седи и се оплаква от нещо, казва: “Оле, але, кракът ме боли.” Целия ден седи, оплаква се. Това не е старост. Щом страдате, вие сте стари хора. Страданието като корени на живота го разбираме. Страдам и се радвам. Страдание, в което се радваш, е естествено страдание. Страдание, в което не се радваш, това са неестествени неща. Радост, която не донася никаква придобивка, това е губене на време.

Българите мислят да се освободят. България да стане голяма. Англичаните мислят Англия да е голяма, германците мислят Германия да е голяма, русите, американците, всички мислят същото. Като казваме *голяма*, колко голяма трябва да бъде? Пчелата казва, че трябва да бъде голяма. Колко

голяма трябва да бъде? Има определена мярка. Човек казва голям трябва да стане; има определена мярка. Като кажем *развит човек*, трябва да знаем мярката. Трябва да знаем мярката на добрия човек каква е.

Ти тръгваш на път и си неразположен, носиш торба. Вървиш с идеята, че носиш торбата. Но бръкнеш в торбата – празна, неразположен си. Неразположен си, понеже няма хляб. Този хляб е потребен за ядене. Всякога ние ставаме недоволни, когато ни липсва нещо. Носи хляб; може да ти даде онази сила, от която ти се нуждаеш. Турил си хляб, мухлясал, наполовина си недоволен. Гледаш този хляб сух. Стар дядо си, нямаш зъби. Имаш песмет, не може да го ядеш; търсиш вода, вървиш час, два, вода няма. Гледаш, хлябът корав. Някой човек го обичаш, той мяза* на извор. Носиш сухия хляб, той разбира, дойде, разкваси сухия хляб, да можеш да си хапнеш. Казваш: “Много добър човек.” Защо е добър? “Защото размекчи коравия ми хляб – казваш. – Ако не беше, гладен щях да умра. Този човек стана причина, вода ми даде.” Питам: Вода имаш ли? – “Имам.” – Хубаво.

За две неща ние в света се нуждаем един от друг. За светлината, която носим в ума си и за чистотата, която носим в сърцето си. Сближението върви по два пътя: по пътя на сърцето и по пътя на ума. Всяка музика, която внася чистота в човека, е на място. Всяка музика, която внася светлина, е на място. За пример, някой път сме неразположени. Музиката трябва да ни даде нещо. Като започнеш да пееш, от невидимия свят да ти дадат нещо.

Идеята за другия свят трябва да разбирате другояче. Действително оня свят е далече. Оня свят, [за този,] който не го знае, е много далече; за оня, който го знае, е много близо. За онези, които се движат с биволска кола, много е далеч. С биволска кола милиони години трябва, да идеш до Слънцето. С бърз трен** за 250 години може да идеш до Слънцето. Ако се движиш с бързината на светлината, за 8 минути отиваш и се връщаш. Ти имаш един приятел. Най-първо той

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

** трен (от фр.) – остар. влак.

имал чудно ухо, внимателен, услужлив. Един ден притъпява ухото му, не чува. Ти му говориш, той седи. Казваш: “Защо не обръща внимание?” Хората, които се обичат, по някой път оглушават. Не че не се обичат, но той оглушал. Любовните уши трябва да се отварят. Ако се затвори любовното ухо, не може да те чуе. Не че не те обича, но не може да те чуе. Като не чува някой, казват: “Съзерцава.” Виждал съм в съзерцание седи някой под гървото. Всички съзерцавате един лотариен билет. Тамън наближи билетът, който печели най-много, всички го съзерцават. Всички тия неща са хубаво занимание. Да мислиш за неща, които могат да станат. Всякога, когато мислим за нещо, което не става, иде разочарованието. Избирайте малки работи, които стават, за да се уякчи. Ако [имаш] един много слаб конец, туриш втори, трети, четвърти, пети, постепенно се усилва. Една мисъл е слаба – туриш втора, трета, четвърта, пета; всички тия мисли уякчават. Ако някой път не знаем как да турим тия мисли, за да съединяват, но да ги турим на място.

По какво се отличава един майстор, който знае да пише ноти? Онзи турил нотите на петолинието, разбира законите на музиката. Онзи, който не разбира, ще ги тури произволно, изсвири ги както знае. Онзи, който знае, свири както трябва. Онзи, който не знае, свири както не трябва.

Та, Писанието казва: Господ се оплаква и казва: “Задебеляло е сърцето на този народ, мъчно слушат.” Ти си недоволен, казваш: “Какво има в живота?” Щом е задебеляло сърцето ти, нищо няма в живота. “Какво има в тази Библия?” Ако Библията е отворена, ще знаеш какво има. Ще отвориш, ще четеш. Ако Библията е затворена, какво има в Библията? Да кажем, че има много книги. Какво ползуват тия книги? Тия книги не ползуват отвън. Ако вашето сърце е затворено и вашият ум е затворен за природата, тогава вие нямате полза. Нито вие може да се ползвате, нито природата от вас може да се ползува. Сега някои от вас искате да станете много учени и тогава да идете да работите за Господа. Питам: Когато дойде един светия в света, много учен ли е?

Сега казват: “Човек трябва всичко в себе си да носи.” Той носи възможностите. Питам: семката, която вие ще посе-

ете в земята, носи ли плода в себе си? Не го носи. Възможността за плод е в семката, но самият плод не е в семката. Тази ябълка след време ще стане проводник, за да може да събира слънчевата енергия. Ябълката е толкова важна, доколкото може да събира слънчевата енергия и има знание да направи плода. Следователно нейното знание е да събира слънчевата енергия. Ние не можем да съберем тази енергия, но ябълката може да образува плода. Плодът е събрана концентрирана слънчева енергия. Тази енергия нас ни трябва.

Казвам: Дотолкоз, доколкото хората са проводници на Божественото, да събират Божествената енергия, тази енергия е, която може да ни ползува. Дотолкоз, доколкото може да предадем Божественото, ние сме важни. Казвам: Я ми направете за половин час един плод! Кажу: “Добър съм”, и да станеш добър. Като каже човек, че е добър, веднага да стане добър. Казвате: “Човек добър съм”, но как да станете добър? За да бъда добър, казвам: “Добър човек съм.” Дам на този човек едно семе, на онзи човек едно семе. Нося един кош със 100 хляба, каже ми: “Гладен съм”, дам му, и аз седна на масата и ям, и те ядат всичките по равно – аз съм добър. Ако и те ядат хляба добре, добри са. Добрите хора ядат хубаво и мене ми е приятно. Ако аз им дам хляб и те го турят в торбата и не го ядат, казвам: Съжалявам, че им дадох хляб.

Та, казвам: Думите, които ви казвам, искам да ги ядете. Ако ги турите в торбата, втори път не давам. Божественото щом се даде, трябва да го приемеш, няма какво да казваш: “Ще видя, ще проверя.” Дам ви хляб, искам сега да го проверите хубав ли е или не. Казва: “Като уга вкъщи, ще проверя.” Не, тук ще провериш. Като ти дадат парите на касата в банката, там ще ги провериш. Вкъщи ако ги провериш и липсва една банкнота от 1000 лева, може да ти дадат една по-малко, 99. Ако си един богат човек и ти дадат една по-малко, не важи, но ако си сиромаш и ти дадат 99, не е малко. Ако ти си касиер и искаш да бъдеш щедър и от касата даваш по една повече? Някои казват: “Да бъдем много щедри.” Но щедри за своето, което имаш, не щедри за чуждото, което имаш. Виждам, някои хора за чуждото са щедри; щом дойде до неговото, не е щедър.

В турско време един българин казва на друг: “Иване, инерджията* дошъл.” Той делял едно гърво и казва: “Нищо не давам.” Делял нашироко. Казва му пак: “Иване...” Започна да бие, бил Ивана, бил Драгана. Тогава Иван казва: “Какво ще се прави, оттук-оттам ще съберем” и започва да деля по малко. То е неразбран живот в света. Божественото изключва деляне на едро и на ситно. То не е свобода, то е безразсъдно. Казва: “Малко оттук, малко оттам, ще дадем.” Изобилно ще дадеш. Имате думата изобилно. Изобилие, не разточителство. Няма да прелядеш, няма да бъдеш скържав**. Като ядеш, няма да се ощетяваш; ще ядеш изобилно, без да прелядеш. Няма да се лишиш да не ядеш нищо, да печелиш. Някой път може да пости; в постенето някой път даваме на стомаха да си почине, а пък гробовете да се усилят. Някой път, когато човек яде повече, намаляват гробовете. Всичката енергия се пренася в стомаха, много малко в гробовете. По някой път трябва да задържим дъха си, за да се усили някой път нашата мисъл. Ако много ядем, стомахът се усилява. Ако много дишаме, гробовете се усилят, не стомахът.

Та, на първо място за нас е чистотата. В чистотата ти няма да знаеш какво нещо е страданието, ще бъдеш винаги радостен и весел. Ще разполагаш с всичките средства за чистотата. Чистият е, който не страда. Под думата *светлина* разбираме никога да се не спъваш в живота си. То е светлина. Щом се спъваш, ще направиш погрешка. Някой път се спънеш в езика си, кажеш туй, което не е. Сега седите и кажете: “Мълчете!” Ти не си облечен в никаква власт. Аз мога да накарам всичките хора да мълчат, без да им казвам “Мълчете”. Представете си, всичките, които сте в стаята, изтегля въздуха из стаята – веднага всички ще млъкнете. Искам да говорите; веднага туря изобилно въздух, всичките започват да говорят. В религиозни общества, когато дойде Божественото вдъхновение, всички говорят. По някой път всички

* инерджия: може би неправилно записано вм. *интизамджия* – *диал.* събирач на интизап (ар.-тур.): общински налог от продажба на гобитък и др.

** скържав – *диал.* стиснат, скъперник.

мълчат. Когато спим, нали мълчим. Някой спи и се криви. Не е добро спането. Спането е добро, като легнеш, да си не мръднеш крака. Като легнеш, като агънце заспа; като легне на дясната страна, да се не мръдне. Сега 10 пъти се обърнеш наляво, надясно, това не е спане.

Та, казвам: Нас ни трябва спокойствие на ума и спокойствие на сърцето. Какво ще стане в света? Бог е господар на света и всичко е добре наредил. Онези деца, които слушат майка си, давят ли се? Майката казва: “Няма да се къпеш в дълбоката вода. Когато ще се къпеш, ще ме питаш, аз ще гойда с тебе.” Детето, като отиде да се къпе с майка си и като иде с баща си, не се дави. Като иде с братята и сестрите си, не се дави. Всякога, когато сте сами, можете да се удавите. В дълбоките води вас не ви трябва да се къпете. Когато се къпете в една вода, докъде искате да бъдете дълбока? Като влезеш във водата, щом е до пъпа, може да се къпеш, не може да се удавиш. Щом минава над устата, тази вода е опасна. Всички води, които са по-дълбоки от човешката уста, не влизай в тая вода, може да се удавиш. Ако е знание, в знанието може да се удавиш. В любовта може да се удавиш. Виждам давени хора в любовта. Дълбока вода е любовта. Дълбока вода е знанието. Дълбока вода е силата. Всичките неща в дадения случай, които могат да ни ползват, трябва да имат едно естествено положение.

Онзи, който е чист и който ви обича, във всеки един случай трябва да ви послужи. Един човек, като ви падне кърпата, че той ви я даде, той е добър. Този човек ви услужва. В друг случай пак пуснете кърпата, той пак ви я даде. Ако аз съм, ето какъв опит ще направя. Ще пусна кърпата и ако мине, че ми каже: “Господине, кърпата Ви падна, тогава аз я видях”, вземе кърпата, че я донесе. Втори път ще направя един опит, пусна кърпата и той каже, че кърпата падна и пак я донесе. Пусна златни монети, той пак ги вдигне и ги донесе, казва: “Тия пари паднаха.” Като пуцам всички неща, той всякога може да послужи. Ако кърпата донесе, пък парите тури в своя джоб, като че не са паднали от моя джоб, той не ме обича. Вие обичате един човек; ако всичко, което пада от него, му го давате, то е обич. Той ви обича, ако всичко, което

е паднало от вас, той ви го дава. Падне кърпата, той ми я донесе. Тогава аз му я подарявам. Да я подаря, тогава ще си подпиша името. Не е ли хубаво някой път една книжка... Малки книжки има в природата, един лист, един цвят, една маргарита, една лайкучка. Не зная защо на маргаритите турили името *лай кучка*. Как е латинското име?

Чисти по сърце. Чистотата е най-хубавото лекарство против всички болести. Светлина е най-хубавото лекарство за всички спорове, които стават. Всички спорове стават в нощта, вечерно време. Неомислена е някоя работа. Когато един музикант недовижда нотите, тогава взема криво, тогава прави погрешки. Щом вижда нотите, не прави никакви погрешки. Всички правим погрешки в нашето недовиждане.

Та, казвам, турете сега: Чисти по сърце. Основният тон на живота се добива чрез чистотата, червеният цвят се добива чрез чистотата. Никога не може да добиеш червения цвят без чистотата. Щом не можеш да добиеш червения цвят, през целия живот ще бъдеш болен, лекарите няма да излизат от дома ти, нещастията няма да се отделят, ако нямаш чистотата. Чистотата е проводник на основния тон на червения цвят в света. Червеният цвят носи онзи материал, от който се съгражда животът. Сега този червен цвят, който виждате, той е сянка, не е червеният цвят. Даже червеният цвят в гъзата не е основният червен цвят. Основният червен цвят щом го приемете, всякога внася радост, светлина и сила; той носи светлина, топлина и сила. Щом го схванеш, веднага чувствуваш, че си добил нещо. Туй наричам Божията любов.

Божията любов щом докосне човека с най-малкия лъч, веднага внася светлина, веднага внася чистота и веднага внася сила в тялото. То е основният тон, червеният цвят. Този червен цвят си има един основен тон и щом вземеш тона, този цвят иде. Вземете думата *добър*. Срецаш един човек, ще му кажеш: “Ти си добър човек.” Щом му кажа “Ти си добър човек”, той ми услужва. Този знае основния тон. Щом като чуе доброто и на туй добро отговаря, той е добър човек. Щом виждаш един човек вещь в музиката, вярно взема тона. Който не е вещь, ще проверява с камертона. Основният тон, да го вземеш веднага, да бъдеш проводник.

Казва: “Задебеля сърцето на този народ.” Когато задебеляват ушите на хората, не слушат Божия глас, тогава идат всичките страдания. Ушите ви да бъдат чутки* за чистотата, [очите ви] да бъдат чутки за червения цвят, който носи всичките блага, за Божията любов. Срецаш един човек или срецаш едно животно – погледни го. Вие не сте проверявали какво се крие в очите на един вол или на един кон. Гледал съм един вол преживя, или един бивол, погледна спокойно в окоето. Волът казва: “С Божията любов всичко се постига, без Божията любов нищо не се постига.” Казва той: “Аз съм впрегнат, с Божията любов всичко се постига.” Ти, който не си впрегнат, нямаш никакъв хомот, без любов нищо не можеш да постигнеш. С Божията любов в най-големите мъчности ще постигнеш нещо; без Божията любов и при най-големите блага нищо няма да постигнеш. Казвате: “Лоши са условията.” С Божията любов и при най-лошите условия ще добиете нещо. Всичко в света е възможно с Божията любов.

Сега казвам: Ще се подмладите. Възможно е. Вие казвате: “В този живот не може, в другия живот.” В този живот като не може, и в другия не може. Може да се подмлади човек, нищо повече. Не се подмладяваш, защото не си чист. Щом си чист, ще се подмладиш. “Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие.” Чисти по сърце.

Всички сега на колко години искате да бъдете? (*Учителят се обръща към един брат и казва:*) Ти на колко години искаш да бъдеш? (– “На 25 години.”) Много стар. Сега хубаво мислете на колко години човек трябва да бъде, за да бъде млад. Братът казва на 25 години. Право е в едно отношение. 25 прави 7, то са две майки, ще се карат за децата си. Защото 2 е майка и 5 е майка. Ще стане спор. Ако кажете 24, не струва, то е майка и баща, деца нямат, не са млади. Недоволни са. 23 е майка и син, бащата го няма, пак работата не върви. Млад не може да бъде. За да бъде човек млад, и майка му

* чутък (от рус.) – чувствителен, внимателен; остър (за слух, зрение).

трябва да бъде, и баща му, и брат му, и сестра му, всички да бъдат. Младият човек съдържа в себе си всичките възможности, които може да прояви.

Не че тия числа не са добри. 24 е добро, но липсва нещо. Чистотата е младо число. На туй число ще намерите кое съответствува. Търсете едно число, което съответствува на чистотата. Бъдете чисти, млади бъдете. Сега новото определение: Младост, чистота, която може да носи всичките възможности за развитието на човешката душа, това е младост, това е чистота. Казва: “Аз не мога да бъда чист.” Не, може да бъдем. То е от основните качества.

Животът започва от чистотата. Без чистотата животът не може да се прояви. Не казвайте: “Аз не мога да бъда чист.” Всички може да бъдем чисти, всички може да бъдем деца, да влезем в царството Божие. Всички може да възприемем Божията любов и да бъдем служители на Бога.

Чистотата е всякога възможна.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО
ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*38-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 17.VI.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ЛИНИЯ НА ЛЮБОВТА

“Отче наш”

“Махар Бену Аба”

Да направим едно малко упражнение: *(Всички прави. Лявата ръка встрани. Дясната пред лявата, като допира пръстите до дланта. Движи се по лявата до рамото, по гърдите и настрани. С лявата същото движение по дясната. Три пъти.*

Ръцете горе над главата с допрени пръсти. Сваляне на ръцете в това положение до над главата. Движение на ръцете настрани. Пак нагоре и допирание на пръстите. Повтаря се три пъти.)

Малките деца имат едно желание да растат. Децата се мерят колко израстват. Колко може да израсне човек? То е вече едно отношение. Тази височина на човека се определя от разстоянието на Слънцето до Земята. Ти искаш да израстеш. Каквото е отношението ти към Слънцето, такава ще бъде и височината ти. Каквото е отношението към Месечината, такава ще бъде и широчината на рамената. Следователно широчината на рамената показва отношението ти към Месечината, височината показва отношението ти към Слънцето. Тия работи вие не ги знаете. Ако човек е много висок, скъпо струва. Ако вие сте висок 3–4 метра при сегашните условия, с колко метра ще ви станат едни дрехи? В коя къща може да влезете?

Казвам: Има една нормална височина, има една нормална широчина, за Земята е определено. Има една нормална мисъл, има една аномална мисъл. В нормалната мисъл има хармония, в аномалната има вътрешен дисонанс. Някой път вие искате да бъдете повече, отколкото трябва. Казвате: “Да пуснем малко гушка.” Трябва да има една линия, здравословна линия, която се отличава от болезнената. Здравето на човека винаги се определя от хармоничните линии. Долната

част на лицето под носа показва какво е състоянието на човешката воля. Носът показва състоянието на чувствата и челото показва каква е мисълта на човека. Тези работи хората тепърва ще ги изучават. Ние искаме да видим една линия да е красива. Линиите показват, какво е отношението в умствения свят, в духовния свят и във физическия свят. Ако нямаш тия правилни линии, и характерът ти ще бъде такъв.

За пример, на някои хора брадата има такава форма. (фиг. 39.1) Знаете какво прави такава линия на брадата (1)? Или ако е като втората? Вие ще кажете, че те са материални

работи. Духовното, Божественото е вътре. Те са неопределени работи. Човек е от духовния и от мисловния свят. Казваме, че етерната материя трябва да се съгъсти, да влезе в духовния свят,

да стане въздухообразна; въздухообразната трябва да се съгъсти, да дойде по-низша сфера, да стане на течна; течната да се превърне на твърда. Значи [в] етерната материя всяка малка частица заема голямо пространство. Въздухообразната се стеснява в течна, течната още повече се съгъстява в твърда, съвсем пространството се намалява.

Казвам: Когато човек мисли да действа в твърдата материя, тя действа в много ограничено пространство. Някой път вие се усещате, че почти идеите ви са станали твърди. В Писанието се казва: “Затвърдяло е сърцето на този народ.” Казва: “Каменно сърце”, значи твърдо сърце. В такива хора чувствата са слабо развити. Тези, в които течна е станала мисълта, в тях чувствата са развити. Когато се превърнат във въздухообразни, тогава мисълта е развита. Казваме: “Той е въздухообразен човек”, или “Той е течен човек”, или “Той е твърд човек”. Какво разбирате вие? Не е лошо човек да бъде течен. Но ако течността образува наводнения, тогава няма хармония. Казва: “Той е въздухообразен човек.” Не е лошо човек да бъде въздухообразен, понеже въздухът извършва известна служба. Но ако този въздух е много подвижен, нарушава се хармонията. Или човек може да бъде толкоз твърд, че да не може да се движи. Представете си, че вие

завземате положението на едно растение или на дърба, който живее 100 години. Като живее 100 години, то едва се подвизва на 2 метра разстояние и като живее 100 години и се подвизил на 2 метра, счита, че много е извървял. Като се движи, едва се премества на 2 метра.

Питам: Във вашия живот, ако вие се преместите само на 2 метра, какво ще постигнете? Да кажем, искате да отидете в училище, 100 години като се клатите, 2 метра се подвизвате. Ако училището е на 100 метра, колко години ви трябва? 2 метра за 100 години, 4 метра за 200, 6 метра за 300 години. Какво търпение трябва да имате само докато идете на училище. Като идете, ще минат 500–600 години и като се върнете, ще минат 500–600 години. Питам: Какъв прогрес ще направите вие в живота си?

Ние определяме: щеше да бъде едно голямо нещастие, ако човек на Земята беше в едно твърдо състояние. Той щеше да мяза* на един камък. Може би на 1000 години щеше да дойдат някои особени специални условия да се разклати някъде. Може би след други 1000 години пак ще дойде нещо да го разклати. Казвате: “Те са ограничени условия.” Вие под какви условия сте сега?

Толкоз години слушате, аз говоря за любовта към Бога. Какво разбирате под думите *любов към Бога*? Като как разбирате любовта? Хората разбират любовта като вода. Понятието на хората за любовта е вода. Когато обичаме някого, ние го обичаме по простата причина, че изтегляме от него една вода, много ефирна, една магнетична сила. Когато някой човек е пълен, някой иска да се подвиза, да го целуне, той изсмуква тази вода. Целувката е пиене на вода. Отиваш на курната**. Казва: “Що ходи да целува?” Взема си водица. Хората, като се обичат, са чучури, всеки иска да пие. Като пие, намира или че водата е хубава, или не е хубава. Казва: “Да го целунеш.” Когато вие искате да пиете вода от някоя чешма, има ли престъпление? Ако водата не е добра, тогава ти става тежко на стомаха. Казвам: Всички не сте

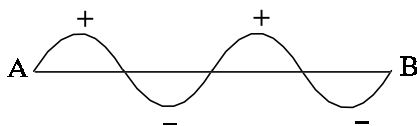
* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

** курна (ар.-тур.) – каменно корито на чешма; чучур на чешма.

еднакви чучури. Някои от вас, които сте на юг, имате хубава вода; някои от вас сте на север и водата ви не е толкова магнетична.

Та, казвам: Онази любов, която носи живот в себе си, е ценна. Водата е проводник, минава през растенията и тя улеснява живота. Та, казвам: Първото нещо, трябва да се научите да се самовъзпитавате. Човек ако сам не се самовъзпитава, никой не може да го възпита. Под думата *самовъзпитание* разбираме съдействието на ума, сърцето и човешката воля. Аз замествам човешката воля с човешката гуша. Душата е, която работи чрез ума и сърцето. Някои считат душата полуматериална. По-лесно може да разберем душата като материална, отколкото [като] нематериална. Материално е туй, което е достъпно за човешките сетива, за човешкия ум. Видиш едно гърво, може да си го представиш. Ако туй гърво изчезне, как ще си представиш?

Казвам: Ние познаваме любовта като плод. Едно гърво ако има плод, ние го познаваме; ако няма плод, не го познаваме. Любовта е, която ражда плода. От плода, който ражда любов, се познават хората. Някои от вас имате едно хубаво разположение. Искате да бъдете меки. Но мекотата и твърдостта може да се съединят заедно. (фиг. 39.2) Какво нещо е мекотата? Горните части на кривата линия показват кое дава

в човека. То е умствено-то състояние при един мъж. Плос. Минусите долу, те са женско състояние. Виждам, тази вълна от горните тече-

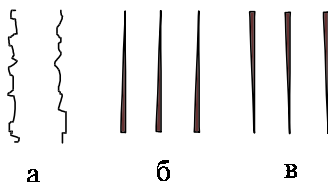
ния слиза в меките и пак се подига нагоре. Средната линия е мярка, с която се мери, всеки кой колко да вземе и колко да даде. Трябва да дава разумно и трябва да взема разумно. Да бъде определено от душата. То е пътят на любовта. То са резултати. Линията АВ е неизменна. Тя е Божественото в човека. Трябва да има една линия неизменна. Когато се изучава характерът на човека, тази линия съществува. Който не съзнава тази линия АВ, той не може да изучава промените. Нямаме една мярка, с която можем да ги мерим. Да допус-

нем, един цигулар свири. Как ще познаеш дали един тон е правилен? Един тон е правилен, понеже във всеки тон има три вида трептения. Едни трептения, които са изпъкнали, други са вдлъбнати, а трети са прави. Когато се съединят заедно, те дават тона. Един тон е като семейство: баща, майка и син; баща, майка и дъщеря. Когато има баща, майка и дете, тонът е правилен. Когато има баща и майка и няма дете, тонът не е правилен. Всеки тон е правилен, който може да даде плод. Правилен тон [е], който има плод.

Сега вие като слушате, казвате: “Тези работи са отвлечени.” Една пита хляб струва повече пари, малко ябълки, сливи или круши, или шанка хубава на главата, или часовник.

Тия вълни отгоре и отдолу, тия отвлечени работи, те са създали красотата. Вие не обичате някого. Някои искат да ги обичат хората. Той за да бъде красив, умът му трябва да работи. За да има тази мекота, за която да го обичат, той трябва да има едно сърце отлично. При това той трябва да има сила. Човек, който няма сила, който няма мекота, който няма красота в живота, за какво ще го обичат? Трябва да бъде красив човек. Красотата е, която подбужда хората към дейтелност. Съдържанието дава цел на тази красота. После красотата има свое приложение. Не само трябва да бъде красив човек, но тази красота трябва да има съдържание. Красотата е, която дава подбуждение в света за работа. Без красота характер не може да има. Ти искаш да станеш богат човек, ти искаш да станеш учен човек. Красотата е, която подбужда. Външна форма трябва да имаш отлична.

Да кажем, някой човек пише тъй: (фиг. 39.3, а) Това е човек неустановен. (б) Ако човек започва тънко и свършва дебело, показва човек, който започва меко и свършва твърдо. Казва: “Ще се уреди тази работа”, лесно работата започва.

Работата струва лесно 3–4 лева, накрая дебело стане. Другият, който започва да пише в началото дебело, а в края тънко (в), ако купуваш един костюм от такъв човек, казва ти, че ще ти струва 5000 лева, започва да от-

стъпва и към края даде ти го за 1000 лева. Ако вземаш грехи от човек, който пише така (а), той казва: “Ще видим, иди си сега, ще помисля.” 4–5 дения той ходи да мисли и ти си губиш времето. Този (б) започва в началото добре, а в края – зле. Този (в) в началото – зле, в края – добре. Кой от тези е разбрал? Такъв характер има и в религиозно отношение. Казва: “Чакай да видим дали е вярно или не.” Дали човек е религиозен или не, как ще познаеш? Чудна работа. Искам да зная дали човек вижда или не. Ако той на всяка крачка се блъска тук и там, мислите ли, че неговото зрение е хубаво? Казвам: Зрението на човека е хубаво, когато той никак не се блъска.

Много пъти ще познаете хора, които идат от Запад към Изток. Хората от Изток се познават. Западните хора носят много близко до земята, защото улиците са павирани. У източните народи не са павирани и вдигат краката си. Когато дойде един западен човек на Изток, блъска си краката, пък когато един от Изток отиде на Запад, той тропва, понеже си дига краката високо, понеже се пази от камъните. Казвам: Тези, източните народи като пътуват по планините, много добре пътуват, те са за планинските места. Там светът е разбъркан, трябва да си дигаш краката. Навсякъде може да се удариш. Западният човек на поле, на равно ако го туриш, лесно върви, но ако го туриш на планината, ще си изкълчи крака. Помнете муй: Ако живеете на равнина, ще имате един характер, ако живеете на едно високо място, ще имате друг характер.

Та, казвам: Обмяна трябва да има правилна, трябва да се научите на нещо. Като срещнете един човек, не търсете неговите недостатъци. Кое е по-хубаво: да се запознаете с един човек, който има пари или който няма пари? От чисто ваше практическо гледище да се запознаете с един човек, който е учен, или да се запознаете с един човек, който е невежа? С един човек, който е добър, или лош? Едно практическо положение има в живота. Ако едно дете, за да научи буквите, му взема 4–5 години, способно ли е това дете? Един човек, който не е търпелив, той не може да пише а-то добре. Аз често се спирам на някои писма, виждам а-то как е написано. Човек, който не може да пише а-то, не е търпелив.

Някои бързат да напишат *а*-то. Добре ще го напишеш. Има цяла школа как трябва да се пишат буквите. Може да бъдат валчести, може да бъдат елипсоидни, може да бъдат остри.

В съвременната философия липсва един елемент, който е много съществен. Вие мислите, че някой път като се изкажете, че тази мисъл е ваша. Малко хора ще срещнете, които изказват свои мисли, свои чувства и свои постъпки. Като срещнеш един човек, ще намериш лоши черти. Тези лоши черти влизат във вас. Вие чувствувате едно неразположение. Ти ще започнеш да постъпваш както лошият човек. Този, лошият човек възприема твоето добро и той става добър. Вие, добрите хора, като срещнете лошите, правите ги добри; лошите като срещнат вас, вие ставате лоши. Не завързвайте връзка с лошите хора, нищо повече. Не говори лошо за един човек, нищо повече, защото ти ще станеш лош, да мислиш лошо заради* него. Като срещнеш един лош човек, мисли за добрия човек. Доброто да влезе във връзка със злото; ти направо не влизай. Казваш: “Аз ще го надеям.” Ти ще надеяш себе си. Какво ще го надеяш? Мислите ли, че човек може да изправи другите хора?

Казвам: Създавате си нещастия. Тук често мислите за дявола. Не мисли за дявола. Какво ще ти даде? Казваш: “Има един дявол.” Щом започнеш да мислиш за дявола, този дявол ще влезе вътре в тебе. Минавал един българин, гледал: една жена бие мъжа си. Той като гледал, казва: “Аз да съм на негово място, ще ти дам урок.” Върви той, тя се качва на колата му. Казва ѝ: “Защо се качваш на колата без позволение?” Казва: “Аз съм твоята жена. Ти две жени имаш.” Ти какво ще правиш? Той отива към дома си. Тя отива с него, ще разправя на жена му, че е негова жена. Ето беля на главата.

Та, казвам: Когато гойдете до двете жени, то е доброто и злото. Мислиш, че много лесно може да се справиш. Вземам в гадения случай жената, това е животът. Един лош живот, това е една лоша жена. Добрата мисъл, това е добрият мъж, лошата мисъл е лошият мъж. Животът да се изрази,

* заради – *диал.* за.

се проявява в добро и зло. Животът в себе си носи мекота, мисълта носи в себе си сила. Ако самият живот не се съедини със силата, този живот не може да се прояви. Ако не се съедини мекотата със силата, мисълта не може да се прояви. Това са течения, които влизат в човешкия мозък, минават през човешкото сърце и тяло. Тия течения дават един оттенък. Най-първо хората са красиви, после започва да се изопачава лицето им. Човек започва да става недоволен, започва да критикува, че това не е направено, онова не е направено. Целия ден мислиш какъв е светът, не мислиш за себе си. Започваш да мислиш в оня свят как ще те посрещнат. Чудна работа. Значи едно дете ще го пуснат в университета? Туй дете ще го пратят в отделенията. Мислите ли, че в оня свят ще ви пратят с критическия ви ум, там да си давате мнението?

Сега от вас искам да определите какво нещо е добро. Как вие познавате доброто във вас? Доброто трябва да го вземете като основа. Христос е казал: Всяка къща, която е съградена върху канара, при изпитания не се събаря. Онази, която не е съградена върху канара, разваля се. Там, дето има добро, е канара, има нещо устойчиво в човека. В доброто няма лакомия, в доброто няма непостоянство или променчивост. Човек е определено какво може да каже. Ако един търговец е справедлив, като продава грехите, вижда каква цена може да тури на грехите. Най-първо доброта се познава на търговеца. Той взема хубав материал, от който прави грехите. Той е добър човек. Ако са вълнени, взема най-хубавата вълна. При това са добре ушити, хубаво направени и ще тури цена справедлива. Справедливостта иде от цената. Значи да няма повече, отколкото трябва. При това неговият ум ще се покаже [по] формата, която той ще даде на тия грехи. Тъй щото, като продава грехи един търговец, ще се познае умен ли е, справедлив ли е, добър ли е. Ако грехите са чисти, вълнени, значи той е добър. Ако продава умерено, значи е справедлив. Казва: “Може да идете на друго място, толкова взимам. Моите грехи са хубави, при това цената е умерена.”

Та, казвам: Вие трябва да бъдете справедливи търговци. Мнозина от вас си дават мнението за музиката. Сам не знае

да пее, казва: “Той не пее.” Как един човек, който сам не може да пее, си дава мнението, че някой не може да пее? Как онзи, който не е поет, да критикува поета? Как онзи, който не е добър, да критикува онзи, който е добър? Само добрият човек може да си даде мнението за добрия. Само един учен човек може да си даде мнението за друг учен. Само един музикален музикант може да си даде мнението за друг. Казвам: Преди да сте гениален, преди да сте талантлив и обикновен музикант, не си давайте мнението. Защото мнозина от вас в музиката къде да ви турим? Казваш: “Младите да пеят.” Ами старите? Човек най-първо прави пакост на себе си. Щом мислиш зле, ти правиш пакост на себе си. Някои от вас постоянно се сърдите. С какъвто дръжиш, такъв и ставаш. Щом си лош човек, значи си във връзка с лошите хора. За да се избавиш, трябва да излезеш от това общество.

Законът е: ако идеш на северния полюс, климатическите условия ще изменят характера, ще изменят температурата на тялото. Ако идеш на екватора, пак ще се измени твоят характер. Ако пренесете един човек от полярните страни на екватора, ще му създадете най-големи страдания. Ако пренесете един човек от екватора на полюса, съвсем ще се измени характерът. Постепенно човек трябва да се приспособява.

Ние, съвременните хора, минаваме от един полярен живот в един екваториален живот. Казват: “Той е студен човек.” Ще можеш да се аклиматизираш, но постепенно. Ако в една банка ти имаш вложени 10 000 лева, имаш право да даваш само от лихвата, но майката да не бутаеш. От прихода на вложения капитал ти може да даваш, може да дадеш всичката лихва, но нямаш право да даваш от Божествения капитал, който е вложен в тебе. Щом раздаваш този капитал, ще фалираш. Ние изискваме от хората да дават от майката на своя капитал. От лихвите човек може да дава.

Когато човек свободно, доброволно може да направи на вас една услуга, аз наричам това слънчев начин. Защото 3 начина има. Някой път, като погледнеш един човек, той казва: “Може ли да Ви направя една услуга?” Тия хора аз ги наричам Слънчеви. Два пъти като го погледнеш, той казва: “Може ли да Ви направя една услуга?”, той е Лунен тип.

Три пъти като го погледнеш, той казва: “Може ли да Ви направя една услуга?”, този е Юпитеровски тип. Най-добрите хора са Слънчевите. Като те погледне, веднага е готов да ти направи услуга. Като те погледне, вижда какво може да ти услужи. Другите двама, трябва да му разправяш, че баща нямаш, че майка нямаш, приятели нямаш, сестри нямаш, след това да влезе в положението ти. Слънчевият тип не иска да знае дали имаш баща или майка, той казва: “Този човек има нужда. На този човек трябва да му направиш едно добро.” И го направи. Аз бих желал вие да бъдете Слънчеви типове. Много малко съм срещал Слънчеви типове. Все трябва да му разправяш. Този, Юпитеровият тип ще разправя, че някога е бил голям търговец, капитал имал, сега изпаднал, загазил; или ще разправя, че бил учен човек, или че бил голям цигулар, сега малко закъсал. То е Юпитеровият тип. Като го срещнеш, казва: “Аз имах условия.”

Всички трябва да се върнете към Слънчевия тип. Тези трябва да станете такива. Такива хора, каквито сте сега, трябва да се върнете към Слънчевия тип, хора, които мислят. Имайте светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Те са хора, от които излиза веселие, никога песимизъм няма. Казвате: “Всичко в света е добро.” Те са Слънчевите хора. Вие ще кажете: “Как да е добро? Болен съм.” Ти си станал болен, защото не мислиш добре. Ти си се занимавал с чужди работи.

Вие разсъждавате за света. Всичко в света не е свършено. Има някои работи, които Господ не е завършил. Светът е създаден, но не е свършен. Нашият свят не е ангелски. Трябва още хиляди години да се работи върху хората, да станат свършени. Вие сте незавършени. Те цитират думите: човек е направен по образ и подобие на Бога. То са философски положения. Де са ония, красивите линии? Като гледам, лицата ви са измъчени. На някои виждам на лицата ви жената турила някои линии, на други виждам мъжът турил други линии. На някои жени гледам мъжът какво турил, после гледам децата какво турили, външните хора какви линии турили.

Ако идете при Господа, Той ще каже: “Аз ви пратих да се учите, не ви пратих за критици на Земята, да се месите в Моите работи.” Какво ще кажете на Господа? Вие ще се оплачете от някой ваш съсед, че е лош. Близко сте дошли до него. Защо сте дошли толкова близо? Дойдеш много близо до един човек, като говориш, плюе в лицето. Стой настрана. Ти си много сериозен. Искаш да му кажеш и му говориш: “ту, ту”. Господ е много далеч от нас, чува всичкото, трябва да Му разправяме нещо.

Аз искам да купя всичката ваша непродадена стока. Трябва да имате стока, да имате отношение. Ако нямате стока за продан, какво отношение ще имате? Дойда във вашия гюкян, ще купя; ойде втори, трети, образуват се отношения. Нямате никаква стока, започвате да се оплаквате, че стока нямате. Мене не ме интересува, че стока нямате. Значи не сте работили. Всеки един човек, който [е] работил, има стока за продан; всеки, който не е работил, няма стока. Оплаквате се, че нямате стока. Значи не сте работили. Казвате, че нямате условия. Всичките хора имат най-добрите условия сега. Някои от вас, които сте жени, казвате: “Защо сме жени?” Че какво ще стане от вас, знаете ли закона? От плюс вие не можете да минете в плюс. Ще минете в минус и после пак в плюс, после ще минете пак в правата линия. [Вж. фиг. 39.2.] Едновременно трябва да минавате по 3 линии. Или по линията АВ. Наричам я *Линия на Любовта*, която определя положителните и отрицателните черти на хората и ги хармонизира. Без любов в света Божествените сили не могат да се хармонизират. То е палката на капелмайстора. Не е вярно това, че е палка. Любовта определя отношенията на ума и отношенията на сърцето. Любовта свързва сърцето и ума, за да работят. Умът и сърцето, съединени в едно, те образуват волята. Без ум и без сърце човек не може да управлява. Щом каже, че има воля, този човек трябва да има едно добро сърце и добър ум, хармонизирани от любовта; тогава волята се проявява.

Вие често критикувате. То е хирургическа операция. Знаете колко мъчна работа е. Всички тук, на Изгрева, сте хирурзи. Нямам нищо против хирургията. Вие правите операция

за нищо и никакво. Не правете големи операции. Природата прави много малък абсцес. Когато ще режете, правете малки абсцеси.

Без любов човешките лица са мъртви. Вижда се, човека нищо не го интересува. Онова, подвижното в света, то е правата линия. Един човек на любовта, той е пълен с капитал. Любовта разрешава всичките мъчнотии в света. Тя показва пътя, по който могат да се разрешат. Когато вземете един чука и забивате един гвоздей, каква нужда има, ако гвоздейчето е малко, да биете силно чука? Големият гвоздей иска по-силен удар. Ако при големия гвоздей удряте слабо, а при малкия – силно, тогава има две противоречия.

Всичките страдания, които сега имате, се дължат, че вие не знаете да владаете ума си, не знаете да владаете сърцето си. Вие сте си създали един нов морал. Като дойде някой човек, Бог го е създал такъв. Какво ще мислите за Земята? Тя се движи с бързината, която $\square$ е дадена. Ако мислите защо толкова бързо се движи Земята, какво ви влиза в работата? Защо Слънцето пече, то е негова работа. Защо вятърът духа, то е негова работа. Светът е лош, то е негова работа. Че светът е лош, то е ваше отношение към света.

Та, казвам: Всеки един от вас има един определен кръг, гето Бог го е поставил. Работете в кръга. Земята се движи около своята орбита. Не се отклонявайте от вашата орбита. Кой за каквото е роден, да седи в положението.

Сега, какъв метод може да употребим за търпението. Вие направете по някой път следното. Кацне някоя муха на лицето ви, не я пъдете. Искате музикално да я изпъдите. Вземете *до* тихо и усилвайте. Ако пеете музикално, тази муха ще се махне от лицето. Ако тонът не е правилен, ще ходи по лицето ви. Ще махнете с ръка, значи по механически начин. Вие искате да знаете дали право мислите или не. Кажете: “Моля, идете си.” Ако сте помислили музикално, тя ще се махне; ако не мислите музикално, няма да се махне, ще ходи по лицето и казва: “Не искам да зная.” Ако аз с мисълта си не мога да махна мухата, мисленето не е музикално. Какво ще направите?

Грозотата в света може ли да се обича? За да се обича

един човек, 3 неща са необходими: той трябва да бъде красив; или трябва да бъде добър, съдържание да има; или трябва да бъде силен. Или силен, или добър, или красив. Красотата е на ума, добротата е на сърцето, силата е на човешката душа. Ако ти си силен, ще те обичат за силата; ако си добър, ще те обичат за добротата; ако си красив – за красотата. Красотата носи Божествената светлина в себе си. Хората ще те обичат за светлината. Не считайте нещата произволни. Ако ти си красив, красотата се дължи на Божествената светлина. Ако ти си добър, това се дължи на Божествената топлина. То вече зависи от човешката любов. Тя е всесилна.

Три неща трябва да има човек: или да бъде красив, или силен, или добър. Трябва да имаме едно качество. Не избирайте всичко. Силен човек е този, направиш нещо и без да ти трепне око, като бръкнеш в джоба, искаш да гадеш – дай го, не го гледай. Защото онзи, който гледа парите, той не разполага. Той не е силен. Когато ида при езерото, че искам да дам вода, може да дам чаша, две, три, нищо няма да изгубя. Щом наливам от своето малко шише, като кръчмар меря. Щом мерим нещата, ние не сме от щедрите хора. Щедрият човек дава. Под думата *щедър* човек разбираме да е доволен, че е дал. Един дрехар като продава дрехите, аз да му платя, и той да е доволен, и аз да съм доволен. Значи той е щедър.

Значи сега трябва да дойдем до здравословното положение. Срещат ме някои и питат ме: как, успял ли съм аз, любовта ми към Бога каква е. Не съм аз, който определям любовта към Бога. Аз познавам хората. Всеки човек, който иска да ме разгразни, е лош човек. Като се приближавам, виждам дисонанс, гледа ме с неудоволствие. Шашав е. Ако аз съм добър, добър съм, какво ще проникне в мене? Моята доброта зависи от това, което мога да ви дам в дадения случай. Ти не си добър човек, [когато] всякога не даваш. Ти не си умен човек, [когато] всякога не даваш. Не си силен човек, когато всякога не даваш. Бог е добър и всесилен, понеже всякога е щедър, дава навсякъде. Слънцето всеки ден грее. Слънцето всеки ден грее, водата тече, растенията растат, от Бога постоянно излиза нещо. Той се отнася и към добрия, и

към лошия еднакво. По някой път ние искаме да имаме неговия характер. По някой път се сърдим. Казваш: “Няма да се моля.” Няма да се молиш, но дойде някоя болест, заяде те стомахът, не можеш да спиш. Боли те главата, ревматизъм се яви някъде. Колкото греховете към Бога стават по-големи, ставаш по-болен, яви се проказа, сифилис. Какво ще правиш? Хранете към Бога най-хубавите мисли, чувства и постъпки. Да кажете: “Не сме направили това, което трябва да направим.” Трябва да турим една по-широка канализация, да влезе Божественото разположение. Ние още не сме носители на онази Божествена любов. Тя като дойде, ще бъдем всички здрави. Като дойде Божествената любов, всичките хора ще бъдат най-малко талантиливи. Сега са едва обикновени хора. Талантиливите тук-там се явяват, гениалните.

И вие сте добри, и вие пеете. Мнозина съм чувал, казват: “На ума си пея.” Но все таки, като пееш, трябва да се слушаш. Вие пяхте песента “Махар Бену Абба”. *Махар Бену* значи онзи, *който иде в училището*. Който не учи, “Махар Бену” не може да пее. “Махар Бену” е песента на ученика, който най-добре учи и прилага всичко. Прилага на място сърцето и волята. Ако в училището не учиш добре, ако всеки ден ти се тревожиш заради нищо и никакво в света... Бог нас не ни е пратил на Земята да се тревожим. Пратил ни е да се учим. Ако тревогата ни произтича от това, че не учим добре, право е. Срещате един човек, намерете в него една добра черта и вижте той има ли добро, от което може да се ползвате. Той е милосърден – ти от него ще почерпиш милосърдие. Срещаш един човек разсъдлив, хубаво мисли, философията е много добре развита – ти ще почерпиш сила от него. Срещаш някой човек религиозен (у всичките хора не са тия чувства развити) – ти от религиозните чувства ще приемеш от него. Всеки едни човек, когото срещнеш, има нещо добро, от което ще почерпите, ще ви даде. Някои хора са енергични – ти ще почерпиш сила от тях. Някои хора са смели, ти си страхлив – ще приемеш от смелостта. Всеки човек ще ти предаде нещо от характера, същевременно и те ще приемат нещо от тебе. Всички ние сме носители на Божествените блага. Всеки човек ще даде от изобилието на онова, което има в себе си. По естество

ти си милосърд – ти раздаваш от милосърдието си; не че мислиш това, ти даваш нещо от себе си. Всеки човек, който дава нещо от себе си, той е добър човек. Желая сега всички вие да давате по Божественому; туй, което Бог ви е дал, да го раздавате, да не го задържате. Да раздавате всичко, което Бог ви е дал, че като идете при Него втори път, добре да сте го раздали. Тогава ще ви даде повече.

Казвам: Добре раздавайте Божиите блага, които Бог ви е дал във вас. Идеята за Бога трябва да бъде, че Той е едно същество свършено и добро в Себе Си, едно любящо същество. Като мислите заради* Него, оттам ще придобиете. Ти само като мислиш заради Него, всичко се нарежда. Мислете за Бога, че Той е най-добрият. Като мислите така, Неговата добрина ще влезе във вас.

“Отче наш”

*39-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 8.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгrev.***

* заради – диал. за.

** Забележка: 1. На 24.VI.1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

2. Лекцията от 1.VII. 1942 г. е отпечатана в томчето “Опорни точки в живота” (Беседи от Учителя, държани при 7-те рилски езера и в София, София 1942; включена е като 10-а беседа, със заглавие “Новата култура”, с. 56–61.)

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

“Отче наш”

“Красив е животът”

“Махар Бену Аба”

Ще ви прочета само няколко изречения: (VII слово, 28.06.1942 г., Рила*):

Душата е храм на Истината.

Умът е светилище на Мъдростта.

Сърцето е олтар на Любовта.

Света на светлината Бог създаде за очите,

Света на слуха – за ушите,

Света на уханието – за носа,

Света на словото – за устата.

Работата Бог създаде за ръцете,

Движението – за нозете,

А тялото – за жилище на гушата.

Първият човек бе създаден за живота, за движението.

Новият човек е създаден за любовта и за знанието.

И така от живота към любовта.

От любовта към Бога.

От Бога към света, за да познае светът, че Бог е всичко в света.

Като казвам “от Бога към света”, не разбирам към света на тъмнината, в която хората блуждаят, но към света на светлината, в която хората възкръсват за новото познание на Бога.

Бог е вечната красота в живота.

Бог е вечното постижение в любовта.

Бог е вечното изявление на красотата – основата на доброто в света.

* В “Опорни точки на живота” (Беседи от Учителя, държани при 7-те рилски езера и в София, 1942), с. 45–48: “Новият свят”.

Трябва да си нося чаша. Няма особени чаши, с които може да ви черпя. Религиозните хора всякога са страдали от липса на светлина. Религиозните хора имат доста топлина, но не и светлина, но не и знание. Религиозната култура е култура на нощта. Месечината е стимул за религията. Затуй, когато някой казва: “В религията всичко се постига”, трябва да се разбира. Събраната енергия през деня растенията я употребяват, обработват я. Религията обработва богатствата, които денят носи в себе си. Най-много разделения има между религиозните хора. Когато те дойдат до омразата, ако те намрази един религиозен човек, ще те гони до 9 рога. Вземете неразположението на евреите към Христа, 2000 години не могат да се примирят. И сега като Му кажат името, като че ги бодне нещо, не могат да се примирят. Не могат да приемат, че този човек е бил пратен от Бога. Българите 500 години не могат да ги убедят, че богомилите били пратени от Бога. Казват: “Еретиците станаха причина България да пропадне.”

За бъдеще трябва една религия, която да започва с деня, но не с нощта. Защото Библията казва: “В началото Бог създаде небе и земя; и земята беше неустроена [и] пуста.” Значи религията започва с един неустроен свят. Религиозното чувство казва: “Да бъде светлина.” На сегашните хора им трябва повече светлина, на религиозните хора им трябва повече светлина. Когато говорим за любовта, казва: “Аз не го усещам.” Не е въпрос за усещане. Светлина трябва. Любовта не е най-първо да чувствуваш топлината. Най-първо светлината трябва да дойде. Главата не е място за светлина. Главата е място за тъмнина. Вие имате съвсем друго понятие. Казва: “Аз мисля.” Който мисли, вечерно време е. Вечерно време мислиш да не се спънеш някъде. Казва: “Аз мисля.” В нашия ум има тъмнина. Следователно трябва да носим светлината, а светлината е вътре в човешката душа. Диханието на Бога е, което вложи в нас светлината.

Сега, ако една снаха не може да опече хляб, защо се е женила; ако не може да сготви едно просто ядене, защо се е женила? За пример, по някой път вие сте неразположени спрямо окръжаващия свят. Неразположен си спрямо деня,

че е облачно, или пък лятно време голяма температура има, 40–50 градуса, или пък зимно време, че е много студено. Питам сега: Кои ви дава повод да бъдете недоволни от студа? Кое ви дава повод да бъдете недоволни от топлината? Кое ви дава повод да бъдете недоволни от сухотата? Казвате: “Много сухо време” или “Много влага има”. Човек често страда и сам си създава своя студ, често сам си създава своята горещина.

Има една светлина, която от Бога изтича. Тя е само за чистите души. За пример, вземете рибите, които се движат във водата, са студенокръвни; онези, които се движат във въздуха, са топлокръвни. Но и на сушата има студенокръвни. Змията е студенокръвна. Казвате: “Рибите са чисти.” Чисти са рибите, но много жестоки са. Змията е студенокръвна, но е много жестока. Като хване жабата за крака, полака я нагълта и не иска да се потруди да я сдъвче, нагълта я цяла. По някой път вие приемате знанието като змията, нагълтате го, хич не го дъвчете. Човек, който не мисли, той не си дъвче храната. Добре ще мислиш. Мисленето е дъвкане. Ти не мислиш, [не] дъвчеш и тогава гълташ цяла храната си. Ако един художник не знае да размива боите си, какво ще направи? Той ще се учи на изкуството да размива боите си, после да знае колко боя трябва да тури. Религиозните хора казват: “Като идем в онзи свят, там ще се научим.” Пък защо в този свят да го не учат? В оня свят да го учат. Оня свят не е място за децата. В този свят понеже хората станаха горделиви, Христос казва: “Ако не станете като малките деца.” Всеки човек, който умира, той ще стане по-дребен от просото. Като умре, човек е много голям. Първото нещо е, че ще го погнат духовете; като го погнат да го хванат, да го вържат, той хуква да бяга и се свива, свива, свива, че стане невидим. Избави се от лошите духове, но не знае как да се върне в своята форма. Стане толкоз дребен, обезсърчи се, казва: “Нямам никаква форма.” Единственото нещо, което дава форма, то е Любовета. Единственото нещо, което дава форма, то е Знанието. Единственото нещо, което дава форма, то е Истината на нещата. Определя ги.

Та, казвам: Ние сме длъжни да работим да създадем в

себе си едно лице, да създадем в себе си една глава, да създадем в себе си едно тяло, ръце, всичко според правилата на Любовта, според правилата на Мъдростта и според правилата на Истината. Не да има човек ръце, лице каквито и да са. Ако е за крака, и конят има крака, и конят има глава.

Та, казвам: Каква глава трябва да имат религиозните хора? Много симетрични глави трябва да имат. За пример, знаете ли колко трябва да тежите? На всеки от вас каква трябва да бъде тежестта му? Някои тежите 50, 60, 70 кила. Разпращах ми един, че тежал 110 кила. Ако е за тежест, един кит тежи около 60 000 килограма. Но питам: какво е постигнал китът със своята тежест? След него иде слонът; какво е постигнал?

Сега нов един начин трябва за разсъждение в света. Вие често седите и казвате: “Като идем в оня свят, какво ще правим?” Че вие сте вече в този свят. Вие не знаете как е създадена черешата, ябълката, сливата. Не знаете как се създадоха разни неща. Искате да идете в оня свят. Какво ще [видите] там? Вие като влезете, нищо няма да видите. Вие мислите, че ще видите ангели. Никакви ангели няма да видите. Ще намериш такива хора като тебе. Кой какъвто е, такива ще намери. Който обича да одумва, ще намери такива събратья, да одумват. Който обича парите, ще намери такива като себе си, които обичат парите. Който обича да пие, ще намери като себе си, да пият. Целия ден ще се разхождат по света, кой където дигне чашата да пие, ще казват: “Остави и [на] мене.” Който обича да пуши *тютюн*, ще намери онези, които пушат. Онези дами, които обичат да мажат лицето си, ще намерят като себе си. Знаеш колко са смешни душите? След като умряла, една душа мисли, че има коса, че има лице, седи пред огледалото, маже се. Никаква мазилка няма там. После туря рокли, облича се, пък няма. Там има съвсем друг порядък. Взема години, докато една душа дойде в съзнание, че то е сън. Както насън сънувате, че ви гони някой или сънувате, че сте богати. Аз съм превозвал онзи пример. Преди години дойде един българин, мисля от Новозагорско беше. Дошъл, търси ме, запита ме за духовни работи. Казвам: “Какво Ви интересува?” Казва: “Интересувам ме парите.

Аз 20 години се занимавам с малджийство*.” – “Колко намери?” Намерили около 2000 рубли. Казва: “Има едно голямо богатство, изгубих го. Дошъл съм при тебе да ми кажеш къде е богатството.” – “Как го изгуби?” – “Молих се на Господа, молих се и една нощ при мене дойде един светия във формата на един турчин с чалма. Казва ми: “Твоята молитва се чу пред Господа. Ела, ще ти покажа къде са парите. Ще запомниш.” Тръгнахме. Тамън наближихме мястото, да ми покаже, имаше един Стоян от селото, имаше да взема пари от мене, хвана ме и ми каза: “Слушай, кога ще платиш дълга си?” – “Остави ме, ходжата ще ми покаже къде е заровено богатството.” – “Не ме интересува това.” – “Остави ме, ще изгубя.” Сборихме се, събудих се.” “Кажу ми – казва – къде са парите.” Рекох: “Не е моя работа, то е работа на ходжата. Не може да вземам работата на ходжата. Той да си свърши работата.”

Не че са лоши тия работи, то е занимание. Всичко в света е занимание. Има занимания, които са преходни. Ние изгубихме целта на живота си. Като минем 50 години нагоре, започва лицето да се сбръчква, недоволството иде в нас. Не умираме свежи. Отиваме в оня свят и мислим, че там ще ни посрещнат. Че има посрещане, има. Но посрещат онези, които имат любовта в сърцето си; посрещат онези, които имат мъдростта в сърцето си; посрещат онези, които имат истината в сърцето си. Онези, които нямат любовта, които нямат мъдростта, нямат истината, никакво посрещане няма.

Христос привежда онзи пример. Умира богатият и отива в ада, умира и отива при Авраама. Българите са преобразили тази приказка, те пък разправят, че един свещеник, много благочестив, казва на жена си: “Ти, жена, като умреш, да ме търсиш в рая, мястото ми е в рая. Туй да знаеш, 101 на сто, в рая съм. Ти като дойдеш, при мене ще ти приготвя място.” Случило се, че свещеникът умрял. Тя мислела, че той е в небето. Като умира и тя, отива да го търси в небето. Навсякъде го търсила, не може да го намери. В рая го няма никъде. Отишла да го търси в ада, намира го. Тя започнала да плаче

* малджийство (от ар.-тур.) – *остар.* иманярство.

и му казва: “Че нали щеше да бъдеш в рая?” Казва □: “Не се безпокой, то и владикуата е тук, аз съм на рамената на владикуата, тъй щото халът ми не е толкова лош.”

Сега, ако вие на Земята не можете да станете ангели, как ще станете в небето ангели? Ако на Земята не можете да станете един зрял плод, как ще станете в небето? Мислите, че зрелите плодове тук се произвеждат. С тия плодове се занимават разумни същества, които са по-разумни от хората. По някой път се занимават да им създадат храна. Те създават плодовете.

Та, какво сме направили ние? От 2000 години християнският свят проповядва: “Покай се, покай се, покай се.” Хубаво, покае се човекът. Какво трябва да направи, след като се покае? Новите времена от религиозните хора искат друго. Някои от пророците още преди хиляди години са предвидели, казват: “Бог каза: “Ще им дам нови умове и нови сърца, да Ме познават от малък до голям.”

Но как може да се познава Бога? Бога не можем да познаем, освен чрез любовта. Значи, ще дойде един ден, да познаваме Бога чрез любовта. Тази любов на първо място носи светлина. Сега чудно е, че религиозните хора казват: “Любовта е неразбрана.” Любовта е най-мощната сила в света. Може ли човек да живее при едно езеро и да бъде жаден? Когато по някой път вие казвате, че с любов не може, вие не разбирате любовта. Ако един от вас би разполагал с Божията любов, той би запалил света. Христос казва: “Аз дойдох огън да донеса да запала.” Той подразбира искрата на Любовта. Христос запали света и светът вече се раздухва. Виждам сега, светът гори.

Вие казвате: “Защо са сегашните страдания?” Питам: Защо бяха страданията на Христа? Какво спечелиха евреите, като Го разпънаха? Какво спечели Пилат, като Го разпна? Най-после какво печелим ние, като се откажем от любовта? Сега вървите по един път на миналото. Лъжете се. Казвате: “Да ни се народят деца.” Имате няколко деца, искате да ги отхраните, да ги възпитате. Тези деца ни най-малко не тръгват по вашия път. Те тръгват по своя път, по техния път. Ако един баща не може да предаде Божията любов на децата

си, какъв баща е той? Ако онези, скритите клечки в кибритената кутия, като ги извадите, не можете да ги запалите, защо ви са? Драснеш една клечка, изгасне, драснеш друга, изгасне. Защо ми е тази кутия, кажете ми? Не оставяйте вашия кибрит във водата. Светлината изключва всяка влага. Влагата не е потребна на светлината. Тя обича сухотата, защото във влагата се образува гниене.

Казвам: В Божествения живот е казано, че извори ще бъдете; но не външни извори, но вътре в човека. Има един извор Божествен, който не образува тази влага. Та, сега вие още всички сте под един страх. Казвате: “Какво ще бъде с нас, като умрем?” Страданията ви, след като умрете, няма да бъдат по-големи от сегашните. И може би някои страдания да бъдат много малки. На някои аз съм превозвал този пример. Един пътник, който пътувал ноще, паднал в една пропаст, хванал се за едно дърво. Цялата нощ се държал и като се уморил, помислил си, че вече не може да се държи, ще се пусне и затова се простил с жена си, с децата си. Като се пуснал, видял, че висял над 25 сантиметра пропаст под него. Никаква пропаст нямало отдолу.

Мислите ли, че онези, които създадоха ада, че говориха истината? Огънят засега е за дърветата, не за желязото. Желязото не се туря в огъня да гори. Сухите дървета се турят на огъня.

Та, казвам: Трябва да се освободите от онзи неестествен страх, че ще умрете. Че ще умрете, ще умрете, едно на ръка ще се мре. Пита защо умрял. Защото се родил. Но не е роден. Роденият от Бога грях не прави. Ние не сме родени, добити сме. Думата *добит* има двойно значение. На български *добит* значи *бит* и не са го добили; *добит* още значи *роден*. Думата *роден* изключва смъртта. Роденият от Бога грях не прави. Който се въплотява, може да умре; който се ражда от Духа, той не умира. Всеки от вас, който се въплоти, той непременно трябва да се освободи от плътта. Който се е родил и е приел Божествения Дух, той е излязъл от областта на смъртта. Роден от Бога е.

Та, сега вие всички, които ме слушате, казвате: “Да си поживеем.” Че как ще си поживеем? Тамън си ти забогатял,

геца имаш, жена имаш, гоїде смъртта, задигне те. Тогава те турят в гроба, не може да излезеш из тялото, идат при тебе, че плачат отгоре ти, ти ги слушаиш. Какво ще кажеш на това отгоре? Не мислете, че като се умре, така лесно ще се освободиш. Ако вие погледнете човек, той е свързан с безброй нишки, всяка малка частица е свързана с мрежи, дълги като паяжина, конци навсякъде. Аз ви виждам всичките с конци навързани. Тамън рече да прояви милостта, свързан е, потегли го тази паяжина, казва: “Не може.” Тамън рече да се подигне във вярата, свързан е с конче, потегли. С вярата не може. Целия ден туй не може, онова не може. Това не може, онова не може, а може да яде, може да пие, може да спи, да става, да се кара, да мисли нещо лошо. Да направи добро не може за бъдеще.

Имаме един пример: един наш брат, Тухчев, той като напусна православната църква, влезе в стълкновение с владиката. Един ден с един друг отиват да се примирят, да се простят. Владиката като ги вижда, казва: “Вън, вън!”, изгонва ги. Казват: “Да се разберем.” – “Не искам да се разбирам.” – “Ти си един лош човек.” Сега навсякъде срещам това. Аз зная един брат тук, другият в оня свят и не може да си простят. Който мрази, лицето Божие не може да види. Бог не е Бог на омразата, но на любовта. Казва: “Той ме обиди.” Че кой досега не е обидил Бога? Казва Христос, че всичко, каквото кажат за Сина човеческаго, ще им се прости, но онези, които огорчат Любовта, няма да им се прости. Тези философи, които са неверни и сегашните философи са хлъзгава почва. Хлъзгава почва е почвата на едно лъжливо учение, с което хората се заблуждават.

Най-първо в Библията Бог дава една заповед в отрицателен смисъл. Казва: “От всичките плодове на рая може да ядете, само от плодовете на едно дърво да не ядете.” Жената не послуша, казва: “Защо да не ям от това дърво, защо да нямам свобода да ям?” Сега във вашия рай, вътре във вас, трябва да ядете от забранения плод. Знаете ли кой е този забранен плод? Бащата казва на сина: “Пий вода колкото искаш, но вино не пий.” Защо? Щом човек пие вино, става проводник на духове, на същества, които не са разумни. Вся-

ка една мисъл, която упреква ума ви, всяко желание, което упреква сърцето [ви] и всяка постъпка, която упреква волята ви, да не ядете от тях, да не ги употребявате. Тъмна мисъл да не приемате. Тъмно желание да не приемате. Тъмна постъпка да не приемате.

Сега ме питат кога ще се свърши войната. За тия хора, които сега живеят, войната никога няма да се свърши. Те тъй ще си заминат. Онези, които идат сега, които носят Божията любов, за тях ще се прекрати войната. Ако вие искате да дойде мирът във ваше време и нямате любов, аз ви пророкувам: войната няма да се свърши. Хората на престъплението трябва да излязат из рая навън. Господ да очисти света от всичките. Колкото Еви има, колкото Адамовци в рая, всичките до един – навън, нито един да не остане. Ще създаде Господ един нов Адам и една нова Ева, които ще се подчиняват само на Закона на Любовта. Законът ще бъде, че вие, изпъдените навън, само чрез този нов човек, ако го обичате, ако го любите, само той ще ви отвори вратата. Ако не го любите, ще бъде вратата затворена за вас.

Или, другояче казано: Само чрез любовта Бог ще отвори вратата на Своего царство, да влезете. Когато Го потърсите с всичкото си сърце, ще Го приемете; когато Го приемете, ще сте готови да извършите волята Му.

По този начин, по който сега живеем, нас не ни очаква нещо хубаво. Че какво го очаква един човек на бойното поле? Милиони хора умират. Какво ги очаква? Каква анархия! Казваме: “За добро съдействува.” Но в света съществува една анархия, повече от стотина милиона млекопитаещи се избиват за ядене. Тия млекопитаещи, които отиват в другия свят, са произвели цяла анархия. Най-първо всичките хора трябва да се откажат от убиването на млекопитаещите. Сега морал имаме. Казваме: “Трябва да се колят.” По този начин, по който вървим, този ред не е Божествен ред на нещата. Той съществува вън от хората. За бъдеще религиозните хора, посветените хора, те трябва да бъдат плодоядци, нищо повече. Никакво месо. Или може да ядат риба, но ще вземат рибата и те ще ги хранят, че тази риба да не е яла други риби. Щом не е яла други риби, може да се яде.

Сега не се дръжте за буквата. Христос казва: “Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, има живот.” Значи на туй основание хората казват, че Бог създаде млекопитаещите да ги ядат. Имат право да ги ядат на основание на Христовите думи. Казва: “Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.” Ако не ядете плътта на овцете и ако не пиете кръвта на овцете, нямате живот в себе си. Логически е това.

Ние не трябва да се безпокоим; трябва да видим кои неща са полезни. Може да ядеш една риба. Като идеш на брега, рибата, която те обича, ще скочи в торбата, ти я опечи. Ако видиш една овца, дойде при тебе, иска да се жертвува, изпечи я, изяж я. Дойде една кокошка при тебе, иска да се жертвува – изпечи я, изяж я. Когато дойде сама, изпечи я, изяж я. Но щом бяга от тебе, не я бутай.

Сега трябва да влезе един закон, Законът на Любовта трябва да бъде мярка. Редът, който съществува, той не може да се измени, този ред. В този ред не може да турим любовта. В мътната вода прясна вода не туряме. Чистата вода трябва да бъде отделена от нечистата, нищо повече. Чистата мисъл – отделена от нечистата. Чистата и нечистата не могат да живеят в нашия ум заедно. Човек е разделен. От пъпа надолу той е в ада, от пъпа нагоре той е в рая. Както е в растенията. Всичките нечистотии от пъпа надолу се намират. Горе, и там има нечистотии, но вече Божествен свят. Та, казвам: Туй разделение, което съществува между светлината и тъмнината, тъмнината и светлината са разделени. Човешкият живот, и той е разделен.

Та, казвам: Любовта е границата между тъмнината и светлината, между омразата и любовта. Но Любовта сама на себе си е закон. Ти не може да кажеш на един човек да те обича. Щом носи любов, тази любов се проявява, понеже е една. Бог е Любов.

Щом Бог присъствува в нас, Той ще се проявява. Мислите ли, че ако Господ влезе в нас, Той няма да оправя света? Ще го оправя. Всички се оплаквате, че болести имате, бедността имате, сиромашия, какво ли не. Пуснете Господа в душата си. Пуснете Го във вашия ум, пуснете Го във вашето

сърце, пуснете Го във вашето тяло. Веднага всичко ще се изправи по начин, по който Той вече е предвидял.

Сега някои от вас може да възразят, да кажат: “Покажи ни.” Аз не искам да показвам на хората нещата. Аз с вас бих постъпил по същия начин, както онзи българин, който се връща от нивата, целия ден го валяло дъжд и влиза вкъщи. Жена му казва: “Стояне, па тамън си мокър, вземи котлите, че донеси вода.” Той взема котела с вода, излива го на жена си и казва: “Ти си мокра вече, и ти може да отидеш да донесеш вода.” То не разрешава въпроса. Вода в мокро време не се донася, в сухо време се донася вода.

Казвам: Каква е тази любов? В любовта законът съществува: всеки се надпреварва да даде уважение и почитание на другите. Няма различие. В любовта всички са учени и всички са деца.

Бог, Който създал нещата, има сега нови неща, които трябва да учим. Във всеки един свят, който Бог създал, новите неща трябва да ги проучаваме, не може да ги наследим. Сегашния свят го проучваме откън, предметите, които Бог е създал. Ние се нуждаем да се запознаем с езика на растенията, понеже тия плодните дървета носят езика на ангелите. Ако някой иска да изучава езика на ангелите, той трябва да го изучава от дърветата. Ако иска да изучава езика на архангелите, трябва да изучава езика на млекопитаещите. Ако иска да изучава езика на Бога, той трябва да го изучава от хората. Ние, съвременните хора, които Бог ни [е] създал, ние изпъдохме Неговия език.

Питате какво нещо е любовта. Любовта е туй, което никога не престава и никога не се [изменява]. Казва: “Аз имам любов.” Как е възможно ти, който имаш любовта, да бъдеш гребнав? Как е възможно един човек, който има любовта, да не може да владее темперамента си? Казва, че той бил темпераментен. Темпераментът, мислите, чувствата, всичко се подчинява на Закона на Любовта. Ние трябва да разбирате какво е дълготърпението. Бог, Който е Любов, спокойно гледа. Този, абсолютният Бог гледа като на малки деца. Някой задигнал кесия с пари, Той казва: “Дайте му 3 кесии.” Някой задигнал сомун хляб, казва: “Дайте му още 20.” Зако-

нът е верен, че богатите хора стават по-богати. Религиозните хора някой път се бунтуват против Господа. Те казват: “Господи, пари не искаме.” Господ не им дава. Други неща им дава. После казват, че на другите дал Господ пари. Те не искаха пари. Който иска, да иска. Казва: “Аз много пари не искам.” Колко искаш? Най-първо ще поискаш една златна монета от 20 лева, ще я носиш в джоба, ще я изваждаш, ще я разменяш. Разменна монета ще бъде, където и да ходиш. Вие няма да умрете от глад. Да кажем, в света служите на Бога. Ще ви даде Бог изкуството да лекувате болните хора от проказа, от сифилис, от охтика. Идеш при богатия човек, ще го излекуваш, ще ти даде пари.

Светът е съединен с болести, от лекари се нуждаем. Солиден лекар, навсякъде ще го приемат, добре дошъл ще бъде. Ще ви даде друго изкуство: искате да правите инсталации, само ще свържете вкъщи един конец от единия край до другия, ще турите лампичка на конца и лампичката ще свети. Казва: “Пазете този конец.” Щом съгрешиш, конецът се скъсва. Щом като идете някъде, вие ще насадите градина, ще посадите на някой човек няколко дръвчета, житото няма да бъде малко, но едно цяло дърво. Житените зърна ще бъдат като ябълки. Едно зърно като вземеш, няма да бъде твърдо, но мекичко, сладичко. Казвате: “Как ще бъде?” И сега, и днес. То е започнало. Бог казва: “Ще ви храня с хляб ангелски.” Евреите ги храни 40 години. Казват: “Домегна ни тази манна”, малко месце, малко рибица от реката Нил, после туршия (евреите обичат туршии).

Сега, първото нещо, което може да успокои вашия ум, е да напуснете старото. Имате съдрани дрехи – съблечете ги, облечете нови дрехи. Като идеш някъде, не търси да ти покажат любовта, ти покажи любовта си. Как ще покажеш любовта си? Като влезеш вкъщи, без да знаеш, ще има няколко хляба вкъщи. В Стария завет имаме един пример. Имаше 3 години глад в Израел, пророкът беше пратен при една вдовица. Той □ каза: “Какво имаш в нощвите?” – “Малко брашънце.” Но през 3-те години от туй брашно постоянно месеше и брашното се увеличаваше. Туй, което Бог можеше да

направи във времето на този пророк, не може ли днес да го направи? Може. Когато вие обичате някого, закон съществува, колко сте готови да се жертвувате. Като не го обичате, нищо не сте готови. Казвам: В омразата нещата са студени, замръзнали, не са свободни. Омразата нещата ги свързва, любовта ги развързва. Човек по Закона на Любовта ще бъде свободен да даде. По закона на омразата ти нямаш право да дадеш, пари назаем не може да дадеш. В любовта може да дам да дадеш всичко.

Сега вие може да кажете: “Илюзии.” Хубави илюзии. Вие като умрете, ще видите. Като умрете, какво ще стане с вас? Имаме доста напреднали заминали братя. Къде са те? На някое място. Аз ги виждам. Но вие как ги виждате? Аз не ги виждам на земята, но ги виждам над земята (*Учителят показва около един метър и половина*), малко по-горе седят, говоря с тях. Има сенки, не говорят, но те говорят. Реалността говори. Когато срещаш едно същество, което е разумно, то ти говори. То ще те предупреди, ще ти каже: “Това и това ще стане.” Каквото каже и това стане. Каквото каже, става. Когато някое същество разправя за някои работи, казвате: “Тия неща са илюзии.” Вие не трябва да ходите на кино. Там стават работи, които не са реални.

Ходете на едно представление, то не е реално. Аз считам, когато мъж и жена се скарат, бият се, това е реална дума, отколкото една написана драма, че играят в театъра, уж са мъж и жена. Мъжът и жената си казват туй, което е. Мъжът казва това, което той мисли, и жената казва същото. В театъра казват, което е написано. Често дойде в ума ти нещо, недоволен си, започнеш да говориш: “Тъ-тъм”. Четеш някой вестник, казва: толкоз хора убити, пък нито един човек не е убит; казва: толкоз параходи потънали, пък нито един не е потънал. Колцина мене са ми разправяли. Дойде някой, казва голям богаташ бил, милиони имал, “Сега нямам нито пет пари.” Лъже ме сега. Казвам му: “С какво мога да Ви услуга? Като богат човек, Вие ще се докачите, не може да Ви дам много пари, може да Ви дам 5–10 лева.” Казва: “Каквото да е, дай.” Ние вече се отказахме. Богатите хора, казвам, се докачат. “Нямам толкоз пари, ще те обидя, да ти дам.” Казва:

“Дай 5, 10 лева дай.” Защо да не ми каже: “Аз не съм бил никога богат. Малко съм своенравен човек. Дай каквото обичаш, послужи ми.” Той ще ми разправя цяла история. Вярно е, че някога бил богат, но не сега, в този живот. В минали съществувания може да е бил милионер. Възможни неща са.

Та, сега искам от вас да обърнете един нов лист. Ако имате любов, обърнете го. Защото по някой път и вятърът обръща листата, но обръща гето не трябва. Вие ще обърнете точно листа, който трябва. Задайте си въпроса така: как трябва да служите на Господа? По любов. Аз не ви препоръчвам да идете да раздадете богатството си, да станете жертва. Аз държа онзи закон: [в] езерото колкото се втича вода, толкова да изтича. Онова благо, което Бог внася във вас, отворете път да изтича. Събрана вода в езерото нека седи. Всичките хора трябва да бъдат здрави, трябва да имат светли умове. Всичко от нас трябва да излиза от преизобилие, не от скържавост*. Да кажем, аз пълно дадох, но от изобилието, което имам, давам. То е Божествен закон. Бог, Който действа в нас, Той иска ние от Неговото изобилие да даваме.

Та, казвам: Вие не искате сами по себе си да правите добро. Какво добро сте направили? От преизобилието, което Бог е дал на вас, и вие давайте на другите. Сега ние често заболяваме, като не изпълняваме волята Божия. Кого крак го заболял, кого ръка, кого рамо. Не се извинявайте. Всичките болести се дължат на наши престъпления на любовта. Всичките болести са резултат от престъпване Закона на Любовта. Който и да е. Тогава трябва да дойде някой да носи. Сега в света трябва да дойдат силните хора на любовта, които да умирят света.

Та, казвам: Не се изисква сега да ходите със скъсани грехи, не се изисква да ходите със скъсани шапки, със скъсани обувки, не се изисква да ви е префинено лицето, да бъдете жълти, да се измъчвате. Ако постиш, за да се усилиш, да се побориш малко с глада, може 10 гена, 20, 30, 40 гена е достатъчно. Като се бориш, да видиш колко си силен. След 40 гена ще имаш хубав извод. Тогава ще видите, че човек

* скържавост – *дуал.* стиснатост, скъперничество.

може да живее в света, както Бог изисква.

Има един пример. Намерил Христа и казват на учениците: “Вашият учител няма ли да си плати данъка за храма?” Доиде ученикът и казва Христос: “В държавата царските синове ли плащат, или слугите на държавата?” – “Слугите.” – “Ние тогава сме свободни”, казва Христос на Петра. “Но за да не се съблазнят, иди, вземи мрежата, иди хвърли в езерото, ще хванеш една риба, ще намериш златна монета в гърлото на рибата. Вземи, че плати за Мене и за тебе.”

Ако много мият човека в банята, ще му протрият кожата. В тия претривки приложете Закона на Любовта, който е Закон на Свободата вътре във вашия ум, сърце и воля, без нищо външно насилие. Всяко нещо, което се направи, трябва да бъдем напълно свободни. Не да кажете: “Знаете какво казва.”

Аз искам да ви предам едно учение както приблизително аз постъпвам. Някой път още не съм дошъл да постъпвам, но в хората няма съзнание. Някой път дойде една котка горе пред вратата ми, трябва да ѝ услужа. Дойде куче отвън, някой път срещам го, помахна опашката. Критикуват ме, казват: “Хляб дава на кучето, на хората не дава.” Но вижте, като дойдат кучетата, ни най-малко не ги каня в стаята, да им дам юрган, но ги оставям долу да лежат. Когато дойде един човек, на него правя една по-голяма услуга, отколкото на едно куче. Кучето не се нуждае от юрган, то носи юргана със себе си.

Радвайте се на любовта, която Бог има към вас. Вие сте опитали доколко хората може да проявят любовта. Аз искам всички вие да станете проводници. Не че не сте проводници, но според колкото разбирате, според знанието, което имате, действително много вършите. Във всинца има добри желания, но някой път някои от вас казват: “Аз съм богат, туй ще направя, онуй ще направя.” Вярвам в тия работи. Ако човек не може да раздели ханката с ближния си, той големите работи не може да направи. Ако човек не може да служи на една малка мисъл, и на голямата не може да служи.

Да служим на малкото в света. Ще оставим големите работи на Бога, Който ни създал. Ние сме създадени за малки

работи. Ангелите, които са големи, Бог ги праща да служат на някой беден, който ще стане светия. Служват му, отиват, връщат се. Големите са, които имат знание, сила. Ако те имаха нашия ум, биха се сърдили. В тях има една радост, когато един от тях е изпратен да служи на един човек.

“Отче наш”

*40-а лекция от ХХІ година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 15.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ЗАСЛУЖАВА ДА ПРАВЯ ДОБРО

“Добрата молитва”

“Махар Бену Аба”

Каква беше основната идея на миналата лекция? Основният тон какъв беше? Всяка сутрин трябва да знаете каква мисъл прониква във вашия ум. Вие с какво започвате сутрин? Съвременните хора са много капризни. Вие не започвате с онова, което е Божествено, което е естествено в тях, но притурки, малки работи. За пример, някои хора обръщат внимание на шапки, на обуца, обръщат внимание на ноктите, на пръстите, вземе огледалото, обръща внимание на веждите. Някой казва: “Не са важни тия работи”, но мисли. Какво нещо е човешката мисъл, каква мисъл минава в дадения случай? Всяка мисъл има своя форма. Представете си, че някъде намерите пари, някоя торба някъде със злато. Ще идете в някой град, ще се заселите, ще направите къща, ще се прочуете като богат човек. Представете си, че вие намерите някой голям извор някъде в полето. Като намерите извора, не отивате в града, но ставате градинар, започвате да обработвате разни растения. Кое е по-хубаво: да намерите парите или да намерите извора? Всинца казвате: по-добре е парите да намерите, там много работа не се изисква. Намериш извора, ще направиш вада, ще копаеш градината – дълга и широка работа. Кой ще се занимава? Всинца вие сте все за парите. (фиг. 41.1) Вие като ги обичате, най-първо са без съдържание. Дойде някой музикант, направи ги на ноти. (фиг. 41.2)

Има една красива страна, която сте напуснали отдавна. Всичките хора се занимават с външни неща. Външните неща отпосле трябва да дойдат. Съществено е вътрешното. Най-първо едно семе трябва да се посее в хубава почва, след туй

туй семе трябва да израсте и да даде плод. Този плод е необходим. Сега вие някой път се занимавате с вашите мисли, казвате: “Да мисли човек.” Но мисълта е нещо съществено. От мислите, които имате, зависи вашият мисловен живот. От чувствата, които имате, зависи вашият живот на сърцето ви. От силата зависи животът на тялото ви. От хубавите мисли зависи животът ви какъв трябва да бъде. Сега седим някой път в живота и сме недоволни.

Една мисъл, която няма връзка с човешкото сърце, едно желание, което няма връзка с човешките постъпки или с човешката сила, то няма връзка. Умът е, който помага да се развива сърцето; сърцето е, което помага да се развива тялото, като работи; като работят всичките части на тялото, в това седи благомото на един човек. За пример вие някой път сте неразположен. Някой път като ходите, биете повече петите. Тогава става сътресение на гръбначния стълб, възбужда се задната част на мозъка и мозъкът някак е неразположен. Някъде ходите и кракът ви е крив, изядете външната страна на обувката си; някой път изядете вътрешната страна. Защо си кривите обувката навън, защо си кривите обувката навътре, защо си кривите назад, някой път напред си кривите. На един равномерен характер обувката не трябва да бъдат изядени нито отпред, нито отзад, нито отвътре.

Сега казвате: “Ще ходя да се занимавам с това.” По някой път казвате: “Като умра, къде ще ида? Какво ще бъде на оня свят?” Ти най-първо представи какъв ще бъдеш на тоя свят, на оня свят какъв ще бъдеш, остави. Ти на този свят какъв ще бъдеш е важно. Какъв ще бъдеш тук, такъв ще бъдеш и в оня свят; каквото ще бъдеш горе, такъв ще бъдеш и долу. Вие когато носите някаква костилка, каквато и да е, нали тази костилка носи своята форма. Казвате: “Каква е тази костилка?” Посейте я, ще видите каква е. Ще израстне, ще образува плода. Този плод е бил в костилката. Самото гърбо като даде плода, пак ще се скрие в костилката.

Та, казвам: Всеки човек се съдържа в своята мисъл. Онова, което съдържа твоята мисъл, това си ти; онова, което съдържат твоите чувства, това си; онова, което съдържат

твоите постъпки, това си ти. Във всяка постъпка влагаи себе си. Вземете една човешка глава. Който не знае, казва: “Всичко е скрито.” Някой път като вземеш главата, може човекът да е умрял преди 400, 500 години, по главата може да знаеш дали е бил добър, дали е бил умен, дали е бил религиозен, дали е обичал жена си, дали е бил богат, дали е бил здрав. Всичко туй е написано на главата. Казвате: “Как се чете?” Цяла азбука има, четат човешките глави. Четат ги много по-добре, отколкото като е жив. Като е жив човек, се заблуждава, някак си е маскиран. Ти като гледаш черепа, една архитектура, показва се какъв е. Сега като ви говоря, вие се безпокоите. Хубостта е там, да се чете. Трябва да се чете животът.

Животът в най-лошите проявления носи нещо добро. Ние, съвременните хора, се занимаваме и казваме: “Сега какво ще стане?” Нас ни интересува какво Бог е намислил да направи от нас. Аз се интересувам какво Бог е вложил в мене и как трябва да развия своята мисъл; какво е вложил в сърцето и как трябва да развия сърцето; какво е вложил в тялото и как да го използвам. Че имало някъде война, мене не ме интересува. Че времето било дъждовно или бурно, и това не ме интересува. Че Слънцето печало повече – нека си пече, то е негова работа. Хората говорили нещо. Че говорят, нека говорят. Листата не говорят ли? Хората говорят по някой път и не може да не говорят. Когато говорят листата в гората, от само себе си ли говорят или кой ги застава да говорят? Някой прави листата да шушукат: “шу-шу”. По някой път се блъскат листата. Вие ще обвините, че листата имали намерение да блъскат. Ни най-малко нямат намерение. Има някой отвън ги блъска, и те блъскат. Казва: “Защо ме блъскаш?” – “Нямам желание да блъскам, но и мене блъскаха.” – “Не говориш истината.” – “Мене блъснаха и аз блъснах.” – “Не говориш право.” – “Някой ме блъсна отвън.” Вие сега ходите да разправяте, че нещо ви е блъснало, че някой ви е блъснал. Че ти имаш намерение да блъснеш някого, то е изключение.

В О Д А

(фиг. 41.3) Какво разбирате под *voga*?
Bóga или vogà? Тук е написано едно съдър-

жание. *Вода* е излязло от нещо затворено. Вода е туй, което излиза от нещо затворено, върти се около себе си. Тази вода, значи, от високо слиза, показва историята откъде е дошла. Отдалеч, от невидимия свят. *Д* показва тази вода жаждата, прави услуга на хората. Когато са жадни, омокотява гърлото. *А*-то показва, че изважда от тях нечистотиите, които имат, и ги разнася. Туй е вода. Вода – от което имаме нужда, без което не можем.

Сега за пример, вие по някой път употребявате думата *любов*. Но всичките хора сега се страхуват от любовта. Любовта е най-мощният нож, турен вътре в ножницата. Онзи, който те люби, като извади ножа, ще те заколи. Всичките хора все от любов се колят. Момъкът, като обича момата, казва: “Ще те заколя” и заколва я някой път.

Та, казвам: Първото нещо – наточете си ножовете. Какво трябва да ги правите? За какво трябва да употребите вашите наточени ножове? Това са алегории. Всичките дисонанси, които съществуват в нашия живот, съществуват от далечното минало. Цялото човечество не е употребило любовта тъй както трябва. Майката, когато обича детето, най-първо евангелски започва. Ще го окъпе, ще го милва, ще го целува. По едно време го набие. Това дете издава един особен тон. Питам: Защо майката бие детето отзад? Или по някой път ще гоиде, ще му плесне някоя плесница по лицето или някой път ще вземе пръчка и по ръката ще го удари. Някой път го бие отдолу, някой път – отгоре. Има и други методи. По някой път по крака го набие.

Сега вие казвате: “Тази майка е жестока.” Но какви са съображенията на майката? Откога се е научила майката да бие детето? Аз бих ви задал въпроса на вас, които казвате “Защо майката бие детето”, вие защо, като вземете една ябълка, гледате я красива, обръщате я, извадите кърпа, обършете я и откъснете едно парче със зъбите (в старо време, когато нямало нож, със зъбите откъсвали едно парче), погледнеш – ябълката обезобразена. Откъснеш, сдъвчеш, още веднъж откъснеш, останат само семената и ги хвърлиш. Питам: Защо изяде ябълката? Казваш, че трябва да ядеш. По този начин ли трябва да ядеш? Представете си, че аз взема, че разтопя

тази ябълка, направя [я] на вода. Питам: в твърдо състояние ли трябва да ядеш ябълката или в течна да я пиеш? Защо я пиеш? Тук страданието по-малко ли е? Ако вие изядете една ябълка със зъбите или я изпиете с устата, каква е разликата? Разликата е в това, че при яденето вие харчите повече енергия, при пиенето – по-малко. Пиенето е един процес да свършиш една работа с по-малко разноси. Яденето е процес, който изисква дълго време.

Природата сега учи хората разумно да живеят. Значи да не харчат много енергия. Същевременно ние, хората, се безпокоим за неща, за които нищо не си направил. Представете си, че си вложил 500 000 лева в банката. Кажат ти, че банката пропаднала. Ти не можеш да спиш. “Отидоха парите”, мислиш си. На другия ден слушаш, че тази банка не е пропаднала. Веднага се зарадваш. Слушаш, този, който е в училището, свърши с отличие, слушаш, че го скъсали, цяла година изгубил. Веднага се безпокоиш. Дал си някой концерт, радваш се; не излязъл концертът сполучлив, безпокоиш се.

Та, казвам: Сега в живота какво трябва да се прави? Трябва да намерим най-лесния път, по който животът върви. В това трябва да седи науката. Да се научиш да мислиш правилно. Сега съвременните земеделци казват, че те са изорали нивата. Не е право, че те са изорали нивата. Преди земеделеца хиляди орачи имаше в земята – тези, малките червейчета. Те ако не оряха и ако само този орач ореше, нищо няма да стане. Те са орали, орали. Той ще дойде, ще набразди земята, ще напосее, казва: “Аз изорях нивата.”

Ние, които мислим, преди нас хиляди хора са мислили; ние ще влезем в този процес на мислене. Аз трябва да вляза в този процес, понеже първ, който е мислил в света, то е Бог. Като започна аз да мисля, влизам в пътя, по който Бог е създал света. Защо трябва да мисля? Защото Бог мисли. Защо трябва да живея? Защото Бог живее. Защо трябва да работя? Понеже Бог е първият, който започнал да работи. Аз вървя по същия път. Защо трябва да работя? Аз работя, защото Бог работи, аз мисля, понеже Бог мисли, аз искам да живея, понеже Бог живее. Следователно онова, което Бог прави, и ние трябва да правим. Понеже Той го прави най-добре, по Неговия път трябва да вървим. Ти, когато

мислиш, трябва ли да бъдеш тъжен? Не трябва. Весел трябва да бъдеш. Ти, когато чувствуваш, трябва ли да бъдеш скръбен? Не трябва. Всяко нещо, което се извършва, трябва добре да се извършва. Онези, които са ни учили да мислим, в началото са направили известно отклонение и туй отклонение са го предали и на нас. Когато те кара един кочияш или един шофьор или някой колар, той те кара дето той иска. Тогава зависи колата каква е. Ако е с пружини, хубаво, но ако е от тези, които тръскат? След като слезеш, усещаш, че си раздрусан. Има коли на мисълта, от които като слезеш, боли те кръстът. Какво трябва да се прави? Турете пружини вътре. Сега и без пружини е хубаво, при форс-мажор*, като няма пружини, тогава ще турите някоя възглавница.

(фиг. 41.4) При възпитанието е необходимо и учените, и простите хора да правят криви линии. След като направи криви линии, ще познаеш на един човек какво му липсва. Някои хора пишат *любов*, но в думата *любов* липсват всичките качества на любовта. Като пише *любов*, виждам, че ножът му е наточен. Като извади ножа, той ще те заколи с този нож. Най-малката погрешка, която направиш, той не може да я прости. Каква любов е тази? Тази любов, която не прощава, тя е много слаба. Ако една слаба вода минава някъде, образува само кал, вода ли е? Онази вода, която тече изобилно, че сама себе си чисти, чисти и калта и винаги водата е бистра. Любовта трябва да бъде голяма, да прощава малките погрешки, не трябва да забелязва малките погрешки. Малките погрешки са пращинки, които във водата се утаяват. Нещата, ако ги оставиш, не се оправят.

Сега, според Божественото всички, които идете тук, трябваше да си изуete обучащата отвън. Трябваше да чуete гласа на Бога, който казва: “Мястото, на което сте, е свято. Изуй обучащата си.” На Моисея, като приближи къпината, Господ каза: “Изуй обучащата си.” Вие мислите тук с обути нозе да влизате и искате добре да живеете. Тук реформа ще има,

* форс-мажор (от фр.) – *книж.* непредвидено и непреодолимо обстоятелство или пречка.

не да турим закон, да кажат: “Я изуи обучащата си!” Ти отдалече да усетиш желание да си изуеш обучащата. Всеки от вас да носи чисти папуци*, да ги тури и да влезе, че като погледнете, да няма никакъв прах. Туй показва ние какви сме. Казвате: “Каква е нашата култура?” По дъските се познава. То е нашето разбиране.

После, мнозина слушам да казват: “Ние сме такива, ние сме онакива.” Много добри хора сме. Вие сте много добри, понеже за дълги години на вас са ви служили, вие сте чакали слуги да ви очистят обучащата, да ви очистят грехите. Като ви очистят обучащата, излезете и видете, че не са добре очистени, търсите причината вън от себе си. Търсите някой път да ви ваксат. Казвате: “Дадох му пари и не ми ги вакса.” Започваш по негов адрес. Най-първо започни, че ти си ваксай обучащата. Ако трябва да давам 5 лева да ми ваксат обучащата, аз ще си ваксам, 5-те лева ще ги турям в Божествената каса, 10 гена по 5 лева – 50 лева, хем ще науча занаят да ваксам хубаво. Пък и няма да се тревожа с хората, като видя, че не е ваксано, няма да търся ваксаджия, да кажа: “Слушай, ти защо лъжеш? Така не се ваксва. Хубаво обучащата ще ваксаш.” Ще каже: “Много хубаво съм ги ваксал.” Ако някой отвън ви ги вакса, ще каже: “Много хубаво съм ги ваксал.” Не е лошо друг да ти ги вакса, но всякога ние сами трябва да си чистим обучащата. Говоря за чистене на обуца, то е доброто. Един човек, който не може да чисти своето добро, да държи своето добро в изправно положение, той не е научил закона. Ако искаме хората да ни правят добро, е едно нещо; ако искаме сами да бъдем добри, е друго. Ако искаме хората да бъдат справедливи, е едно нещо; ако искаме ние да бъдем справедливи, е друго нещо. Няма да имаме критика.

Аз давам.

Представете си, че аз напиша: “Аз давам.” (фиг. 41.5) Ако някой ми е дал, че аз давам, аз давам ли? Дал ми някой на мене, че казвам: “Аз давам.” Кое е по-добре: хората да дават или аз да давам? Кое е по-добре в света: хората ли да пият или

* папуци – *остар.* меки кожени обувки като чехли.

аз да пия? [...] светлината, която ние възприемаме, доброто, което ние възприемаме, справедливостта, която изтича от нашата мисъл, която изтича от нас. Мисълта е двойна в своето проявление. Една мисъл има, която влиза; една мисъл има, която излиза. Ако не знаем този двоен процес на влизането... Една Божествена мисъл трябва да влезе в тебе и тази мисъл трябва да разбираш добре и да принесе своето благо. Ако една мисъл не внася благо и не изнася благо, тази мисъл не е права. Ако едно чувство не внася и не изнася известно благо, туй чувство не е нормално. То са както ония плодове, които се явяват по гърветата, които носим на пазара и цената зависи от сладчината и от формата на плода. Колкото този плод е по-добър, колкото по-голям, сладчината съдържа в себе си; колкото е по-издръжлив, толкова плодът има цена.

Та, казвам: В какво седи устойчивостта на човешкия характер в нас? Докато мисълта е трезва и чиста, той във всяко отношение е здрав. Много рядко главоболие ще има. Ако мисълта не е чиста, често главоболие ще има. Ако сърцето е чисто, никога няма да усеща стягане на гърдите. Ако желанията му стават лоши, веднага ще започне да го стяга нещо. Ако дълго време живее така, сърцето не е живяло както трябва. Започва да усеща тежест. Туй показва в миналото какво сме били. Или ако ние не постъпваме както трябва, деформира се човешкото тяло. Виждам, малко хора днес има от бялата раса, които имат красота. Тъй красота, хубост на известни линии, известна пропорция да имат. Много малко хора има, на които широчината на рамената е такава, каквато трябва да бъде широчината. Има известна органическа съразмерност на лицето. На лицето е изгубена симетрията, изгубена е симетрията във веждите, в устата, навсякъде. Погледнеш, има деформиране на човешкото тяло. В новите веяния, в новото учение трябва да стане едно оформяване на нашата глава, да се свържем с Божествените чувства, с Божествените постъпки, да постъпваме тъй, както Бог постъпва, както Той чувствава, както Той мисли. Сега, когато говорим това, ние се плашим. Казвате: “Това е невъзможно.” Единственият в света, който подтиква, който гледа

благосклонно, то е Бог. Той никога не гледа на хората, че имат дефекти, но вижда нещата не са направени тъй, както трябва.

Както съм написал *аз давам*, какво показват буквите? (фиг. 41.5, с.302) В думата *давам* всичките букви са свързани, значи всичко имам пред вид. Туй показва, че своя интерес го разбирам. В думата *аз а*-то е отделно написано, *а*-то не е свързано, значи започва да изтича. Казвам: всичко ще изтече; и думата *давам* съм я написал свързано, затулил съм всичките дупки. Хубаво е човек да е пестелив, да е стегнат, да не изтичат парите. Някой път е хубаво да се съдере кесията, да паднат 1, 2, 10, 15 лева, хубаво е да мине някой беден човек и да ги намери. Някой път е по-хубаво торбата да е съдрана, да падне някое парче хляб.

В света ние трябва да се отворим. Много сме се затворили за Божествения свят. Само за себе си мислим от сутрин до вечер. Ако моят крак започне да мисли само за себе си, какво ще стане? Ако моята ръка започне да мисли само за себе си, какво ще стане? Благодарение, че ръката не мисли само за себе си, мисли заради* мене, пък стомахът, гърдите, всичко мисли заради мене, всичко в тялото мисли заради мене, то е здраво. Щом започна да мисля заради себе си, аз ще започна да боледувам. Казвам на стомаха: “Свършете работата.” Казват: “Нямаме време, после ще свършим.” Казвам на дробовете, и те отлагат. Всичките отлагат. Аз сега и казвам: “Никой не ми услужва.”

Та, питам: Ако вие не сте готови да служите на Господа, кой ще служи на вас? Казвате: “Никой не ме обича.” Щом никой не ме обича, показва какъв е моят характер вече. От самото начало през хилядите години, в които живея, не да кажа сега какви сме. Сега е свършен процес. Ще погледна на живота и ще видя само пътя, по който съм минал. Няма да съжалявам. Щом видя малките погрешки, казвам: “Всичките тия работи ще ги изправа.” Или представете си, че аз съм градинар и съм садил безразборно, садил съм трънища, диви киселици, все неприсадени дървета. Като съм ги насадил, израснали, какво трябва да правя? Няма да ги извадя. Умният човек трябва да ги присади. Тръните може да се

* заради – *диал.* за.

присадят, киселиците, всичко в нас може да се присади, ще дава много хубави плодове. Ако речем всичко да изкореним и да започнем отново, то е дълга и широка работа.

Та, сега трябва да започнем с присаждането. Представете си, че вие казвате: “Ще се подмлади човек.” Аз може да ви дам един метод, с който може да се подмладите само с 10 години. Повече от това не може. Ако си на 80 години, може да ви подмладя с 10 години и да станете на 70, ако сте на 70 – да станете на 60, ако сте на 60 – да станете на 50, ако сте на 50 – да станете на 40. Ако сте на 10 години? Ако в живота вземете едно правило: навсякъде, дето ти се угаде случай, да служиш, комуто и да е, безразлично, ще се подмладиш. Понеже всеки човек, на който ти послужиш, понеже Бог е скрит в него, ти си минал и си направил доброволно доброто. Господ, като види тази добра постъпка, Той те благославя. Ти минеш, махнеш с ръка, и Господ махне с ръка. Ти казваш: “Не заслужава”, и Господ каже: “Не заслужава.” Ти кажеш: “Ще направя добро, заслужава”, и Господ тогава казва: “Заслужава, заслужава да направя добро.” Минал си край гървото, послужи му, и Господ ще ти послужи. Минаваш покрай някой извор, направиш една малка вадичка, казваш: “Заслужава”, и Господ казва: “Заслужава.” Навсякъде казваш: “Заслужава”, и Господ казва: “Заслужава.” След 10 години ти вече си се подмладил. То е Божественото. Ти си влязъл във връзка. Ти седиш и искаш на Господа само да Му се помолиш и на Господа да напишеш едно писмо: “Аз съм готов, Господи, на всичките хора да послужа.”

Да ви кажа какво означават думите “Господи, аз съм готов на всичките хора да услужа.” (*Учителят допира пръстите на ръцете.*) “Господи, аз искам да бъда справедлив към всичките. Искам всичките с нови дрехи да ги облека. Искам да им дам хлябец. Искам, Господи, да ги обичам.” Ти се молиш всичко туй да го направиш. Ти още като го кажеш на Господа, веднага започни да го правиш и петте работи на ден ги направи. Пък ти целия ден ходиш и казваш: “Господи, аз съм готов вече, готов съм, Господи, каквото кажеш.”

Та, казвам: Човешката мисъл трябва да бъде музикална, човешките чувства трябва да бъдат музикални и човешките постъпки трябва да бъдат музикални. Старите методи са били хубави, но нови методи да намериш, да се намериш между хора, които не те критикуват. За пример, често влизат капачетата на джобовите ми вътре и джобът остава отворен и ми казват: “Учителю, отворени са джобовите, затвори ги.” Казвам: Сега се уча да ги отварям, досега ги затварях. Другояче, като е затворен, мъчно се бърка; като са отворени джобовите, изведнъж бъркам вътре. Казвам: Аз съм за отворените джобове, отколкото за затворените. Досега ги носеха затворени. По някой път ми правят бележка, казват: “Джобовите са отворени.”

Сега трябва да се учите. Вие имате един инструмент. Ако вие не знаете да свирите с вашия ум, ако вие не знаете да свирите с вашето сърце и с вашето тяло, музикални ли сте? За пример, имаме инструменти като арфата, които са перпендикулярни, най-хубавия, най-мекия тон има. След туй имаме цигулка със съвременен лък, имаме и пиано. Всички тия инструменти са допринесли. Благодарение на пианото светът е по-добър, благодарение на цигулката светът е по-добър. На цигулка който знае да свири, той помага на света. Разнасянето на тия тонове омекотява човешкия характер. По който и да е начин, каквато и да е човешката музика, тя е едно благословение за хората. Някои казват: “Светски песни.” Няма светски песни. Имате три качества ориз. Второ качество и първо качество, има ли съществена разлика? Няма съществена разлика. На първото качество зърната не са строшени, отделни са, цели са; на второто качество някои семена са строшени, счупени са; в третото качество повечето от зърната са натрошени.

Казвам сега: Как е вашата арфа? Сърцето ви как е? Сърцето е вашата арфа. В мисълта си вие не знаете да свирите. Вашият мозък е едно пиано. Вашата гуша, това е една цигулка. Цигулка е човешката воля. Сърцето е арфа, човешкият ум е пиано.

(Учителят нагласи цигулката си и свири, взема отделно

тонове.) Какво означава това? (*Учителят свири.*) Българинът, който не е знаел, който изменил тази хармония. (*Учителят свири българска песен.*) Той се оплаква: “Лоши времена, лоши години, неразбрани хора, какво ще се прави, какво ще се прави?” Ще ваксаш обуча. Какво ще се прави? (*Учителят свири жива българска песен.*) Той търси един начин, блъскане от единия бряг на другия бряг, няма разрешение на този въпрос. Как няма разрешение? Отклонил се той от Божествената хармония. (*Учителят свири ритмично.*) Движение, казва.

Всеки от вас трябва да свири на своето пиано или на своята арфа или на своята цигулка. Като станете сутрин, да чуя, да чуете от арфата, пианото и цигулката. Туй, което ви свирех, ще почувствувате какво означава. Туй, което сега ви свиря, ще почувствувате след 2 години. Музиката расте. Посаждаш семе, то трябва да израсте. Трябва да се посаджат хубавите мисли, хубавите желания и постъпки; след няколко години ще израстат.

Казвам: Посаждайте сега. Сутрин като станете, посаджайте на пианото. Сутрин като станете, посаджайте на арфата. Сутрин като станете, посаджайте на цигулката и светът ще се оправи.

“Отче наши”

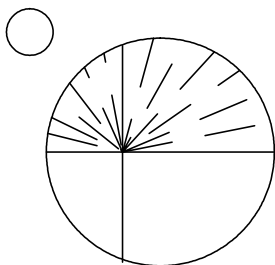
41-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 22.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ПЪТИЩА НА ЛЮБОВТА

“Добрата молитва”

“Бог е Любов”

Да направим едно упражнение: *(Лявата ръка пред дясната надясно, движи се лявата по дясната, докато дойде настрани □ вдиишване. Дясната пред лявата, движи се по лявата, докато дойде настрани □ издишване. Три пъти.)*

(фиг. 42.1) Положението на всички живи същества, как възприемат светлината. Сегите някой път и сте недоволни от живота, не знаете защо сте недоволни. Имате неразположение. Всяко неразположение зависи от онова състояние, което си възприел. Някои състояния зависят от онова, което не си възприел. За пример, човек, който е възприел добра храна, нахранил

се добре, усеща се разположен; който не е приел [добра] храна, усеща се неразположен. Или пък възприема храна, която не съответствува на неговия организъм. Така е и със светлината. Понеже храната, всичките храни, са съгъстена светлина. Звукът е съгъстена светлина, обонянието е съгъстена светлина, вкусът е съгъстена светлина. Зависи как възприемате светлината.

Сега вие може да имате разни теории, защото учените имат разни теории. И вие имате теории. Всеки човек, колкото и да е прост, има една теория, за да обясни. Той си обяснява какво нещо е светлината. Ако лятно време вие възприемете светлината перпендикулярно, да кажем, когато са най-големи дните, на обяд ако я приемете, по един начин ще ви въздействува; ако сутрин приемете, когато Слънцето изгрява, друго разположение ще имате. Може да се зароди

въпросът: “Защо е така?” Не питайте защо е така. Да кажем, вие пеете един звук. Не питайте каква е философията на музиката. Един тон си изменя трептенията; този тон трябва да го вземете верен. Музиката храни човека. Верният тон значи вярно си се нахранил музикално; не си взел вярно тона – не си хранен, не е сготвено хубаво, един тон не е сготвен както трябва. Казвате: “Хубаво трябва да се сготви.” Следователно, простото обяснение: музиката е храна. Ако ти не знаеш как да се храниш, тогава няма да имате понятие, ще се храниш, но няма да има никакъв прогрес. Трябва не само да вярвате, да изпитате. Ако пеете хубаво, ще бъдете по-силни и по-здрав; ако не вземете вярно тоновете, ще бъдете хилави. Всичките болести зависят от правилното вземане на някои тонове. Ако не вземеш вярно тона, веднага някъде в организма ще се появи аномалност. Ако не вземеш *си* вярно, ако не вземеш *сол* вярно, ако не вземеш *фа* вярно, ако не вземеш *до* вярно, ре, ще се появи някакъв дисонанс в организма. Ако питате защо е тази болест, казвам: защото не си взел вярно тона. Казваш: “Аз пея.” Пееш, но не вземаш вярно. Природата има правила, по които трябва да пееш.

За пример, когато човек се разгневи, той не гледа нагоре, но обръща очите надолу. Гневният гледа надолу. Когато човек е въодушевен, главата е дигната, нагоре гледа. При гнева ъгълът на светлината, която възприемаме, е малък, възприема най-малката светлина, най-малката топлина и най-малката сила. Казваш: “Как да се поправя?” Искаш да не се гневяш. Докато гледаш надолу, ти не можеш да не се гневяш. Защото гневът е грозота. Радостта, това е красота. Докато надолу гледаш, грозота е, ще бъдеш гневен. Щом гледаш красотата, ще бъдеш радостен. Красотата произвежда радост, естеството на грозотата произвежда гняв. Казваш: “Как да се освободя от гнева?” Ще обърнеш погледа си нагоре. Какво ти коства да обърнеш врата си и да погледнеш нагоре? (Учителят гледа гневно надолу, гледа радостно нагоре.) Някой казва, че съзерцава, затваря си очите. Ами ако си затвориш очите, какво значи? Пак ще бъдеш гневен. И затворени, и отворени да са, като гледаш надолу, пак ще бъдеш

гневен. Представете си, че минавате през едно място, дето има гниецо животно, ще бъдете ли разположени? Щом се отдалечиш, дойдеш до някой хубав цвят или на някое цъфнало дърво усецаш уханието, ще бъдеш разположен. Всякога, когато имаме неразположение, трябва да изменим посоката, от която идат впечатленията. Казваме: “Да имаме вяра.” Аз имам вяра. Като гледам грозотата, тази грозота ще произведе неразположение. Имам вяра в красотата, какво ще произведе? Радост. Следователно, гледаш злото (надолу е злото), ще бъдеш неразположен. Щом погледнеш злото, то всякога произвежда едно неразположение. Щом погледнеш доброто, което е горе, то е красота, веднага ще имаш разположение. Казвам: Изменете посоката на вашия поглед, не гледайте надолу. Вие седите и някой път търсите погрешката на другите. Не е лошо, ако научно искате да разберете, но знайте, че всякога злото ще произведе едно неразположение, не може да не дойде неразположението. Доброто ще произведе разположението.

Та, когато аз говоря за любовта, не разбирам любовно състояние да гледаш надолу. 45 градуса нагоре трябва да бъде погледът. (*Учителят разпери всичките пръсти на ръката.*) Ъгълът между палеца и показалеца е най-голям – това са големи възможности. Ъгълът между показалеца и големия пръст е по-малък – между твоите силни чувства и твоята справедливост възможностите да бъдеш разположен са около 30 градуса. Трите ъгла между четирите пръсти образуват общ ъгъл около 90 градуса, а само ъгълът между показалеца и палеца е 90 градуса. Заедно на едната ръка имате 180 градуса, а на двете ръце имате всичко 360 градуса. Щом разсъждаваш, аз това наричам дихателна система. Туй, разумното състояние в човека, как да възприеме светлината, то зависи от човешкия ум. Ти не можеш да дишаш правилно, ако не мислиш правилно. Казвате: “Дишане.” Дишането зависи от правилната мисъл. Колкото мисълта ви е по-правилна, толкова и дишането е по-правилно. Чрез въздуха възприемаме онази жизнена енергия, праната, става и от нея зависи състоянието на човека. Ако мисълта не е ясна, и диша-

нето няма да бъде ясно, тогава и кръвообращението няма да бъде тъй, както трябва.

Та, казвам, практичната страна: Трябва да се мисли добре, за да подобрим нашето дишане. Никога не допускай в ума си мисълта, че в света, който Бог е създал, той е допуснал нещо лошо. Казвате: “Господ и Той си играе с хората, и Той си играе както иска.” Така не се мисли. Ти ще създадеш болест в себе си, нищо повече. Или може да кажеш, че Господ те е забравил. Че Неговата памет толкова ли е слаба? Ти не знаеш какво говориш. Той никого не забравя. Или някой път мислиш, че иска да те стъпче. Ако Той рече да си гизне крака, както ти мислиш, да те стъпче, ще изхарчи много голяма енергия. Той предпочита хич да не стъпи отгоре, отколкото да стъпи. Ако стъпи отгоре ти, ще изхарчи 10 пъти повече енергия. Защо ще те стъпче, кажете ми. Ти като мислиш така, създаваш зло на себе си.

Сега някой път вие предизвикате един човек и казвате: “Защо е толкова лош?” Едновременно колкото той е лош, и ти си толкова лош. Колкото онзи, който бие, е лош, толкова и онзи, когото бият, е лош. И тогава вие като биете постоянно, какво спечелвате? Онзи, който бие, се показва, че е силен, той е изгубил нещо. Следователно силните хора всякога печелят, когато губят страдащите. Ти щом си слаб, трябва да страдаш, за да спечелиш. Щом си силен, трябва да биеш някого. Какво значи да биеш? Казва: “Аз ще го набия.” Ако набиеш един камък, камъкът ли ще пострада или ти ще пострадаш? Казва: “Аз ще го набия.” Има случаи, дето, ако набиеш някого, битият страда, но има някъде, който бие, страда, битият ни най-малко не страда. Като биеш камъка, той не страда, ти страдаш. Като го удариш 2–3 пъти, камъкът ще се разруши. Казва: “Не ме бий така.” Как бихте набили един камък? Най-първо опечете го на огъня, направете го на вар; след като го направите на вар, разтворете го във вода, да стане бяла пръст и започвате да мажете стените, да биете. То е биене на камъка. Ако искаш един камък да го биеш, трябва да го опечеш, после да го размиеш във вода и после с четката да удариш. Камъкът ще ти благодари. Камъкът вече благодари за боя и бял става. Всеки камък, като го

набиеш по този начин, той вар става. Казва: “Досега бях твърда глава, сега вече ставам културен.

Та, сега казвам: Разумността е огънят, чрез който всяка погрешка може да я биеш. Погрешката е камък. Ако речеш да биеш погрешката тъй, както обикновено бият, вие ще пострададете. Ще я опечете на огъня и с четката тогава като художник на платното, като някой музикант с ръка.

Та, казвам: Нас ни трябва един метод за възпитание. За пример, ние мислим, че някой човек е добър. Не е лошо да мислим, но той трябва да бъде добър. Да кажем, аз мисля, че ходя добре. Какво е доброто, хубавото ходене? *(Учителят показва някой човек, който ходи с цялото стъпало, друг как ходи на пръсти, някой като си дига крака при всяка стъпка.)* Има няколко начина на ходене. Кракът не трябва да бъде прав. Трябва да има свиване. Какъв трябва да бъде ъгълът на свиването? В хода трябва да има достойнство, трябва да има справедливост, трябва да има твърдост, решителност. В хода всякога трябва да има достойнство, прав трябва да бъде човек. После той е отмерен, справедлив, после – твърд. Твърд ход е като стъпиш, като вървиш, път да ти отварят. Мечката има нещо много хубаво. Чувствата на мечката са много устойчиви. Мечката, ако □ направиш една пакост, 20 години не забравя. Но и направеното добро на мечката, 20 години да минат, пак помни; тя ще ти се отплати, ама нещо много хубаво. Тя е много злобна, но е и много справедлива. Доброто направено не го забравя.

Казвам: В нас трябва да има един много определен характер. Когато мразим, трябва да има причина за мразенето. Да знаеш, причината да съответствува на последствията. Когато обичаш, пак по същия закон. Каквито са законите на доброто, такива са и законите на злото. Който много обича, много и мрази; който много мрази, много обича; който малко мрази, малко обича. Законът е все същ. То е обратно движение. Едно тяло, което [пада] отгоре на повърхността, и едно тяло, което се изхвърля от повърхността нагоре, кога движението е по-силно: при падането, или при отделянето от Земята? Отгоре когато пада към Земята, движението се усилва, пропорционално се усилва. Щом се изхвърли едно

тяло от Земята, отначало се движи бързо. Колкото отива нагоре, намалява, отслабва. Законът е все същ. Като слиза към повърхността на Земята, се усилва. Като се отдалечава от повърхността, се намалява. Колкото отива нагоре, отслабва.

Същият закон е с омразата. С омразата нещата най-първо идат полека. Омразата най-първо е слаба, но после се усилва, усилва, към повърхността е най-силна. В доброто силата в началото е [голяма], колкото минава времето, отслабва. Ето в какво отношение отслабва. Ако вие обичате един човек, забележете: колкото повече го обичате, той става по-лош, вашата любов отслабва. Защо отслабва? За да му направите добро. Понеже любовта ви към него ще продължи лошото разположение. Трябва да го разлюбите, за да се поправи. По някой път вие искате да не обичате някого, да разлюбите някого. Не да го разлюбите, но да спрем любовта, за да изправим неговата погрешка. Да кажем, вие имате восък разтопен. Ако този восък го държите на топлина, той няма да се сгъсти. Трябва да отнемете топлината, да се сгъсти, за да можете восъка да го приберете. Някой път не е необходимо да държим разтопена любовта. Любовта не трябва да разтопява хората. За пример, любовта ни прави много страхливи. Като обичаме някого, страхуваме се да не изгубим любовта му. Ти носиш вода в някое шише, страх те е да не би да се счупи шишето. Значи шишето е крехко. Ако туй шише е кораво, няма да се счупи, какъв страх може да имаме?

Та, казвам: В любовта страхът е безпредметен. Ти казваш: “Да не изгубим любовта на някого или те да не изгубят.” То е безпредметно. То зависи от човешката разумност. Ако човек не е разумен, той може да измени пътищата, по които светлината и топлината на любовта идат. Любовта носи известни блага. Когато хората обичат някого, то е за нещо. Има нещо, за което те обичат. Едно дърво го обичаш заради плода, който има. В човека има една магическа сила. Любовта като дойде, дълго време влага магнетизъм в човека, като водата. Един извор се обича заради хубавата вода. Колкото водата на извора е по-хубава, толкоз и любовта към него е по-голяма. Колкото водата е по-нечиста, толкоз и лю-

бовта ни е по-малка. Зависи от магнетичното състояние. Колкото магнетизмът е по-чист, носи по-пълнен живот, любовта е толкова по-голяма. Следователно, всеки един е обичан заради живота, който прониква в него. Животът е една течност, животът тече, животът изтича и се втича.

Казвам: При едно лошо разположение, ти губиш живота; при едно добро разположение, ти привличаш живота. При една добра мисъл ти привличаш живота, при една лоша мисъл ти отблъскваш живота. При един справедлив живот привличаш живота, при един несправедлив живот отблъскваш живота. При светлината привличаш живота, при тъмнината отблъскваш живота.

Та, приложението сега. Вие казвате: “Както Господ е дал.” Как Господ е дал? Ще бъдеш справедлив. Ще бъдеш справедлив по единствената причина, за да дойде в тебе повече живот. Ти ще бъдеш разумен, за да дойде повече живот, за да бъдеш повече здрав. Не можеш да бъдеш здрав, не може да ти върви в живота, не може да прогресиращ, ако не си разумен. Непременно разумността ще привлече този магнетизъм, който е необходим. Магнетизмът е, който привлича клиенти. Един бакалин, който има магнетизъм, клиентите се привличат; който няма магнетизъм, отиват си. Един-двама души на ден се отблъскват, какво ще те ползува?

С разумността ние привличаме хората, хубавите мисли в нас остават. Хубавите дела чрез магнетизма привличаме. Хубавите чувства се ползват от техните блага. Привличаме и Божиите мисли. Когато тази магнетическа сила е слаба, отблъскваме Божиите мисли. Тогава ставаме нервни, слаби, неразположени. Щом човек е нервен, малко магнетизъм има. Не може да привлече Божиите мисли. Казва: “Господ така ме е създал.” Ако ти обърнеш едно шише с устата надолу и изтече съдържанието от туй шише, така ли Господ го е направил? Когато Господ направил шишето, как го направил? Надолу ли го направил да седи устата или нагоре да седи? Ти си, който обръщаш шишето надолу. Искаш да извадиш нещата из шишето, затова го обръщаш надолу с устата. Господ ти казва: “Аз ще ти покажа как се пълни шишето, а ти се учиш как се изпразва.” Няма да те учи Господ как да го

изпразваш, но как да го напълниш. Питаш: “Как да го изпразня, Господи?” Лесна работа, стига да е пълно. Ако шишето [е] празно, не е пълно, може да го обърнеш надолу с устата, но нищо няма да те ползува. Всякога доброто в света не може да дойде, ако не е напълнено. Ако шишето на доброто е пълно, тогава може да го изпразниш; ако твоего шише не е пълно с магнетическа сила, как ще го изпразните? Някои хора се пълнят, да бъдат добри. Шишето е празно.

Най-първо ще станеш разумен, ще мислиш, че всичките хора са умни и ти ще бъдеш като тях. Ще мислиш, че всичките хора са добри и ти ще искаш да бъдеш като тях. Ако мислиш, че всичките хора са лоши, ти не можеш да бъдеш добър. Казвате: “Всички хора са лоши”, вие предполагате, че вие сте силен човек, единствен човек добър; то е първото заблуждение. Ти си добър, защото всичките хора са добри. Ти си лош, защото всичките хора са лоши, нищо повече. Ако всичките хора са лоши, и ти си лош с тях заедно. Ще откажете, че всички хора са лоши. Ще приемете в себе си, че всички са добри. Законът е такъв: ако приемеш, че всичките хора са добри, и ти си добър. Казваш: “Как ще приема, не са добри.” Казвам: Ти си се повел, има само двама-трима души, с които си се скарал и заради тях мислиш, че целият свят е лош. Не е така, то е погрешка. Ако две-три листа на едно дърво са изсъхнали, не показва, че всичките листа на дървото са сухи, другите листа са зелени. Аз съм наблюдавал: някой иска да даде нещо някому, този не иска да възприеме. То е недоверие. Приеми го. Светлината, отдето и да иде, приеми я. Който и да е човек, който носи една свещ вечерно време, не си свивай очите, ти не свързвай светлината със самия човек. Който и да е, възприеми светлината. Като изгрее Слънцето, възприеми светлината от Слънцето и благодари на Бога.

За всички неща благодарете. Вие не благодарите. Сега ще кажете: “Аз благодаря.” Това не е благодарение. Ето какво е благодарение. Аз, когато съм недоволен от светлината, веднага в мене има желание да бъда щедър. Днес, когото срещна, щедро ще давам нещата. Когото срещна, казвам: “Добър ден! Добър ден! На добър път!” Какво ми коства да

кажа това? Тази работа, по която ти отиваш, ще успееш. Отива някой по търговия – ще успееш. Отива някой да се жени – ще успееш. Жената отива – ще успееш. На всички казвам: “Ще успееш.” Вие какво правите? (*Учителят прави движение на обезсърчение.*) Целия ден ще развалиш разположението на всичките хора, пък и своето разположение ще развалиш.

Учете се сега да имате една обхода, не изкуствена обхода. Някой стиснал устните, то е изкуствено. Във всяко движение трябва да присъствува умът ни, трябва да присъствува и сърцето ни, и волята ни. В едно движение на моята ръка трябва да присъствува моята мисъл в ръката. Присъствува ли моята мисъл в ръката ми, то е здравословно, ще дойде и в самото кръвообращение. После и сърцето ми да присъствува в ръката ми и волята ми да присъствува. То е здравословно състояние. Във всяко движение, във всеки поглед човек трябва да се научи да присъствува неговият ум, да присъствува неговото сърце и да присъствува неговата воля. Тогава ние се усещаме радостни и весели.

Казвам: Вторият път като дойда, искам да ви видя по новия начин. Сега ви гледам нацупени, свили сте веждите. Ако бях художник, да ви рисувам, щях да стана гениален човек само да ви рисувам, да ви представя на света. Днес какви хора бих представил, но не може да се рисува. В човека не трябва да има никаква превзетост. Трябва да има искреност. Не да се показва добър, ни повече, ни по-малко. Справедливост трябва да има. Гледам ви, казвате: “Защо ни гледате?” Казвам: Много ми харесвате. Какво ви харесвам? Здравите сте, лицето ви е весело. Казвам: Харесвам ви. Много ви харесвам, здрави сте, в погледа ви има нещо. Някъде виждам нещо, харесвам ви.

Казвам: Когато Господ ни погледне, да Му харесваме. Да бъдем изразители. Всеки от нас трябва да носи тази разумност, Божествена справедливост, топлина, Божествена сила, че Господ да каже: “Ето един човек, който носи Божественото в себе си.” Носиш една стока. Разумността е стока. Благите чувства, това са една стока. Силата е стока. Който взема тази стока, казва: “Много съм благодарен.” Казва: “Аз

го срещнах, като ме погледна, окуражих се. До вчера бях отслабнал, като го срещнах, окуражих се.” Трябва да концентрирате мисълта си. Не трябва мисълта ви да бъде пасивна. Желанието на Бога е да се реализира доброто в света. Ние туй добро трябва да го наложим. Имаме едно право: Доброто в света трябва да го наложим, справедливостта трябва да я наложим, разумността трябва да я наложим. Ще кажеш: “Трябва”, нищо повече. Това нещо трябва и за мене, и за вас. Законът е еднакъв, еднакво добри трябва да бъдем. Еднакво справедливи трябва да бъдем, еднакво разумни трябва да бъдем. То е необходимо за здравето ни, необходимо е за щастието ни, необходимо е за прогреса на Земята. Защото без разумност, без справедливост, без доброта, не може да има никакъв прогрес. Без нея не може да има лекуване. Не може да има подмладяване. Когато говоря за подмладяване, разбирам разумността, справедливостта и добротата.

Седите някой път и се безпокоите. Аз да ви дам един пример. (*Учителят седи спокойно и гледа нагоре, главата допряна.*) Колко е добър светът, разумните същества как живеят. Аз защо има да се безпокоя, останал съм един, който не разбирам, като че съм останал последен да кажа: “И аз ще тръгна подир тях.”

Ще ви приведа един пример. Преди 50–60 години имало във Варненско един Нойчо, обичал да измисля много долапи*. Отишъл в едно варненско село, в село Николаевка, и разправя, че на едно място имало богатство заровено, убеждава всички селяни, убедил и свещеника, че цялото село отива и най-после отива и той, казва: “Може да намерят нещо.” Отива след тях.

Вие даже като направите един долап, да повярвате, че той е верен. След като подтикнете хората в доброто, справедливостта, в разумността, тръгнете и вие отподире, да покажете, че вярвате. Ако вие не си мърдате крака, ще кажат: “Този само говори.” Кажете: “И аз съм с вас заедно.” Всичко, което хората вършат, да го вършим и ние. Каквото ние вършим, и хората да го вършат. Онова, което Бог върши, и ние да го вършим. Каквото ние желаем, тогава Бог ще го направи. Ние не искаме да възприемем Божията мисъл, да я

* долап (перс.-тур.) – *остар.* и *диал.* хитрина, интрига.

приложим според степенята както я разбираме, а искаме каквото ние искаме, Господ да го направи. Не. Дотолкова, доколкото сме възприели Божията мисъл, дотолкова и Бог ще възприеме и нашите желания. Господ реализира. Той винаги пази отношението. Щом ние изпълним Неговата воля, той ни благославя; щом ние не изпълняваме Неговата воля, той задържа благословието Си. Да се зароди във вас желание да вършите волята Божия. Волята Божия е: срещаш един човек, наместо да се намръщиш, какво ти коства да се усмихнеш? Мнозина от вас със свиването на вашата уста сте погрознели.

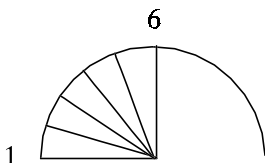
Казвам: Разумност, справедливост, доброта дават красотата на човешкото здраве, дават разположения на сърцето, дават и разположение на човешката воля. Няма по-красиви същества от ангелите. Като те срещне, ще те погледне хубаво, казва: “Много ми е приятно, че те срещнах, много ми е приятно.” (*Учителят поздравява с ръка любезно. Учителят пее:*)
Ми, фа – мир вам!

*42-ра лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 29.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ЖИВИ И МЪРТВИ ЗАКОНИ

“Добрата молитва”

“Бог е Любов”

(фиг. 43.1) Трябва да имате една ясна представа за същината на човека. Човек мисли, действа и чувства. После, често у нас има някои прояви, които ние не можем да си обясним. Някой път си тих човек, като ангел. Току купнеш. Откъде иде това? Като че дойде нещо до ухото, купнеш, започнеш да кряскаш. След като мине туй състояние, казваш: “Нима туй трябваше? Откъде дойде това нещо?” Някой път разкряскал си се, изведнъж си измениш състоянието. Ти станеш кротък, мирен. Казваш: “Откъде дойде туй смирение у мене?” Вземете когато човек е гладен, нетърпелив. Щом се наяде, е разположен. При глада е изгубил нещо, след като се наяде, разположен е вече. Защо не се въздържа човек? Казват: “Мъчно е да се въздържаш.” Въздържането произтича от един вътрешен закон. Ако ти не разбираш закона за въздържанието, не е лесно да се въздържаш. И търпението си има закон. Ако ти не разбираш закона на търпението, не е лесна работа да търпиш. Да бъде търпелив човек, разбираме най-силният човек, човек, който е гениален. Търпението е за Бога, то не е за нас. Казва: “Търпи.” Че как ще търпиш? Казва: “Ще търпиш.” Някой хване някой кон, възседне го, тури му юзда, тури му седло, конят търпи, но то е търпение. Ако конят е силен, ще те носи, но ако е някой халашек, ще падне на пътя най-после и не иска да ходи повече. Не че в него няма желание да ходи, но сили няма. Човек не е всякога силен.

Разумният живот е разбиране на живите закони. Има живи закони в света. Сега познавате мъртвите закони. Каз-

ват: “Не греши.” Мъртвият закон е: “Прави добро.” Мъртвият закон е. Как ще правиш доброто? Доброто не се прави. Доброто се проявява. За пример, можеш да направиш добро с водата. Някой човек е жаден, ти няма да създадеш водата сам от себе си, но ще вземеш някоя стомна, ще идеш на извора или на кладенеца и ще вземеш тази вода. Ще направиш доброто. Казва: “Запали огъня.” Как ще го запалиш? Този огън съществува в света. Ти ще гадеш ход на огъня. Имаш една кибритена кутия, ще извадиш една клечка, ще граснеш, ще запалиш огъня, ще го туриш на огнището. Ако има гръски, гърва, ще го запалиш, ще изгори нещо. Изгаря нещо, защото не е турено на място. Всичките работи, дето не са на място, там се раждат всичките противоречия.

Ако се намирате в положението (6), мук е най-голямата опасност, то е планинска височина, няма как да се хванеш, ако паднеш, няма къде да се задържиш. Казва: “Не падай.” Като дойдеш при положението (1), опасността се намалява. При стръмните места, дето не може да се хванеш никъде, трябва да се пазиш. Щом се подхлъзнеш, ще слезеш долу в низината. Някой път казва: “Не се гневи.” Че как да не се гневи? На високо място щом се подхлъзнеш, ще се разгневяш. Щом като слезеш долу, ще се гневиш. Отгоре като паднеш, ще се яви страхът. Като слезеш долу, в тебе ще се роди гневът, страхът ще се яви. Гневът и страхът раждат една ужасна отрова. Аз съм против месоядството, защото когато колят животните, като им отнемат живота, у тях се явява страх и омраза и тогава се ражда една от най-опасните отрови, от която цялата бяла раса е отровена. Всичката нервност, която хората имат, се дължи на това, че колят млекопитаещите. То са милиони същества, които като влязат в астралния свят, размътвили са цялата атмосфера, а при това ние искаме да бъдем здрави. Всичките болести се дължат на нашата несправедливост спрямо тях. Ние безразборно ги колим, на пастърма ги правят, на сугжуци ги правят.

Казват: “Какво да се прави?” Всяка една задача, която е гадена, има един начин за разрешаване. Искаш да ходиш – ако си човек, трябва ти твърда почва. Искаш да плаваш – трябва ти вода; искаш да хвърчиш – трябва ти въздух; искаш

да се движиш в светлината – трябва ти още по-рядка среда. Има хора, които се движат в светлината, обаче ние не можем да ходим. Човешкият ум може да ходи в светлината; човешкото сърце може да ходи в топлината. Що е човешкото сърце? Туй, което ходи в топлината. Човек, който не може да ходи в топлината, той не може да люби, нито може да задържи любовта, нито може да прояви обичта, нищо повече. А пък човек, който не може да ходи в светлината, той не може да мисли. Казват да мислиш. Когато ходиш по почвата, тогава ще разбереш какво нещо е земята. Ще разбереш какви са законите на земята. На тази почва се сеят семената, земята, на физическото поле ни дава плодове. Светлината, и тя дава своите плодове; топлината, и тя дава своите плодове. Плодовете на топлината, това са човешките чувства; плодовете на светлината са човешките мисли. Човешките мисли са като сливи, круши, ябълки, череши.

Сега, на младите бях дал 3 теми: “Влиянието на любовта върху физическия свят”, “Влиянието на любовта върху духовния свят, или в чувствата” и “Влиянието на любовта в умствения свят”. Казват: “Не го разбираме. Влиянието на любовта във физическия свят, донякъде го разбираме, но влиянието на любовта в духовния свят как да го разбираме?” Аз ще направя един превод. Влиянието на любовта във физическия свят – търся една фабрика да ми направят едно хубаво шише, то е влиянието на любовта във физическия свят. След като ми направят туй хубавото шише, търся най-хубавия извор, за да го напълня. То е влиянието на любовта в духовния свят – да напълня шишето с вода. И най-после, влиянието на любовта в умствения свят, Божествения свят – търся най-добрия човек, който може да изпие тая вода. Значи, търся фабрика да направи шишето, търся извор да напълня шишето, търся човек, който да изпразни шишето. Да стане идеята малко по-ясна, по-конкретна.

Казвам: Ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не си силен; не можеш да бъдеш добър, ако не си умен; не можеш да бъдеш добър, ако не си справедлив, защото доброта е представя твърдата почва в живота. Добро е туй, което е

твърдо. Казваме да бъде устойчив човек. Няма по-твърдо нещо от доброто. Най-твърдото нещо е доброто. Няма в света чук, с който ти можеш да разчупиш доброто. Може милиони години да го чукаш, ще отмалаят ръцете ти само. 8000 години дяволът как чука доброто и му отмалаях ръцете. 8000 години чука, дано да откъсне едно парче и досега нито прашилка от доброто не е могъл да откъсне. Най-първо е мислил, че ще го направи на брашно, но то не стана на брашно. Любовта е нещо непобедимо. Дяволът мисли, че любовта може да се победи и видял, че любовта е непобедима. Той мислел, че и обичта може да я върже някъде. Обаче видя, че [обичта] не може да я върже. Любовта, обичта, мисълта, кротостта, въздържанието са Божествени добродетели. Човек не трябва да влиза в борба с тях никога. Не се мъчи да разтрошиш доброто. Някой човек седи, убеждаваш го, казваш: “Това не е добро.” Какво значи да правиш добро? Казвам: Ти посеи нивата с жито. Казва: “Не я сей, остави я тази година да си почива.” Тази година оставих да си почива нивата, другата година оставих да си почива нивата, хамбарят се изпразва. Да правиш добро, значи доброто да печели. Ако ти не посееш нивата, какво ще ти даде? Що е добро? Да разореш нивата и да я посееш. Тя казва: “Понеже ти ми направи едно добро, ето, от туй, което аз направих, ела, пожъни го.”

Казвам: Доброто е нещо реално. Любовта казва: “Прави добро, сей.” Ти казваш сега: “Защо ще правя добро?” Ние сега мислим като направим добро, какво ли ще стане. Като направиш добро, първо ти ще се ползуваш от доброто, после другите може да се ползват. Казват: да бъде човек милостив. Но всичките хора не са еднакво милостиви, на степени са, на градуси са. Има някои, които са 2 градуса над нулата. Ако вземем, че под нулата е студът, а над нулата

– топлината, някои хора имат 1 градус над нулата, някои – 2 градуса, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 20, 30, 40, 50, някои хора имат хиляди градуса на милостта. Колкото се увеличават

градусите, човек е по-милостив. (фиг. 43.2)

Щом изявиш милосърдието, твоеото чело се повдига. Ако челото не се повдига, не може да бъде милосерден. Милосърдието е голяма нива, която трябва да я сееш. Тази нива става по-обширна. Милосърдието е нещо като въздуха. То е нива, която трябва да посееш, градина, която трябва да обработваш. Много малко място има за милосърдието. Милосърдието на човека дава едно от най-хубавите качества – да бъдеш разположен спрямо другите. Милосърдието е едно от благородните качества на човека. Ще бъдеш милосърден към някои животни, към някои растения. Някои растения повяхнали. Човек, който е милосърден, вижда, че дърветата са живи, вижда една гуша, която се мъчи, ще вземе вода и ще полее това растение. Аз съм гледал: някой човек хване дървото, милва го, гледа го. Този човек в гушата си го насърчава, казва: “Не бой се, братко. Тук Господ [те] е поставил, виждам, че си поставен в много лоши условия, непоносими условия. Но не бой се, аз ще ти помогна. Един ден и ти ще бъдеш като мене.” Туй дърво чува гласа. Като е говорил човек на това дърво, то на следната година дава хубави плодове. Казва: “Понеже ме много насърчи, тия плодове ги давам от признателност. Аз се радвам на Божиите блага, макар че главата ми е заровена вътре в земята, пак не се боя.” Обаче като няма кой да насърчи дърветата, плод не дават. Минаваш покрай някое дърво, казваш: “Невежо дърво”, разсърди се дървото, не дава никакъв плод. Като посееш нивата, казваш: “Тия житни зърна са простаци.” Но и те не ти дават нищо. Казва: “Щом ни нарича простаци, нищо не даваме.”

Да кажем, някой път младите момци пишат любовни писма. Да пишеш любовно писмо значи да дадеш семе на момата, да посее нивата. Ти пращаш ечемик, овес, ръж, а искаш жито. От най-хубавото жито трябва да направиш. В написаното писмо казваш: “Моя възлюблена, аз ти пращам от най-хубавото жито, което като посееш, на идната година ще поженеш хубаво жито, ще ми направиш хубаво сомунче и мен ще ми бъде приятно да видя новото жито, понеже ти си много добър земеделец, разбираш тази работа. Като пра-

щам житото, пращам и моята любов, да израсне и да узрее хубаво.” Тъй трябва да пише момъкът. Тя пише: “Възлюблений, понеже получих Вашето жито, разорях нивата, посях го, доста хубаво израснало, изглежда, че за идната година ще има в изобилие.”

Сега какво си казват? “Аз като те видях, запали се сърцето ми.” Че как се запалва сърцето? Видял той една мома и се запалило сърцето му. Може ли да се запали сърцето? Казва: “Изгорях за тебе.” Че как може да изгори човек? Или казват: “Голяма скръб дойде.” Каква скръб? Чудна работа. Понеже се влюбил, голяма скръб дошла.

Туй е неразбрана работа. Любовта не гори. Действително, тя има топлина. Но не съм срещал любовта да е направила нито една [рана]. Отгдето мине, рани изцерила, но да е направила една раничка, не зная. По-хубаво. Пребродил съм цялата Земя и не съм намерил любовта да е направила най-малката пакост. Хората казват: “Измъчи ме.” Туй, което мъчи, то не е любов. Тебе те мъчи нещо, а ти казваш, че е любовта. Това не е любовта. При мъчението има нещо, което те стяга. Стягат ти обувката, ти си се влюбил в една мома и за да ѝ угодиш, направил си тесни обувки с рогчета, като на воловете. Имаше парижка мода едно време, с остри върхове на обувките. Казват: “Измъчиха ме обувките.” С обувка любовта не се купува. Всеки, който се е опитал да подкупи любовта с обувки, образувал си е мозоли.

Преди няколко време дойдоха двама млади, които се обичат. Един психологически момент. Сестрата се мъчи, братът не се мъчи. Братът казва: “Тази сестра не ме разбира, имам най-хубавите чувства към нея, обаче тя всичко изопачава.” Тя не му харесва любовта. Питам защо тъй постъпва. Казва: “Неразумно постъпва, той ме компрометира, не знае как да се обхожда.” Виждам, че има една погрешка в сестрата, че не разбира любовта на брата. И братът не знае как да постъпва със сестрата. Сестрата казва: “Не вярвам в любовта.” Не вярваш в любовта? Казва: “Твоята любов не искам.” Казвам: Ти продаваш любовта, искаш скъпо да я продадеш. Това не е любов. Ако ти си уверена, че този брат те обича, както ти искаш, веднага ще се отвори сърцето ти за

него. Ти си затворила сърцето, братът трона при сърцето и казва: “Отвори, изстинах, 25 градуса студ има. Ако не ми отвориш, ще умра.” Тя казва: нека седи отвън. Аз не искам опитността на камила. Тя само ще си тури главата и после казва: “Ако не ти е приятно, излез навън.”

Разбирайте любовта. Тия състояния не са любов. Любовта е нещо безкористно, абсолютно безкористно. Тя когато дойде, не иска нищо от тебе, нито да те зарадва, нито да те умъртви, нито да ти направи пакост. Тя иде, оставя всичките благословения, оставя всичко, каквото ти трябва. Оставя ти храна за ума, оставя ти храна за душата, оставя ти грехи, оставя ти всичко, от каквото имаш нужда и тя си заминава. Какво има да се безпокоиш, като станеш, целия двор е пълен с блага. Я виж, като дойде тя сутринта, огрее цялата ни Земя, носи всичките благословения. Че това е Божията любов. Дойде деня, пак Земята се обърне. Не казва: “Плати.” Досега казвала ли е: “Патете за благо, което ви дадох”? Досега Бог, който има любов към нас, казал ли е някога: “Плати”?

Ние, като вземем любовта, блага, които тя носи, започваме да продаваме от тия блага. Тогава се раждат всичките скандали. Ти се ожениш, Бог ти даде една гъщеря да я възпитаеш. Тази гъщеря не може да я впрегнеш, не е кон да я яздиш, да □ туриш самар. Не може да я впрегнеш. Влязъл си в противоречие, понеже си влязъл в нея, какво да я правиш. Докато е малка на 1 година, 2, 5, 10 лесно, но стане на 19 години, вече не е довольна, иска да излезе из дома някъде. Тя дошла като пансионерка в дома ти, излиза из дома. Не иска да се върне. Понеже тези младите хора идват от невидимия свят, тези млади момци носят писма от баща □. Казва: “От баща ми ми пишат.” Младите момци са пощаджии, които донесат писмата на момата. Младите момци са пощаджии, които донесат възлюблените писма от бащата. Казва: “Много ти благодаря [за] това писмо, един ден ще ти се отплатя.” Той ще я гоцава, ще я заведе в един ресторант, казва: “Моите почитания”. Като я нагости веднъж, тя не иска да се върне. Два, три дена се гоцават, на третия ден той взема писмото, да носи на баща □. Понеже тя не иска да носи писмото, той се разсърдил. Казва: “Как ти донесе писмо от баща ми, няма

друго по-вярно лице. Ти трябва да се върнеш, да занесеш писмото, което ще напиша на баща ми.” Тя казва: “Баща ми казва аз да остана при тебе да ме храниш.” – “Тази работа не е вярна. Баща ми ме прати да се уча, как ще те храня? Аз не мога да храня никого.” – “Не, ти ще ме храниш.”

Не очаквайте на Земята някой човек да ви храни. Може да ви направи една услуга доброволно, но щом пожелаете той да ви храни, веднага ще се роди един скандал. Всичките недоразумения произтичат от това, че ние започваме да очакваме. Ти очакваш от едно шише, което съдържа едно кило вода, услугите на един извор. Това не може да бъде. Това шише само за един ден може да ти послужи, да стигне тази вода. Втория ден няма да има никаква вода.

Та, казвам: Когато любовта дойде, това което тя ви дава, трябва да го посеем. След туй ще дойде втория момент. Казвате първата любов, + 1; – 2 – втората любов; и третата любов имате равенство: = 3. След туй имате + 4; втората любов – 5; и третата любов: = 6. Това са най-хубавите плодове на дървото. При вторите намалява се тази любов. Като дойдем тогава до третата любов, има + 7, – 8, = 9. Първата единица, това е бащата в света. Първата майка в света е 2. 3, това е първият брат, първата сестра. Те са Божествени, в които промяна няма. Те всякога може да ви обичат. В техните сърца никога не може да се зароди едно противоречие. Бог е всякога благ. В първата фаза имаме Божественото; във втората фаза идваме до ангелите, има раздвояване, светлина и тъмнина: + 4, – 5, = 6. Като дойдем до + 7, – 8, = 9, това е човешката любов, най-възвишената човешка любов. Третата фаза. В тази любов трябва да има отношение. Не може да те обича, ако не обичаш. Да кажем, давате жито на земята. Ти трябва да платиш, даром не се дава.

Даром разбираме не всякога без обмяна. Трябва да бъде обмяна за житото, с пари се дава. Обмяна може да стане. Човек като ти направи едно добро, кажеш му една хубава дума, то е обмяна вече. Този човек като ти даде, само като погледнеш, да усети, че ти благодариш; или ще направих само едно движение, с което пак ще покажеш, че изразяваш благодарността. Той не иска пари, иска само един поглед да му дадеш, иска от ума си, от сърцето си един лъч да му

изпратиш, иска нещо от душата си да му изпратиш. Признателността иде от ума, иде от сърцето и най-после завършва с душата. Един човек, който не благодари с ума си, един човек, който не благодари със сърцето си, и един човек, който не може да благодари с душата си, той не може да бъде във връзка с Вселената. Душата е последната инстанция, дето човек трябва да се прояви на физическия свят

Та, казвам: Тук именно е подмладяването. Ако ти не можеш да благодариш в ума си, ако ти не можеш да благодариш в сърцето си и в душата си, по никой начин ти не можеш да се обновиш. Обновяване не може да стане и мисълта не расте. С благодарността в ума, с благодарността в сърцето, в душата започва умственото развитие, душевното развитие и сърдечното развитие на човека, или духовното развитие. Та, казвам: Бог е, Който посещава най-първо ума ви. Бог се изявява чрез светлината, след туй Той се проявява чрез Божествената светлина, тъй наречения Божествен пламък или Божествените чувства. И най-после се проявява в силите, които са в човешката душа. В обикновения физически свят проявяването на Бога се отличава. На физическия свят то е в душата.

Като слезе Бог в душата ти, трябва да Го познаеш и да се отнесеш много добре с Него. Ако се отнесеш добре, ще имаш Неговите благословения; ако направиш едно опущение*, ще дойдат всичките страдания. Когато дойде в душата ти Господ, то ще бъде като онзи пример, дето Господ казва за 10-тях девици, 5-те били разумни и 5-те – неразумни. 5-те девици, това са 5-те сетива в нас, които имаме; имате сетиво на усещане, на вкус, на обоняние, на зрение, на слух. Тогава казвам: Сетивата трябва да бъдат разумни. Казва се, че другите 5 девици били неразумни. На нас ни липсват още сетива. Ние сме дошли наполовина на развитието на сетивата. В нас трябва още да се развият 5 сетива за бъдеще. Казвате: “Какви са тия сетива?” 5-те сетива трябва да се опитат.

Първото, като видиш един човек, да видиш в него доб-

* опущение (от рус.) – пропускане по неоглеждане; грешка, пропуск.

роото. Защото злото в света, това е една външна опаковка, която е необходима за доброто. Човек външно не трябва да бъде добър. Под думата *добър* аз разбирам да бъдеш устойчив, нищо да не те разклаща. Казва: “Не трябва да бъдем добри.” Трябва някъде да бъдеш отстъпчив.

Да кажем, ти си вегетарианец и всеки, който не яде като тебе, ти го считах за грешник. Ти трябва да отстъпиш, да дадеш свобода. Вегетарианството е един начин на храненето. То един ден ще се измени. Той яде месната храна, понеже между млекопитаещите и него има вземане и даване. Един ден, когато се прекрати кармата, той ще стане вегетарианец. Онези, които са станали вегетарианци, нямат вече вземане и даване с животните. Щом изядеш едно агне, щом изядеш един вол, ти ще идеш да му помагаш. Два пъти ти си го клал и един ден, когато ти станеш ангел, ще те пратят от небето да помагаш на този вол, понеже той ще бъде тогава човек. Ти ще идеш да му помагаш и ще кажеш: “Защо Господ ме прати да помагам на този човек?” Ти ще му се отплатиш по този начин. Може би 4–5 години ще седиш около него, да му помагаш и да му оправяш работите. Той греша, ти ще му помагаш. И ти не може да идеш в небето, понеже си го клал два пъти. Ти го докара до този хал, не трябваше да го ядеш. Трябваше да питаш вола: “Мога ли да те изям? Ако те изям, ще се радваш ли, ще имаш ли любов към мене? Ако влезеш в мене, ще ми се сърдиш; няма да те ям.” Ако изядеш вола, без да го питаш, той се сърди, че си го изял и тогава и ти се сърдиш. Кokoшката като влезе в тебе, започне да рови, някои от вас нали не можете да гържите тайна. Българите казваме: “Кокоши крак ли си ял?”

Вие ходите да търсите на този погрешката, на онзи погрешката. Ако знаете погрешките на всичките хора, какво ще ви ползува това? Единственото нещо, което може да ни ползува, е да открием една добродетел в когото и да е. Тогава и той се ползува, и ние се ползуваме. Ако открием един недъг, ние плащаме. За пример, намерих един недъг в брата си. Изхарчил 1000 лева повече, ял, пил, не платил. Понеже той е от вашето семейство, той е за ущърб на семейството и ти трябва да платиш най-малко половината. Ако има

брат ви една добродетел, тогава и двамата ще се ползвате. Вие като намерите някоя погрешка в някой брат, ще намерите 3–4-ма братя и изправете погрешката на брата си.

Сега вие казвате: “Нека си плаща дълговете.” То е така, ако имаме много бащи, но щом приемем, че имаме един баща в света, тогава благата от доброто на единия брат, което е направил, трябва да го разделим с вас. Значи да разделим половината от благата с брата си. Ако братът е направил една погрешка, той трябва да сподели половината с брата си. Защото ние участвуваме и в погрешките на брата и в добрините на брата. Ако някой от вас тук направи погрешка, всинца ще вземете; ако някой направи добро, всинца ще вземете и от доброто.

Следователно трябва да правим доброто. Ползуваме се всички. Ако мислим добре, добре е за всички. Ако ние чувствуваме добре, добре е за всички. Ако постъпваме добре, добре е за всички.

Казвам: Ние сме една колективна единица, в която Бог се проявява. В колективния живот Бог се проявява. Срещнеш един брат, Бог говори чрез него. Има един Божествен език, който трябва да разбирате. При един американски милионер минава един просяк и той му дава четвърт долар, минава втори просяк и той му дава половин долар. Минава една млада мома, много красива, нищо не му казва, само мило го поглежда. Като дойдат просяците, той гледа да си вървят, а като дойде момата, казва: “Искате ли някаква услуга от мене?” Тя казва: “Не зная дали сте разположен.” – “Как, може ли?” Тя казва: “Ще Ви огорча?” – “А-а, не, не.” Казва: “Може да мислите нещо лошо за мене.” – “А-а, не, не.” Тя казва: “Може да не харесате моя поглед.” – “А-а, не.” – “Може грехата ми да не Ви е приятна.” – “А-а, не, всичко е хубаво, много е приятно.” Казва: “Може да не искате аз да седя тук?” – “А-а, не, много ми е приятно.” Тя казва: “Аз искам да отгадая дали Вие сте готов да услужите.” Той казва: “На Ваше разположение съм.” Като идва на втория ден, момата му казвала: “Аз не искам нищо от Вас, но има една бедна вдовица, инвалид, не може да ходи, аз желая ти да донесеш

нещо, да □ гадеш каквото ти се откъсне от сърцето. Искам ти да идеш при нея, да я видиш и с ръцете си да □ гадеш каквото пожелаеш.” – “Къде е тя?” Момата дава му адреса. Той веднага се разпорежда, отива при тази бедна вдовица. Като влиза, момата казва: “Доволен ли си?” – “Никога не съм виждал такава вдовица като тази.”

Та, казвам: Когато дойде Любовта, тя няма да иска нищо за себе си. Тя ще ви каже да идете някъде и да помогнете и каквото тя ви е оставила, да послужите доброволно. Свобода трябва да има. Няма по-страшно нещо от подозрението, когато подозираш един човек. Ти ще пратиш този човек при тази вдовица и няма да искаш нищо от него. Ако искаш, ще ти даде четвърт долар, половин долар или един долар. Повече от един долар хората не дават. На безлюбието повече от един долар не дават. Като идеш четвъртия път, ще ти кажат: “Иди да работиш.” Там, дето Любовта дойде в света, сърцата на хората се отварят.

Казвам: Тази красивата мома, то е Духът Божи, Който като дойде, ще ви кажете къде да идете и как да постъпите. И казвам, че само по тази начин нашият съвременен живот може да се измени, само по този начин здравето на човека може да дойде. Нищо друго в света не е в състояние да измени света. Само Слънцето, което огрява Земята, е в състояние да промени лицето на Земята. Без Слънцето нищо не става.

Казвам: Без това Божествено слънце нищо не може да врее. Само когато изгрее Божието слънце, тогава всичко ще стане.

Сега ще ви дам два глагола. Първо глагола *будя*. Будя – изгрява моето слънце в моята душа. Да се слави името Божие. Будиш – изгрява Божието слънце в мен, в сърцето. Да дойде царството Божие. Буди – изгрява слънцето на моя дух. Да бъде волята Божия. Будим – изгрява слънцето на нашите ангели. Да се въдвори царството на Отца нашего на светлините. Будите – изгрява слънцето на великия Господ на мира в нашите души. Да обнови Господ нашите души със своята сила. Будят – изгрява слънцето на всички слънца в нашите духове. Да ни даде Господ живот и здраве и свобода.

Вярвам в Тебе, Господи, Който си ми говорил в ми-

налото, вярвам в Тебе, Господи, Който ми помагаш сега. Вярвам в Тебе, Господи, който ще ми помагаш в бъдеще. Да се слави името Ти и в Твоята слава да живеем ние. Да се въдвори царството Ти и да участвуваме в Твоята радост. Да бъде волята Ти, както горе на небето, така и на Земята. И ние да работим с Тебе заедно. Амин, така да бъде.

Нека да видим във всеки слънчев лъч Божието присъствие, във всеки плод да видим Божието присъствие, във всеки цвят Божието присъствие, във всяка радост Божието присъствие и във всяка блага дума, която излиза из коя да е уста, да видим Божието присъствие.

“Отче наши”

*43-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941□1942),
държана от Учителя
на 2.IX.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София □ Изгрев*.*

* Забележка: Лекциите от 5.VIII.1942 г., 12.VIII.1942 г., 19.VIII.1942 г., 26.VIII.1942 г. са отпечатани като сборни беседи в томчето “Опорни точки на живота” (Беседи от Учителя, държани при 7-те рилски езера и в София, София, 1942 г.).

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Окултни лекции. София, 1922.
Трите живота. Русе, 1922; София, 1942
(нова редакция).

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

2. Правила за окултната школа. Русе, 1923.

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

3. Високият идеал. Русе, 1923–1924.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

4. Абсолютна справедливост. Русе, 1927.

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

5. Козативни сили, том I. София, 1930.
6. Светлина на мисълта, том II. София, 1930.
7. Условия за разумния човек, том III. София, 1930.

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

8. Отношение на простите истини към човека, том I.
София 1933.
9. Неразрешеното, том II. София, 1933.
10. Възможни постижения, том III. София, 1934.
11. Четирите кръга, том IV. София, 1934.

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

12. Великото и красивото, том I. София, 1935.
13. Малки и големи придобивки, том II. София, 1936.
14. Добри и лоши условия, том III. София, 1937.

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

15. Ключът на живота, том I . София, 1937.
16. Смени в природата, том II. София, 1938.
17. Форми в природата, том III. София, 1938.
18. Определени движения, том IV. София, 1938.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

19. Естествен ред на нещата, том I. София, 1939.
20. Степени на съзнанието, том II. София, 1939.
21. Доброто оръжие, том III. София, 1939.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

22. Божият глас, том I. София, 1940.
23. Просветено съзнание, том II. София, 1940.
24. Реалности и сенки, том III. София, 1941.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

25. Събуждане, том I. София, 1944.
26. Законът и любовта, том II. София, 1946.
27. Начало на мъгрозостта, том III. София, 1946.

ДВНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)

28. Новата мисъл, том I. София, 1947.
29. Работа в природата, том II. София, 1948.
30. Трите посоки, том III. София, 1948.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)

Неиздадени лекции.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)

Неиздадени лекции.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)

Неиздадени лекции.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)

31. Запалена свещ. София, 1999.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)

32. Божественият импулс. София, 1999.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)

33. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия, том I. София, 1998.

34. Силата на мисълта, том II. София, 1998.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)

Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)

35. Всеки ден по една добра мисъл, том I. София, 1997.

36. Прав път, том II. София, 1998.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)

37. Буден ум и будно сърце, том I. София, 1999.

38. Великата възможност, том II. София, 1999.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942–1943)

Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943–1944)

39. Новият светилник. София, 1946 (редактирано*).

* Забележка: По решение на Просветния съвет, след замиването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от Него Слово през последната година – 1943/1944: лекциите от Младежкия окултен клас и от Общия окултен клас, Утринните слова, Неделните беседи (от 10.X.1943 до 28.XI.1943 г.) и Съборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944 г., под заглавие “Заветът на Любовета” I, II, III том).

**Списък на съкращенията,
използвани в бележките под линия:**

англ. – английски
ар. – арабски
диал. – диалектно
ирон. – иронично
книж. – книжно
лат. – латински
нар. – народно
нгр. – новогръцки
обл. – областно
остар. – остаряло
перс. – персийски
прен. – преносно
простор. – просторечие
разг. – разговорно
рус. – руски
старин. – старинно
тур. – турски
унг. – унгарски
фр. – френски
църк. – църковно

СЪДЪРЖАНИЕ

22. Нови насоки.....	5
<i>25 февруари 1942 г.</i>	
23. Живот и пеене.....	23
<i>4 март 1942 г.</i>	
24. Добра мисъл, добро чувство и здраве.....	37
<i>11 март 1942 г.</i>	
25. Музика в живота.....	55
<i>18 март 1942 г.</i>	
26. Музикална екскурзия.....	71
<i>25 март 1942 г.</i>	
27. Живот и музика.....	84
<i>1 април 1942 г.</i>	
28. Люби, обичай.....	101
<i>8 април 1942 г.</i>	
29. Великата възможност.....	115
<i>15 април 1942 г.</i>	
30. С любов.....	130
<i>22 април 1942 г.</i>	
31. Светлина, топлина и сила.....	145
<i>29 април 1942 г.</i>	
32. Три картини.....	162
<i>6 май 1942 г.</i>	

33. Примирете се със себе си.....	180
<i>13 май 1942 г.</i>	
34. Състояние и разположение.....	197
<i>20 май 1942 г.</i>	
35. Координиране.....	209
<i>27 май 1942 г.</i>	
36. Служение.....	222
<i>3 юни 1942 г.</i>	
37. Най-малкото добро.....	238
<i>10 юни 1942 г.</i>	
38. Чистотата.....	251
<i>17 юни 1942 г.</i>	
39. Линия на Любовта.....	263
<i>8 юли 1942 г.</i>	
40. Законът на Любовта.....	278
<i>15 юли 1942 г.</i>	
41. Заслужава да прави добро.....	294
<i>22 юли 1942 г.</i>	
42. Пътища на Любовта.....	306
<i>29 юли 1942 г.</i>	
43. Живи и мъртви закони.....	317
<i>2 септември 1942 г.</i>	
Поредица Общ окултен клас.....	330
Списък на съкращенията.....	333